ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Stackpole_Michael_A-Draci_koruna_6-Velka_vyprava.pdb

PDB Name: Stackpole-Draci_koruna6-Velka v
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.7.2008
Modification Date: 4.7.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Michael A. Stackpole
Velká výprava I. –Stíny proroctví

Copyright ©2003 by Michael Stackpole
Translation © Konstantin Šindelář, 2008
Cover © Milan Fibiger, 2008
© TRITON, 2008

ISBN 978-80-7254-060-7

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www. triton-books. cz

TRITON

Stephenu Kingovi

Autoři se učí psát čtením děl svých předchůdců, a tak romány Stephena Kinga jsou pro mě základním zdrojem charakterizace postav, dramatičnosti a dialogů. Navíc píše i knihy o psaní, které mi dobře posloužily ještě předtím, než jsem začal publikovat. Děkuji vám.

Poděkování

Stejně jako vždy padají všechny chyby v této knize výhradně na hlavu autora. Za to, že jich je tak málo, vděčím jen a pouze snažení svých přátel; v prvé řadě Anně Lesley Groellové, která měla během čekání na tuto knihu (jejíž dopsání se oproti původnímu předpokladu o hodně zpozdilo) větší trpělivost než celý zástup svatých. Jedině její vlídné, ale neodbytně naléhání, abych ji dokončil, a její ochota přijímat ji po částech, nakonec umožnila vydání knihy. T. A. Trainor a Kassie Klaybourne mi poskytli neocenitelné rady, jež se týkaly logistiky a problémů s množstvím lidí, koní a vozů táhnoucích do války. Dále děkuji Rachel Stanleyové, že mi napověděla jedno slůvko, a Robertu M. Wolanimovi (www.nuada-music.com), který mi poslal krásnou hudbu, inspirovanou Maskou válečníka - a připomněl mi, jak mocná magie se někdy může skrývat ve slovech.

Nejvíce však musím poděkovat všem čtenářům, kteří tak trpělivě čekali na tuto knihu. Někdy, když mi strázně osobního života přerůstají přes hlavu, se mi zdá, že to Will a ostatní mají ve skutečnosti jednoduché. Vaše laskavé připomínky, že čekáte na pokračování, mi daly sílu pracovat dál. Píši příběhy, které sám rád čtu - a skutečnost, že se líbí i vám, mě nejspíš nikdy nepřestane udivovat a povzbuzovat.

PROROCTVÍ O NORRINGTONOVI:

V čele jim půjde Norrington,
nesmrtelný, očištěný plameny
a vítězný od moře po ledovce.

Do prachu zašlape vojska nepřátel,
zahubí metlu Severu
a Vorquellyn bude vykoupen.

Kapitola první

Zdmi vily, kterou v Narrizu obýval král Scrainwood, pronikal tuhý zimní mráz. Chlad doslova sálal z rozmanitých kamenů, ze kterých byla budova postavena. Králi to však vůbec nevadilo. Neslyšel dokonce ani vytí vichřice, která běsnila nad městem. Scrainwoodovi připadalo, jako by ho tma obestřela závojem nadpřirozeného ticha, z něhož cítil cosi zlého. Byl si podivně jistý, že se právě daly do pohybu mocné síly.

Tam venku se něco stalo - něco hrůzného i úžasného zároveň. Královou myslí vířily rozličné možnosti, které bylo potřeba zvážit, roztřídit a následně použít jako páky pro rozpohybování veškerých kousků a střípků, z nichž se skládal svět. Ze všeho lze něco vytěžit. Dříve či později. Ačkoli, jak si musel s žalem přiznat, právě nyní se on a jeho národ nacházeli v navýsost obtížné situaci.

Vládcové nejvýznamnějších národů civilizovaného světa se shromáždili v Narrizu, hlavním městě Saporcie, aby se vypořádali s hrozbou, kterou představovaly Chytrininy aurolanské hordy. Třebaže byly jednotky Císařovny Severu ve vzdáleném Okrannelu dokonale potřeny, jádro jejích armád, které přes Sebcii a Muroso vytrvale postupovalo na jih, zůstávalo početné a mocné. Sebcie byla rychle zničena, zatímco Muroso stálo na pokraji zhroucení. Přepaden byl dokonce i Sarengul, horská říše urZrethiů, jež se rozkládala severně od Oriosy.

Vše nasvědčovalo tomu, že se jeho království stane další obětí aurolanského vpádu, a alcidský král Augustus prohlásil, že nebude váhat zaútočit na Oriosu z jihu, aby všechny bitvy proti Chytrině byly svedeny dostatečně daleko od jeho vlastního panství. Této pohrůžky nakonec využil k získání Scrainwoodovy podpory a orioský král doopravdy nesnášel, když ho někdo k něčemu nutil.

Přece jen však souhlasil. Vedly ho k tomu dva důvody. Zaprvé už příliš dlouho balancoval na ostří nože. Oriosa po léta zachovávala neutralitu a tajně poskytovala útočiště aurolanským jednotkám podnikajícím nájezdy do Jižních zemí. Scrainwood by své činy dokázal ospravedlnit snad tuctem různých důvodů; nikdy by se však neopovážil uvést hlavní a nejpodstatnější příčinu - strach, že bude zavražděn stejně jako jeho matka.

Že sedím na orioském trůně, může leckomu připadat zlé. Ale má smrt by byla ještě mnohem horší. Scrainwood zvedl ruku a upravil si zelenou koženou masku, která mu zakrývala tvář. Svého času vkládal velké naděje do svého staršího syna, Erlestoka. Byl silný, daleko silnější než jeho otec, král to neváhal otevřeně přiznat, a navíc brilantní vojevůdce. Kdyby měl v úmyslu dovolit orioským jednotkám postavit se na odpor Chytrině, přál by si, aby jim velel právě jeho syn.

Erlestoke se však se svým otcem už dávno rozhádal. Místo toho, aby mu sloužil, odcestoval na sever do Pevnosti Drakonis, kde se časem propracoval na post druhého nejvyššího velitele - hned po baronovi. Pevnost Drakonis se však naneštěstí stala první obětí Chytrinina nového vpádu do Jižních zemí a princ Erlestoke padl při její obraně.

Scrainwood měl ještě jednoho syna - Linchmera. Jeho mladší dědic však byl tlustý, změkčilý, přihlouplý a dětinský. Nikdy by nedokázal čelit nebezpečím skutečného světa. Jednoho dne Linchmere krále požádal, aby ho nechal velet armádě a vytáhnout proti Chytrině - bylo to poprvé a naposledy, kdy projevil vlastní vůli. Když ho otec odmítl, princ utekl a od té doby o něm nebylo zpráv, jen množství nepodložených zvěstí. Scrainwood doufal, že nejblíže pravdě je ta nejrozšířenější, která tvrdila, že jeho syn zmizel, aby bojoval v Murosu. Jistě tam zemře, čímž se vyřeší další problém.

Samotného ho překvapilo, jak chladnokrevně dokázal odepsat vlastního syna - avšak pouze na chvíli. Zamyšleně se dotkl pečetního prstenu na své pravé ruce a stěží slyšitelným šeptem probudil jeho magii. Nechal si jej vyrobit nedlouho po matčině smrti, aby ho varoval před nepřátelskými úmysly kohokoli, kdo se nacházel v jeho blízkosti; během nedávného pobytu v Yslinu několik vilwanských čarodějů toto kouzlo ještě zdokonalilo a posílilo.

Jakmile magie začala působit, Scrainwood ucítil něco podobného jako bodnutí jehly. V duchu se připravil na první náznak hněvu, který velmi dobře znal. Cítil ho snad až příliš často - obzvláště během setkání s ostatními šlechtici. Všichni panovníci ho nenáviděli, neboť věděli, že jeho země podlehne Chytrině až jako poslední; báli se však dát průchod své zášti, protože by se pak mohl otevřeně postavit na stranu aurolanské Císařovny. A pokud by to učinil, moc Oriosy by pouze uspíšila pád jejich království.

Tentokrát se však nedostavilo žádné varování před nepřátelstvím. Jeho absence krále potěšila. Věděl, že ho zbytek panovníků považuje za vychytralého a věrolomného. Králové nezastřeně očekávali, že je zradí. Nedokázali si představit, že by mohl Chytrině vzdorovat. Ale Scrainwood věděl své. Vládcové Jižních zemí netušili, že se dokáže vzepřít Císařovniným rozkazům a že není v jejích silách s tím cokoli udělat.

Druhým důvodem, že nakonec Augustovi v záležitosti Tarranta Hawkinse -jeho dávného nepřítele, který si nyní říkal Kedynův havran - ustoupil, bylo, že mu alcidský král přenechal úlomek Dračí koruny. Pověřil spolehlivé lidi, aby ho ukryli na tajném místě, a pak je nechal odklidit, a tak teď pouze on sám věděl, kde se nachází. Bez tohoto úlomku nemohla Chytrina pomýšlet na obnovení prastarého artefaktu a získání nejvyšší moci.

Jeho prsten začal planout. Scrainwoodův pohled zatékal zprava doleva a zase zpátky, až se nakonec zastavil na vzdáleném rohu místnosti. Právě v něm znenáhla zhoustly stíny, mezi nimiž se cosi pohybovalo. Tyto pohyby ho děsily mnohem více než mírné nepřátelství, které cítil prostřednictvím prstenu. Bylo na nich totiž něco zcela nepřirozeného.

„Kdo jsi?“ Scrainwood tuto otázku položil klidným hlasem, a dokonce se pokusil, aby vyzněla panovačně. Neuspěl však - a sám si to moc dobře uvědomoval. Těšit ho mohla jedině skutečnost, že svědkem tohoto ostudného nezdaru byl pouze on sám a jeho nečekaný návštěvník. „Ukaž se mi.“

Ze stínů vyklopýtala pomenší humanoidní bytost. Scrainwooda udivilo, že se vůbec dokáže pohybovat. Při pohledu na rozsah zranění, která utrpěla, fascinovaně strnul. Neznámý muž na sobě navzdory chladu neměl košili, a tak si král mohl snadno prohlédnout příšerné rány na hrudi a boku; vypadalo to, jako by ho někdo probodl skrznaskrz. Jeho levá ruka ochable visela podél těla a na rozdrceném rameni byly jasně patrné stopy po něčích obrovských čelistech. A aby

toho nebylo málo - hlava se při chůzi nahodile pohupovala ze strany na stranu, jako by bytost měla zlomený vaz.

Ale s takovými zraněními by se přece správně neměl pohnout ani o píď!

V tmavých očních důlcích zahořely plameny a ozářily tvář, kterou Scrainwood poprvé spatřil již před desetiletími. Byla stažena v příšerném úšklebku. Vzápětí místnost naplnil opovržlivý hlas, jenž se nedal splést s žádným jiným. „Koho to vidím? Scrainwood! Král! Ten, co se vždycky smrti bál..."

Královy vnitřnosti sevřela ledově studená chapadla; nedovolil však strachu, aby ho ovládl. „Bosleigh Norrington," zašeptal.

„Snad kdysi dávno, v jiném boji." Sullanciri se zběžně uklonil, přičemž mu brada narazila na prsní kost. Ozvalo se vlhké klapnutí rozdrcených obratlů. „Teď už jen Nefrai-laysh před tebou stojí."

Scrainwoodovy oči se hněvivě rozšířily. „Copak je tvá Paní natolik troufalá, že vysílá svého mluvčího přímo na zasedání Rady králů?"

Nefrai-laysh se pravačkou chytil za světlé vlasy a zvedl si hlavu, aby se mohl zpříma podívat na orioského krále. „Je troufalá mnohem víc." Prudce se otočil a jeho bezvládná levá ruka máchla kolem rohu, v němž se objevil. „Sama ti ukáže svou líc!"

Zlatavé světlo mělo svůj počátek v jiskře, která se objevila uprostřed tmy. Postupně sílilo a šířilo se, až se nakonec proměnilo v ohnivý ovál, jaký vzniká, když se ve tmě zapálí svitek pergamenu. Scrainwood zvedl ruku, aby si zaclonil oči před jeho září, ale o okamžik později zlatavý jas znenadání pohasl.

Z rohu vystoupila krásná žena, vysoká a dobře stavěná, s vodopádem nádherných zlatých vlasů, jejichž lokny jí padaly na ramena. Měla na sobě bílý oděv a kožešinové boty -jednalo se o praktický úbor, jenž Scrainwood považoval za nejpříhodnější pro drsné podmínky její říše. Zahrnoval dlouhý plášť, kožešinovou čepici a jemnou bělostnou šálu, zakrývající spodní polovinu obličeje.

Chytrina působila vznešeně a vyzařovala tak velké osobní kouzlo, až se Scrainwoodovi na okamžik zazdálo, že nějak takto bude ve zralejším věku vypadat princezna Alexie. Hned vzápětí však svůj úsudek přehodnotil. Jiskérky v modrozelených očích Císařovny totiž vypovídaly o zlobě, jaké by Alexie pravděpodobně nebyla nikdy schopna.

Alexiina nenávist dokáže být žhavá, ale nikdy tak studená a nelidská.

Chytrina se zastavila půltuctů kroků před ním a prsten mu vyslal do ruky prudkou vlnu bolesti. Scrainwood se zapotácel. Sice se pokusil udržet rovnováhu, ale podlamující se kolena ho zradila a rychlý kopanec do zadku, který mu uštědřil Nefrai-laysh, ho srazil na podlahu. Král zavrčel, donutil se však nevykřiknout nahlas.

Chytrina vrhla rychlý pohled na sullanciriho. „Chovej se k našemu cennému spojenci ohleduplněji." Ledabyle pohnula rukou a za Scrainwoodovými zády se cosi zhroutilo na podlahu. Rachot, který vzápětí následoval, svědčil o tom, že Nefrai-laysh byl odmrštěn přímo na malý stolek, na němž stál stříbrný tác s chlebem a sýrem - pozdní večeří, do které se orioský král nestačil pustit.

Císařovna Severu shlédla na klečícího Scrainwooda a pousmála se. Pomalu si sundala rukavice z kůzlečí kůže - stejně bílé jako jemná pleť, která se pod nimi skrývala. „Konečně se setkáváme, králi Scrainwoode. Byl jsi mým cenným spojencem... Ačkoli tvá nynější hodnota začíná být poněkud sporná."

Její hlas byl naprosto klidný, ale v Chytrininých slovech se skrývala hrozba tak velká, že by král nejspíš v hrůze ucouvl - nebýt skutečnosti, že prostřednictvím prstenu ke svému údivu necítil očekávané nepřátelství. „Nemám ponětí, který můj čin tě mohl rozhněvat."

Šum a vlhký klapot za královými zády oznámil, že se Nefrai-layshovi podařilo postavit na nohy. „Hanba nad mou hlavou visí, neboť jsem selhal při své misi. Na Vaelu však zvěděl jsem, kam byl úlomek Koruny odnesen. A ruku do ohně bych dal, že ho má Scrainwood, Oriosy král!"

„To je lež."

Ještě než ozvěna stačila zopakovat jeho slova, Chytrina ho rukavicí nečekaně švihla přes tvář. Král pocítil bodnutí bolesti; nebylo však nijak zvlášť silné - před úderem ho totiž z velké části ochránila jeho maska. „Myslím, že je zbytečné, aby ses mi pokoušel lhát, králi Scrainwoode. Nejsem hloupá. Hledal jsi úlomek a nakonec se ti podařilo ho získat, za což jsem ti vděčná. Vyrval jsi ho zlodějům, kteří ho odnesli z Pevnosti Drakonis. Svým snažením jsi mi ušetřil mnoho času. Krom toho můžeš a musíš prohlásit, že neexistoval žádný způsob, jak mě upozornit, že ho máš. Jednoduše řekneš, že jsem to vždy byla já, kdo tě v případě nutnosti kontaktoval, a že jsem ti nikdy nezanechala prostředky, s jejichž pomocí by ses se mnou mohl sám spojit. Vládcům Jižních zemí nezbude, než ti uvěřit. Zůstaneš bezúhonný, a dokonce ani já sama nedokáži tvé tvrzení snadno vyvrátit."

Scrainwood si levou rukou promnul tvář. „Proč jsi mě uhodila?"

Odhrnula si šálu, aby mu věnovala ledový úsměv. „Protože mohu. Protože jsi přede mnou bezmocný a nemůžeš mě zastavit. Protože si musíš uvědomit, v jak beznadějné situaci se nacházíš. Pravda, můj služebník na tom není nejlépe, ale dokonce i teď by ti dokázal utrhnout hlavu stejně snadno jako jablko ze stromu."

Král se chystal začít protestovat, Nefrai-laysh mu však pravačkou zezadu sevřel krk a stiskl. Nijak pevně, ale ani příliš šetrně - bohatě to stačilo, aby se Scrainwoodova slova proměnila ve skřek. Král se jal neovladatelně třást. Povolily mu svěrače a po jeho stehnech začaly stékat teplé pramínky moči.

Chytrina ho chvíli pozorovala a pak pokrčila nos. „Navzdory tvé proradnosti, Scrainwoode, jsem se rozhodla, že tě nepotrestám. Ba naopak - odměním tě tak, že se ti o tom nezdálo ani v nejneuvěřitelnějších snech."

Vzhlédl k ní. „Co tím myslíš?"

„Je to velmi jednoduché, Výsosti. Změním tě v jednoho ze svých sullanciriů."

Zachvěl se tak silně, že se málem vyprostil z Nefrai-layshova sevření. „Uděláš to výměnou za úlomek?"

„Ne, ne, asi mi špatně rozumíš. Řekla jsem, že tě odměním. Že tě změním v sullanciriho. Ať chceš nebo ne. Budeš-li se mnou spolupracovat, dostane se ti bohaté odměny. A pokud ne... Pak celý proces i jeho výsledky budou podstatně

bolestivější.“

„Copak mě dokážeš změnit proti mé vůli?“

Zasmála se a král si s překvapením uvědomil, že tento zvuk tak docela nepostrádá srdečnost. „Jsem schopna ovládat i draky proti jejich vůli. Vilwaňané a jiní čarodějové si možná musejí lámat hlavu s tím, jak získat svolení osoby, na níž chtějí magicky pracovat, ale mně na tom nezáleží. Zlomení vůle je sice obtížné, ale nejde o nic tak komplexního jako oživování a ovlivňování mrtvých. Ve skutečnosti bych se s tebou mohla vypořádat i tímto způsobem, pak bys však pro mě nebyl ani zdaleka tak užitečný.“

Chytrina poklekla vedle Scrainwooda a úsměv na jejích rtech se rozšířil. „Krom toho, celou dobu jsi přece věděl, že mi jde jen o jednu jedinou věc - o nadvládu. Za to, že ses dostal až sem, vděčíš pouze tomu, že ses mi moudře rozhodl nevzdorovat. V mém světě budeš mít ještě významnější postavení než nyní. Vždyť dokonce i král mých sullanciriů pochází z tvé země! Jsem ti velmi vděčná a věř, že moc, kterou ti dám, bude neuvěřitelná.“

Scrainwood v jejích slovech zachytil jemnou faleš. „Ale prorokovaný Norrington také pochází z mé země. Ten, který se stane tvou zhoubou...“

Chytrina si posměšně odfrkla a pak se opět postavila. „Ten chvástavý spratek už nepředstavuje problém. Tak tedy, chceš se přidat k vítězné straně, nebo snad ne? Copak bys nerad viděl, jak se vypořádávám s těmi, kteří tebou pohrdají? Staneš se mým agentem, králi Scrainwoode, a sehraješ klíčovou roli v závěrečné fázi této války. Moc, kterou ti dám - a informace, jež ti poskytnu - donutí vládce, aby se obrátili jeden proti druhému. Jejich aliance se rozpadne v prach. A mé vítězství bude i tvým.“

Orioský panovník se na okamžik zamyslel. A pak ještě na jeden. Neměl žádné dědice. Vládl království, které bude už navždy nenáviděno - bez ohledu na to, zda Chytrina zvítězí nebo bude poražena. Bez Norringtona je šance, že prohraje, mizivá a moc, kterou získám, která mne prostoupí, mi umožní ztrestat všechny, kdo mě nenávidí.

Scrainwood pohnul rameny a vyprostil krk z Nefrai-layshova sevření. Pak se posadil rovně. „Jsem tvým věrným služebníkem, má Císařovno. Vždycky jsem jím byl. Nalož se mnou podle své vůle, abych mohl co nejlépe posloužit tvému poslání.“

Když se ho dotkla, zakusil Scrainwood během jediného okamžiku všechna utrpení, na něž už zapomněl, i ta, která na něho teprve čekala v budoucnu. Hořel i umrzal zároveň. Cítil, jak ho zevnitř požírají tisíce červů. Do těla se mu zatínaly nesčetné čepele mečů. Tonul v moři nenávistných pohledů, trýzněn vědomím, že nakonec bude stejně zrazen a všechno, co učinil, tak či onak přijde nazmar.

Ale navzdory tomu, že se jeho nitrem prohánělo nepředstavitelná muka, cítil i jisté uspokojení. Strach, ve kterém po celé roky žil a jenž ho před zraky světa nutil ke spolupráci s Chytrinou - strach, že jednoho dne skončí jako jeho matka -, mu proklouzl mezi prsty stejně snadno a plynule jako kdysi její krev. A prázdné místo, které zůstalo, postupně zaplnilo něco úplně jiného...

Král Scrainwood se znovuzrodil jako Temný bojovník.

Sephi, tmavovlasá štíhlá žena - spíše ještě dítě, byť postavou již rozhodně dospělá - se schovávala v hustém šeru za dveřmi místnosti, v níž pobýval orioský panovník se svými nočními hosty. Byla součástí králova dvora; této cti se jí dostalo za odměnu, neboť to byla právě ona, kdo zjistil, že Kedynův havran je ve skutečnosti Tarrant Hawkins. Její povýšení si u krále prosadil jeho odporný a úlisný rádce, Cabot Marsham. Sephi dobře věděla, že by ji rád viděl ve své posteli. Po svém přidělení ke dvoru byla nucena se nacházet v těsnější blízkosti této mrňavé krysy, než jí bylo milé.

Se svou novou rolí se smířila jen kvůli tomu, že byla oddána Willovi Norringtonovi - člověku, který měl podle proroctví zahubit Chytrinu. Stále se cítila provinile, protože zradila Havrana a vydala ho orioským úřadům, a tak nyní pilně využívala svých špionážních schopností; teď však již nikoli ve prospěch Oriosy, nýbrž ve službách Norringtona. Ze všech sil se snažila odčinit to, že dostala Havrana do potíží, ale ještě více ji motivovala víra, že Will představuje jediný klíč k Chytrinině porážce.

Ve Willových službách sledovala krále a odhalovala různá tajemství, o kterých mu pak psala v dopisech. Neměla potuchy, kolik jejích listů se mu v Murosu skutečně dostalo do rukou, ale to jí nebránilo je i nadále v dobré víře posílat po kurýrech a vojácích mířících do válkou zmítané země. Hlavně však nepřestávala dělat svou práci. Setrvávala u dvora navzdory riziku, že bude odhalena.

Ale toto byla příliš důležitá a naléhavá informace, než aby ji mohla svěřit dopisu. Sephi se nahrbila a rukama se zapřela o studenou kamennou podlahu. To, co spatřila klíčovou dírkou, zcela uchvátilo její pozornost, protože v místnosti se nejdříve objevil sullanciri, a pak dokonce samotná Chytrina. Již teď si v duchu spílala za to, že se ještě nerozběhla pryč, aby rychle zalarmovala saporcijské úřady.

Jedna část její mysli si uvědomovala pošetilost tohoto nápadu, protože by její divoké historce zřejmě nikdo nedopřál sluchu. Ale král Augustus určitě ano a ten je přece tady v Narrizu! Věděla, že se k němu musí dostat, aby mohl začít jednat, ale potřebovala se trochu vzpamatovat, neboť Chytrina řekla o Norringtonovi něco, co jí vyrazilo dech.

Ten chvástavý spratek už nepředstavuje problém. Tato slova se v Sephiině mysli opakovala pořád dokola. Vzpomněla si na Willovu usměvavou tvář. Dokonce si vybavila i jeho hlas, ale nedokázala si představit, že by mohl vstoupit do Chytrinių služeb, jako to udělali jeho otec a děd. Řekla to s takovým důrazem, jako by byl mrtvý.

Pevně zavřela oči a pokusila se najít nějaké jiné vysvětlení. Kdyby to byla pravda, znamenalo by to konec světa. Zpod víček se jí vyplížily slzy, které stékaly po jejích lících a kapaly na podlahu. Stočila se do klubíčka a zoufale se snažila získat vládu sama nad sebou. Konečně našla sílu se zvednout a setřít si slzy.

Není mrtvý. Ona si to jen myslí. Nebylo by to poprvé, kdy se zmýlila.

Toto pomyšlení způsobilo, že se slabě usmála. Přestala plakat. Vtom jí však úsměv ztuhl na rtech, neboť jí došlo, že stále slyší tiché kap-kap. Věděla, že tento zvuk již nemohou vydávat slzy, ale neměla tušení, co jiného by to mohlo být.

Pak otevřela oči.

Vedle ní stál muž. Přesněji, tyčil se nad ní. Mohutný a netečný; jeho oči na ni shlížely otvory ve zvířecké masce, na níž bylo něco zvláštně povědomého. V jeho pohledu nebylo ani stopy po vlídnosti či laskavosti - neobsahoval nic než primitivní zvědavost. Oči měl modré; míhaly se jimi však útržky běli, podobné útlým oblačným stuhám na letní obloze. Toto míhání zvolna nabíralo na rychlosti a po jednu nekonečně dlouhou chvíli představovalo jediný pohyb, narušující mužovu strnulost.

Poté se ozvalo další kap.

Mužova maska nebyla pouhou maskou. Vzadu se plynule měnila v kápi a ta se zase přelévala do splývavého pláště. Ten byl k mužovu krku připevněn zauzlovanými prackami bytosti, které kůže dříve patřila. Sephi i v mdlém světle spatřila dost kostěných plátů na to, aby pochopila, že onou bytostí byl Panqui.

V příštím okamžiku se dostavilo pochopení, o jakého Panquiho se jednalo. Byla to Lombova kůže! A jestliže se jim podařilo zabít obrovitého Lomba, znamená to, že je s nejvyšší pravděpodobností po smrti i Norrington.

Napřímila se a střetla se se sullanciriho studeným pohledem. „Tvůj vnuk... Will... Je mrtvý?“

Nefrai-kesh vážně přikývl. „Zemřel jako větší hrdina, než kdy bude kdokoli z nás.“

Sephi svěsila hlavu a zabořila si obličej do dlaní. Jedinkrát vzlykla a pak jako šipka vyrazila do ztemnělé chodby. Nejspíš by se jí podařilo uniknout - ale to by Nefrai-kesh nesměl prudce škubnout pláštěm. Ochablý kus masa, jenž býval Lombovým ocasem, jí podrazil nohy. Ztěžka dopadla na podlahu, přičemž se čelem uhodila o studené dlaždice, ale ihned se pohotově odkutálela ke zdi.

Na víc se však nezmohla. Nefrai-kesh k Sephi rychle přistoupil a klesl vedle ní na koleno. Něžně ji pohladil po tváři a pak jí zastrčil za ucho nezvedený pramen tmavých vlasů. „I ty zemřeš dobrou smrtí. Kdybys nebyla tak zvědavá, mohla jsi zůstat naživu.“

Sephi zamhouřila oči. „Pracovala jsem pro tvého vnuka.“

Sullanciri se pousmál. „Vskutku si uměl získat lidi. Byl to pravý Norrington.“

„Pořád ještě je. Ten největší z vás.“

Nefrai-kesh se na okamžik odmlčel a pak vážně opáčil: „Jestliže tomu věříš, pak nejsi nic než hloupé dítě.“ Jeho ruka zajela Sephi do vlasů a zezadu jí sevřela krk. Vzápětí stisk zesílil. Ozval se tlumený praskot lámaného vazu. „Ale přece ve mně stále zůstává něco, co doufá, že jsi měla pravdu.“

Kapitola druhá

Princezna Alexie z Okrannelu si dlaní chráněnou rukavicí zastínila oči. Drak, na němž letěla, se plavně položil na pravé křídlo a jal se klesat v líném půloblouku. Pod ní se rozkládal sněhem poprášený Narriz. Hlavní město Saporcie tvořilo několik soustředných polokruhů kolem srpovitě zahnuté přístavní zátoky. Na nejvyšším kopci se tyčil hrad krále Fidelia - shluk bílých válcovitých věží, vypínajících se k obloze. Pestrobarevné vlajky a standarty národů civilizovaného světa, které na nich vlály, působily natolik výmluvně, že rázem zapudily veškeré naděje, jež doposud chovala.

Dračí šupiny, na kterých seděla, se vlnily, jak se pod nimi vzdouvaly mocné svaly poháněj ící křídla. Vzduch v této výšce byl mrazivý, ale díky žáru, sálajícímu ze zeleného draka, i dlouhému červenému plášti jí bylo teplo -a princezně se zachtělo podělit se o toto teplo s Havranem. Přitiskla se k němu a políbila ho na zjizvenou pravou tvář.

Usmál se a v jeho hnědých očích se zajiskřilo. „Čím jsem si to zasloužil?“

„Jen chci, abys nezapomínal, že tě miluji. A že při tobě budu stát - bez ohledu na to, s čím se tam dole setkáme.“

Pevně ji objal kolem ramen. „Děkuji.“

Drak k nim otočil hlavu na dlouhém krku. „Perrina krouží nad hradním nádvořím. Vypadá to, že jsme vítáni.“

Rezolut, Vorquelf s ostře řezanou tváří, zašpičatělýma ušima a očima, které vypadaly jako odlité z ryzího stříbra, zkřivil rty v ironickém úšklebku. „Vítáni těžko, Dravothraku. Budeme tolerováni tak dlouho, dokud nesdělíme svou zprávu. Pak už nás čeká jen hanobení a očerňování. Přinášíme zvěst, že naděje zemřela, a nemyslím, že se tam dole najde mnoho lidí, kterým to nevezme veškerou odvahu.“

Princ Erlestoke z Oriosy si upravil černou masku, jež mu zakrývala tvář. „Vědí, že by ti nedokázali zabránit v přistání, Dravothraku. Nezbývá jim tedy, než aby se s falešnou zdvořilostí smířili s nevyhnutelným.“

Princ pronesl svá slova chmurným tónem, o němž si Alex doposud myslela, že ho je schopen výhradně Rezolut. Vorquelf již přes jedno a čtvrt století bojoval, aby osvobodil svou domovinu od Chytrininy nadvlády, leč neúspěšně. Will Norrington představoval klíč k porážce aurolanské tyranky a zdálo se, že jeho smrt na Vaelu definitivně zpečetila osud svobodných národů Jižních zemí. Alex si nedokázala představit, jak předstoupí před vládce civilizovaného světa a poví jim, že naděje je skutečně mrtvá. Ale udělat to musím...

Znovu pohlédla na Havrana. „Byla bych ráda, abys k Radě králů nechal promluvit mě.“

Erlestoke souhlasně přikývl. „Nebo mě. Myslím, že to snáze přijmou z úst jednoho z nás.“

Havran potřásl hlavou a jeho vous zašimral Alex na líci. „Tak především, Will byl můj svěřenec. To já jsem se měl starat o jeho bezpečí. A třebaže souhlasím se všemi, kdo říkají, že si sám zvolil čas svého odchodu ze světa -a že si ho vybral dobře a ušlechtile -, jeho smrt přesto padá především na mou hlavu. A zadruhé, král Scrainwood mi to bude dávat za vinu, i kdyby se před ním objevil Willův duch, zprostil mě veškeré odpovědnosti a jeho označil za naprostého idiota. Zkrátka a dobře - neexistuje způsob, jak se vyhnout tomu, abych byl za hlavního viníka Willovy záhuby označen já. Snad jedině kdybys svého otce zaškrtil, Výsosti, a nastoupil na jeho místo.“

Erlestokovy oříškově hnědé oči se zablýskly. „A kdo říká, že uškrcení skutečně není řešení?“

Havran prudce zvedl hlavu. „Říkám to já. Třetí důvod, který mě vede k tomu, abych s touto zprávou přišel osobně, je velice prostý. Všichni víme, že osoba, která ji doručí, bude v očích panovníků navždy očerněna a žádný z nich jí už

nedopřeje sluchu. Nemůžeme si dovolit, aby byl kdokoli z vás vyloučen z jednání, ke kterým nutně musí dojít. Alexie i ty, Výsosti, disponujete vojenskými znalostmi nezbytnými pro zničení Chytrininých armád.“

Rezolutův úšklebek se zvolna proměnil v nucený úsměv. „V tom máš možná pravdu, příteli, ale stále nevidím důvod, proč bych před jejich vznešená veličenstva neměl předstoupit například já.“

„Myslíš tím ještě jiný důvod než ten, že všemi panovníky i jejich rádci otevřeně pohrdáš?“ Havran se krátce zasmál. „Tohle je lidská Rada, Rezolute, a žádného z jejích členů nepotěší, bude-li poučován někým dost starým na to, aby osobně znal jejich praprarodiče. Krom toho, ať už se ti to líbí nebo ne, budeš potřebovat jejich pomoc pro osvobození Vorquellynu. Promluvíš-li k nim ty, ohrozíš celé své velké poslání. Mám za to, že tuto záležitost bude potřeba vyřešit diplomaticky.“

Dravothrak otevřel tlamu v křivém úsměvu. „Já nikoho poučovat nebudu. Necháte mě tedy promluvit, abych mohl patřičně vyzdvihnout vážnost situace, že ano?“

Alex přikývla. „Samozřejmě. Přesně tak, jak jsme se dohodli.“

Drak dvakrát zhoupl hlavou, složil křídla a střemhlav se vrhl k zemi. Jejich pláště, šály a přikrývky zavlály v poryvu vichru. Do Alexiiny tváře se zakousl mráz a oči jí naplnily slzy. Pevně se držela koženého popruhu, jenž ji poutal k drakovým zádům, a rozmlženým zrakem sledovala, jak se hrad každým okamžikem zvětšuje.

Vtom Dravothrak znenáhla znovu roztáhl křídla a jedinkrát jimi vší silou mávl. Vztyčil hlavu a ocasem naopak trhl směrem dolů. Jeho mohutné tlapy snadno pohltily prudkost nárazu při přistání. Všude kolem nich vířily sněhové vločky - bylo to, jako by se ocitli uprostřed divoké vánice. Vzápětí však drak vydechl plamennou kouli, která všechen sníh rázem proměnila v páru.

Alex a ostatní sklouzli do oparu, který je obklopil. Všude kolem zněly výkřiky a sprosté kletby. Po chvíli se k nim rozptylující se mlhou snesla Perrina. Gyrkymská válečnice, jež byla Alexiinou celoživotní společnicí, složila dravčí křídla a lehce přistála. Byla vysoká a štíhlá jako elfka - tělo však měla porostlé chmýřím a peřím na způsob jestřába. Usmála se a sevřela svou sestřičku v náručí.

„Jakmile jsem králi Augustovi pověděla, že jste na cestě, ihned svolal všechny panovníky. Hodně jich sice žehralo, ale tahle ukázka způsobila, že většině došla slova. To jsi udělal moc pěkně, Dranae.“

Dravothrak, který již na sebe stačil vzít podobu vysokého svalnatého muže s tmavými vlasy a hustým dlouhým plnovousem, sklonil hlavu. „Jsem rád, že to vypadalo dostatečně efektně.“ Přehodil si přes sebe červený plášť, aby zakryl svou nahotu, a pomocí ozdobné spony si ho sepnul u krku.

Alexie se zadívala do řídnoucí mlhy a spatřila nezřetelné siluety, jež se k nim blížily. „Kudy teď?“

Než Peri stačila odpovědět, ozval se bzukot. Z oparu vyletěla malá zelená humanoidní bytůstka s dvěma páry rukou, dvěma nohama a párem tykadel nad složenýma očima a zakroužila kolem skupinky. „Tudy. Qwc ví. Pojďte, pojďte, rychle, rychle.“ A během mrknutí oka byla opět pryč; zbyla jen stopa, kterou v mlžném oparu zvířila její blanitá křídla.

Havran Alexii dvorně nastavil rámě a princezna se do něho zavěsila. Bok po boku vykročili za vzdalujícím se Sprithou. Následovali je Dranae a Erlestoke, zatímco Rezolut a Peri vytvořili zadní voj. Všichni členové skupinky na sobě měli zimní oblečení a téměř všichni byli ozbrojeni, čímž ostře kontrastovali s ostatními účastníky Rady králů. Stráže na opevnění i na hradních chodbách sice byly rovněž v plné zbroji, ale každému muselo být na první pohled jasné, že Saporcie vyslala své nejlepší vojáky na severovýchod k muroské hranici. Muži, které cestou potkávali, byli buďto příliš staří, nebo naopak mladí, a mnoha z nich se do tváří dosud nevrátila barva. Drakovo přistání na nádvoří i jeho následné zmizení v oblaku ohně a páry v nich muselo zanechat nesmazatelný dojem.

Členové královských delegací měli na sobě oblečení tak skvostné, že působilo téměř jako výsměch stavu, v němž se svět toho času nacházel. Při představě, jak se pečlivě probírají obsahem svých šatníků a dumají nad každým kusem oděvu, aby na Radě působili co nejreprezentativněji, se Alex mimoděk zachvěla. Zatímco králové a královny budou rokovat, členové jejich dvorů budou kout pikle jeden proti druhému, usilovat o získání výhod a vybojovávat si rozličné ústupky. Politika si žádala, aby již nyní hleděli do budoucnosti, do nového světa zbaveného Chytrininy hrozby, v němž dychtili získat co nejlepší startovní pozici. Všichni ti lidé, zaměstnaní honbou za penězi a mocí, si však neuvědomovali, že právě jejich pletichaření může Chytrině umožnit vítězství.

Qwc před nimi zůstával viset ve vzduchu na každé křižovatce a zaháněl dvořany, kteří jim byli vysláni vstříc, aby je doprovodili. Některým stačilo jediné slovo, pronesené bzučivým hlasem, ale alespoň dva nebo tři se odpotáceli stranou a rukama si škrábali obličeje, na které jim Spritha vyplivl chuchvalec lepkavé pavučiny. Alex si s šibalským potěšením všimla, že posledním z těchto mužů byl Cabot Marsham, a musela se pousmát při pohledu na znachovělý obličej tohoto hlavního rádce krále Scrainwooda.

Marsham, jemuž z tváře dosud visela bílá vlákna, chtěl už už začít protestovat, ale Erlestoke ho hněvivě okřikl: „Z cesty, pse! Měl by ses cítit poctěn, že si někoho tak bezvýznamného, jako jsi ty, vůbec všiml.“

Z Marshamova boubelatého obličeje se ihned vytratila všechna barva. Zavřel ústa, otočil se a pádil pryč - přímo ke schodišti, na které ukazoval Qwc. Rádce tolik spěchal, že dvakrát klopýtl a pronikavě vyjekl bolestí, kterou mu způsobilo rozbité koleno. Rychle se však zvedl a pokračoval v úprku.

Erlestoke se zasmál. „Vypadal, jako by spatřil ducha.“

Alex kvitovala jeho poznámku povytažením obočí. „Možná to je tím, že tě všichni považují za mrtvého.“

„No jistě. Neměl by však mít ze setkání se mnou větší radost?“

Rezolut pouze zavrčel.

Po širokém kamenném schodišti vystoupali do patra. Poté prošli krátkou chodbou, směřující na východ, a ocitli se v prostorné komnatě s klenutým stropem a zdmi ozdobenými pestrobarevnými malbami jarních krajin. Třemi velkými okny v protější stěně místnosti dovnitř pronikaly paprsky ranního slunce. Funkcionáři na lavicích v zadních řadách v něm vypadali jako pouhé siluety, avšak vepředu, kde se u stolů s vlaječkami jednotlivých království shromáždili vládcové

spolu se svými nejvýznačnějšími rádci, byl světla dostatek, a tak Alexie snadno poznávala jednotlivé obličeje.

Neunikly jí ani jejich výrazy, které se od počátečního úleku - to když panovníci spatřili živého a zdravého Erlestoka - změnily v obezřetné potěšení. Vzápětí se však mnohé tváře zachmuřily. Následovaly je další a ještě další; králové se otáčeli, aby se podělili o své dojmy s ostatními šlechtici. Šepot postupně sílil, až se změnil v jednu velkou vlnu, která se přelévala komnatou dopředu a dozadu a plnila ji ozvěnou.

Král Fidelius, pomenší muž středního věku s prošedivělými vlasy a atrofickou pravou paží, pozvedl svou zdravou levici v pozdravném gestu. „Princezno Alexie, rádi tě znovu vidíme. Kdybychom věděli, že dorazíš dříve, připravili bychom ti patřičnější přivítání. Na tvé přátele si pamatuji z Yslinu - s výjimkou muže v plášti a dalšího, který, neklame-li mě zrak, nemůže být nikdo jiný než orioský princ Erlestoke."

Alexie přikývla. Pak odložila plášť a šálu. „Jsem ti vděčná za přivítání, Výsosti. A těší mě i rychlost, s níž jste se zde všichni shromáždili. Máme pro vás navýsost důležitou zprávu. Toto je Kedynův havran a právě on vám ji přednese."

Havran udělal krok kupředu. Po celé čtvrtstoletí cestoval ve společnosti Rezoluta a vedl soukromou válku s Chytrinou. Jeho tělo křižovaly desítky jizev a stará zranění se dosud čas od času ozývala, ale ani tato bolest, ani zármutek nad Willovou smrtí, jenž ho nepřestával tížit, ho nedokázal přinutit, aby nechal poklesnout ramena nebo vyčerpaně sklopil hlavu. Pohyboval se s živostí podstatně mladšího muže. Jeho síla pramenila z pevného přesvědčení, že Chytrinu je nezbytné zastavit za jakoukoli cenu, a Alexie při pohledu na něj nedokázala potlačit hrdý úsměv.

Byla na něho pyšná, což ještě zesilovalo lásku, kterou k němu cítila.

Havran si z rukou zvolna stáhl palečnice a rozepnul si teplý kabát ze skopovice. „Dámy a pánové, přicházím k vám se zlou novinou. V Yslinu vám byl představen mladík jménem Will Norrington, který byl naplněním Proroctví o Norringtonovi. Měl jsem ho na starosti a dbal jsem o jeho bezpečí. Po boku mém a mých společníků učinil Will mnoho dobrého - na Vilwanu, ve Zlatém přístavu, v Pevnosti Drakonis i v Murosu. Že byl udatný a statečný, může potvrdit nespočet svědků.

Včera Will hovořil před Shromážděním draků na ostrově Vael. Byl neobyčejně výmluvný a hájil názor, že výhradními strážci Dračí koruny by měli být sami draci. Jeho řeč způsobila, že dokonce i jednomu z Chytrinių sullanciriů došla slova, a když draci souhlasili s jeho argumenty, tento sullanciri se jednoho z nich pokusil zavraždit. Will mu v tom zabránil - udělal to však za cenu svého života."

Havran mluvil čím dál chraplavějším hlasem a postupně zatínal pěsti. Alexie mu zlehka položila ruku na rameno, aby ho uklidnila. Ucítila, jak se celý chvěje, a zesílila stisk, třebaže si nebyla jistá, zda to bude něco platné.

U stolu orioské delegace se pomalu postavil král Scrainwood. Na tom, jak se napřimoval a jak otáčel hlavu, bylo cosi, co Alexii připadalo jaksi nepatřičné; nebyla to však schopna pojmenovat. Pohyboval se jako člověk, to ano, ale bylo zde ještě něco jiného. Něco zlého - a to něco se ozývalo i v jeho jedovatých slovech.

„Ten Norrington je mrtvý? Je snad zapotřebí nějaký další důkaz, že jsi skutečně velezrádce a Chytrinin špion? Už jednou jsi zradil naše hrdiny a nyní jsi udělal totéž Willovi Norringtonovi." Scrainwood namířil na Alexii chvějící se ukazováček. „Odstup od něj, princezno. Každý, kdo se nachází v jeho blízkosti, riskuje život a považovat ho za přítele je jako si hřát na prsou jedovatou zmiji."

Alexie se už už chystala ohradit vůči jeho slovům, ale Havran rozevřel zjizvenou pěst a položil ji na její ruku. Věnoval jí pohled plný lásky a jistoty. Poté se znovu otočil k vládcům Jižních zemí a výraz jeho tváře zpřísněl.

„Okamžitě zmlkni, králi Scrainwoode."

Scrainwoodovy oči se rozšířily. Rozhodil rukama. „Ty si mně troufáš vyhrožovat? Tady a teď? To jen potvrzuje, že jsi špionem zla!"

Havran si odfrkl. „Jak bych ti asi tak mohl vyhrožovat, králi Scrainwoode? Vždyť ani nemám meč. Že by tě dosud pálila tvář, do které jsem tě před mnoha lety uhodil? Neužírá tě čirou náhodou hanba? Neděsíš se toho, že bych o tobě mohl prozradit pravdu? Strach! Ano, to je to, co vás všechny ovládá! Nikdy jsem vás neměl rád a vy jste zase neměli rádi mě - tak to prostě je. Nesmíme však našemu nepřátelství dovolit, aby dovedlo svět ke zkáze."

Rozhlédl se po lidech kolem Scrainwooda. „V minulém čtvrtstoletí existovaly dvě strategie, jak se vypořádat s Chytrinou a jejími dobyvačnými choutkami. Ta první byla obranná -jejím příkladem byla Pevnost Drakonis -, avšak její úspěšnost podrývala orioská poddajnost vůči aurolanskému nátlaku. Všichni bez výjimky jste tuto strategii přijali za svou - někteří více, jiní méně. A zřejmě v ni stále věříte, protože jinak byste nebyli tady, nýbrž v čele svých armád, táhnoucích do Murosa. Rezolut a já jsme naopak proti Chytrině vedli otevřenou válku. Likvidovali jsme její jednotky a zabíjeli velitele. Mařili jsme její plány. Zpomalovali jsme její postup. Jistě, zastavit jsme ji nedokázali, ale byli jsme jen dva. Součástí naší války bylo hledání Norringtona. Nalezli jsme ho, odvedli z yslinských slumů a vycvičili pro úlohu, kterou měl sehrát. Pochopil, co je jeho posláním, a jednal podle toho - dobře a zodpovědně."

Havranův hlas nabyl na hloubce a zvučnosti. „Jeden z vás o něm prohlásil, že je jen prachsprostý zloděj a zkurvysyn, přece se mu však podařilo zapsat se do historie. Navzdory svému mládí dokázal v mužích probudit vůli bojovat, či dokonce za něho položit život. A mnozí skutečně zemřeli; padli však pro velkou věc -, aby Chytrina byla konečně poražena. Svou smrtí nám vydobyl neutralitu draků. Díky němu se, až na několik jednotlivců, rozhodli nepodporovat Chytrinino tažení."

Scrainwood popotáhl. „Lepší muž by je dokázal získat na naši stranu."

„Ticho!" Havranův výkřik vyčaroval výrazy naprostého ohromení ve tvářích shromážděných, z nichž většina si už dávno odvykla poslouchat rozkazy. „Vy všichni hrajete své hry. Teď však musíte dospět k vážnému rozhodnutí - což nedokážete, budete-li politikařit. Krom toho zřejmě potřebujete další informace; a ty vám hned sdělím."

Otočil se a ukázal na Dravothraka. „Tento náš společník se jmenuje Dravothrak a je to drak v lidské podobě. Pomáhá nám; tak jako někteří jeho soukmenovci pomáhají Chytrině. V horách Sarengulu zabil jednoho z jejích draků. A jsou i jiní, kteří budou v nadcházející bitvě stát při nás."

Král Fidelius se poškrabal bradě. „Co žádají na oplátku za svou pomoc?“

Dranae pomalu přikývl. „Chceme totéž, co vy. Definitivní zničení Dračí koruny.“

U vilwanského stolu se postavila žena v černém rouchu. „A co Adept Reese? Byl snad také zabit?“

Havran zavrtěl hlavou. „Ne. Setrval na Vaelu, aby se toho co nejvíce naučil o dračí magii.“

Vykulila oči. „Kdo mu dal svolení?“

„Já? Nebo se tak jednoduše rozhodl sám? Copak na tom sejde?“ Havran znovu sevřel ruce v pěsti. „Copak mě žádný z vás neposlouchal? Vyptáváte se na svolení a na požadavky spojenců - mám z toho takový dojem, jako byste se už viděli v časech po Chytrinině porážce. Uvědomte si ale, že dříve než tyto časy nastanou, budeme muset všichni přiložit ruku k dílu. Před pětadvaceti lety jste se s její hrozbou nedokázali vypořádat a až dosud jsem byl nucen nést celou tíhu vaší odpovědnosti. S tím je však konec. Má-li být svět zachráněn, musíte začít dělat něco jiného než pletichařit a kout pikle.“

Zvedl ruku a ukázal na severovýchod. „Odtud se proti vám žene nepřátelská horda. Pozřela Sebcii. Pohlcuje Muroso. Napadla Sarengul a udeřila na Bokagul. Oriosa ji nezastaví. Musíte to udělat vy.“

Havranova ramena maličko poklesla. „Will Norrington se zhostil odpovědnosti za záchranu světa. Jeho činy Chytrině ublížily a učinily ji zranitelnou. Ponecháte-li jí čas na zotavení, zradíte tím jeho, své poddané i sami sebe. Protože během každé vteřiny, kdy nic nepodnikáte, Chytrina sílí. A s každou takovou vteřinou nám šance, že ji zastavíme, stále více a více proklouzává mezi prsty.“

Znovu se napřímil a zvedl hlavu. Pak se zvolna otočil a opustil místnost. Stráže u dveří se ho nepokusily zastavit; k činu je nepřiměl ani Scrainwood, prskající rozkazy. Alex vyrazila za ním a o okamžik později se k ní připojil Rezolut. Hned za dveřmi, na začátku krátké chodby, se Havran zastavil a pěstí udeřil do kamenné zdi.

Rezolut se usmál a uznale poklepal svého starého druha po zádech. „Neříkal jsi náhodou, že tohle je potřeba vyřešit diplomaticky?“

Havran zavrčel, přitiskl se čelem ke studeným kamenům a také se usmál. „No, původně jsem to sice měl v úmyslu, ale pak jsem dospěl k názoru, že když už mě mají nenávidět, ať si pro to klidně mají celou spoustu důvodů. Po poslední válce proti Chytrině jsem jim řekl, že se tohle stane. Udělalo mi celkem radost, že jsem jim to mohl připomenout. Nejsem si však jistý, zda to něčemu prospěje.“

Alex ho pohladila po paži. „Celou dobu jsem je pozorovala. Augustus se usmíval, zatímco má prapraateta ani trochu, a jsem nakloněna považovat obojí za příznivé znamení. Královna Carus z Jerany i král Fidelius poslouchali pozorně, což je dobré, protože oba jsou klíčovými hráči. Připomněl jsi všem, že se Scrainwoodovi nedá věřit, kdežto jemu se pro získání jejich důvěry nepovedlo udělat vůbec nic. Navíc mám pocit, že hodně lidem udělalo radost, když viděli, že nás doprovází princ Erlestoke.“

Havran se otočil a opřel se zády o stěnu. „V tom případě ještě máme naději. Chabou, pravda, ale alespoň nějakou. To je dobře.“ Zvedl ruku a polaskal ji po tváři. „Do politické bitvy se musíš pustit ty a Erlestoke, protože já jsem momentálně k ničemu.“

Alexie se zamračila. „Ty přece nikdy nejsi k ničemu. A já budu potřebovat tvou pomoc.“

„Ach, budu ti pomáhat ti ze všech sil.“ Koutky Havranových úst zacukaly v úsměvu. „Zaměstnám Scrainwooda. Zatímco vy budete získávat podporu panovníků, já se pustím do psaní pamětí. Popíši minulé tažení proti Chytrině do nejmenších podrobností. Doufám, že pro samou snahu o ukradení mých memoárů mu nezbude čas na nic jiného.“

Rezolut přikývl a proužek bílých vlasů, jenž se mu táhl po jinak vyholené hlavě, se zachvěl, jako by ho rozčechral vánek. „Vůbec nezáleží na tom, co si o tobě myslí, Havrane. Všichni shromáždění panovníci vědí, že nečinnost znamená smrt. Toto vědomí bude ostruhou, která je požene k činům. Budeme-li mít štěstí, princezně a Erlestokovi se je podaří sjednotit. A pak jednou provždy učiníme přítrž Chytrinině hrozbě.“

Kapitola třetí

Kerrigan Reese seděl se zkříženýma nohama na kamenné podlaze a prohlížel si jednolitou stříbrnou kouli, již držel v rukou. Viděl svůj odraz na jejím vyleštěném povrchu - celý jeho obličej se kupil kolem tlustého nosu a po stranách se zmenšoval, a tak uši připomínaly spíše drobné pupence. Vypadal mimořádně nepřitažlivě, ale třebaže v sobě měl obvyklou lidskou dávku ješitnosti, starosti ohledně vzhledu ho momentálně nechávaly chladným. To, jak koule deformovala jeho odraz, ho pramálo zajímalo také proto, že jeho pozornost poutala jiná její vlastnost, nepochybně mnohem více vzrušující.

Koule nejenže pokřivila odražené světlo, ale vypadalo to, že stejnou věc provádí i s magií. První kouzlo, které na ni obtloustlý čaroděj seslal, potvrdilo, že je nepochybně očarovaná, ale energie, již vložil do prostinkého diagnostického zaklínadla, byla záhy pohlcena a rozervána. Kerriganovi připadalo, jako by se jednalo řídký oblak, roztažený a vzápětí rozptýlený neviditelným větrem.

Jeho mysl teď pracovala na plné obrátky - zaobírala se zároveň tajuplnou koulí i nedávnými událostmi. Vzpomínka na smrt Willa Norringtona mu dosud působila bolest. Kerrigan ztratil přítele - jediného přítele svého věku, kterého kdy měl - a trápil se tím, že ho mohl zachránit, kdyby byl jednal rychleji a pohotověji. Naneštěstí to nedokázal, a třebaže uznával, že Will dobře věděl, co dělá, když se rozhodl položit život, v hloubi duše ho stále hlodalo trpké vědomí vlastního selhání.

Na druhou stranu, Willova smrt spasila Kerriganova nového učitele, draka jménem Rymramoch. Jeho skutečné tělo leželo v Síni Shromáždění v podzemí ostrova Vael, avšak drakovo vědomí cestovalo a pozorovalo prostřednictvím velké důmyslně vyrobené dřevěné loutky. Až do střetnutí se sullancirim, k němuž došlo v Síni, neměl Kerrigan ani potuchy, že je Rymramoch něco víc než jen mocný čaroděj.

Drak cestoval v doprovodu Boka, zarostlého urZrethijského muže s malachitově zelenou kůží. Ukázalo se, že i v něm

se skrývá daleko více, než se zdálo na první pohled. Tak jako všichni příslušníci jeho rasy mohl i Bok do jisté míry měnit tvar svého těla, ale Adept ho dlouho považoval jen za poněkud inteligentnější zvíře. Jeho omyl pramenil ze všeobecně rozšířené pověsti, která tvrdila, že urZrethijští muži vypuzení matriarchálním společenstvím z rodných hor postupně propadají šílenství. UrZrethijské ženy navíc líčily všechny své muže jako slabomyslné a během doby, kterou strávil v Bokagulu, nespatřil Kerrigan téměř nic, co by odporovalo této charakteristice.

Avšak Bok - celým jménem Loktu-bok Jex - se ukázal být výborně vzdělanou, zcestovalou a mnoho století starou bytostí, jíž nebyla cizí ani ta nejnáročnější magie. Právě jeho kouzla vdechla život loutce, v níž teď sídlilo Rymramochovo vědomí, přičemž Kerrigan celou dobu vůbec netušil, že nemá co do činění s živým tvorem -jak si musel s trochou hořkosti přiznat. A aby toho snad nebylo málo - nejenže se z Boka vyklubal moudrý učenec, ale ještě mu o sobě prozradil, že je Chytrinin otcem.

„Tvé myšlenky bloudí někde úplně jinde, že Adepte Reesi?“ Rymramoch pokýval hlavou. Ve svém karmínovém rouchu, vyšívaném zlatými nitěmi, jež vytvářely obrázky letících draků, vypadal vskutku úchvatně. Obří loutka zvedla ruku v rukavici a ukázala na kouli. „Soustřeď se jen na ni. Odhal její tajemství.“

Kerrigan přikývl a očistil si mysl ode všeho, co se nevztahovalo k záhadné kouli. Znovu seslal diagnostické kouzlo, ale výsledek byl víceméně tentýž. Zaklínadlo mu potvrdilo, že koule je nějakým způsobem očarovaná; neposkytlo mu však žádné doopravdy užitečné informace. Mladý čaroděj si však povšiml, že jeho magie byla tentokrát roztrhána jinak. Energie zavířila do neznáma podle odlišného vzoru.

Vlní se a mění, což je typickým rysem magie urZrethiů. Rozhodl se změnit přístup a místo seslání lidského diagnostického kouzla použil jiné, jemuž ho naučila urZrethijská mentorka. Vytrysklo mu z rukou a zahalilo kouli tmavým pláštěm. Černotou čas od času probleskovaly stříbřité čáry, podobné malým bleskům. Zaklínadlo pozvolna vyčerpávalo svou energii a sláblo, až se nakonec zcela vytratilo.

Ani urZrethijské kouzlo toho Kerriganovi mnoho nesdělilo - vlastně jen to, že koule byla očarována Bokem. Vypadalo to však, že jeho zaklínadlo nebylo ničím jiným než pouhou zástěrkou, maskující jinou magii. Byl si jistý, že by na jeho rozptýlení potřeboval mnoho hodin těžké práce, ale nechtělo se mu plýtvat časem.

Navíc se mu v hlavě právě zrodil nápad.

Kerrigan se jal tvarovat kouzlo na způsob urZrethijského - představoval si ho jako pramínek kouře, stoupající nad dohořívající svíčkou. Vlil do něho energii, a tak skomírající pramínek rázem pookřál, a pak ho jako tenoulinkou nit ponořil do ochranného zaklínadla. Kerriganovo nové kouzlo se vlnilo a měnilo stejně jako Bokova magie; zpočátku pouze na jejím povrchu, rychle však klesalo do hloubky. Množství energie, které vynaložil na své kouzlo, bylo příliš zanedbatelné, než aby na ně Bokovo zaklínadlo zareagovalo. Tenká magická nit se tedy hroužila dál a dál, až nakonec dosáhla samotné koule.

Kerrigana těšila proměnlivá podstata jeho kouzla - dokonce ho příjemně šimrala na dlani pravé ruky. Jakmile se však nit dotkla koule, lechtání se změnilo v explozi čiré agónie, jejíž vlna se mu vzápětí přehnala paží a zaplavila mozek. Zmocnila se ho příšerná únava a svět mu před očima na okamžik potemněl. Kerrigan se zapotácel a svalil se na pravý bok. Koule mu vypadla z ruky a roztočila se na podlaze.

Mladý čaroděj ji sledoval, jak víří a poskakuje. Během okamžiku se zploštila do silného kotouče, pak se najednou natáhla, až vypadala jako vysoký válec a nakonec se změnila ve stříbřité bouřkové mračno. Veškerý pohyb na vteřinu ustal; poté se ozval pronikavý kvil - mračno mírně nabobtnalo a nabylo podoby válečníka. Ač měřil na výšku jen necelou stopu, byl propracovaný do nejmenších detailů. Dokonce i to, jak se mužovy dlouhé vlasy vlnily a splývaly na ramena, vypadalo naprosto přirozeně.

Neznám ho náhodou? Kerrigan potřásl hlavou, aby si ji pročistil. Obrysy postavičky se rozpily a opět se zaostřily, jakmile se mladý čaroděj znovu soustředil. Zalovil v paměti a najednou si uvědomil, proč mu je válečník tolik povědomý. Vypadal stejně jako socha prince Kirilla z Okrannelu, kterou viděl v Pevnosti Drakonis.

Drobná postavička se mu uklonila a pak se jednoduše rozplynula. Na místě, kde stála, ležela stará známá stříbrná koule...

Kerrigan se pomalu zvedl a znovu se se zkříženýma nohama uvelebil na podlaze. „Co to bylo?“

Velká loutka, v níž přebývalo Rymramochovo vědomí, naklonila hlavu doprava, zagestikulovala a koule jí sama vlétla do natažené ruky. „Není to o moc víc než hračka, na níž se cvičíme v magických dovednostech. Bok ji očaroval pomocí ochranného kouzla, ale ty jsi ho celkem rychle překonal. Tento artefakt ti možná připadal poněkud nenasytný, co se týče jeho požadavků na energii, avšak drakům, kteří ho používají, to připadá jako nic.“

Loutka vztyčila ukazováček, ohnula ho a pak ho zabořila do koule jako dráp. Kerrigan na okamžik zachytil stopu magie, která však zmizela stejně náhle, jako se objevila. Rymramoch zamyšleně vytáhl prst. „Je to skutečně velmi jednoduchý artefakt. Přesto však na něm je něco, co mě fascinuje. Ta postavička, kterou jsi vytvořil... Jednalo se snad o nějakou tvou vzpomínku?“

„Ano. Zakládala se na soše, kterou jsem spatřil v Pevnosti Drakonis.“ Kerrigan pokrčil rameny. „Umí tahle věc ještě něco víc, než jen vytvářet přeludy?“

„Rozhodně.“ Loutka mu hodila kouli nazpět a Kerrigan ji neobratně zachytil. „Když jsi prorazil Bokovo kouzlo, vytvořilo se mezi tebou a koulí pouto. Magie artefaktu z tebe vysála sílu, aby se mohla probudit k životu. Ale to ti jistě neuniklo, že ano?“

Kerrigan přikývl. „Všechna kouzla si žádají energii, aby fungovala. Člověk musí být opatrný, aby se k smrti nevyčerpal a nezkolaboval.“

„Protože energii, potřebnou pro sesílání kouzel, produkuje tvé vlastní tělo?“

„Přesně tak.“ Kerrigan odpověděl rychle, ale hned vzápětí si uvědomil, že zareagoval přesně v duchu falešných vilwanských pravidel. Ačkoli se takové věci naučil papouškovat podle výkladů svých učitelů, vždycky v duchu

pochyboval, že by tělo mohlo být skutečným zdrojem magie. Naneštěstí však snad každý Vilwaňan věřil, že kouzla fungují právě takto, a ne jinak.

Velká loutka si zkřížila ruce na prsou. „Jistě si uvědomuješ, že tvůj popis má jistou zásadní vadu na kráse."

Mladý čaroděj svraštil čelo. „Tobě to připadá zjevné. Ale mně ne."

„Dovol, abych ti to vysvětlil. Kdybys teď vyšel na povrch a začal běhat nahoru a dolů po svazích zdejší hory, spotřeboval bys mnoho energie, že? Cítil bys ses zcela vyčerpán."

„Samozřejmě."

„A co ještě by se stalo?"

Kerrigan se na chviličku zamyslel a pak si levou rukou poklepal na břicho. „Tady by mě trochu ubylo."

„Přesně! Ale navzdory tomu jsi ty, nejmocnější čaroděj, jakého lidstvo za nespočet věků poznalo, sváděl téměř nepřetržitou magickou bitvu v Navvalu a přitom nezhubl ani o unci. A já se ptám, jak je to možné?"

Kerrigan začal otevírat ústa, aby odpověděl, ale náhle se zarazil. Zamračil se. „Energie, kterou jsem používal, nepocházela ze mě?"

Loutka si spojila ruce za zády. „Každý magik je schopen vytvářet energii, nutnou pro čarování, ale tato energie by neměla sloužit přímo pro sesílání kouzel. Tohle je ta obrovská chyba vilwanské výuky. Protože ti to však bylo prezentováno jako nezpochybnitelná skutečnost, domníváš se teď, že jsi spoután určitými omezeními. Tví učitelé ti ovšem neprozradili, že ač vyzkoumali, kolik energie je tělo schopné vyprodukovat, dokonce i lidští čarodějové dokáží manipulovat s podstatně větším množstvím síly."

Mladý čaroděj se zamračil. Rymramoch mu vyprávěl, že v časech, které následovaly po skončení hrůzovlády Kirúna, tvůrce Dračí koruny, doznala výuka na Vilwanu zásadních změn. Kirún totiž začal se studiem magie právě na Vilwanu a staří čarodějové se ze strachu, aby se království Jihu nespojila a nezničila jejich ostrov, rozhodli, že omezí schopnosti svých žáků. Kerriganovi se dostalo zakázaných vědomostí pouze proto, že měl sloužit jako zbraň proti Chytrině. Naučil se nevídaným kouzlům a získal moc, jakou neměl žádný jiný obyvatel ostrova. Ale dokonce i jeho vzdělání bylo pokaženo.

„Jestliže to, co říkáš, je pravda, pak musí existovat jiný zdroj energie."

„Ne. Je to zdroj vší magie." Loutka zagestikulovala a stříbrná koule zkapalněla, jako voda protekla mezi Kerriganovými prsty a vytvořila na podlaze malou loužičku. „Na magii je nejsnazší pohlížet jako na řeku, třebaže je nesrovnatelně ohromnější a různorodější. Má své proudy a peřeje, studené tůně i poloslané zálivy. Prostupuje realitou -všemi realitami, mám-li být přesný. Na některých místech je slabá a jinde zase velmi silná. Například zde je její moc průměrná a vsakuje se do každého, kdo tu pobývá - tak jako do sebe tkanina nasává vlhkost. Právě tato éterická vláha je onou energií navíc, kterou lidé mohou ovládat."

„Jak se tedy můžeme při kouzlení vyčerpat, když je síla všude kolem nás?"

„Proč člověk žijící na břehu řeky pociťuje žízeň?" Loutka se zlehka zasmála. „Síla, již vynakládáš, slouží k tomu, aby odklonila energii z magické řeky do tvých vlastních kouzel. Již několikrát došlo k tomu, Kerrigane, že jsi nasál magii zcela bez přemýšlení a energie tě zaplavila, aniž by tě to stálo sebemenší úsilí. Snáze a častěji k tomu dochází, používáš-li kouzla Starších ras, ale to, že jsi něčeho takového vůbec schopen, je neklamnou známkou tvého intuitivního nadání pro magii."

Kerrigan potřásl hlavou. „Chceš tím říci, že když sesílám kouzla, nemusím se ohlížet na žádná omezení, protože vždycky mohu čerpat z magické řeky?"

„Nic takového jsem neřekl. Mnoho hloupých čarodějů zemřelo právě proto, že věřilo tomu, co jsi teď řekl." Rymramoch zavrtěl hlavou. „Už jsi jistě viděl nejednu řeku. Víš, co se děje s kameny na jejich dnech?"

„Ohlazují se."

„Ano. A to tak dlouho, až z nich nic nezůstane." Loutka luskla prsty a stříbrné jezírko se poslušně znovu změnilo v kouli. „Drak je pro magickou řeku jako žula, ale s tebou by si poradila tak snadno jako s pískovcem. Ponoříš-li se do ní neopatrně, může se stát, že ze tvé mysli nezbude nic než bahno. Měj na paměti, že to, co budeš schopen zvládnout, se nachází mimo dosah lidského chápání, a možná to přesáhne dokonce také možnosti elfů a urZrethiů. Snad bys tím ohromil i Oromisy, ale mě ne. A ani žádného jiného draka."

„Oromisy?" Kerrigan potřásl hlavou. „Co to je?"

„Ne co, nýbrž kdo." Loutka si propletla prsty a ohnula je tak, že se ozvalo tiché zapraskání. „Kdysi dávno neexistovalo nic, jen magická řeka a v jejích proudech sídlily bytosti. Jedněmi z nich byli draci, třebaže v jejich tehdejší podobě bychom je dnes jen stěží poznali. Když mí předkové získali schopnost rozumně uvažovat, začali pátrat po místě, kde by si mohli odpočinout od nekončícího toku magie. Snažili si opatřit bezpečné útočiště, ale jejich úsilí neslavilo úspěch, neboť byli bytostmi vzduchu a ohně - a pouze ze dvou elementů nelze vytvořit nic trvalého.

Oromisové jsou tvory země a vody. I oni dychtili po útočišti a také jim se to dlouho nedařilo. Úspěchy se dostavovaly pouze v místech, kde se jejich magie překrývala s naší. Po čase se draci s Oromisy spojili. Obě rasy společně vytvořily vesmír i tento svět. Později do něho vstoupili elfové, jejichž vládnoucím elementem bylo dřevo. Draci i Oromisové je dobrotivě přehlíželi a nebránili jim v zúrodňování našeho světa."

Kerrigan vrhl rychlý pohled na kouli. „Mohl bys z ní vyvolat podobu Oromisa?"

„Ne. To proto, že v době, kdy poslední z Oromisů ucítil ve tváři sluneční paprsky, jsem se já ještě ani nevylíhl. Vlastně tedy nemohu vědět, zda nějaké tváře měli..." Loutka pokrčila rameny. „To, co ti nyní vyprávím, je legenda. Mám ji jen ze čtvrté nebo páté tlapy."

„Kolik ti je let?"

„Moc. Vzpomínám si na válku, kterou jsme vedli s urZrethii, abychom jim vyrvali Vareshagul. Bojoval jsem v ní a viděl, jak valná část rozlehlé souše klesá pod mořskou hladinu a zůstává pouze dnešní Vael... Od té doby zde sídlím. I

přesto však pro mě jsou Oromisové jen legendou. Jsou nočními můrami, jež nás pronásledují ve spánku, a jestliže se drak něčeho obává, musí to už opravdu stát za to.“

Kerrigan se zachvěl. „Nikdy jsem o nich neslyšel.“

„To proto, že mezi draky a Oromisy došlo k válce, v níž se rozhodovalo o tom, kdo ovládne tento svět. Oromisové byli velkými vynálezci a tvořiteli. Vyrobili řadu strojů a stáli u zrodu mnoha bytostí. Kryalniriové, které jsi viděl v Bokagulu a v Murosu, se velmi podobají bytostem, které Oromisové vyslali proti elfům, aby je zaměstnali, a nenechali je zasahovat do války proti drakům. Nemálo dalších tvorů je rovněž jejich dílem. Někteří jsou docela obyčejní, a dokonce oblíbení - například kočky. Už před válkou vytvořili nespočet forem života a posléze jich ještě více upravili, aby jim pomohly v boji.“

„Ale co bohové? Mezi lidmi se vypráví, že to oni stvořili svět.“

Rymramoch zavrtěl hlavou. „Lidská rasa, která povstala mnoho věků po porážce Oromisů, si potřebovala řadu věcí zdůvodnit. A bohové se výtečně hodí tehdy, když všechna ostatní zdůvodnění selhávají.“

„Ale Rezolut povídal, že naši bohové jsou pouhými matnými stíny starších bohů, které zná a o kterých my vůbec netušíme.“

„Rezolutovy vědomosti o tom, jak se věci mají, nejsou dokonalé, protože dokonce ani elfové si už na Oromisy přesně nevzpomínají. Jsou si však jisti, že kdysi něco takového opravdu existovalo. Jinak ti však mohu prozradit, že elfská kreativita co se vymýšlení bohů týče nijak nezaostává za lidskou.“

„Tedy žádní bohové neexistují?“

Loutka se rozesmála. „Ach, tak tohle je předmětem mnoha vášnivých dračích debat. Může se z víry smrtelníků zrodit entita, která se stane bohem? Dokáží dostatečně přesvědčení uctívači vytvořit objekt svého uctívání? Nebo snad do našeho světa vstoupili nějací vetřelci a uzurpovali si roli bohů? To nevíme a zatím jsme nepřišli na způsob, jak to zjistit. Skutečnost je ovšem velmi prostá - pokud bohové existují, pak ve válce s Oromisy nesehráli žádnou úlohu. Draci zvítězili a zahnali své nepřátele z povrchu světa hluboko do jeho útrob. Nyní jsou navěky pohřbeni pomocí dračí magie, ale... Oromisové byli chytří a předvídali, že taková situace může nastat.

Jedním z jejich posledních činů bylo vytvoření urZrethiů. Tato nová rasa pod vládou mocných náčelníků brzy vybudovala rozlehlé říše a prokopala se hluboko do nitra země. Jak se snažila osvobodit své pány, zanechávala na povrchu masy kamení, z nichž se stávaly hory. Jejich aktivity pochopitelně vyvolaly nelibost draků, kteří se s nimi pustili do války. Poslední dějství tohoto konfliktu se odehrálo právě zde - v říši Vareshagul.“

Loutka vytrhla vzpurnou nit z levého rukávu svého roucha. „Do té doby vládl u urZrethiů patriarchát - nejsilnější muži žili uprostřed početných harémů. Když však jejich rase hrozila zkáza, urZrethiům nezbylo než od základů přebudovat celé své společenské uspořádání. Hlavním důvodem, proč jsou silní muži, jako je Bok, posíláni do vyhnanství, je strach, že by mohli svými činy znovu vyvolat dračí hněv.“

Kerrigan potřásl hlavou. „Ale jestliže Bok představuje hrozbu, proč je potom tady? Proč ses s ním vůbec spřátelil?“

„Protože Bok není ani hloupý, ani služebník Oromisů.“ V Rymramochově hlase zaznělo nebezpečné ostří. „Už před staletími, když jsem se s ním prvně setkal, jsem si byl jist, že sehraje klíčovou roli, až se budou věci dávat do pořádku. A pevně doufám, že tentokrát se nám to s tvou pomocí skutečně podaří.“

Kapitola čtvrtá

Alexie si vzala pergamenový svitek, který jí podal vilwanský spojovací čaroděj, kývnutím muži poděkovala a zavřela za ním dveře svého pokoje. Hlavou se jí mihla vzpomínka na okamžik, kdy v rukou naposledy držela dopis. Bylo to v Caledu, kdy s ním za ní přišel Will Norrington a poprosil ji, zda by mu ho nemohla přečíst. Byl tak zvídavý! A už tak dospělý...

Podívala se na nezapečetěnou stranu svinutého pergamenu. Zcela zřetelně na ní bylo napsáno její jméno. A stejně dobře čitelné bylo rovněž druhé jméno - Markus Adrogans. Alexii překvapilo, že jí napsal sem do Narrizu a že zprávu obdržela tak krátce po svém příletu. Že se objevila na Radě králů zřejmě jeranské zástupce natolik šokovalo, že považovali za nezbytné o něm Adroganse okamžitě informovat. Nebo tady generál možná disponoval kvalitní špionážní sítí. Nemohla si tím sice být zcela jistá, ale něco jí napovídalo, že její druhý dohad je mnohem blíže pravdě.

Zpráva byla nepochybně přepisem sdělení, odeslaného prostřednictvím arcanslata. Volba tohoto druhu komunikace svědčila o tom, že jde o něco naléhavého. Již se k ní donesly neurčité zvěsti, že Adrogans dobyl Svarskyu a osvobodil Okrannel. Za pravdivost této šeptandy by sice nedala ruku do ohně, ale věřila, že by na ní něco mohlo být. V generálovi se skrývalo mnohem víc než jen jeho velikánské ego.

Jako člověk možná bývá nesnesitelný, ale rozhodně je to velký vojevůdce.

Otočila svitek, rozlomila pečeť a pak pergamen rozvinula. Nevýrazný rukopis opisovače ostře kontrastoval s ráznou povahou skutečného odesílatele a s ohledem na obsah sdělení působil poněkud nepatřičně. Kostrbatá písmena přidávala zprávě na pochmurnosti a princezny se po jejím přečtení zmocnila tíseň a sklíčenost.

Vážená princezno Alexie,

je mou smutnou povinností Tě informovat o smrti Tvého bratrance, vévody Michaila. Během osvobozovacího tažení v Okrannelu sloužil se ctí a nezpochybnitelnou odvahou. Nebýt jeho hrdinství, psal bych Ti nikoli ze Svarskye, nýbrž zpřed bran citadely Tři bratři.

Za to, že jsme citadelu nakonec dobyli, můžeme děkovat výhradně jemu a jeho úsilí. Nejenže sehrál klíčovou roli při plánování celé operace, ale dobrovolně se postavil do čela jednotek vyrážejících do nejnebezpečnějšího z útoků. Vévoda Michail obsadil Varalorsk a skolil aurolanského velitele, přičemž však sám utržil smrtelné zranění.

Byl pohřeben přímo tam - na místě svého největšího triumfu.

Zatímco umíral, požádal mě, abych Ti sdělil, že se sny mohou splnit. Řekl, že bys měla věřit svým snům.

Dále bych byl rád, abys věděla, že jsme vstoupili do Svarskye a zdolali aurolanské obránce se jménem Tvého bratrance na rtech. Jen díky jeho jménu bylo osvobození Tvé vlasti konečně dovršeno.

S úctou a soustrastí

generál Markus Adrogans Svarskya, Okrannel

Alexie si přečetla zprávu ještě jednou a pak pomalu svinula pergamen. Na Míšu mohla vzpomínat jedině v dobrém. Vyrůstala v Gyrvirgulu jako dcera Preyknoseryho Železokřídlého a až ve svých sedmnácti letech odcestovala do Okrannelu, kde se prvně setkala se svým bratrancem. Z rozhodnutí Korunního kruhu - shromáždění okranských šlechticů, snažícího se řídit život exulantů -muselo každé urozené dítě strávit jednu noc na půdě své vlasti a sen, jenž se mu tehdy zdál, byl považován za prorocký.

Usmála se. Míša se tehdy probudil a hned jí vyprávěl svůj sen. Byl na něj úžasně hrdý, neboť v něm - o něco starší a mnohem silnější - vystupoval jako vítěz bitvy, v níž byla citadela Tři bratři vyrvána z rukou Aurolaňanů. Věděl, že by Alexii o svém snu správně neměl nic říkat, a ona nikdy nezradila jeho důvěru.

Na Míšovo naléhání se s ním na oplátku podělila o vlastní sen. O něco později museli vše, co se jim oné noci zdálo, podrobně vylíčit před Korunním kruhem. Jejich sny byly stejně jako sny ostatních dětí zaznamenány a pečlivě prostudovány. Spřádala se z nich velká vize budoucnosti, z níž stále zřetelněji vyplývalo, že Okrannel bude jednoho dne opět svobodný. Kniha snů se stala posvátnou relikvií s neuvěřitelnou mocí. Chtěl-li nějaký Okran někoho ujistit, že hovoří čistou pravdu, prohlásil: „Je to tak jisté, jako by to stálo v Knize snů."

Potřásla hlavou. „Jenomže o tvé smrti v ní není ani zmínka, Míšo."

Alexie rychle přešla svůj pokoj v hradní věži a už už se chystala mrštit pergamen do malého ohně, planoucího v krbu. Zarazila se až na poslední chvíli. Podvědomě cítila, že tato zpráva je jejím jediným hmatatelným pojítkem s bratrancem. Naposledy ho viděla na pláních kolem Svoinu těsně předtím, než s malou skupinou odvážlivců odplula do Zlatého přístavu, aby vyrvala úlomek Dračí koruny z rukou wruonských pirátů. Tehdy byl ve vynikajícím rozpoložení - měl bojovného ducha a pevnou víru ve vítězství. Nebylo těžké si představit, jak ho muži ochotně následují do bitevní vřavy.

Na chvíli se nechala užírat pomyšlením, že kdyby u Třech bratrů velela ona, mohl by Míša stále žít; vzápětí to však odvrhla jako zcela nedůstojné. Třebaže se Adrogansův způsob válčení lišil od jejího, rozhodně to nebyl muž, který by zbytečně či lehkomyslně plýtval svými jednotkami. Zabývat se otázkou, zda by dokázala Michaila zachránit, znamenalo znevažovat bratrancovy schopnosti a také jeho oběť. Byl schopným válečníkem a velitelem, kdyby tomu bylo jinak, nikdy by nedokázal opanovat nedobytný Varalorsk. Tuto citadelu se nikdy předtím nepodařilo ztéci a Alexie měla za to, že teď, když ji střeží Michailův duch, se to již nikomu podruhé nepovede.

Princezna naposledy přejela palcem po rozlomené rudé voskové pečeti a pak se posadila ke krbu. Zavřela oči. Chvíli jí trvalo, než dostatečně zklidnila svou mysl, aby se mohla v duchu vypravit na shromáždiště Velkého dračího společenství. Doposud vždy když se sem vydávala, ocitala se před horou, po jejímž svahu musela vystoupat, vejít do jeskyně a tou se dostat k podzemnímu jezeru. Tentokrát se však probrala přímo na molu, kousek od tmavé lodě, jež ji měla dopravit na ostrov, kde se setkávali členové Společenství.

Musela se pousmát, neboť ačkoli se jí poprvé podařilo zkrátit si cestu k cíli, ani tentokrát se nevyhnula nápisu - mottu Společenství. Jeho zlatá písmena zářila přímo z tmavé vody. Tajemství uvnitř zůstanou tajemstvími i vně -pro blaho celého světa. Toto varování předtím vídala na klenutém vchodu do jeskyně. Napadlo ji, že ho nyní spatřila proto, aby na ně nikdy nezapomínala. O nic z toho, co zjistila na shromáždišti, se nemohla podělit s lidmi ve skutečném světě. Její vlastní vědomosti však pochopitelně zůstávaly nedotčené a nic jí nebránilo se podle nich řídit.

Loď, na jejíž palubu vstoupila, připomínala ležícího draka. Její příď zakončovala hrdá hlava obrovitého plaza. U kormidla stál umělý dračí muž. Kývla jeho směrem. „Marothu, vezmi mě dál," vyslovila tradiční formuli.

Loď pomalu odrazila od mola a jala se zvolna klouzat do středu podzemního jezera. Skutečnost, že vodní hladina vypadala jako bezhvězdná obloha, považovala za chmurné znamení potvrzující bratrancovu smrt. Odmítla to však považovat za zlou předzvěst - navzdory tomu, že se Chytrininy hordy přesouvaly na jih a zdály se být nezastavitelnou bouří pohlcující civilizovaný svět. Alex si byla jistá, že by Císařovna Severu klidně pozřela i samotné hvězdy, pokud by k tomu dostala příležitost. Vzhledem k tomu, že rokování v Narrizu teprve začínalo, měla princezna vážné obavy, zda se Jižním zemím podaří včas shromáždit armádu, potřebnou k jejímu zastavení.

Ze tmy se vynořily kontury ostrova. Když shromáždiště navštívila naposledy, připomínalo jí citadelu ne nepodobnou Pevnosti Drakonis, ale nyní se jeho vzhled změnil. Stalo o něco primitivnějším místem - s vysokými stromy, které rostly mezi troskami věží, a menhiry, jež si tropily posměch z ubohých zbytků opevnění. Všude vířily sněhové vločky; vypadaly, jako by si s nimi pohrával vítr, který však necítila ani neslyšela. Alex si kladla otázku, zda ostrov takto pozměnila vůle některého člena Společenství nebo z něho jen spadla další snová rouška a odhalila cosi prapůvodnějšího.

Loď přirazila k malému přístavišti a princezna vystoupala po hrubě otesaném kamenném schodišti. Proklouzla mezerou v nízké zdi a vešla do zasněžené prohlubně. Po nějakých sto yardech dorazila ke kruhu tmavých menhirů, v jehož středu stála dvojice postav. Jednou z nich byl Černý drak, s nímž se tu nejednou setkala. Překvapilo ji však, že okamžitě poznala také tu druhou - třebaže se z velké části skrývala ve stínech.

Široce se usmála. „Otče Železokřídlý!" Alex objala okřídleného elfa a zadoufala, že jí magie shromáždiště umožní ucítit jeho dotek. Skutečně tomu tak bylo a vznešený Gyrkyme ji na oplátku rovněž sevřel ve své náruči.

Pak se Preyknosery krátce zasmál. „Jsem moc rád, že se tu s tebou setkávám, dceruško. Jsi v pořádku po všech těch dobrodružstvích, která jsi zažila?"

„Ano. A Peri také. Jsme teď v Narrizu a usilujeme o to, aby vládcové Jižních zemí zůstali tváří v tvář Chytrině jednotní.“ Konečně ho pustila, otočila se a uklonila se Černému drakovi. „A doufám, pane, že i ty se máš dobře.“

Muž v přilbici, vytvarované do věrné podoby dračí hlavy, se rovněž uklonil. „Už jsem na tom býval hůř. Právě jsem s Preyknoserym hovořil o věcech, které se dozvěděl a které by mohly v budoucnu sehrát zásadní roli. Protože zatímco ty jsi bojovala, on a další Gyrkymové shromažďovali informace.“

Alex pohlédla na svého adoptivního otce. „Co jsi zjistil?“

Starý gyrkymský válečník se pousmál. „Mnoho věcí, týkajících se světa, dceruško. Vzpomínáš si, jak jsem tě učil předpovídat průběh ročních období? Mám na mysli hlavně to, jak určit, zda nastane horké a suché léto...“

Přikývla. „Zvířata, která na zimu opustila vyšší polohy, nespěchají s návratem. Raději zůstávají blízko vodních zdrojů. Ptáci se vracejí dříve a jiní tvorové mění svá teritoria. Spatřil jsi snad nějaká taková znamení?“

„Tady na severu ještě sevření zimy nepovolilo, ale od nového roku k tomu dojde, to mi věř.“

„Ale to přece bude už příští měsíc!“

„Přesně tak. Vypozoroval jsem, že dále na jihu se zvířata již nyní připravují na horké léto s nedostatkem vody.“

Alex pozvolna přikývla a Černý drak se usmál. „Měl jsi pravdu, Preyknosery. Ihned si uvědomila význam tvých zjištění. V zimě byly Chytrininy jednotky ve výhodě, protože pocházejí z říše věčného sněhu a ledu. Horké léto je ovšem poněkud vyvede z konceptu. A převaha se znenadání ocitne na naší straně.“

„Moc ti děkuji za povzbudivou informaci. Nyní budeme muset udeřit - zbývá pouze zvolit místo a hlavně rozhodnout, čím vlastně tento úder provedeme. To druhé bude o poznání těžší, protože nemohu tušit, k jakému rozhodnutí králové dospějí.“

Preyknosery se zahnutým drápem poškrabal na krku. „Mí zvědové se toho hodně dozvěděli také o lidech. Třebaže zima a sníh značně ztěžují cestování, dochází k přesunům celých oddílů. Hlavně alcidských - ale nezahálejí ani jiné národy.“

„Jakých oddílů? Rot? Praporů? Pluků?“

„Všech, které jsi zmínila. Nikoli všechny však táhnou proti Chytrininým hordám.“ Gyrkyme se zamračil. „Mnoho posil směřuje do hraničních pevností a strategických horských průsmyků - hlavně na východě. Alosa, Vegan, Reimancie a Teysrol se nyní považují za baštu mající zastavit Chytrinino rozpínání směrem na východ. Podle mě rozmísťují jednotky podél svých východních hranic i proto, aby vzaly vlastní šlechtě chuť zneužívat situaci a pouštět se do všelijakých samostatných dobrodružství.“

Alex si povzdechla. „A co na západě?“

„Království, která se podílela na úspěchu Adrogansova tažení do Okrannelu, jsou povzbuzena jeho úspěchy a ochotně posílají další oddíly na východ. Problém je, že silnice jsou dlouhé a obtížně schůdné.“

„Na lodích by se sem dostaly mnohem rychleji.“

Černý drak potřásl hlavou. „Situace je následující, dcero. Západní země se pustily do boje a dosáhly vítězství. I když by možná rády okusily další úspěchy, osvobození Okrannelu jim dalo falešný pocit bezpečí. Tamní vládcové si říkají, že obsadí-li Chytrina Saporcii dříve, než sem stačí dorazit jejich armády, mohou se s ní klidně utkat na území Alcidy. Tak jako král Augustus pohrozil, že bude válčit v Oriose, mohou i oni využít jeho země jako bojiště. Dostane-li se jim však odměnou za rychlost rozličných výhod a ústupků, pak jsem si jist, že se jejich vojska v Saporcii objeví bez meškání.“

Zamhouřila oči. „Tedy je to tak, jak říkal Havran. Klidně si budou dál politikařit a kašlat na to, že tím maří naši šanci na vítězství.“ Alex znovu otevřela oči a upřela pohled na Preyknoseryho. „A co urZrethiové a elfové?“

„O elfech nevíme nic. V jejich zemích nejsme vítanými hosty, a tak se jim mí zvědové vyhýbají. Na druhou stranu, urZrethiové jsou našimi dávnými přáteli. Vím, že se v Sarengulu bojuje a že se valná část tamních obyvatel chopila zbraní. Varagul prý vyslal pluk, který má pomoci osvobodit Sarengul, a ten teď pochoduje přes Reimancii a Vegan. A armádu podle mých informací shromažďuje i Bokagul.“

Pohled jejích fialkových očí zpřísněl. „A nedoslechl ses náhodou o nějakých orioských a muroských jednotkách bojujících v Sarengulu?“

Gyrkyme zavrtěl hlavou. „Pokud je mi známo, vládne tam naprostý chaos. Mnoho mých zvědů se odtud nikdy nevrátilo. Myslím, že byli zabiti nad Murosem.“

„Ano, Muroso. Jak to tam vypadá? Padlo?“

„Obávám se, že ano. Podle poslední zprávy, kterou jsem dostal, Caledo stále odolává, ale vzhledem k zastaralosti této informace - obdržel jsem ji před třemi dny - si myslím, že město je již ztraceno. Do Bokagulu i do Saporcie proudí zástupy běženců. Aurolaňané jich mnoho zmasakrovali a tuhá zima rovněž odvedla svůj díl práce...“

Gyrkyme se zachmuřil. „Ale nejznepokojivější skutečností je, že Chytrinina armáda zůstává navzdory všem ztrátám mocnou silou. Sklizeň v Okrannelu i na Přízračných pláních byla bohatá, a tak její jednotky netrpí nedostatkem potravin. Nepřátelé jistě využívají rovněž zásob ze skladišť Pevnosti Drakonis a také Sebcie a Murosa. Obě země se sice pokusily zničit vše, co nebylo možné evakuovat, avšak vpád probíhal natolik rychle, že se Aurolaňanům povedlo ukořistit množství užitečných věcí.“

Alex vrhla rychlý pohled na Černého draka. „Máš nějaké zprávy od sebcijských a muroských členů Společenství?“

„Ne. A právě to mě děsí.“

Přikývla. Jednou ze členek Společenství byla muroská princezna Dayley, s níž se Alexie naposledy setkala v Caledu, hlavním městě její vlasti. Bylo samozřejmě možné, že Dayley na návštěvu shromáždiště jednoduše nemá čas, ale Alex se obávala, že je mrtvá. A je-li tomu tak, pak s ní neblahý osud jistě sdílela i celá její rodina.

Alex si povzdechla. „Situace mimo Muroso není o nic méně děsivá. Will Norrington zemřel na Vaelu. Obětoval se, aby zachránil život jednoho z nejmocnějších draků, ale vše, co jsme díky tomu získali, byla dračí neutralita - a k tomu ještě značně rozpolcená. Jako celek se nepostaví na naši ani na Chytrininu stranu, avšak najdou se jednotlivci, kteří se již

nyní rozhodli přidat k tomu či onomu znepřátelenému táboru. Pravda, získali jsme podporu několika velmi mocných jedinců, jenomže Chytrina jich má víc...“

Černý drak si pomalu zkřížil ruce na prsou. „Tedy Norrington je mrtev.“ Řekl to tlumeným šeptem, z něhož po Alexiiných zádech přeběhl mráz.

Chvíli se kousala do spodního rtu. „Nejsme si jisti, jestli Will byl tím Norringtonem, nebo zda se to velké břímě nepřeneslo na jiného. Muroská princezna nosí Willovo dítě a jeden z jeho nevlastních bratrů bojuje v Sarengulu v řadách orioské Svobodné korouhve. To proto jsem se ptala, jestli o nich něco nevíte.“

„Budu se snažit zjistit co nejvíc, dceruško.“

„Díky, otče Železokřídlý.“ Alex potřásla hlavou. „Obáváme se, že se každý druhý vládce vytasí s vlastním potomkem Norringtonů, a nejhorší na tom je, že král Scrainwood už jednoho má. Pokud kolem každého z těchto potomků vznikne blok stoupenců s vlastním vojskem a válečnými plány, Chytrina pozře Jižní země sousto po soustu.“

Také Černý drak potřásl hlavou. „To by znamenalo naprostou katastrofu. Existuje nějaká šance, že ten Norrington není mrtvý?“

Zachvěla se. „Ne. Na vlastní oči jsem ho viděla umírat. A spolu s ním zemřela i naděje civilizovaného světa.“

Černý drak jí položil ruku na rameno. „To není pravda. Chytrina stále nemůže složit Dračí korunu, a tak její moc není ani zdaleka neomezená. Ale získá-li všechny úlomky a obnoví Korunu, nebude už potřebovat žádné armády. Tohle musíš mít neustále na paměti. Její vojsko je samozřejmě nezbytné zastavit, ale dokud jsou úlomky Dračí koruny mimo její dosah, naděje stále žije.“

„Tvé argumenty zní rozumně a logicky. Kéž bych to tak však cítila i ve svém srdci.“ Alex přimhouřila oči. „Politici nás zbaví prostředků nutných pro její zastavení.“

„Na jednání s politiky tu jsou jiní a povolanější, dcero.“ Černý drak se na ni usmál. „Tebe Preyknosery vycvičil, abys dokázala velet armádám, a to zvládáš skvěle. Naděje světa nyní spočívá na tvých bedrech. Budeš-li nadále připravena dělat to, k čemu jsi byla vycvičena, a dokážeš-li vytěžit maximum i z té nejnicotnější příležitosti, která se ti naskytne, věřím, že dojdeš úspěchu, o jakém se ti nezdálo ani v nejneuvěřitelnějších snech.“

Kapitola pátá

„Tak ty jsi vážně naživu.“

Prince Erlestoka překvapilo, když uslyšel otcův hlas; nedal to však najevo a ještě dvakrát přejel brouskem po čepeli svého meče. Pak nástroj odložil a pozvedl zbraň. Zář lampy zbarvila čepel dozlatova. Princi stále nepřipadala dost ostrá, proto položil meč na koženou podložku, chránící jeho stehna, a znovu se pustil do práce.

„Zatraceně, Erlestoku. Podívej se na mě! Myslel jsem si, že jsi mrtvý.“

Tentokrát již princ skutečně otočil hlavu a vzhlédl. Jeho otec stál dva tři kroky od něj. Předchozího dne v zasedací místnosti Rady králů ho spatřil prvně po pěti letech. Vypadal teď starší a vlasy i vous měl prokvetlé šedinami. Zelená maska, kterou nosil, sice skrývala vrásky, ale kvůli četným ozdobám vypadal králův obličej jako podobaný od neštovic. Jeho ramena byla tíhou věku mírně pokleslá, zatímco hlas neměl daleko k hysterii. Kostnaté prsty křečovitě svíraly dveřní sloupek.

„Možná sis myslel, že jsem mrtvý, ale dotklo se tě to?“ opáčil Erlestoke chladně.

Královy oříškově hnědé oči se zpod masky hněvivě zaleskly. „Jsem tvůj otec. Jak mi vůbec můžeš položit takovou otázku?“

„Důvod je prostinký, otče.“ Erlestoke si zvedl zbraň do výše očí a jal se pozorně zkoumat její čepel. „Nemáš na masce žádné vrypy, svědčící o tom, že jsi ztratil syna.“

Scrainwoodovi na okamžik poklesla čelist, ale jeho pohled velmi rychle znovu zpřísněl. „Jsem nucen podřizovat osobní pocity potřebám státu. Kdybych si do své masky udělal tyto vrypy, bylo by každému jasné, že jsem uvěřil ve tvou smrt, a veškerá naděje by byla tatam. To proto jsem nemohl dát najevo svůj zármutek.“

„Ne? A co takhle alespoň svou radost z toho, že mě vidíš živého a zdravého?“ Princ prudce přejel brouskem po čepeli. „Marsham vypadal, jako bych vylezl z hrobu a začal se mu sápat po hrdle. I ty jsi mi připadal jako omráčený. Nepřivítal jsi mě, nezamával jsi mi na pozdrav, prostě jsi neudělal nic. Zajímalo tě jen to, že jsem do místnosti vkročil v doprovodu Havrana, tvého nepřítele na smrt, z čehož jsi pohotově vyvodil, že jsem s ním ve spolku. Kdyby ti na mně alespoň trochu záleželo, vrhl by ses mi včera vstříc.“

Král prudce zvedl hlavu a podrážděně zvýšil hlas. „Jsem tvůj otec. Očekával jsem, že za mnou přijdeš ty, ne naopak.“

„To určitě.“ Erlestoke odložil meč a pomalu se postavil. Třebaže nebyl o mnoho vyšší než jeho otec, měl postavu válečníka v nejlepších letech, a tak vedle něj Scrainwood vypadal jako panák z klacků a rozervaných hadrů. Přisunul židli ke stolu, zakryl zbraň kusem kůže a pak doširoka roztáhl paže. „Obejmeš mě, otče? Nebo jsi jen čekal, že za tebou přijdu a povím ti, jak moc jsem se mýlil, když jsem podporoval drakoniského barona, a pak uznám, že tvá politika byla vlastně celou dobu tím nejlepším, co se dalo dělat?“

Po nabídce král ještě pevněji sevřel dveřní sloupek, ale následující otázka ho přiměla uvolnit stisk. Scrainwood se napřímil, a dokonce zkřivil rty v nepříjemném úsměvu. „Ne, neobejmu tě. Dříve jsem mohl alespoň doufat, že ti nabyté zkušenosti prospějí a přidají ti na moudrosti. Jakmile jsem tě však spatřil v Havranově společnosti, pochopil jsem, že veškeré mé naděje byly plané.“

Princ přešel svůj malý hradní pokoj a nalil si červené víno z kameninového džbánu do malého nedbale vyrobeného žejdlíku. Otci nenabídl - pouze během pití ledabyle ukázal na džbán. Víno sice zapudilo olejnatou pachuť po broušení meče, ale nedokázalo ho zbavit pocitu zhnusení. „Poskytnu ti ještě jeden důvod, kterým si budeš moci ospravedlňovat svou nenávist k Havranovi. Kdyby nebylo jeho, nepřežil bych. Jen by mě zajímalo, jak by se ze záchrany korunního prince mohla vyklubat velezrada.“

Jeho otec si odfrkl. Ačkoli nakonec přece jen vstoupil do pokoje, víno si nenalil. „Záchrana Oriosy je u mě vždy na prvním místě. Je-li z něčeho potřeba udělat velezradu, vždycky se najde nějaký způsob, to mi věř."

„Vždyť já ti věřím. Marsham by se toho jistě ochotně ujal."

Scrainwood potřásl hlavou. Prošel kolem malého stolku, na němž stál džbán s vínem, a zastavil se před krbem. Pak si zvolna zkřížil ruce na prsou. „Jsi bezpochyby skvělý vojevůdce. Dothan Cavarre tě vycvičil dobře - ve jménu bláhové věci, pravda, ale v tomto ohledu mu nemohu nic vytknout. To, jak jsi unikl z Pevnosti Drakonis, svědčí o tvém důvtipu a odvaze. Naneštěstí však tvé vojenské schopnosti nejsou na politickém kolbišti nic platné. A udržet národ pohromadě je práce jedině pro politiky."

Prince Erlestoka se na okamžik zmocnilo téměř nezvladatelné nutkání mrštit po otci žejdlík. V duchu viděl, jak mu naráží do obličeje a rozbíjí se na kusy, a sledoval krev smíšenou s vínem, jak vystřikuje na stěnu a pomalu po ní stéká. Erlestoke si to představoval naprosto jasně a zřetelně; jediné, co zastavilo jeho ruku, bylo vědomí, že by se vržený žejdlík roztříštil mnohem snáze než otcova lebka.

Místo toho tedy polkl, nechal ruku s žejdlíkem klesnout a usmál se. „Vlastně máš štěstí, že pro vládnutí není potřeba odvahy."

Jeho otec si znovu odfrkl. „Ach, synu, názor, který na mě máš, znám více než dobře. Princezna Alexie mi z Pevnosti Drakonis doručila tvou zprávu. Vyzýval jsi mě v ní, abych po celý život nežil jako zbabělec. Víš, co je tvůj problém? Že všechno, čemu nerozumíš a co nezapadá do tvých vojenských rámců, označuješ za zbabělost. Skutečnost je ovšem taková, že zatímco Sebcie a Muroso padly, má země stále existuje."

„Ale jak dlouho tomu tak bude?"

„Každá chvíle, kterou máme, je dar. Znamená příležitost."

Erlestoke zamrkal. „Příležitost pro co, otče? Co si myslíš, že se stane? Že Chytrina požádá o smír a že ty ujednáš nějakou skvělou dohodu, která pozvedne Oriosu ke slávě? Nebo se snad chystáš odjet zpět do Mereda, svolat armádu a rozdrtit ji?"

„Já? Nebuď směšný. Znám svá omezení." Scrainwood po synovi střelil postranním pohledem. „Jenomže ty neznáš svá - alespoň co se týče politiky. A tvůj bratr - ať už je kdekoli - zase neví nic o těch svých, třebaže jsou opravdu značná."

Princ si dovolil slabý úsměv. „Možná bys měl vědět, že jsem se s ním setkal."

„Se svým bratrem?"

„Ano."

„Ale kde? Kde?"

Scrainwood vypadal, že ho každou chvíli musí ranit mrtvice, a Erlestoke si spokojeně lokl vína. „V Sarengulu. Přijel z Mereda ve společnosti Norringtona. Je teď členem Svobodné korouhve, složené z orioských dobrovolníků."

Král kvapně nalil víno do druhého žejdlíku a jediným douškem ho vyprázdnil. „Odjakživa měl štěstí, i když jeho útěky vždycky končily špatně. A tento nebude výjimkou."

Erlestoke zavrtěl hlavou a postavil svůj žejdlík na stůl. „To si nemyslím. Linchmere byl konečně sám sebou - takový, jako v dobách před matčinou smrtí. Už jsem ho takhle strašně dlouho neviděl, ale udělalo mi to velkou radost. Ztratil na váze, utržil pěkných pár šrámů a hlavně získal uznání spolubojovníků."

„Pche. Určitě kolem sebe měl spoustu patolízalů, kteří věřili, že jednoho dne bude svou tlustou zadnicí zahřívat trůn." Král si otřel ústa rukávem košile. „Ale jakmile zjistili, že žiješ, všichni se od něj jistě odvrátili."

„To se mýlíš." Erlestoke málem završil svou poznámku slovem otče, ale náhle si uvědomil, že na muži, který před ním stojí, není vůbec nic otcovského. Dokonce mu nebyl ani v nejmenším sympatický. Princ by dokázal pochopit, kdyby dal najevo starost o Linchmera nebo třeba vyjádřil uznání či překvapení nad jeho proměnou. Avšak přezíravé opovržení nebylo citem, který by měl projevovat otec vůči dítěti, které si - byť poněkud opožděně - nalezlo své místo v životě.

„Říkáš mi, Výsosti, že neznám svá omezení. Možná, že dobře rozumíš politice, ale jistě nikoli politice ve vojenské jednotce v polních podmínkách. Muži jsou tam oceňováni výhradně podle svých osobních kvalit, protože peníze a postavení, které mají doma, na bojišti vůbec nic neznamenají. Ačkoli Linchmere bojuje pod smyšleným jménem, ostatní vojáci dobře vědí, kým je. Kvůli tomu, že je tvým synem, ho lidé nikdy nijak zvlášť nemilovali, a zatímco setrvával v Oriose coby tvá nemyslící loutka, jen těžko je mohl přimět, aby na něho změnili názor. Linchmere je možná dostatečně naivní, aby si myslel, že muži kolem něj neznají jeho pravou totožnost, ale skutečnost je velice prostá - mají ho rádi a váží si ho kvůli jeho činům, jichž byli svědky. Možná se z něho nikdy nestane velký válečník, ale nelze mu upřít rozhodnost a kuráž."

„Rozhodnost?" Scrainwood to slovo natáhl; pomalu vyslovoval jednotlivé hlásky a do každé následující vkládal o něco větší dávku nevíry. „Vždyť ten chlapec se nikdy v životě nedokázal pro nic rozhodnout!"

Erlestoke zvedl hlavu. „Překvapil tě, což?"

Král na něho chvíli zaraženě civěl a pak se otočil k ohni, praskajícímu v krbu. „No dobrá, možná jsou boje v Sarengulu pro Linchmera skutečně dobrou příležitostí se předvést. Předpokládám, že ten venkovský balík Norrington je s ním, mám pravdu?"

„Willův nevlastní bratr? Ano, Linchmere mi ho představil. Jsou to teď nerozluční přátelé."

„To je dobře. Právě takto se vytváří loajalita ke koruně. Znamená to ovšem jistou komplikaci. Myslím to, že Norrington je zrovna v Sarengulu..." Král pokrčil rameny. „Naštěstí jsem to však předvídal, a tak jsem nechal zavčas poslat do Mereda pro jeho mladšího bratra. Bude důležité mít po ruce našeho Norringtona."

„Will je mrtvý. A žádný jiný Norrington není."

„Tak teď jsi to pro změnu ty, kdo se mýlí, synu." Scrainwood mávl rukou směrem, kde tušil zasedací místnost Rady

králů. „Prakticky každý král, královna či ambiciózní vyšší šlechtic bude mít svého Norringtona nebo se za něho sám prohlásí. Kéž bych tak mohl o něco opřít tvrzení, že tvá matka spala s Kenwickem Norringtonem. Ale když tak o tom uvažuji, proč bych vlastně nemohl? To, že jsi přežil nebezpečnou pouť na jih, bych mohl předložit jako důkaz toho, že skutečně jsi Norrington...“

Erlestoke na něho zíral neschopen slova.

Král potřásl hlavou. „Ne, ne, to by byl příliš průhledný úskok. Mnohem lepší bude použít skutečného Norringtona.“

„Nerozumím ti.“ Erlestoke si ohnutými prsty rozčísl dlouhé hnědé vlasy. „Aurolanská horda se valí Murosem a nezadržitelně se blíží sem a ty si klidně uvažuješ nad hrami, které ti přinesou moc a vliv? Těmi však její vojsko nezastavíš.“

„Ne, synu, nezastavím, ale s jejich pomocí získám armádu, která to dokáže. Myslím, že si neuvědomuješ, s jak hloupými lidmi tu mnohdy mám co do činění. Mnozí ochotně nabídnou vojenské jednotky i svou podporu jen kvůli Proroctví o Norringtonovi, o němž si myslí, že je zárukou vítězství. Momentálně si nejsou ničím jisti a jsou kdykoli připraveni zpanikařit. Kdyby se vymkli kontrole, jistě si dovedeš představit, vůči komu by se obrátil jejich hněv. Oriosa, stát, který se doposud báli napadnout ze strachu, aby nerozhněvali Norringtona, se nyní stala zemí, jež Norringtona ztratila. Ty jsi Oriosan a nepodařilo se ti ho zachránit. Také Havran - ať ho bohové zatratí - pochází z mé země a ani on nebyl schopen nic udělat. I já jsem byl bezmocný. Neučinil jsem nic, abych ho ochránil. Ostatní vládcové by dokázali roztrhat naši zemi na kusy, a tak je musíme odlákat nějakou jinou vějičkou. Boje o to, kdo je pravým Norringtonem, je všechny zaměstnají a my bychom pak mohli vyměnit svou podporu pro jejich kandidáty za armádu, potřebnou k vítězství.“

Třebaže se mu to ani trochu nezamlouvalo, Erlestoke byl nucen připustit, že otcova slova mají něco do sebe. Království, která se nenacházela v první linii, nemínila poskytnout své jednotky a válečný materiál zadarmo. Princ věděl, že bude potřeba zdlouhavých jednání, aby se vůbec zapojila do konfliktu. Ale věděl také, že až se k nim válka přiblíží, bude už na všechno pozdě. Pod hrozbou invaze dojde ke vzpourám a povstáním, jež vyvrátí celé dynastie. S pomocí zlata, nabídek moci i přesně mířených útoků sullanciriů by Chytrina mohla snadno rozprášit chatrnou alianci Jižních zemí.

„Získáme tak dost jednotek, abychom ji mohli zastavit?“ Král si odfrkl. „To nevím. Netuším totiž, kolik jich bude zapotřebí. Mé povědomí o armádách je, jak už jsem řekl, naprosto nedostačující. Starám se především o záchranu Oriosy. Buďto naši zemi napadne Chytrina, nebo si ji mezi sebou rozdělí naši dosavadní rádoby spojenci. Samozřejmě by se mnohé vyřešilo, kdybys v čele vojska, které má rozdrtit Aurolaňany, stanul právě ty.“

Princ stěží věřil vlastním uším. „Co jsi to právě řekl?“ Král natáhl ruce k ohni, aby si je zahřál, a pak se pozvolna otočil k synovi. „Slyšel jsi dobře. Mohl bys s orioským vojskem vytáhnout proti Chytrině. Díky tvým schopnostem a odhodlanosti našich vojáků bychom byli neporazitelní. Nejprve bys vyčistil naše území od aurolanských jednotek - vím přesně, kde se nacházejí jejich základny - a pak bys pokračoval proti jejím hlavním silám. Co tomu říkáš? Pustíš se do toho?“

Erlestoke strnul a na okamžik se zamyslel. Armáda Oriosy vskutku představovala sílu, kterou se nevyplácelo podceňovat. V duchu si spočítal, že by jeho vlast dokázala postavit tři pluky skvěle vycvičených vojáků a přinejmenším dvakrát tolik novobranců. Tím by získal skoro deset tisíc mužů - víc než dost, aby s nimi Chytrině zasadil drtivý úder z boku a polapil její hordu na vypleněném území Murosa a Sebcie.

Fantazie mu vykreslila orioské ozbrojené síly seřazené prapor vedle praporu jako na přehlídce. Střed jeho formace by tvořila srdnatá pěchota, chráněná na křídlech oddíly lehké a těžké jízdy. Na jeho rozkaz by se rozezněly trubky a celá armáda by se dala do pohybu. K bitvě by došlo v létě či na jaře na nějaké zelené pláni a princ si byl jist, že by Aurolaňané nedokázali dlouho odolávat náporu jeho statečných vojáků.

Tato představa mu připadala natolik lákavá, že nechybělo mnoho, aby otcovu nabídku přijal. Avšak něco v králově úsměvu, něco v oné pomalé ledabylosti, s níž si zahříval ruce, Erlestokovi zabránilo v nadšeném souhlasu. Princ několikrát zamrkal, pak se pousmál a vybavil si něco, co se stalo ve vaelské Síni Shromáždění.

„Možná se do toho opravdu pustím, otče, ale stanovím si cenu, která ti nebude připadat právě malá. Budeš-li ji však ochoten zaplatit...“

Král otočil hlavu a chvíli si svého syna prohlížel. „O jaké ceně to mluvíš? Snad ne o mé abdikaci? Máš zálusk na korunu?“

„Ne, Výsosti, pouze na její část.“ Erlestoke se usmál. „Rád bych, abys mi dal úlomek Dračí koruny, který ukrýváš.“

Očekával, že jeho požadavek vyvolá další výbuch zuřivosti, ale místo toho to vypadalo, že nad ním Scrainwood vážně přemýšlí. Kohokoli jiného na jeho místě by to možná povzbudilo, ale princ věděl své. Zesílilo v něm podezření, že se nechal vlákat do pasti, kterou na něho jeho otec už dlouho předtím nastražil.

„Udělal bych pro svou zemi cokoli, Erlestoku. Mnozí nejspíš budou tvrdit, že jsem udělal až příliš mnoho. Kdybys po mně chtěl, abych tě učinil králem, souhlasil bych, neboť vím, že bys užil všech prostředků, které bys měl k dispozici, abys zajistil bezpečí Oriosy. Ale musíš pochopit, že vlastnictví úlomku Dračí koruny, o němž ví pouze král Augustus, je pro mé království poslední zárukou bezpečí. Přijde-li někdo s plánem na invazi do Oriosy, jednoduše pohrozím, že odevzdám úlomek Chytrině.“

„To bys neudělal.“

„Ale ano. Pokud by to byl jediný způsob, jak zachránit svou zem.“ Král se otočil, aby se svému synovi postavil čelem. „Naštěstí to však není jediný způsob. Ve skutečnosti je ve tvých silách navěky zajistit bezpečnost své vlasti. Stačí tak málo... A uděláš-li to, pak slibuji, že rubínový úlomek bude tvůj.“

„Oč jde?“

Scrainwoodův hlas poklesl do drsného šepotu: „Poděl se se mnou o tajemství výroby střelného prachu a drakonel.“

„Cože?“

„Ale jdi, vždyť jsi přece strávil několik let v Pevnosti Drakonis. Velel jsi bateriím drakonel. Budeme-li vlastnit tyto zbraně a dostatek střelného prachu, žádný z našich sousedů si nás netroufne napadnout.“

„To nemohu.“

„Ale jistě, že můžeš. Přísahal jsi věrnost drakoniskému baronovi - tomu samozřejmě rozumím. Cavarre zastával názor, že by s tajemstvím střelného prachu mohlo být naloženo nezodpovědně, ale uvědom si, že žijeme ve zlých časech.“ Král ještě více ztišil hlas. „Doneslo se mi, že se jeranský generál Adrogans ve Svarskyi zmocnil několika drakonel a také výrobny střelného prachu. Tajemství tedy již padlo do rukou jednoho království, a to království ambiciózního a rozpínavého, navíc disponujícího brilantním vojevůdcem. Pokud se tedy se mnou o tajemství nepodělíš, možná budeme muset po Chytrinině porážce čelit nové, a dokonce ještě nebezpečnější hrozbě.“

Zprávy o Adrogansovi byly skutečně znepokojivé, ale Erlestoke rázně zapudil veškeré pochyby. „Nemohu ti to tajemství svěřit jednoduše proto, že ho sám neznám.“

„Cože? Copak ti drakoniský baron nedůvěřoval? Záviděl ti a měl z tebe tak trochu strach, že ano? Nechával si tajemství pro sebe, protože se obával, že bys ho mohl na jeho postu jednoho dne nahradit.“

„Ne, otče, nebylo to tak, že by ve mne neměl důvěru. Naopak, věřil mi více, než jsi to kdy dělal ty.“ Erlestoke pokrčil rameny. „Chtěl mi tajemství svěřit, ale já sám jsem to odmítl - z celé řady různých důvodů. Rozkaz, abych byl do tajemství zasvěcen, nebyl nikdy vydán. A ujišťuji tě, že ani žádný z těch, kdo ho znají, ti ho nikdy nesvěří. Jedině v případě, že by jim to osobně poručil drakoniský baron.“

Král sevřel pěsti tak pevně, že mu zbělaly klouby. „Jsi hlupák. Mohl jsi znát největší tajemství na světě, ale ty ses ho z jakýchsi pochybných důvodů vzdal!“

„Tak jako ses ty vzdal snažení o odražení Chytrininy invaze?“

Pěsti se pomaloučku otevřely a z králova hrdla se vydral chrčivý smích. „Pokud to byla chyba, pak jsi ji ty učinil osudnou. Naše země bude zničena - tvou vinou.“

„Udělám všechno, co bude v mých silách, aby se to nestalo. A otče... Ještě jedna věc.“

„Ano?“

„Chci tvůj úlomek Dračí koruny. Nemůžeme riskovat, že se ho Chytrina zmocní.“

Jeho otec svraštil čelo a jízlivě se ušklíbl. „Je v bezpečí. Ujišťuji tě, že ho Chytrina nenajde.“ Na chvíli se odmlčel. „Pokud si ovšem nemyslíš, že bych jí ho mohl dobrovolně odevzdat.“

„Nezáleží na tom, co si myslím, otče. Jistý jsem si jedině tím, že já bych jí ho nedal.“

Scrainwood zavrtěl hlavou. „Je v bezpečí. A dávat ti ho nemíním.“

„A co kdybych si usmyslel, že si pro něj přijdu?“

Král zlověstně zamhouřil oči. „Ty by ses mi opovážil postavit? Shromáždil bys snad armádu, s jejíž pomocí bys mě zbavil moci?“

„Myslím, že by mě to ani nestálo mnoho úsilí, protože počet tvých věrných není nijak velký. Navíc se většina z nich podobá Marshamovi, a tak je lze smrtelně zranit jediným přísným pohledem.“

„Měl jsem to předvídat. No jistě...“ Scrainwood na něho namířil chvějící se ukazováček. „Pozvedni proti mně zbraň a slibuji ti, že budeš litovat dne, kdy ses narodil. Nenechám se připravit o své vlastní království. Myslíš si, že neumím bojovat, ale to se pleteš!“

Král se otočil a vyletěl z pokoje jako koule z drakonely. Dveře za sebou nechal otevřené. Erlestoke se za ním chvíli upřeně díval. Potom se opět posadil ke stolu. Do jedné ruky vzal meč, do druhé brousek a pak nespokojeně potřásl hlavou.

„Pořád ještě není dost ostrý...“

Kapitola šestá

Princ Erlestoke záhy shledal, že se po rozhovoru s otcem již na broušení meče nedokáže pořádně soustředit. Scrainwoodova návštěva ho vyvedla z míry především proto, že mnoho dosud nejasných věcí konečně vykreslila v těch nejsytějších barvách. Ačkoli se princi velmi zamlouvalo pomyšlení, že by v čele orioské armády vytáhl proti Chytrině, otec mu dal jasně na srozuměnou, že by to muselo být vojsko vzbouřenců. Erlestoke mohl třeba tisíckrát prohlásit, že neusiluje o trůn, avšak Scrainwood v něm přesto nadále spatřoval soka.

Posuzuje syny na základě vlastních nectností. Erlestoke znechuceně potřásl hlavou. I kdyby skutečně znal tajemství střelného prachu, nikdy by ho otci nesvěřil. To ať raději Oriosa zmizí z povrchu zemského, než aby se do Scrainwoodových rukou dostala taková moc. Celé jeho smlouvání bylo jen jedním velkým švindlem, s jehož pomocí se snažil odhalit, zda vím, jak vyrobit střelný prach. Nikdy by mi doopravdy nedůvěřoval.

Bylo mu jasné, že vytáhne-li s vojskem do Oriosy, bude muset čelit hned dvěma nepřátelům - Chytrininým jednotkám i loajálním stoupencům svého otce. Pomyšlení na Oriosu, zachvácenou požárem občanské války, se mu ani trochu nelíbilo.

Pak se mu však do hlavy vloudily ještě pochmurnější myšlenky. Jestliže otec použil úlomek Dračí koruny jako svůj trumf, aby ze syna vymámil tajemství střelného prachu, jak s ním asi naloží, když za ním přijde Chytrina? Aurolanská tyranka by dost možná přistoupila na dohodu, kterou Erlestoke odmítl. Ve skutečnosti by vyzbrojení Oriosy drakonelami a střelným prachem představovalo z Chytrininy strany vynikající strategický tah. Jakmile by přerušila dodávky střelného prachu, staly by se mocné zbraně záhy nepoužitelnými; přitom by to Císařovna mohla učinit, kdykoli by se jí zachtělo. Do té doby by však byl každý pokus o vpád do Oriosy rozdrcen, což by jí hrálo do karet.

Erlestoke si nemohl být jistý, do jaké míry se už jeho otec zaprodal nepříteli. Odjakživa měl za to, že královo spojenectví s Chytrinou je jen neoficiálního rázu a navíc poměrně pasivní. Král pečlivě shromažďoval zprávy o

aurolanských jednotkách pobývajících na jeho území, a ve snaze usmířit si staré přátele, jako byl Augustus, dokonce část těchto informací poskytoval panovníkům okolních zemí. Koneckonců, před chvílí Erlestokovi sám nabídl, že mu sdělí, kde se nalézají základny Chytrinių vojsk.

To svědčilo o tom, že ještě zcela nepřešel na aurolanskou stranu. A z jeho snahy o získání střelného prachu zase vyplývalo, že jeho vztahy s Chytrinou jsou napjaté a že jí nedůvěřuje. Scrainwood se pravděpodobně stále pokoušel hrát na obě strany. A jsem si jistý, že to nedělá pro blaho Oriosy, nýbrž výhradně pro své vlastní.

Erlestoke si dělal pramálo iluzí o svém otci i o tom, čeho všeho je schopen; zároveň však věděl, že obvykle dává přednost pasivní nenápadné manipulaci, nikoli přímým akcím. Místo toho, aby Havrana nechal rovnou zavraždit, zosnoval proti němu proces. Snad ho k tomu částečně vedla i touha spatřit Havrana zlomeného a ponížený, ale princ si byl přesto jistý, že jeho otec nepatří k lidem, kteří se ochotně uchylují k vraždám. Král věděl, že ho mnoho lidí nenávidí, a bál se jim poskytnout další důkaz své bezcharakternosti.

Mnoho Oriosanů dávalo otevřeně najevo názor, že nechal zavraždit svou manželku, královnu Morandus. V době, kdy mu Nefrai-kesh zabil babičku, bylo Erlestokovi šestnáct; o dva roky později byl poprvé poslán do Pevnosti Drakonis, aby nějaký čas pobyl u své tety a jejího chotě, drakoniského barona. Matka ho jezdila navštěvovat a zdálo se, že ve společnosti Ryhope konečně nalezla duševní klid. Ráda se plavila v malém člunu a častokrát rozesmátá trávila celé hodiny na jeho přídi - s větrem ve vlasech a vodní tříští ve tváři.

V den, kdy zmizela, s ní Erlestoke nebyl; jindy ji však na jejích plavbách nejednou doprovázel a sám kormidloval, a tak na vyprávění o tom, jak k neštěstí došlo, neshledal nic podezřelého. Královna Morandus seděla na přídi člunu, hnaného lehkým větříkem, a konečky prstů přejížděla po teplé vodní hladině. Zpívala si, a třebaže kormidelník tuto píseň neznal, jeho pasažérka mu připadala šťastná.

V jednu chvíli tam byla a hned vzápětí doslova sletěla přes palubu - jako kdyby jí něco sevřelo ruku a strhlo dolů. Neměla čas ani vykřiknout, pouze její píseň znenadání ztichla jako uťatá. Kormidelník pohotově otočil člun a svinul plachtu. Jal se prohledávat místo, kde zmizela pod hladinou. Dlouho kolem něho kroužil, přičemž si pomáhal veslem, nespatřil však žádné bubliny a žádné tělo, dokonce ani cár oblečení či krev. Námořníci a rybáři, kteří znali Srpové moře, říkali, že se mohla stát kořistí velkého žraloka, jehož přilákal lesk jejího zlatého snubního prstenu. Mnoho prostých lidí však zastávalo stanovisko, že královnina krev ulpěla na rukou kormidelníka, zatímco prsten zmizel v jeho kapse.

Její smrt Erlestokovi velmi ublížila, avšak ještě více ho zasáhla otcova lhostejnost, s níž přijal zprávu o královnině osudu. Princ se chtěl vrátit do Oriosy s urnou plnou mořské vody, aby uctil její památku, ale Scrainwood mu to zakázal. Řekl, že hodlá zůstat tak daleko od moře, jak to jen jde, a nemínil dovolit, aby se něco z něj dostalo do jeho království - bez ohledu na vážný důvod, jenž k tomu opravňoval.

Princ rovněž věděl, že matčina smrt zasadila obrovskou ránu i jeho bratrovi. Třebaže mu už v době jejího zmizení bylo dvacet, trvalo celých pět let, než navštívil Pevnost Drakonis. Když konečně přijel, strávil většinu času morbidním zíráním na zvlněné vodní dálavy; odmítl si však byť jen prohlédnout člun, který jeho matka tolik milovala, a že by s ním vyplul na moře, nepřipadalo vůbec v úvahu. Tomu druhému Erlestoke rozuměl, to první však pochopit nedokázal. On sám přivykl jednou do roka v den matčiny smrti obětovat nějaký malý dar Tagothchovi, weirunovi Srpového moře, aby dobře pečoval o její ostatky. Staral se také o to, aby byl člun, který měla tak ráda, řádně opravován a udržován v dobrém stavu. Na okamžik zapřemýšlel, co se asi s malou lodí stalo nyní, když byla Pevnost Drakonis dobyta a zničena.

Takovými věcmi - ale i množstvím dalších - se v duchu zaobíral, zatímco si oblékal teplé zimní šaty. Nakonec si kolem krku ovinul šálu a opustil hrad. Každý Oriosan by v něm snadno poznal krajana, ale jen těžko by v něm odhalil prince, neboť jeho maska byla černá a ozdobená zcela zanedbatelně. Nosil ji na počest mužů ze Svobodné korouhve, bojujících v Sarengulu, a cítil se v ní mnohem pohodlněji než ve své staré životní masce.

Do zasněžených ulic Narrizu vyšel bez konkrétního cíle - měl tak trochu chuť se ztratit. Nebylo to obtížné, neboť město se rozrůstalo celkem nahodile a chaoticky. Kraví a kozí stezky se plynule změnily v ulice, jež se klikatily mezi mohutnými budovami. Všude ležel sníh, který však koňská kopyta a kola vozů na mnoha místech rozšlehala na hnědou kaši, jež obsahovala více hnoje než bahna. Princ se, seč mohl, vyhýbal velkým kalužím, ačkoli ho plášť z voskovaného plátna poměrně dobře chránil před vlhkostí i nečistotami.

Byl dostatečně soudný, aby se nevydal dolů k přístavu, který tvořil jakési město ve městě, kde cizinci nebyli vítáni. Erlestoke se nebál postavit kterémukoli muži v čestném souboji, jenže na území námořníků by se suchozemec dočkal čestného boje pouze stěží. Tlumeně se zasmál při představě, že by se nějakému opilému námořníkovi a bandě jeho kumpánů mohlo podařit to, oč tak dlouho marně usilovali všichni Chytrinini řvouni, drakomorfové, kryalniriové a draci. Věděl však, že se bohové čas od času škodolibě baví takovými šprýmy, a tak se je rozhodl nepokoušet.

Zdržoval se tedy v centru města, jež se rozkládalo za přístavem. Bylo novější než původní přímořská část Narrizu, ale pořád mnohem starší než honosná sídla kupců, kteří zbohatli díky námořnímu obchodu. Ačkoli byl princem, velkou část dospělého života strávil ve společnosti vojáků; proto se mezi lidmi nepatřícími k šlechtě cítil jako doma.

Jak se tak toulal, zastavil se před velkým hostincem, na jehož obou vývěsních štítech se skvěl nápis U pádícího hřebce. Jednalo se o starobyle vypadající rohovou budovu se dvěma vchody - na severní a na západní straně. Z komínu stoupal kouř a zvuky doléhající zpoza dveří svědčily o tom, že uvnitř je opravdu živo. Princ vstoupil a po třech schůdkách sešel do hlavního šenku, přičemž musel sklonit hlavu, aby se neuhodil o trám.

Na opačné straně přecpané místnosti stoupalo do patra široké zalomené schodiště. Princ si všiml, že většina lidí vcházejících do hostince ze severu míří právě k němu. Všichni vypadali tak nějak podobně - téměř jako by patřili do jedné rodiny. Měli i poněkud lepší šaty a vůbec působili zámožněji než otrhaný dav v hlavním šenku. Erlestoke se rozhodl, že zůstane tady dole. Vládlo zde dostatečné přítmí, aby mu poskytlo anonymitu, po níž tolik toužil.

Vykročil podél levé zdi a zamířil k velkému krbu u severní stěny. Po jeho pravici se za změtí stolů nacházel barový pult, který vyplňoval střed místnosti. Zdi byly lemované lavicemi a ozdobené roztodivnými předměty - drobnými

kovovými cvočky, zvláštními zvířecími kůžemi, ještě zvláštnějšími kostmi a alespoň jednou vylaení hlavou. Přinejmenším si myslel, že jde o vylaení hlavu, v pološeru si nemohl být úplně jistý. Klidně se mohlo jednat i o hlavu medvíděte, jenomže hodně neobvyklou: se zašpičatělýma ušima a jakousi kostěnou náušnicí zabodnutou v jednom z nich.

Než se stačil dostat dostatečně blízko, aby zjistil, jak je tomu ve skutečnosti, ocitl se jeho levý loket v něčím železném sevření. Pohotově škubl pravou rukou a do dlaně mu vklouzl jílec dýky, schované v rukávu. Otočil se, aby se podíval na toho, kdo ho popadl; zbraň si schovával za zády, ale byl připraven ji kdykoli použít, bude-li to zapotřebí.

Rezolut zamhouřil oči. „Máš dobré reflexy - tu dýku jsi vytáhl docela rychle a pohotově. Kdybych však měl v úmyslu zabořit ti do ledvin tu svou, už dávno by ses svíjel na podlaze."

„Sleduješ mě, Rezolute?"

Vorquelf zavrtěl hlavou a pak mávl rukou směrem k malému kulatému stolku v rohu. Třebaže byl šenk nacpaný k prasknutí a na každém kroku stáli či se krčili lidé, tento stůl obklopovala celá čtveřice volných stoliček. Před tou nejblíže rohu stálo na poškrábané stolní desce zpola dopité pivo v dřevěném korbelu. „Už tu nějakou dobu jsem. Ale jestli se míníš dál chovat takhle bezstarostně, pak bych tě možná skutečně měl začít sledovat."

„Smím se k tobě připojit?"

„Prosím."

Erlestoke počkal, než se Rezolut opět posadil, a pak zaujal místo po Vorquelfově pravici, což mu umožnilo opřít se zády o zeď. Po chvíli tiše promluvil: „Proč si myslíš, že bych se neměl chovat bezstarostně?"

„Z mnoha důvodů. Tvůj původ z tebe dělá kořist pro všechny, kdo tě považovali za mrtvého a komu tvé náhlé objevení zkřížilo plány."

Princ se usmál a mávl na barmanku. Ukázal na Rezolutovo pivo a žena přikývla. „Tak teď si musíš dělat legraci. Jediný člověk, který snad sní o tom, že by se v případě mé a bratrovy smrti mohl stát otcovým nástupcem, je Cabot Marsham. Scrainwood by však nikdy nenechal království v jeho rukou. Krom toho by se na mě ten mužíček nikdy neopovážil vztáhnout ruku."

„To ne. Ale mohli by to udělat ti, kteří stojí za ním. Dobře víš, že je slabý a lze s ním snadno manipulovat. Kdyby tomu tak nebylo, tvůj otec by si z něho nikdy neudělal hlavního rádce. Během pobytu tady se Marsham setkal se zástupci řady významných šlechtických rodin. Lidé prahnoucí po moci možná už dlouho plánovali svržení tvého otce, ale teď ses tu objevil ty, což jim brání legálně dosadit na trůn svou loutku."

Vorquelf se na prince zamračil. „Proč se na mě tak divně díváš?"

Erlestoke si maličko poodsedl a odkašlal si. Barmanka před něho postavila korbel s pivem. Princ jí hodil stříbrnou minci a ona ji pohotově chytila. Potom usrkl piva a ihned pochopil, proč je Rezolut tak málo opilý.

„Musím ti říci, Rezolute, že mě vážně udivuje tvůj zájem o orioskou politiku. Vzhledem k tomu, jaký osud tě potkal, by mě nikdy nenapadlo, že se budeš starat ještě o něco jiného kromě osvobození své domoviny."

Rezolut udělal grimasu a napil se piva. Nezdálo se však, že by mu vylepšilo náladu - přinejmenším soudě podle výrazu jeho obličeje. Vrhl na prince letmý pohled a pokýval hlavou. „Bývaly časy, Výsosti, kdy bys měl naprostou pravdu. Jenomže meč, který teď nosím, mnohé změnil. Dal mi ho Will. Je to prastará elfská zbraň jménem Syverce. Pochází z domoviny, která již dávno neexistuje, a má převeliký význam. To, že mě nechává, abych se jí dotýkal, svědčí o tom, že před sebou mám ještě důležitější úkol než osvobození své vlasti. Metla, kterou je Chytrina, musí být zničena. Naše nepřátele by nic nepotěšilo víc, než kdyby tě viděli ležet v kaluži krve s nožem nájemného zabijáka v zádech. A to já nedopustím!"

Orioský princ pohlédl na Rezoluta s náhlým obdivem. Vorquelfova ramena stále zůstávala rovná - a to i navzdory obrovské tíze odpovědnosti, s níž se musel vypořádávat. „Ve skutečnosti se však neobáváš ani tak orioských vrahů, že ne? Myslíš, že ve městě jsou nějací Chytrinini agenti?"

„Já vím, že tu jsou její agenti. Ostatně, má je tu snad každý." Rezolut se jízlivě zasmál a otočil hlavu, aby přejel pohledem dav v šenku. „Najdou se lidé, kteří by klidně prodali vlastní děti za pár měďáků, jaké se dávají na oči mrtvým. Pochybuji, že by pohrdli cizím zlatem; zvlášť pokud by šlo jen o poskytnutí několika informací. Takoví mě ovšem ve skutečnosti až tolik neznepokojují. Starost mi dělají spíš obyčejní lidé."

Erlestoke se rozhlédl. Zdejší štamgasti mu však nepřipadali ničím podezřelí. Snad byli trochu drsní a neomalení; ačkoli například muž, jenž se právě vyzvracel do korbele, který před chvílí sám vyprázdnil, si otřel ústa rukávem košile s nepopiratelnou grácií. Princi se celá klientela zdála být úplně obyčejná - převládali tu lidé, ale našlo se i několik Vorquelfů, jako byl Rezolut, a dokonce i dvě urZrethijské ženy, krčící se nejblíže u krbu. Obě změnily vzhled svých tváří tak, aby vypadaly co nejohyzdněji, což spolehlivě odrazovalo všechny muže, snad s výjimkou těch nejopilejších.

„Já tady žádnou hrozbu nevidím."

„Ale uvidíš. Jen počkej, až se zvěst o Willovi rozkřikne. A ona se určitě rozkřikne - pronikne na veřejnost z těch takzvaných tajných jednání." Rezolutův hlas zůstával stále stejně tichý. „První zpráva bude ještě neurčitá, oznámí pouze, že jsme sem přiletěli a že s námi není náš přítel. Vládcové to jistě vysvětlí tím, že musel zůstat na Vaelu. Dostatečně brzy však nepovolané uši zaslechnou nějakou náhodnou poznámku. Nebo někdo dospěje k závěru, že mu na cestě k moci prospěje, když se veřejnost dozví pravdu. Až se zvěst o Willově osudu dostane ven, lidé ztratí veškerou naději. Některým to dodá odhodlání bojovat, další však propadnou beznaději, zatímco jiní se pořádně rozhněvají. Terčem jejich vzteku budeš hlavně ty s Havranem a nejspíš také princezna Alexie a já."

Erlestoke se už už chtěl pustit do vyvrácení Vorquelfova hodnocení situace, ale pak se ještě jednou rozhlédl po tvářích lidí v šenku. Mnohé byly šťastné, rozesmáté a téměř bezstarostné, avšak v jiných se zračila bdělost a obezřetnost. Z některých dokonce čišela nervozita. Nervozita, kvůli níž mohla náhodná poznámka či nevinné šťouchnutí vyústit ve rvačku. Zpráva o Norringtonově smrti by nejspíš zapůsobila stejně, jen v nesrovnatelně

masovějším měřítku. Princ si představil zděšený dav hledající a trestající domnělé viníky...

„Opět se musím sklonit před tvou moudrostí.“ Erlestoke si lokl piva, aby se zbavil trpké pachuti v ústech. „A tak tu jsi, abys sledoval lidi a posuzoval jejich povahy?“

„Ne, tím si jen krátím čas.“ Vorquelf vzhlédl a zamhouřil stříbřité oči. „Přišel jsem si pro kořist a ta, jak vidím, už je zde.“

Ještě než domluvil, Rezolut pružně vyskočil ze stoličky a vyrazil do útoku. V mžiku se ocitl za postavou v tmavém plášti, téměř stejně vysokou jako on sám. Třebaže se Vorquelf natlačil až těsně k neznámému, princi neuniklo zablýsknutí dýky, jejíž hrot mu opřel o záda. Erlestoke si vzpomněl na Rezolutova slova o bodání do ledvin a po zádech mu přeběhl mráz. Pochybuji, že by se mu kdokoli na světě vyrovnal v umění zabíjet.

Postava v plášti sklonila hlavu, pak se zvolna otočila a vydala se k jejich stolu. Rezolut cosi štěkl v elfštině a neznámý, jenž se ukázal být rovněž Vorquelfem s dlouhými černými vlasy a jasnýma modrýma očima, se posadil na volnou stoličku tak, že byl ke zbytku šenku otočený zády.

Rezolut se vrátil na své místo a studeně se pousmál. „Vzpomínáš si na to, jak jsem před chvílí říkal, že tu každý má své agenty?“

„Ano.“

„Tak tedy, tenhle slouží generálu Marku Adrogansovi.“ Pohled Vorquelfových stříbřitých očí nevěstil nic dobrého. „Čekal jsem na něho, protože si potřebujeme hezky dlouze popovídat.“

Kapitola sedmá

Král Scrainwood považoval výsledek rozhovoru se svým synem za naprosto neuspokojivý. Jistě, již předtím si byl vědom, že z Erlestoka jen stěží vymámí tajemství výroby střelného prachu, avšak zjištění, že do něho vůbec nebyl zasvěcen, pro něj znamenalo obrovské zklamání. Scrainwood stále nemohl pustit ze zřetele možnost, že ho Chytrina zradí - a to i navzdory tomu, že ho změnila v sullanciriho. Sám by na jejím místě nejednal jinak, a tak se předem připravoval na takovouto možnost. Kdyby mu padlo do rukou tajemství střelného prachu, musela by si aurolanská tyranka jakoukoli zradu dvakrát rozmyslet; krom toho by pak měl dostatek sil, aby si udržel od těla i Erlestoka. Nyní byly jeho naděje na záchranu z velké části zmařeny nanicovatým synem, který měl na práci lepší věci, než poznat největší vojenské tajemství na světě.

Zatímco se toulal řadou pokojů ve vile, kterou mu zapůjčil orioský obchodník Playfair, honily se Scrainwoodovou hlavou nepříjemné myšlenky. Chytrina byla proradná až do morku kostí - o tom si král nedělal žádné iluze. Na vlastní oči viděl, co udělala Azurovému pavoukovi. Tento muž, kdysi legendární zloděj, jemuž se dokonce podařilo ukrást úlomek Dračí koruny z Jerany, byl proměněn v arachnomorfa. Aurolanská Císařovna ho takto potrestala za to, že o tentýž úlomek přišel - nechal si ho vzít princeznou Alexií a tou její bandou. Z Azurového pavouka se stal sullanciri; zemřel jako pouhá karikatura proslulého muže, kterým dříve býval.

I sám Scrainwood byl změněn v Temného bojovníka. Chytrina mu však neřekla nic o tom, jakou mocí nyní vládne, a král se po transformaci necítil ani trošičku odlišně. Aurolanská tyranka mu pouze naznačila, že se z něho stala její tajná zbraň, a nabádala ho, aby jednoduše pokračoval v tom, co dělal doposud - během desetiletí, jež následovala po vraždě jeho matky. Scrainwood si z toho vyvodil prostý závěr: zklame-li, bude bez milosti zlikvidován; a skutečnost, že je sullancirim, na tom vůbec nic nezmění.

Zastavil se a hlasitě se zasmál té velké ironii. Ze všech sil hledal způsob, jak Chytrinu definitivně zbavit moci, zatímco všichni panovníci, shromáždění ve městě, skálopevně věřili, že by se nikdy nepustil do plánování něčeho tak troufalého. Oni v Císařovně Severu spatřovali hrozbu pro své země, avšak pro něho představovala podstatně osobnější nebezpečí. Vládcové Jižních zemí sice oprávněně pochybovali o jeho odhodlání udělat vše pro spásu Oriosy, ale netušili, čeho je schopen, aby zachránil sebe.

Buďto se mi podaří nalézt způsob, jak ji zastavit, nebo se pro ni jako spojenec stanu natolik důležitým, že si mě netroufne obětovat. Znovu se zasmál - ještě chraplavěji a pronikavěji než předtím. Jistě, jednoho dne mě určitě obětuje, ale čím déle s tím bude otálet, tím více budu mít času na přemýšlení, jak ji zničit.

Zatímco ozvěna jeho smíchu postupně slábla, ozvalo tichounké zaklepání na dveře. Než stačil zareagovat, veřeje pronikavě zavrzaly a do pokoje nakoukla hlava Cabota Marshama. „Výsosti, je tu někdo, kdo by si s vámi rád promluvil.“

Scrainwood vztekle zavrčel. „Copak vypadám, že mám náladu na hosty?“

„To ne, Výsosti, ale...“

Kdyby byl pohled, který mu Scrainwood věnoval, jen o málo zlostnější a upřenější, královu rádci by zajisté pukla lebka. To, že Marsham okamžitě nezmizel z dohledu, svědčilo o tom, že hosta považuje za opravdu důležitého. A existovali pouze dva lidé, které byl ochoten přijmout v kteroukoli denní i noční dobu. Král na okamžik zaváhal a pak přikývl. „Dobrá. Pusť tu vědmu dál.“

Marsham o něco více pootevřel dveře a do pokoje vstoupila velkovévodkyně Taťána z Okrannelu. Letitá babizna byla celá zachumlaná v teplém zimním oblečení a vypadala spíše jako nadměrně velká nedbale vyrobená loutka. Zdálo se, že se musí každým okamžikem zhroutit pod tíhou svého šatstva, avšak modravý oheň, který plápolal v jejích ledově modrých očích, vypovídal o takřka bezmezné energii.

Scrainwood se přiměl k úsměvu. „Je mi jako vždy potěšením, velkovévodkyně.“

„Ani tvůj odporný nohsled neumí lhát tak dobře jako ty, Výsosti.“ Taťána se otočila, podívala se na Marshama a mužíček kvapně zmizel. Dveře se za ním s klapnutím zavřely. „Je to krysa. A pořádná. Navíc má ambice.“

„Já vím. Jenomže krysy bývají příliš drzé. A když se moc osmělí, ztrácejí ostražitost a nechávají se zabít.“ Scrainwood ohnul prsty na pravé ruce a jal se pozorně zkoumat své nehty. „Musíš mít na srdci něco opravdu důležitého, přicházíš-li za mnou v takovou noc.“

„To vskutku mám, Výsosti.“ Taťána se posadila na jednu ze dvou židlí, stojících před krbem. Ve tváři se jí roztančily zlatavé odlesky, ale ani ony nedokázaly změkčit její kamenné rysy. „Máš pro mě to víno, které jsi mi sliboval v Yslinu?“

„Jistě. Opravdu si myslíš, že náš rozhovor bude hoden takového nápoje?“

„Doufám, že bude stát za všechna vína na světě. Výsosti.“

„Připouštím, že jsem poněkud zmatený.“ Scrainwood přistoupil malému stolku, nalil víno do dvou křišťálových číší a pak jednu z nich podal Taťáně. „Čekal jsem, že mi povíš, že teď, když je tvá vlast svobodná, se mnou přerušuješ veškeré spojení a že všechna naše minulá ujednání jsou nenávratně pasé.“

Velkovévodkyně si vzala číši a zavrtěla hlavou. „Nikoli, Výsosti. Naopak se domnívám, že nadešel čas posílit naše spojenectví. Je sice pravda, že má vlast byla osvobozena z područí aurolanských utiskovatelů, ale nemohu si být jistá, že tam Chytrina jednoduše nepřesune nové jednotky a nezažene Adrogansův sbor zpět do Jerany. To, co jsme tak rychle získali, můžeme stejně rychle ztratit.“

Scrainwood se zamračil a usrkl vína. Jednalo se o natolik dobrý ročník, že se výraz jeho tváře vzápětí poněkud uvolnil. „Jak jsem již říkal, velkovévodkyně, jsem zmatený. Možná bys mě mohla poučit o tom, jak vidíš stávající situaci.“

Stařena se co nejpohodlněji uvelebila na své židli a spokojeně se napila vína. Poté mu věnovala úsměv, v němž se skrývala tak velká dávka převahy, že krále připravila o veškerou sebejistotu. „Situace je jednoduchá, Výsosti. V Okrannelu už po léta působí mí agenti - zkoumají a všímají si různých věcí. A další vlna mých lidí se do země dostala za postupující Adrogansovou armádou. To, co jsem se od nich dozvěděla, je navýsost znepokojivé. Vypadá to, že si Chytrina během posledního čtvrtstoletí udělala z Okrannelu jednu obrovskou farmu. Sklizně byly v posledních letech bohaté a jejich velká část putovala do Aurolanu, aby nakrmila stále početnější armádu. Rovněž předpokládám, že mnoho potravin spolykal ostrov Vorquellyn, na němž byli stvořeni ti noví netvoři, kryalniriové. Chytrina jimi zřejmě plánuje nahradit vylaeny, jsou to velmi nebezpeční protivníci.“

„Také jsem to slyšel.“

„Mám důvod se domnívat, že Chytrina schovává v záloze i další bestie, ještě mnohem strašnější, kterým stačí jediný její rozkaz, aby se na nás vrhly. Pravděpodobně jich má dost na to, aby kdykoli znovu obsadila Okrannel.“

Scrainwood rozvířil víno ve své číši. „Je-li tomu tak, pak jsme všichni ztraceni.“

„Ne, pokud si budeme počínat stejně opatrně, jako jsi to v minulosti dělal ty.“ Poposedla si kousek dopředu. „Sebcie padla a Muroso brzy čeká stejný osud - pokud se to už nestalo. Za dobytí druhé zmíněné země musela Chytrina zaplatit velkou cenu, především kvůli nečekanému zásahu draka. Předpokládejme, že i tady v Saporcii ztratí hodně jednotek a zásob; oba ovšem víme, že místní nikdy neměli na válčení žaludek.“

Král přikývl. „V Adrogansově sboru není ani jediný saporcijský voják.“

Taťániny oči se zaleskly. „Přesně tak.“

Scrainwood si odfrkl. „Ale totéž lze říci i o Oriose.“

Okranská šlechtična mírně sklonila hlavu; úsměv ze rtů jí však nezmizel. „Poslal jsi přece Norringtona, Výsosti. A ten měl větší cenu než všechny pluky, které bys mohl svolat.“

„Hezky řečeno, Výsosti.“ Scrainwood se opět napil vína a pak se přesunul blíže k ohni. Dokud do pokoje nevkročila Taťána, vůbec mu nebyla zima... „Předpokládáš tedy, že se Chytrinina armáda převalí i přes Saporcii?“

„Ano. A dostane se na alcidskou hranici. Augustus je zde klíčovým hráčem, a pokud vím, vy dva jste stále přátele. Navíc plně důvěřuje Alexii, a tak mám za to, že právě ji nechá velet armádě, kterou shromáždí.“ Postavila číši na malý stolek po své levici. „Mezi panovníky, kteří se tu sešli, jsou pouze Augustus a královna Carus dostatečně vlivní a mocní, aby sjednotili národy, jejichž pomoci bude potřeba pro Chytrininu porážku. Krom toho - Saporcie je jedna velká past. Na východě ji ohraničuje Oriosa a Bokagul, na západě Loquellyn. Aurolaňanům se tedy omezí manévrovací prostor. Chytrininy zásobovací trasy se neúnosně protáhnou a její jednotky se stanou zranitelnými.“

Přikývl. „Její armáda se bude tady v Saporcii neustále zmenšovat a jí nezbude, než sem posílat další a další oddíly. To jí zabrání, aby zasáhla v Okrannelu. Získáš tedy čas, abys svou vlast dostatečně opevnila pro případ jejího pozdějšího vpádu.“

„Zdá se, že mi rozumíš.“

„Ale co generál Adrogans, velkovévodkyně?“

Taťána prudce zvedla hlavu a zatvářila se poněkud rozpačitě. Bylo to poprvé, kdy u ní král Scrainwood spatřil takový výraz. „Co by s ním bylo? Dobyl Okrannel. Osvobodil ho. Bude bohatě odměněn a navěky oslavován.“

„Jistě. Ale kdyby připojil Okrannel k jeranské říši, byl by oslavován ještě o něco víc, nemám snad pravdu?“ Král se pousmál, když uviděl, jak se na jejím čele prohlubují vrásky. „Copak jsi neslyšela, že se mu podařilo ukořistit drakonely a že zná tajemství střelného prachu? Taková moc by v něm mohla probudit chuť vybudovat impérium. Valicie a Gurol by samozřejmě byly nuceny se zabezpečit proti takové alternativě a Alcida i celá naše aliance by se musela vzdát jakékoli naděje na pomoc ze západu.“

Scrainwood sledoval, jak se velkovévodkyně ze všech sil snaží uklidnit se. Tolik se soustředila na osvobození své vlasti, že ani na okamžik nepomyslela, že by ji její osvoboditel mohl odmítnout vydat. „Pokud se ukáže, že zvěsti o Adrogansovi jsou pravdivé, bylo by to skutečně velmi zlé. Mohlo by to přivodit definitivní zhroucení aliance, což by znamenalo naprostou katastrofu a zmaření veškerých nadějí.“

„Jen v případě, že Adrogans obrátí zbraně proti nám, a ne proti Chytrině.“

Taťána si odfrkla. „Vždyť ses s ním přece setkal. Je na-foukaný a má o sobě tak vysoké mínění, že všemi ostatními lidmi ve skutečnosti pohrdá. Dokážeš si vůbec představit, že by proti nám drakonely nepoužil?“

Scrainwood se vrátil ke stolku a znovu naplnil číše. „Já si dokáži představit hodně věcí, velkovévodkyně. Například to, že jsi za mnou přišla, abych ti pomohl s vypracováním strategie, která vláká Chytrininy jednotky dál na jih. A

protože patříš k těm, kdo si myslí, že jsem její poskok, byla jsi mi výměnou za mou spolupráci připravena poskytnout něco opravdu hodnotného. Nemáš žádnou armádu, s níž bys mě mohla přimět, abych se podrobil tvé vůli. Co mi tedy míníš nabídnout?“

V odpověď se králi dostalo takového úsměvu, že mu po zádech přeběhl mráz. „Nabízím Oriose šanci na vykoupení.“

Její prohlášení Scrainwooda překvapilo. „Dokážeš-li něco takového, pak tě lidé, kteří tě označovali za vědmu, museli hrubě podcenit. Protože v tom případě by se tvá moc musela vyrovnat moci samotné Chytriny.“

„Nic takového neříkám, ale znovu opakuji, že nabízím vykoupení - tobě i tvému království.“ Znovu vzala do ruky číši a chvíli si ji prohlížela; snad obdivovala plamenné odlesky, jež se mihotaly v rubínových hlubinách vína. „Proroctví o Norringtonovi má velkou moc a neexistuje nic, co by se do něho nedalo zahrnout. Řekněme, že... Než můj prasynovec zahynul v Pevnosti Drakonis, nejednou jsi s ním diskutoval o velmi důležitých věcech. Oba jste si byli vědomi, že válku toho času nelze vyhrát, což byl jediný důvod, proč ses rozhodl nedoprovázet lorda Norringtona na jeho výpravě na sever. A právě proto ses tehdy snažil zachránit meč Temmer z rukou Bosleigha Norringtona. Můj prasynovec Kirill měl podobné věštecké schopnosti jako já. Věděl, že právě ty jsi klíčem k Chytrinině porážce. Koneckonců, Norrington je pouhé jméno po otci a ty - coby král Oriosy - máš plné právo se k němu přihlásit. To ty jsi Norrington, pane, nebo jím možná je tvůj syn.“

Vztyčila ukazováček, aby předešla jeho reakci. „A proto jsi po celá desetiletí připravoval past, která zničí Chytrinu. Riskoval jsi vlastní bezpečí, ignoroval jsi pochybnosti svého okolí a nedbal četných urážek. Nikomu ses s tím nesvěřil, ale svou roli jsi sehrál skvěle. Nechal jsi Chytrinu, aby z tvého území podnikala průzkumné výpravy, ale zároveň jsi o jejích jednotkách informoval ostatní vládce. Byla to jedna z nejtěžších zkoušek, jaké kdy nějaký člověk musel podstoupit, ale vytrval jsi a dostál tomu, co jsi Kirillovi přísahal, než zemřel... Pravda nakonec zvítězí a Chytrina bude zničena. Tvé hrdinství vyjde najevo. Jako důkaz toho všeho bude odtajněn pětadvacet let starý dokument, stvrzující zasnoubení Alexie a tvého syna Erlestoka, což bude znamenat spojení našich dynastií. Dvě království, která zachránila svět, splynou v jedno a oběma se vrátí jejich někdejší sláva.“

Krále ohromila neuvěřitelná smělost jejího plánu; vzápětí však musel souhlasit s tím, že by mohl uspět. Jednalo se sice o grandiózní snůšku lží, ale kdyby ji podepřelo několik padělaných listin, byla by vskutku nevyvratitelná. Navíc by nebyl problém podplatit několik bardů, aby historka snáze pronikla mezi lehkověrný prostý lid. Vždyť když písně dokázaly zničit zrádného Hawkinse a stvořit udatného Havrana, proč by nemohly zvládnout také tohle? Až svět vydechne úlevou nad Chytrininou záhubou, bude jistě oslavovat celou řadu hrdinů - skutečných i domnělých. Scrainwood by se mohl klidně stát jedním z nich, mužem, který dělal vše, co bylo v jeho silách, aby zachránil civilizaci.

„Je to troufalý plán, velkovévodkyně. A musím připustit, že nemá chybu.“ Král pokýval hlavou a pak s karafou vína přistoupil k Taťáně, aby jí dolil číši. „Tvůj výklad mě přesvědčil, že skutečně nemám co ztratit. Když nechám Saporcii, aby se změnila v bojiště, zachráním před tímto osudem svou vlastní zemi. A je-li tvá vize vítězné budoucnosti nějakou nešťastnou náhodou mylná, pak stejně pramálo záleží na tom, kde se bude bojovat. Nevidím důvod, proč bych neměl souhlasit.“

Usrkla vína, zavřela oči a chvíli vychutnávala lahodný nápoj. Jejímu obličeji to sice nepřidalo na vlídnosti, ale alespoň už nevypadal tak odpudivě. „Jsme tedy dohodnuti?“

„S jednou podmínkou.“

„A tou je?“

„Budeš to ty, kdo Radě navrhne, aby se zaobírala otázkou Adroganse a jeho drakonel. Musíš přimět ostatní vládce, aby ho donutili podělit se o tajemství těchto zbraní. Já to udělat nemohu. Nejlepší bude, když řekneš, že ses o jeho nálezu doslechla jen z neurčitých fám, ale že jsou-li pravdivé - což nebude těžké zjistit -, měl by nám Adrogans nějaké drakonely poskytnout. Naše šance v bitvách s Chytrinou se tím vyrovnají a můžeš mi věřit, že tento argument krále přesvědčí, aby byli patřičně nesmlouvaví. Pokud se fámy ukáží být mylné, nic moc se nestane; snad jen zklamání přinutí panovníky, aby bojovali zarputileji. A jsou-li pravdivé, pak můžeme využít drakonel jako trumfu při jednáních. Tím mám na mysli, že je dostanou jen země, které pošlou do války své vojáky.“

Pomalu přikývla a znovu se napila vína. „Dohodnuto. Zvěsti o Adrogansovi jsou pro mě opravdu velkým důvodem ke znepokojení a díky tvému plánu alespoň vyjde najevo pravda. Kdybys na to Radu upozornil ty, začala by tě podezírat, že kuješ nějaké pikle, což by nám za stávající situace jedině uškodilo.“

„Tak jsme všechno vyřešili.“ Scrainwood se pousmál. „A jen si nemysli, že mi unikl tvůj postranní úmysl.“

Taťána zvedla hlavu. „Co tím myslíš. Výsosti?“

„Spojení našich dynastií. Očekáváš, že orioské zlato přispěje k obnově Okrannelu.“

„Ano, v to pevně doufám.“

„Dobře. V tom případě - až osvobodíme Saporcii od Aurolaňanů - se může ukázat, že na jihu bude třeba vytvořit mezinárodní území, zahrnující přístavní město Sanges. Budu-li ovládat námořní přístav, prospěje to obchodu mezi našimi zeměmi.“

„To by si ovšem žádalo vymření saporcijské královské rodiny, protože ta by na něco takového nikdy nepřistoupila.“

„Myslím, že ať už osvoboditelé po takové velké tragédii dosadí na saporcijský trůn kohokoli, nový panovník jim jistě neodepře malou laskavost.“

Stará žena přikývla. „A pokud se o vyvraždění královské rodiny nepostará sama Chytrina, jistě se najdou i jiné způsoby, jak situaci vyřešit.“

„Prostuduji zdejší rodokmeny a možná se mi podaří najít vhodnou šlechtickou rodinu s kapkou královské krve, která má dceru na vdávání. Potom by nebyl problém s ní oženit Linchmera a vše by bylo v naprostém pořádku.“

„To rozhodně.“ Taťána jediným douškem vyprázdnila číši - udělala to s elánem hodným spíše levné děvky z přístavní krčmy. „Děkuji ti za čas, který jsi mi věnoval, Výsosti. Vždy si ráda vychutnávám tvou pohostinnost.“

„Škoda, že musíš odejít tak časně, velkovévodkyně."

Postavila se a zasmála se jeho poznámce. „Lžeš tak dokonale, že bych i já málem uvěřila ve tvou upřímnost. Copak si ostatní vládcové Jižních zemí nikdy neuvědomí, že jsi pro ně daleko větší hrozbou než Chytrina?"

Usmál se. „Ne, neuvědomí. Nechali se totiž ukolébat. A nechtějí si kazit klidné spaní."

„A zatímco oni budou spát, my dva se dáme do díla." Taťána na rozloučenou sklonila hlavu. „Nashledanou, králi Scrainwoode. Společně světu zajistíme takovou budoucnost, která nám bude dokonale vyhovovat."

Kapitola osmá

Princ Erlestoke si prohlížel Vorquelfa, sedícího naproti němu. Byl menší než Rezolut a podstatně subtilnější; tvář měl ostře řezanou, typicky elfskou. Zpod hustých jako uhel černých vlasů vykukovaly zašpičatělé konečky uší. Jeho sytě modré oči postrádaly panenky, což činilo jejich pohled poněkud znervózňujícím - třebaže Rezolutovu se ani zdaleka nevyrovnal. Erlestoke na Vorquelfově těle nespatřil žádná tetování, což ovšem nemuselo nic znamenat, protože neznámý měl pod rozepnutým teplým kabátem ze skopovice navlečenou rubášku s dlouhými rukávy, pevně staženou bílou tkanicí. Jeho ruce chránily rukavice, proto princ nemohl vidět, zda je zdobí prsteny či jiné šperky.

Rezolut na něho cosi zasyčel v elfštině, ale Erlestoke byl natolik vzdělaný, že porozuměl několika slovům. Samotný tón Rezolutova hlasu mu prozradil ještě víc, a tak pro prince nebylo těžké dojít k závěru, že se vorquelfský válečník na svého soukmenovce hněvá a zároveň jím neskrývaně opovrhuje. Druhý elf ho vyslechl s naprostým klidem, v jeho obličeji nebyly patrné žádné emoce. Poté zavrtěl hlavou a promluvil natolik pomalu a zřetelně, že mu i Erlestoke bez problémů porozuměl.

„Nesnažil jsem se před tebou skrývat, Rezolute. Poté, co jsem připlul do Narrizu - což se stalo teprve včera -, jsem okamžitě vyhledal naše zdejší bratry a sestry. Vyptával jsem se na tebe, ale řekli mi, že s nimi nejsi v kontaktu. Jistě, nepokoušel jsem se tě vypátrat, ale zároveň jsem ani neměl v úmyslu se ti vyhýbat."

Rezolut si odfrkl a pak odpověděl - stále elfsky, ale o dost pomaleji než předtím. „Pořád si říkáš Smutek?"

„Ano. Stále totiž mám dostatek důvodů k žalu."

„To nepochybně. Sloužil jsi Chytrině a na to já nikdy nezapomenu."

„Ani já ne. Ale teď mám lepšího pána." Vorquelf zvedl hlavu. „Sloužil jsem Adrogansovi se ctí. Byl jsem spojkou mezi Naliskskými horskými myslivci a Černými pírky. Táhl jsem s nimi daleko před hlavním vojem; probojovali jsme se z Guraninské vysočiny až do Svarskye. A věř, že si na mě nikdo nikdy nemohl stěžovat."

Rezolut zamhouřil oči, neřekl však nic.

Erlestoke využil příležitosti, aby položil otázku: „Slyšel jsem, že Adrogansovi prý padlo do rukou tajemství výroby střelného prachu. Je to pravda?"

Smutek mu věnoval studený pohled. „To se tě ani trochu netýká."

Rezolutova ruka okamžitě popadla Smutkovo pravé předloktí a pevně ho stiskla. „Týká se to nás obou, a tak raději rychle odpověz."

Druhý Vorquelf se snažil tvářit netečně, ale bylo vidět, že má co dělat, aby nevykřikl bolestí. „Dobrá tedy. Já a mnoho jiných našinců jsme Svarskyu opustili den po jejím pádu. Plavili jsme se kolem vraku jedné z aurolanských lodí a pozorovali, jak z něho Adrogansovi muži vytahují drakonely. A předtím mi přímo ve městě několik lidí vyprávělo o objevu výroby střelného prachu. Pokusil bych se zjistit víc, ale byli jsme odveleni příliš rychle. Tagothcha k nám byl neuvěřitelně shovívavý a uspíšil naši plavbu."

Erlestoke kývl na Rezoluta a ten povolil své sevření; ruku však měl i nadále položenou na Smutkově předloktí. „Nakolik vražedná byla zteč? V jakém stavu jsou teď Adrogansovy jednotky?"

„Neutrpěly ani zdaleka tak velké ztráty, jak se očekávalo. Adrogans celé tažení brilantně naplánoval a ještě lépe provedl, ovšem pravdou je, že mu aurolanské oddíly nekladly takřka žádný odpor. Pokaždé, kdy bychom správně měli zaplatit krvavou daň, se nám podařilo dosáhnout vítězství bez větších obtíží. Nejdříve jsme si mysleli, že tomu tak je díky nepřítomnosti Nefrai-keshe, ale ve Svarskyi už vládce sullanciriů byl. Říká se, že většina jeho jednotek a drakonel byla odvolána do bitvy o Sebcii, protože nepřátelé nepočítali s tím, že bychom se mohli dostat ke Svarskyi tak rychle. Ale dokonce i střelný prach byl používán mizerně a téměř neúčinně... Adrogansův sbor je tedy ve velmi dobrém stavu a mám za to, že je plně připraven zahájit nové tažení."

Erlestoke přikývl a vrhl rychlý pohled na Rezoluta. „S pomocí drakonel by si mohl vybudovat impérium, kdyby se mu zachtělo. S tímto podezřením určitě někdo vystoupí, čímž způsobí rozpolcení Rady králů. Myslíš, že to může být důvod, proč Chytrina nechala Adroganse, aby se tak snadno zmocnil Svarskye?"

Dříve než Rezolut stačil odpovědět, Smutek poklepal ukazováčkem na desku stolu. „Adrogans si je dobře vědom toho, že upadne v podezření. Právě proto jsme mu my všichni, koho sem vyslal, museli přísahat, že zachováme mlčenlivost. Řekl, že neví, jestli to všechno byla Chytrinina léčka, ale že máme být ve střehu a pátrat po zdrojích takovýchto fám. Generál nikdy nepřizná, že vlastní drakonely nebo střelný prach, protože se celkem oprávněně obává, že by to způsobilo rozpad aliance."

Rezolut pomalu přikývl. „Je to moudrý muž. Ale co mu jeho moudrost asi napoví? Se svou armádou by mohl vybudovat velkou říši. Nebo by mohl naopak využít Chytrinina daru, aby jí zasadil těžký úder. Pro co se rozhodne?"

Smutek pokrčil rameny. „Nejsem žádný věštec, abych dokázal předpovídat jeho činy, ale domnívám se, že zvolí spíše to druhé. Je to hrdý muž a pouhé pomyšlení na to, že mu Chytrina Svarskyu prakticky darovala, ho naplňuje hořkostí. Jistě, osvobodil Okrannel, ale myslím, že by daleko raději proslul jako člověk, který zničil Chytrinu."

Princ si lokl piva a chvíli meškal s polknutím, proto mu ústa naplnila trpká dřevitá pachuť levného nápoje. Zachvěl se a pak se podíval na Rezoluta. „Proč jen získávám pocit, že chod této války čím dál více ovlivňují rozhodnutí jednotlivců, zatímco panovníci jen neplodně jednají a váhají?"

„Protože to máš v hlavě srovnané.“ Vorquelf se stříbřitýma očima se zlostně zamračil. „Máš arcanslata, abys mohl komunikovat s Adrogansem?“

„Ano.“

„Dobře. Necháš mě tedy, abych ho použil, kdykoli tě o to požádám.“

Smutek okamžik váhal, ale pak pokrčil rameny. „Jak si přeješ. Ještě něco?“

„Myslíš kromě toho, že mi povíš to, co jsi už jistě řekl generálovi?“ Rezolutův hlas opět naplnilo pohrdání. „Když jsem v Okrannelu ušetřil tvůj život, slíbil jsi mi, že se se mnou po pádu Svoinu podělíš o všechno, co jsi viděl na Vorquellynu.“

„Tou dobou Svoin ještě nebyl dobyt. A pak jsi musel narychlo odjet pryč.“

„V tom případě čas, abys dostál svému slibu, nadešel právě teď.“

„Tady?“ Smutek ztišil hlas, opřel se lokty o desku stolu a naklonil se dopředu. „To, co ti povím, není určeno pro cizí uši.“

Rezolut mu věnoval pohled, při němž tuhla krev v žilách. „Princ je člověkem, který si zaslouží důvěru. A jinak? Rozhlédni se okolo! Kdo tě asi uslyší? Myslíš, že tihle lidé porozumí třeba jen jedinému slůvku, které řekneš?“

Černovlasý Vorquelf pomalu přikývl. „Během posledního čtvrtstoletí jsem byl na Vorquellynu třikrát. Náš ostrov se proměnil v příšerné místo. Už ani trochu nepřipomíná to, čím kdysi býval. Je to jalová a nevlídná země - jako kdyby původní porost spálil strašný požár a zčernalá půda byla oseta pýrem. Vše zarůstají smrduté kapradiny a z řek, ucpaných troskami, se stala tmavá stojatá jezírka. Zlověstnou divočinou se toulají nepředstavitelní tvorové. Jejich řev trhá věčné přítmí a jejich krev třísní těch několik málo stezek, které se vinou onou spouští. Místo, kde kdysi panovala krása a poklid, teď zná pouze svištění drápů, cvakání tesáků a bolestné skřeky.“

Smutkova slova byla sama o sobě dostatečně pochmurná, avšak tón jeho hlasu byl nasycen takovým utrpením, jaké princ dosud nepoznal. Ještě než Vorquelfův hlas na okamžik selhal, uvědomil si Erlestoke, že má v krku úplně sucho. Hlavou mu blesklo, že nepodaří-li se Chytrinu zastavit, bude takto nejspíš vypadat i jeho rodná Oriosa.

Rezolut ovšem pohnutí nepocítil, nebo ho alespoň nedal najevo. „Tvá sentimentalita je vážně dojemná, ale plyne z ní pramalý užitek. Pověz mi už konečně, co tak významného jsi viděl během pobytů ve své domovině?“

„Není to má domovina. Už to není domovina žádného z nás.“ Smutek podrážděně zvýšil hlas. „K mé první cestě došlo po poslední válce, krátce po pádu Svoinu. Mnoho z nás bylo tehdy odvezeno na Vorquellyn, ale naše rodiny zůstaly v dobytém městě jako záruka naší poslušnosti. Během této cesty byla řada z nás sprostě zneužita. Než jsme byli před více než stoletím nuceni opustit Vorquellyn, čarodějové uzavřeli mnohá místa mocnými magickými pečetěmi - včetně coriiesci. Víš, co to je?“

Erlestoke zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem to slovo neslyšel.“

Smutek si poklepal prstem na tvář, kousek pod pravým okem. „Očím všech Vorquelfů scházejí panenky, protože jsme nikdy nebyli připoutáni k naší vlasti. Navzdory svému věku máme stále oči dětí. V jistém okamžiku puberty - která začíná přibližně ve stejném věku jako u lidí, ale může trvat i třicet či čtyřicet let - jsou mladí elfové odváděni do coriiesci, kde podstupují rituál, během něhož mezi nimi a jejich domovinou vzniká pouto. Je sice možné, že je vlast odmítne, ale takováto odmítnutí jsou známá spíše jen z legend.“

„Plýtváš slovy, Smutku.“ Rezolut zavrtěl hlavou. „Coriiesci jsou duchovními centry. Vy lidé byste je zřejmě označili slovem chrámy, ale ony jsou něco více - nebo možná naopak méně. Rituál, který nás připoutává k vlasti, se koná na nádvoří před hlavní budovou. Jakmile domovina mladého elfa přijme, nic mu už nebrání vstoupit dovnitř. Tam pozná vše, co musí vědět o nabyté dospělosti, a dozví se, jakou úlohu bude hrát.“

„Ano, je to tak, jak Rezolut říká.“ Modrooký Vorquelf se zamračil. „Během této první cesty jsem se prvně setkal s Chytrinou. Přihlížel jsem, jak na nádvoří největšího coriiesci Saslynnae, našeho bývalého hlavního města, mění Croquelfku Winfellis v sullanciri jménem Quiarsca. Posléze se ji snažila připoutat k Vorquellynu, avšak rituál selhal. Netuším, čím to mohlo být. Snad jedině tím, že Winfellis je stále spojena s rodným Croquellynem.“

Erlestoke přikývl. „Tak ona teď ostrovu vládne?“

„Ano, pokud je mi známo. Samozřejmě je však pouhou Chytrininou loutkou. Quiarsca dohlíží na uskutečnění celé řady aurolanských plánů. Víte, nebyli jsme dopraveni na Vorquellyn pouze proto, abychom mohli přihlížet její transformaci. Mnozí byli pověřeni pátráním po úlomku Dračí koruny, který by se měl nalézat na ostrově, třebaže nás silně omezovala neschopnost proniknout do zapečetěných coriiesci. Další mé soukmenovce - ty světlovlasé - však čekala mnohem odpornější práce.“

Modrooký Vorquelf zaváhal. „Už jste se setkali s kryalnirii?“

Erlestoke i Rezolut přikývli.

„Bylo mi vyprávěno o nepřirozeném páření mezi Vorquelfy a vylaeny. Děti, které naše ženy počaly s vylaeny, se většinou nedožily dospělosti; naopak to však naneštěstí neplatilo. Někteří z našich byli k pohlavnímu styku donuceni kouzly, dalším to bylo jedno a našli se i tací, kteří se do toho pustili dobrovolně. Jak už jsem říkal, sám jsem byl této nechutnosti ušetřen - ať už kvůli barvě vlasů nebo z nějakého jiného důvodu. Přibližně po roce jsem se vrátil do Svoinu, ale mí bělovlasí druhové už ostrov nikdy neopustili.“

„Udělala si z nich stádečko chovných hřebců, co?“ Smutek střelil po Rezolutovi jedovatým pohledem. „Přestaň je s takovou lehkostí odsuzovat! Kdybys byl na jejich místě, donutili by tě, abys plodil celé armády!“ „A jistě bych našel způsob, jak ty armády zase pobít.“ „Možná ano, Rezolute, možná ano, jenomže kolik jiných se může pochlubit stejnou zarputilostí?“ Smutek pokrčil rameny a zahleděl se na své ruce, položené na desce stolu. „Na tom teď ale nezáleží. Podruhé jsem byl na Vorquellyn dopraven asi o patnáct let později. Saslynnae se změnilo - a obzvlášť kolem přístavu jsem spatřil nepřehlédnutelné stopy po zkáze. Celé bloky byly srovnány se zemí; vlastně jen coriiesci zůstalo nedotčené. Ve městě se muselo bojovat, ale netuším, zda se jednalo o invazi nebo vnitřní vyřizování účtů.“

Rezolut se zamračil. „Jak ty škody vypadaly? Způsobily je drakonely? Nebo snad draci? Nebo magie?“

„Drakonely určitě ne. Byla to magie, tím jsem si jist, avšak její původ je pro mě záhadou.“

Erlestoke pokrčil rameny. „Neslyšel jsem, že by se něco nebo někdo chystal k útoku na Vorquellyn.“

„Ani já ne. Nejspíš to byla nějaká brutálně potlačená vzpoura. Pokračuj ve vyprávění.“

„Jistě. Počasí bylo nevlídné a obloha zamračená; úplně stejně se měla už brzy mračit i Chytrina, protože to, o co se pokusila, skončilo naprostým fiaskem. Na nádvoří ústředního coriiesci, tam, kde stvořila Quiarscu, se snažila připoutat jednu z kryalniriů k Vorquellynu. Neskartu hrál roli jeho otce, Quiarsca matky. Oba hrdě stáli na svých podestách. Studený vítr si pohrával s lemem Quiarsciny zlaté róby a její rusé vlasy za ní vlály jako plamenný chvost. Dokonce i Neskartova měňavá postava se celá chvěla, jako by se přizpůsobovala větrným poryvům. My, kteří jsme tam byli přivedeni, abychom přihlíželi rituálu, jsme se shromáždili kolem prohlubně, v níž čekala kryalniri. Obvykle, princi Erlestoku, se obřadu účastní pouze rodiče a čtyři přátelé či rodinní příslušníci -jestliže některý z rodičů či příbuzných schází, může je pochopitelně nahradit kterýkoli jiný elf. Nás byl ovšem přítomen rovný tucet, což pro Chytrinin výtvor znamenalo obrovskou poctu.

Rituál probíhal podle očekávání - energie zůstávaly v rovnováze, formule byly správně vyslovovány a obětiny přinášeny v pravý čas. Prohlubeň naplnil modravý svit, vlil se do ní jako proud vody z chladivého pramene. Postupně se změnil v jakousi neprůsvitnou kupoli, která nám na okamžik zakryla výhled, a vzápětí se rozplynul jako mlžný opar.“

Smutek zamhouřil oči. „Očekával jsem, že dole spatřím kryalniri s dospělýma očima, avšak Vorquellyn ji odmítl přijmout. Jakmile modravá mlha zmizela, celá se scvrkla a jako by polámala - všechny údy měla zničehonic zkřivené a pokroucené asi jako támhleten muž v rohu.“

Erlestoke se otočil a podíval se ke krbu. Poblíž ohně se krčil starý muž. Působením artritidy mu zduřely klouby prstů a ruce se neuvěřitelně pokřivily. Stařec nedokázal ohnout prsty, aby se jimi dotkl dlaně; namísto toho mu v ostrých úhlech trčely snad do všech stran. Když se chtěl napít z korbele, musel ho popadnout oběma rukama, a kvůli bolesti v loktech a ramenou mu činilo potíže si ho zvednout k ústům. Za sebou měl o stěnu opřenou berlu a princ raději ani nechtěl vidět, jak se pokouší vstát Či chodit.

„Jistě si dovedete představit, že Chytrinu tento neúspěch přímo neskutečně rozzuřil. Pokusila se provést rituál ještě dvakrát, ale se stejným výsledkem, a tak od tohoto plánu bylo nakonec upuštěno.“

Princ přikývl. „Chtěla mezi nimi a ostrovem vytvořit pouto, aby jí otevřeli coriiesci?“

„Přesně tak. Tím by učinila poslední krok k definitivnímu ovládnutí Vorquellynu.“

Rezolut se pousmál. „Vorquellyn jí vzdoruje. To je dobře.“

„Nejsem si jistý, zda to dělá Vorquellyn nebo Proroctví.“

„Co tím chceš říci?“

Smutek si povzdechl. „Naposledy jsem ostrov navštívil před sedmi roky. Já a mí druzi jsme byli opět odvedeni do hlavního coriiesci v Saslynnae. Město vypadalo podstatně upraveněji. Nad budovami vlály praporce, z fontán opět tryskala voda a parky i balkony zaplavovalo kvetoucí rostlinstvo. Všechno nasvědčovalo tomu, že se chystá nějaká velká slavnost, a my jsme dokonce dostali sváteční oblečení.

Dva tucty nás obklopilo prohlubeň; na rodičovských podestách tentokrát stanuli Nefrai-kesh a Myrall'mara. Chytrina do prohlubně osobně dovedla dívku s očima stejně stříbřitýma, jako máš ty, Rezolute. Císařovna ji políbila na obě tváře a pak nám oznámila, že se děvče jmenuje Isaura a že je její dcerou, narozenou na Vorquellynu.“

Černovlasý Vorquelf sevřel Rezolutovo předloktí. „A tentokrát už byl rituál úspěšný. Myslím, že účast Norringtona přemohla Proroctví, protože dívka vyšla z prohlubně s dospělýma očima. Ač se mi dělalo zle při pomyšlení na to, co Chytrinino vítězství znamená, musel jsem se při pohledu na děvče pousmát - vypadalo tak hrdě!“

Rezolut sevřel levou ruku v pěst. „Popiš mi ji.“

„Vysoká a štíhlá, se světlými vlasy a očima, jako máš ty. V žilách jí bezpochyby kolovala vorquelfská krev, ale bylo tam ještě cosi jiného. Ale ať už to bylo cokoli, Vorquellyn ji přijal. Viděl jsem to na vlastní oči.“

Orioský princ se zamračil. „Světlé vlasy, štíhlá... Mohla by to být tatáž dívka, o které Alexie vyprávěla, že ji viděla opouštět Narriz na dračím hřbetě.“

„Ano. Ta, která zachránila život Willovi.“ Rezolut se poškrabal na bradě. „Zajímalo by mě, jestli pouto mezi ní a ostrovem skutečně vzniklo díky přítomnosti Norringtona nebo ji Vorquellyn přijal proto, že se měla v budoucnu stát zachránkyní jeho vykupitele? Nebo snad šlo o kombinaci obojího, přičemž Nefrai-kesh hrál nějakou vlastní hru?“

Erlestoke se zachvěl, když mu po páteři přejelo nepříjemné mravenčení. „Ani nevím, co z toho se mi zamlouvá méně.“

„Pochybuji, že záleží na tom, co se nám zamlouvá a co ne.“ Rezolut se podíval na Smutka. „Dokázala ta dívka otevřít coriiesci?“

„Pokud ano, nebyl jsem u toho. Myslím si ale, že její matka nechtěla riskovat dceřin život ze strachu, že by jí pečetící kouzla mohla ublížit. Přinejmenším jsem měl takový dojem. Jisté je jedno: Vorquellyn Chytrině nadále vzdoruje.“ Smutek se usmál. „Tak co - dostál jsem slibu? Neříkejte, že to nepovažujete za důležité informace.“

Rezolut otevřel ústa, aby něco řekl, ale hned je zase zavřel a jednoduše přikývl. Promluvil až po chvíli: „Tvé informace byly bezpochyby užitečné. Musíš mi však slíbit, že je už nesdělíš nikomu jinému. Nikomu, rozumíš?“

„Ani neceknu. Existují však i další, kteří to vědí. Mí druzi, kteří se mnou navštívili Vorquellyn, by mohli mluvit.“

„A přiznat, že sloužili Chytrině? Pochybuji, že by byli natolik hloupí. Ale uvidíš-li nějaké takové idioty, zapamatuj si je a dej mi vědět.“

Smutek prudce zvedl hlavu a v jeho tváři se objevil vzdorovitý výraz. „Jsi teď snad pánem všech Vorquelfů?“

Rezolutova ruka vystřelila kupředu rychlostí útočícího hada a sevřela Smutkův krk. „Ne, jsem jen tvým pánem. Pověděl jsi mi užitečné věci a myslím, že později bys mi mohl znovu dobře posloužit. Tvá slova potvrdila, že naše vlast může být vykoupena. My dva se o to v budoucnosti postaráme. A raději ani nechtěj vědět, co se ti stane, když mi

budeš vzdorovat a tuto budoucnost ohrožovat!“

Kapitola devátá

Kerrigan si zamnul ruce, aby si je trochu zahřál. Ačkoli znal nespočet kouzel, jež by to zvládla lépe a účinněji, rozhodl se tentokrát neuchylovat k pomoci magie. Třebaže na Vaelu pobýval teprve půl týdne, během těchto dní se naučil mnoha věcem, které ho přiměly přehodnotit dosavadní život i pohled na čarování. Přesněji, změnily jeho pohled úplně na všechno, což Adepta zároveň těšilo i zneklidňovalo.

V prvé řadě si uvědomil, do jaké míry vilwanská výuka svazovala čarodějům ruce. Kirún se kdysi stal nesmírně závažnou hrozbou, a tak přední čarodějové z ostrova museli slíbit vládcům civilizovaného světa, že uměle omezí svou moc, neboť nechtěli riskovat svou záhubu. A nebyla to žádná náhoda, že se studenti na Caledské akademii v Murosu už od samého začátku učili, jak se bít v magických soubojích. Jejich škola z nich zřejmě měla učinit protizbraň vůči tomu, co bylo tehdy považováno za takzvanou vilwanskou hrozbu.

Kerrigana napadlo, že Velký Magistr, jenž byl zvolen do úřadu krátce po první Válce o Dračí korunu, zamýšlel, aby nejzodpovědnější lidští čarodějové poznali skutečný rozsah své moci - byť v naprosté tajnosti. Potíž se skrývala v tom, že když nebyli s potřebnými kouzly a postupy seznámeni včas, jejich schopnost se jim naučit později byla vážně omezena. Kerrigan i všichni ostatní, kteří studovali spolu s ním, byli zjevně školeni odlišným způsobem, ale navzdory tomu se z třicetičlenné skupiny - přinejmenším si myslel, že jich bylo právě tolik - povedlo vyniknout pouze jemu.

Ptal se sám sebe, jestli vilwanští čarodějové vůbec někdy znali princip fungování magické energie, jak mu ho popsal Rymramoch. Namísto využívání moci řeky čerpali sílu sami ze sebe, čímž katalyzovali všudypřítomnou energii, kterou jejich těla nepřetržitě vstřebávala z okolí. Pod Rýmovým vedením se Kerrigan naučil využívat vlastní sílu pro zpřístupnění velkého magického proudu. Stálo ho to jen nemnoho energie, a tak se málokdy cítil unavený, i když celé hodiny sesílal kouzlo za kouzlem.

Ale využívání takovéto energie si žádalo velkou opatrnost. Bylo by pro něho snadné napojit se na proud, aby se vzpružil, nebo si dokonce zahřál ruce. Problém spočíval v tom, že ačkoli měl téměř nekonečný potenciál pro absorbování energie, omezovala ho jeho křehká lidská tělesná schránka. Kdyby při zahřívání rukou byť jen na okamžik polevil v ostražitosti, magie by mu je nemilosrdně spálila. V tom tkvěl důvod, proč bylo kouzla potřeba tvarovat; určovat a omezovat energetické toky. Zároveň to čarodějovi dávalo něco, nač se mohl během noření do magické řeky soustředit.

Kouzla byla prostředkem pro dosažení duševní disciplíny, stejné disciplíny, které se Kerrigan po celý život podřizoval. Konečně pochopil, co po něm Orla před svou smrtí chtěla, aby se naučil. Ve vilwanských arcanoriích byl Kerrigan vynikajícím čarodějem. V klidném prostředí své studovny, kde měl veškeré patřičné materiály a dostatek času, dokázal konat opravdové zázraky. Dokonce i předtím, než započala jeho dobrodružná pouť, byl zřejmě nejmocnějším lidským čarodějem světa.

Ale všechna má moc nestála za nic, protože jsem ji nedokázal použít tam, kde jí bylo zapotřebí. Válka představovala naprostý protiklad arcanoria. Zatímco cestoval pod Orlinýmdohledem, neudělal téměř nic, aby efektivně přispěl k boji s nepřítelem. Dokonce i po její smrti byly jeho úspěchy spíše sporné. Jistě, zdárně používal řadu jednoduchých kouzel, ale až do obléhání Navvalu byl spíše učencem než válečníkem. A i tehdy jsem daleko více experimentoval než bojoval.

Kerrigan se rozhlédl po kruhové komnatě. Vypadala, že vznikla přirozenou cestou; dračí magie ji však natolik poskvrňovala, že si nemohl být jist, zda nebyla vytvořena úmyslně za tímto účelem. Podlahu tvořily soustředné kruhy z bílých a černých mramorových desek - on sám stál v nejprostřednějším z nich. Adept si dobře uvědomoval význam toho, že se nachází přímo ve středu kamenného terče.

U stěn komnaty stáli čtyři dračí otroci. Šupinatí ještěři měřili na výšku asi osm stop a jejich těla se vlnila mocným svalstvem. V dalším stadiu vývoje se z nich stanou praví drakomorfové - šupinatá zbroj jim zesílí a vyraší zpod ní kostěné bodce, tlamy se protáhnou a v jejich očích zajiskří inteligence. Otroci sice uměli mluvit, ale nebyli schopni žádných větších myšlenkových pochodů. Vykonávali tedy všechny podřadné práce, jimiž se žádný z jejich starších příbuzných nechtěl zaobírat.

Rymramoch, oděný v karmínovém rouchu, stál vedle jednoho z otroků - toho na východní straně místnosti. Bok, stále silně zarostlý urZrethi s malachitově zelenou kůží, se krčil po jeho pravici. Již se nechoval jako zvíře, za něž ho Kerrigan považoval, když se s ním setkal poprvé. Pořád však zůstával málomluvným a rád seděl na bobku; byla to poloha, již si během let, která strávil jako Rymův pomocník, zjevně velmi oblíbil.

Kerrigan chtěl už už kývnout, aby dal najevo svou připravenost, ale dříve, než tak stačil učinit, zvedl první otrok ruku a hodil po něm kámen o velikosti melounu. Mladý čaroděj věděl, že díky magii, kterou jeho tělo očarovali Vilwaňané, mu balvan nemůže ublížit. Účelem tohoto cvičení však nebyla prověrka odolnosti brnění z dračích kostí, které se mu vynořovalo zpod kůže, aby ho chránilo. Rymramoch hodlal zjistit, zda mladý čaroděj dokáže zabránit aktivaci kouzla zbroje a vyřešit situaci odlišným způsobem.

Kerrigan zareagoval rychle. Prvním kouzlem kolem sebe vytvořil energetickou sféru; nyní viděl své okolí zbarvené mírně do modra. První kámen i dva další, vržené krátce po něm, mu před očima planuly jako malá zlatá slunce. Sytě žluté projektily předháněl řetěz žlutých jisker, jenž Kerriganovi přesně ukazoval, kam poletí. Okamžitě si uvědomil, že ho jeden z nich mine, zatímco druhé dva míří přesně.

Načerpal energii z magické řeky a seslal další kouzlo, to, které důvěrně znal. Stačila mu jediná myšlenka, aby odchýlil kameny, jež na něho letěly, z původního směru. Totéž provedl i se dvěma dalšími a pak se soustředil, aby mezi sebou a všemi kameny vytvořil pouto. Silou mysli je uchopil a tentokrát změnil směr jejich letu tak, že kolem něho začaly rotovat, jako kdyby se točily na neviditelném laně.

Otroci po něm hodili další trojici kamenů, ale i z nich si Adept snadno udělal své oběžnice. Některé urychlil a jiné zase

zpomalil; tak dlouho je ve vzduchu postrkoval, až je všechny srovnal do řady. Vzápětí je obklopilo další Kerriganovo kouzlo, stlačilo je k sobě a rozžhavilo natolik, že se začaly tavit. Mladý čaroděj posílil zaklínadlo a vlil do něho více energie; dýchl na něho žár, sálající z kamenů. Pak magické sevření dosáhlo maxima a roztavené kameny se změnily ve velkou černou kouli.

Někdo méně zkušený by se na jeho místě usmál a byl by navýsost spokojený se svým obdivuhodným výkonem, ale Kerrigan se toho během drsného dobrodružného života naučil dost, aby neztratil ostražitost. Jakmile začal zpomalovat kamennou kouli, která kolem něho obíhala, zasvištěl proti němu další menší kámen, následovaný ničivým bojovým kouzlem. Kdyby ho kámen zasáhl, aktivovala by se zbroj z dračích kostí a zabránila by mu v použití magie, a tak by se nemohl vypořádat s bojovým zakletím. A kdyby se mu podařilo brnění nějakým způsobem potlačit, bolest, způsobená zásahem kamene, by zřejmě postačila, aby ho zbavila koncentrace, nutné pro seslání obranného kouzla.

Během zlomku vteřiny pocítil, jak se ho zmocňuje panika; kvapně ji však potlačil a začal jednat, neboť věděl, že neschopnost včasné reakce je poloviční zárukou neúspěchu. Na chviličku se soustředil. Pak přikázal kouzlu, obklopujícímu kamennou kouli, aby zvýšilo její oběžnou rychlost a přesunulo ji do cesty zakletí. Hozený balvan ji těsně minul a letěl mladému čarodějovi přímo doprostřed hrudi. Adept se na okamžik zamyslel a v duchu zapátral po příhodném zaklínadle. Vzápětí se mu na rtech objevil úsměv.

Kerrigan bleskurychle uhnul stranou a kámen neškodně zasvištěl kolem něj.

Kouzlo, které ho mělo zasáhnout, udeřilo plnou silou do kamenné koule. Po jejím černém povrchu se rozeběhly desítky drobných blesků, sršících energií. Tu a tam zaplály drobné plamínky. Kdyby zakletí trefilo Kerrigana, mladý čaroděj by nezmizel v ohni; magie by mu jen do takové míry rozpálila nervy, že by mu připadalo, jako by skutečně hořel. Kouzlo se vybouřilo na kamenné kouli a pak se jednoduše rozptýlilo.

Velká loutka, v níž dlelo Rymramochovo vědomí, zdvořile zatleskala. „To jsi udělal moc pěkně, Kerrigane."

Mladý čaroděj pokrčil rameny. „Nebylo těžké oklamat tvé kouzlo, aby uvěřilo, že ta koule jsem já. Jen jsem ji trochu poupravil, a tak teď se mnou sdílí některé z vlastností, které jsi mohl nejpravděpodobněji vložit do svého kouzla, abys mě stanovil za cíl."

Rym přikývl a pak udělal pravou rukou letmé gesto. Koule mu do ní rychle vlétla. „Vím, co jsi udělal, a musím tě pochválit za rychlost uvažování. Ale ještě lepší bylo to, jak ses vyhnul poslednímu kameni. Magie není vždy nejlepším řešením."

„To jsi mě naučil ty, Mistře."

„Jak se cítíš?"

Kerrigan chvíli uvažoval nad odpovědí a pak přikývl. „Dobře. Nejsem ani zdaleka tak unavený, jak bych byl, kdybych se o cokoli z toho pokoušel před necelým rokem na Vilwanu. Ovládat magický proud je mnohem obtížnější, než z něho čerpat. Orla říkala, že existuje snadná cesta k získání moci a že právě ji učil Neskartu své žáky. To znamená, že nemají disciplínu, alespoň si to myslím. Je to tak?"

„Nějakou mít musí, Kerrigane, ale pravdou je, že Neskarta ani v nejmenším nezajímalo, zda přežijí, nebo ne. Proměnil své žáky v živoucí zbraně - podobné té, již z tebe chtěl udělat Vilwan. Rozdíl spočíval v tom, že Neskartovi následovníci sami přistoupili na jeho vyučovací metody. Zřejmě si plně neuvědomovali následky svého rozhodnutí." Loutka zaváhala. „Řekl jsem snad něco špatně?"

Kerrigan se zachvěl. „Orla říkala, že jsem byl ukován, že celé mé předurčení bylo ukováno. Myslíš si, že ze mě chtěli mít zbraň proti Chytrině?"

Loutka naklonila hlavu na stranu. „Sám víš, kolik ti je let. Vzpomeň si na skupinu výjimečných dětí, jíž jsi byl součástí. Myslím, že kdysi chtěli získat hodně takových zbraní, ale ty jsi byl nejlepší. Byl jsi ještě lepší, než si vůbec troufali doufat; je možné, že v tobě spatřovali naději na návrat své někdejší slávy. Nebo v tobě dokonce viděli nového Kirúna, jehož by však mohli ovládat. Možné je všechno."

„Kirúna, jehož by mohli ovládat?" Kerrigan sklopil zrak na své ruce a neklidně pohnul rameny, když mu po zádech opět přeběhl mráz. „Považovali mě za věc, ne za živou bytost."

„Jsem si celkem jistý, že tomu tak bylo." Rym si dal kamennou kouli do pravého podpaždí a pak levicí naznačil Kerriganovi, aby ho následoval. „Pojďme se projít. Cestou ti objasním několik důležitých věcí."

Mladík vzhlédl. „Pochybuji, že by mi procházka mohla pomoci, abych se přestal cítit tak mizerně. Ani trochu se mi nelíbí, že mě lidé chtěli vytvarovat stejně, jako jsem já vytvaroval tu kamennou kouli."

Rym se zasmál, ale Kerriganovi se nijak neulevilo. Hlavou se mu stále honily temné myšlenky a jeho srdce se svíralo. „Ve všem zlém se skrývá něco dobrého," řekla pak loutka. „Tví stvořitelé byli jistě hlupáci, ale nebýt jich, my dva bychom se nikdy nesetkali. Samozřejmě jim za to nemíním děkovat; mohu být pouze vděčný za příležitost, kterou jsme získali, abychom společně zmařili věci, jež měly být zmařeny už před staletími."

Kerrigan srovnal krok s loutkou, místnost opustili bok po boku. Bok se belhal krůček za nimi, následován otroky, držícími se v uctivé vzdálenosti. Skupina prošla úzkou chodbou, jež vedla do prostorné síně, lemované ochozy. Rym mávnutím ruky propustil otroky a pak se beze spěchu vydal zpět ke Kerriganovým komnatám.

„Co víš o Yrulphovi Kirúnovi, Kerrigane?"

„Že byl zlý. Vytvořil Dračí korunu, ale naštěstí zemřel dřív, než stačil ovládnout svět."

Z Bokova hrdla se vydral skřípavý smích. „Myslím, že by ho ani trochu nepotěšilo, kdyby slyšel, jak někdo takto znevažuje vše, co dokázal."

Loutka přikývla. „Budu v tomto ohledu důvěřovat tvému úsudku, Boku. V dnešní době je velmi snadné Kirúna odsuzovat, ale skutečnost je podstatně složitější. Já sám jsem ho neznal, Kerrigane. Nebyl jsem si s ním blízký jako Bok, ale slyšel jsem ho mluvit a znám situaci, jež panovala v době vytvoření Dračí koruny."

Rym zvedl ruku v rukavici a ukázal tam, kde za krajem ochozu zel chřtán propasti. „Vael kdysi býval Vareshagulem. Již

víš, že ho draci zničili, neboť byl domovem urZrethiů, snažících se vysvobodit Oromisy z hlubin země, kde jsme je uvěznili. Právě tady se nacházejí nejhlubší urZrethijské vrty a právě tady, v nejtemnějších útrobách planety, dodnes držíme stráž, abychom zabránili návratu Oromisů.

O dračím životě toho nejspíš mnoho nevíš, ale setkal ses s otroky a drakomorfy. V našem bytí zastupují tyto vývojové fáze údobí, jemuž se mezi lidmi říká střední věk. Předtím jsme byli pouhá zvířata - hrůzostrašní netvoři a zdatní lovci. Během svých životů musíme projít všemi fázemi; je tomu tak už od úsvitu času. Po vylíhnutí vypadáme jako silní hadi, samý zub a sval. Později nám narostou nohy; stáváme se ještěřími psy, pro které je i hrůzověd pouhou přesnídávkou. Většina otroků přebývá v hlubinách a jejich oddílům velí zkušenější drakomorfové. Tam hlídkují, a když se objeví nějaké opravdu vážné nebezpečí, zavolají na pomoc draky, skutečné prastaré draky, aby se vypořádali s Oromisy a jejich dítky."

Kerrigan přistoupil ke kraji ochozu a podíval se dolů do bezedné trhliny, jež se ztrácela v hlubokých stínech. „Pokud se tam dole pořád bojuje, jak je možné, že ani nevíte, jak Oromisové ve skutečnosti vypadají?"

„V útrobách země se potýkáme se zdivočelými urZrethii a jinými bytostmi stvořenými Oromisy. Nevíme, zda existují nějaké skryté průchody do oromiských vězení, z nichž se tyto věci vynořují, nebo jestli pocházejí z posledních výsep či kolonií, které se nám nikdy nepodařilo vyvrátit. Pouze předpokládáme, že se tvorové z hlubin stále snaží osvobodit své pány; zároveň se samozřejmě musejí bránit našim výpadům."

Kerrigan se otočil k Rymovi. „Říkal jsi mi, že draci Oromisy tam dole uvěznili. Ale tvá slova se dají vyložit i tak, že se v hlubinách pouze opevnili a že vy se jen staráte o to, aby se znovu nedostali na povrch."

Loutka pokrčila rameny. „Jak už to v prastarých příbězích bývá, pravdu je těžké odlišit od výmyslů. Postačí, když řeknu, že naši mladí tam dole žijí, bojují a umírají. Ti, kteří jsou dostatečně chytří a silní, zůstávají naživu a přecházejí do dalších fází, přičemž získávají větší moc i působivější rozměry."

„Kolik otroků tam dole je? Stovky? Tisíce?"

„Tisíce legií. Je to teď krvavá válka, ale nebylo tomu tak vždy." Rym ho jemně odtáhl od okraje propasti a pokračoval v chůzi. „Bývaly časy, kdy to vypadalo, že je válka u konce. Draci se dokonce rozdělili na dva tábory svářící se o to, zda ještě vůbec má smysl střežit hlubiny a nepolevovat v ostražitosti. Spory trvaly po staletí, ale ke konečnému rozhodnutí se nikdy nepodařilo dospět. Nakonec jsme se shodli pouze na tom, že potřebujeme nějakého arbitra, aby nás rozsoudil. Volba padla na Yrulpha Kirúna. Ten navrhl, aby byla vytvořena Dračí koruna, jejíž součástí by se staly Pravokamy těch nejlepších a nejmoudřejších z nás. Jejím prostřednictvím by dokonale poznal jejich myšlenky a získal by vše potřebné, aby mohl vymyslet ideální řešení našeho problému."

Kerrigan zvedl ruku. „Co vlastně znamená slovo Pravokam? Pokud tomu správně rozumím, drahokam ve tvé hrudi je Rymramochův Pravokam. Některé mé přátele šokovalo, když ho viděli - mysleli si, že hledí na další úlomek Dračí koruny, ale nechápali, kde se tu vzal... Kdyby byl Pravokam zničen, stálo by tě to život, že ano? Ale jak je to možné?"

„Všechny vzácné kameny v Dračí koruně jsou samozřejmě Pravokamy," odpověděla loutka s mírným pobavením. „Ale zdaleka ne všechny Pravokamy jsou součástí Dračí koruny! Když nějaký drak získá dostatek moci a zkušeností, je schopen si vytvořit Pravokam. Myslím, že nejlépe ho popíši jako jakési zhmotnění naší duše. Když ho vyjmeme a uschováme na bezpečném místě, můžeme se bez obav pouštět i do těch nejnebezpečnějších podniků; dokud totiž existuje, jsme prakticky nesmrtelní."

„Ale v Síni Shromáždění jsem přece viděl tvé tělo nebo jsem si alespoň myslel, že to bylo tvé tělo. Vypadalo ztuhle, jako vytesané z kamene."

Loutka přikývla. „Tohle se s našimi těly děje, když jsou z nich Pravokamy vyjmuty po delší dobu. Ti, kteří poskytli ty své, aby mohla být vytvořena Dračí koruna, jsou dnes dobře ukrytí a připomínají spíše sochy. Domnívali se, že Dračí koruna usnadní komunikaci, a měli pravdu; i když ne v tom smyslu, jak předpokládali."

„Co tím myslíš?"

„Každý drak, který je potomkem těch, jejichž Pravokamy tvoří Korunu, může být jejím prostřednictvím ovládán. Míra této kontroly závisí na tom, jak silné je krevní pouto, které ho spojuje s předky. Například Dravothrak je prasynovcem jednoho z Korunních draků a je spoután s úlomkem, který zde máme."

Kerrigan se zamyšleně poškrabal na bradě. „Nikdo zřejmě nečekal, že Kirún dokáže díky Koruně ovládat draky. Myslíte, že on sám to předem věděl?"

Rym se podíval na Boka. „Během staletí jsi o tom hodně přemýšlel, že ano?"

UrZrethi stísněně pokrčil rameny. „Nikdy mi nedal důvod, abych ho podezíral, ale myslím, že musel přinejmenším něco tušit. Jinak by při vytváření Koruny použil odlišné postupy."

Kerrigan přikývl. „Kolik celkem existuje rodů Korunních draků?"

„Šest."

„Ale úlomků je přece celkem sedm."

Rym přikývl. „Přesně tak. A právě v tom tkví ona záhada. Co nebo kdo poskytl Pravokam pro výrobu poslední části, legendami opředeného ústředního úlomku?"

„Myslíš si, že by mohl pocházet od Oromisů?"

„Pomyšlení, že tomu tak je, připravuje nespočet draků o klidný spánek." Rym pomalu potřásl hlavou. „Kdyby se Korunu podařilo obnovit - a Chytrina se o to ze všech sil snaží -, byla by naše situace dost zlá. Ale kdyby poslední úlomek skutečně patřil Oromisům, neznamenalo by to jen zničení civilizace, nýbrž konec veškerého života na tomto světě. Zastavit Chytrinu je proto ještě důležitější, než se zdá."

Kerrigan přikývl. „Udělám pro to vše, co bude v mých silách."

„Budeš muset udělat ještě víc." Rym přejel levou rukou po kamenné kouli a seslal kouzlo. Černý povrch na chvíli zakryla namodralá smršť malých mihotavých blesků.

Kerrigan pronikavě vykřikl a zhroutil se na podlahu. Pod kůži se mu zaryla bodavá bolest. Jeho tělo se chvělo a všechny svaly sebou mimoděk pocukávaly. V ústech ucítil krev, vytékající z prokousnutého jazyka. Záda se mu ještě jednou prohnula do oblouku, poté křeče povolily a svalstvo ochablo.

Loutka stanula nad ním. „Tím, že jsi udělal z koule svůj magický obraz, aby ses ubránil mému zaklínadlu, jsi se s ní zároveň spojil pevným poutem. A to byla strašlivá chyba. Jsem si jistý, že uděláš vše, co bude ve tvých silách. Jenomže ty musíš udělat ještě mnohem víc. Závisí na tom osud celého světa."

Kapitola desátá

Isaura seděla ve svých komnatách ve vzdáleném Aurolanu a chvěla se. Ačkoli vzduch byl natolik studený, že se jí dech před ústy srážel v páru, nebyl to mráz, co ji nutilo se třást. Cítila se velmi osamocená, což ji udivovalo, neboť samotu poznala už mnohokrát předtím. Nikdy to však nebylo takové jako nyní; doposud totiž zvláštním způsobem cítila kdesi venku čísi přítomnost, která jí dělala společnost.

Vlastně by se měla cítit šťastná, měla by překypovat radostí. Norrington, největší nepřítel její matky, byl mrtev. Zemřel na ostrově Vael. Nefrai-laysh jí ochotně vylíčil, jak mladý hrdina proskočil magickou bariérou jen proto, aby zachránil život jednomu starému a hloupému drakovi. Rymramoch byl už dlouho matčiným protivníkem, záchrana menšího nepřítele tedy byla vykoupena smrtí toho většího. Zpráva, kterou přinesl Nefrai-laysh, byla na mrazivém severu přivítána s obrovským nadšením.

Isauřino srdce však zahřát nedokázala. Podle sullanciriho popisu poznala ve Willovi Norringtonovi mladého muže, kterému v Meredu zachránila život. Chvilkový nápad, proud magické řeky i čirá náhoda ji tehdy zavedly k posteli, na níž ležel. Poznala, že ho zranil jeden z matčiných výtvorů, očistila tedy jeho tělo od jedu a mladík přežil.

Do chvíle, kdy vyslechla zprávu o jeho smrti, neměla ani potuchy, o koho šlo. V tom okamžiku se dívky zmocnil strach, protože její matka věděla, že bude zrazena. Od doby, kdy jí o tom Chytrina pověděla, Isaura doufala, že touto zrádkyní nebude ona, nyní však zjistila, že se jí nevědomky stala. Zachránila Norringtona, o němž hovořilo slavné proroctví. Zachránila člověka, který zabije její matku.

Ale nejhorší na tom bylo, že ji zpráva o jeho smrti rozesmutnila. Od okamžiku, kdy ji uslyšela - a možná dokonce i dříve -, se cítila osaměle. Říkala si, zda to skutečně byla slepá náhoda, co ji k němu zavedlo, nebo její kroky řídil osud. Možná hrála nějakou roli v Proroctví o Norringtonovi. Možná ji věštba zneužila a donutila ji zradit Chytrinu. Chtěla tuto odpornou myšlenku zapudit, ale nešlo to. V truchlivém rozpoložení, které ji ovládlo po smrti Willa Norringtona, chvílemi litovala, že nevyměnila jeho život za život své matky; a taková myšlenka byla sama o sobě nejstrašnější zradou.

Za okny její věže náhle zavyl vítr. Vzápětí se ozval tlumený sykot, jak prudký vichrný poryv protlačoval ledové krystalky magickou bariérou oddělující komnatu od vnějšího světa. Odvrátila se od stojanu na knihy a tlustého v kůži vázaného svazku, ve kterém si bezmyšlenkovitě listovala, a koutky jejích rtů zacukaly ve slabém úsměvu. „Droldo, věděla jsem, že bys mě nikdy neopustil."

Krystalky zavířily a pak se spojily do podoby starého muže. Tající led ztuhl a změnil se v plnovous a dlouhé vlasy, splývající na kožešinový plášť, do kterého se halil. Z rukávů se vynořily ruce, průsvitné jako pergamenový svitek, a začaly se pohybovat ve složité sérii gest. Byl to jejich mlčenlivý jazyk, jemuž rozuměli jen oni dva.

Isaura pomalu přikývla. „Ano, zvěsti, které jsi slyšel, jsou pravdivé. Norrington je mrtev. Zemřel, aby jiný mohl žít." Roztáhla ruce a chtěla se vypovídat ze svého zármutku; zjistila však, že postrádá potřebná slova. V Droldově ledovém obličeji se zračila účast - vyryla mu do něj hluboké brázdy. Znovu zagestikuloval; sdělil jí však něco jiného, než očekávala.

„Co tím chceš říci, že není mrtvý? Myslíš snad, že jeho oběť přenesla břímě jeho osudu na někoho jiného?"

Ledový muž zavrtěl hlavou a pak znenáhla ztuhl.

Ode dveří se ozval hluboký, vrčivý a zvířecký hlas, který naplnil komnatu dunivou ozvěnou. „Will nebýt mrtvý."

Isaura se otočila, zvedla hlavu a udělala dva tři krůčky, aby se postavila mezi Droldu a příchozího. Ledový muž se dosud nikdy nezdržoval blízko sullanciriů a už vůbec ne na dohled některého z nich. Dívku rozrušilo, že ji tento Temný bojovník, Hlucri, dokázal svým neslyšným příchodem překvapit a že se opovážil vstoupit do jejích komnat bez vyzvání. Že by matka poslala svého nejnovějšího služebníka, aby mě špehoval?

Když se mu svým stříbřitým pohledem zabodla do očí černých jako uhel, mohutný sullanciri klesl na koleno a sevřenými pěstmi se opřel o podlahu. Byl vytvořen z Panquiho, který tak zle pošramotil Nefrai-layshe. Isaura na vlastní oči viděla strašlivá zranění na těle menšího sullanciriho. Nabídla se, že ho uzdraví, ale přeměna Panquiho nakonec dostala přednost. Nefrai-kesh ji požádal, aby mu při ní asistovala.

Panquiho životaschopnost na ni udělala velký dojem, protože Nefrai-kesh ho odtrhl od Nefrai-layshe a doslova z něho stáhl kůži. Obrovitý netvor ležel ve zvolna se zvětšující kaluži krve; visely z něho cáry rozervaných tkání, ale když na něm začali pracovat, stále hrozivě zatínal drápy a skřípal zuby. Hlucri byl prvním sullancirim, jehož Nefrai-kesh vytvořil bez pomoci její matky. Král Temných bojovníků se však v magii vyznal natolik dobře, že výsledek byl zřejmě ještě působivější než originál.

Když Hlucri stál na silných zadních tlapách, převyšoval Isauru o dobré dvě stopy. Od konečku ocasu po temeno hlavy měřil úctyhodných dvanáct stop. Jejich magie mu propůjčila novou gagátovou a nefritovou kůži. Táhly se po ní různobarevné pruhy - od sytě zelených po jemné mléčně bílé. Nejtmavší zeleň mu kolem černých očí vytvářela jakousi masku, jež se táhla až ke špičatým uším. Jeho kůže byla na dotek měkká a poddajná, ale sullancirimu stačila pouhá myšlenka, aby nabyla tvrdosti nejlepší plátové zbroje. Mohl z ní nechat vyrašit bodce a hroty, ovšem Isaura měla za to, že by si Hlucri dokázal klidně vystačit i se svým původním arzenálem - smrtícími tesáky a drápy.

Sullanciri sklonil hlavu a upřel pohled do země. „Hlucri vědět, že rušit. Ty mu prominout, Sněžná paní?"

Isaura zamrkala. „Sněžná paní?“

„To tvé Willojméno.“

Dívka zkoprněla. Vtom jí zleva vplul do zorného pole Drolda. Chvíli sledovala jeho gestikulaci a pak přikývla.

„Norrington mě viděl? A věděl, kdo jsem?“

„Ne. Vidět ano, vědět ne.“ Sullanciri si odfrkl. „A Hlucri neprozradit nikomu.“

Isaura zavřela oči a přejela si rukou přes obličej. Přála si, aby se její mysl uklidnila a stejně tak i všechny rozbouřené emoce. Na kratičký okamžik, kdy si myslela, že Will Norrington věděl, kdo mu pomohl, ji naplnila nepopsatelná radost. Měla pocit, že její samota rázem zmizela a že se obnovilo ono staré pouto - ať už ji spojovalo s čímkoli. Hlucriho odpověď ho však znovu přetrhla. Isaura byla opět sama, pouze s neurčitým vědomím, že to byl právě Will Norrington, se kterým sdílela cosi zvláštního.

Will Norrington, kterého jsem zachránila, ale který později stejně zahynul.

Po zádech jí přeběhl mráz a očistil její mysl od zmatených myšlenek, a tak opět dokázala promluvit. „Co pro tebe mohu udělat, Hlucri?“

Netvor doširoka roztáhl pracky. „Hlucri nový. Neznat nic tady.“

Isaura přikývla. K jeho transformaci došlo teprve před třemi dny - a většinu tohoto času prospal. O všechny jeho potřeby se starali grichotkové. Dívka se za ním tu a tam chodila podívat, ale nikdy ho nezastihla vzhůru. Až teď.

„Jak jsi našel cestu sem?“

Sullanciri si místo odpovědi poklepal na čenich.

Drolda rychle zagestikuloval a Isaura se rozesmála. „Máš naprostou pravdu, Droldo. Máme tu mnoho zajímavých pachů.“

Sullanciri se pohnul a chvíli sebou vrtěl, až se uvelebil na bobku. Zvedl hlavu a široce se usmál, přičemž odhalil tlamu plnou ostrých tesáků. „Hlucri znát moc pachů.“

„A poznáš jich ještě víc, ale nejprve...“ Isaura ukázala na Droldu. „Zapomeneš na to, že jsi viděl mého přítele.“

Hlucri se nadechl a opět si poklepal na čenich. „On nemít pach. On nebýt.“

Nebyla si jistá, zda jí tím sullanciri sděluje, že pro něho Drolda ve skutečnosti neexistuje, nebo to, že její tajemství je u něho v bezpečí, ale rozhodla se věřit tomu druhému. „Děkuji. A nyní mě následuj, prosím.“ Otočila se, protože chtěla navrhnout Droldovi, aby ji rovněž doprovodil, avšak ledový muž se již změnil ve vír drobných krystalků, který jí rozcuchal vlasy a pak oknem vyletěl ven.

Zatímco sestupovala po schodech věže, Isaura přemýšlela, jak by Hlucrimu nejlépe přiblížila život v Aurolanu. Milovala svůj domov a znala všechny jeho krásy. Zázrak nového sněhu, jenž zakrýval starý, i chladnou dokonalost soch, vytesaných větrem. Mohla by mluvit o jemných nuancích jednotlivých ročních období, která se od sebe nelišila zdaleka jen teplotními rozdíly, a líčit písně vichru a ledu za nejtmavších nocí.

Cítila však, že všechny takové popisy by od ní vyžadovaly příliš mnoho. Cítila se vyčerpaně a věděla, že by se dokázala vyburcovat k vyprávění jedině tehdy, kdyby dělala průvodkyni Norringtonovi. Uviděl by všechny věci, o nichž by hovořila, a porozuměl by jejich kráse. Pochopil by, že Aurolan není zlý a že si nezaslouží zkázu.

Rychle se ohlédla po obrovitém netvorovi, který se za ní plížil stíny. Musela se podívat velmi pozorně, aby se přesvědčila, že ji stále následuje. Vůbec ho totiž neslyšela, a dokonce měla potíže ho spatřit. Nepřipadalo jí však, že by se za ní kradl. Naopak se cítila bezpečně a dokonale chráněná. Mimoděk zauvažovala, co všechno asi Nefrai-kesh vetkal do zaklínadla, jehož prostřednictvím byl sullanciri vytvořen.

„Pevnost mé matky stojí nad jedním z rozsáhlých jeskynních komplexů pod aurolanskou tundrou. Povrch sice pokrývá sníh a led, avšak sluje jsou hluboké a trhliny v zemi ještě hlubší. Útrobami světa proudí řeky rudě a zlatě žhnoucí horniny. Horká voda stoupá vzhůru a vytváří bublající jezírka. Díky nim je v jeskyních natolik teplo, aby se v nich dalo žít, a jak sám uvidíš, životu se tam daří opravdu dobře.“

Hlucri začenichal a pokýval hlavou.

Když sestoupili do přízemí, zavedla ho Isaura ke dveřím a otevřela je. Za nimi klesaly další schody - o něco užší, vytvářející strmou spirálu. Pozvolna je obklopilo teplé a vlhké ovzduší hlubin; v místech, kde se stýkalo se studenějším vzduchem seshora, se vznášela hustá mlžná opona. Schody je zavedly na velký balkon, z něhož měli skvělý výhled na prostorný ústřední jeskynní dóm. Jeho stěny byly potečkované množstvím ústí menších chodeb - asi stejně, jako je noční obloha posetá hvězdami.

Isaura uvolnila cestu malému hejnu hravých mladých sněhodrápů a přistoupila ke kraji balkonu. „Tam dole, na těch ochozech, pěstujeme různé druhy hub, jimiž se živíme.“

Za jejími zády se ozvalo zavřeštění, následované křupnutím. Otočila se a spatřila přežvykujícího Hlucriho, držícího v pravé pracce tělíčko sněhodrápa. Z koutku úst mu stékal pramínek krve. Isaura se na okamžik zamračila. Ve skutečnosti ji tolik neznepokojovalo, že zabil sněhodrápa; překvapila ji však lehkost, se kterou to udělal. Jako sullanciri samozřejmě musel být skvělým bojovníkem, ovšem mladí sněhodrápi prosluli tím, že je bylo velmi těžké chytit. Rychlost a lovecké instinkty mu jistě dobře poslouží.

Zdvořile odmítla, když jí nabídl k ochutnání syrová sněhodrápí prsíčka, a pohybem ruky ho vybídla, aby k ní přistoupil. Poté ukázala na podlaží pod houbovými ochozy. „Odtud vytéká voda, která proudí dolů a plní množství rybníčků a jezírek. V těch chováme ryby, kal ze dna vodojemů pak dopravujeme zpět nahoru a hnojíme s ním ochozy. Ryby krmíme odpadky, a dokonce i našimi mrtvými. U nás ničím neplýtváme.“

Hlucri zvedl pravou ruku a mrštil zpola ohlodanou mršinu dolů do jeskynního dómu. Řítila se do hlubin a za ní se pomaloučku snášela uvolněná pírka. Zdechlina o několik yardů minula jeden z vodních proudů, ale neunikla pozornosti jiného hejna mladých sněhodrápů, které se na ni vrhlo a během okamžiku ji roztrhalo na kusy.

Isaura se otočila a podívala se sullancirimu do očí. Rozčíleně si dala ruce v bok. „Pochybuji, že si získáš oblibu

místních obyvatel, budeš-li dělat takové věci. Jistě, chápu, že jsi hladový, ale nemůžeš zabíjet a jíst, kdekoli se ti zachce.“

„Když nezabít Hlucri, zabít někdo jiný.“ Pokrčil rameny. „Žádat svolení - to být plýtvání časem.“

„Co to z tebe Nefrai-kesh udělal?“

Sullanciri se usmál. „Udělat z Hlucri tvého sluhu.“

Připadalo ji to podivné. Nefrai-kesh byl odjakživa sullanciriem, který o ni dbal nejvíce ze všech. Nosil jí dárky a vyprávěl jí o světě. Navzdory tomu si však stále zachovával určitý odstup. Skrýval své city za maskami, které nosil. Isaura se zachvěla. A nyní používá jako masku kůži tohoto Panquiho...

„Dobrá, pokud tedy jsi můj sluha, pak tě prosím, abys už napříště zbytečně nezabíjel. Některé tvory chováme pro potravu, zatímco jiné pro odlišné účely.“ Ukázala hlouběji do jeskynního dómu. „Ta široká chodba vede k dolům a slévárnám. Naši kováři možná neodvádí tak precizní práci jako urZrethijští nebo elfští kovotepci, ale jejich ocel se vyrovná tomu nejlepšímu, co umí vytvořit lidé. A kdybychom měli stříbro a zlato, jsem pevně přesvědčena, že by naši mistři vynikli i v opracování těchto kovů.“

Hlucri přikývl. „Bohatství Jihu tu být brzy.“

„Ano, asi ano.“ Isaura znovu pocítila, že by ji tato vyhlídka měla těšit, ale nebylo tomu tak. Sklizně v Jižních zemích byly už před válkou hojné, ale v novém roce by se měly ještě zlepšit, protože lány budou obdělávány mnohem intenzivněji - po aurolanském způsobu. Dívka se divila, že její matka dosud nevyslala žádné kolonisty, aby osídlili dobytá území, jejichž lidské obyvatelstvo uprchlo nebo bylo pobito. Možná měla v úmyslu, aby se sami její vojáci dočasně změnili ve farmáře, avšak kdyby to udělali, stali by se zranitelnými.

Hlucriho poznámka, že na sever bude proudit kořist z podmaněných teritorií, se zdála být správná, ale dívka si ve skutečnosti nevzpomínala na nic, co by bylo do Aurolanu dopraveno z Jižních zemí. Samozřejmě s výjimkou úlomku Dračí koruny, získaného její matkou v Pevnosti Drakonis. Chytrina neúnavně pátrala také po ostatních Pravokamech; potřebovala je, aby definitivně zničila Dračí korunu a osvobodila draky. Isaura si však říkala, zda by nebylo přínosné dovážet z Jihu i jiné věci.

Vtom jí blesklo hlavou, že se její matka obává jižanské nákazy. V Aurolanu, zemi, kde každý měl svůj účel a kde všichni měli vše potřebné k životu, by jakákoli tretka znamenala jen problémy. Lesk zlata a třpyt diamantů by mohl vyvolat sváry, neboť ti, kdo po takovýchto věcech dychtí, se je ze všech sil snaží získat. Jižanské bohatství by zničilo jemnou rovnováhu umožňující život na dalekém severu.

Toto vysvětlení jí dokonale dávalo smysl. Na druhé straně údolí se naproti matčině pevnosti tyčila Konzervatoř. Před svou smrtí u Navvalu tam sullanciri Neskartu učil žáky z Jihu ovládat mocné magické síly. Všichni byli ubytováni v Konzervatoři; Isaura si dříve myslela, že to je proto, aby se mohli plně soustředit na studium magie, ale nyní dospěla k závěru, že důvod byl zcela odlišný. Žili izolovaně proto, aby aurolanské obyvatelstvo zůstalo ušetřeno jižanského působení.

Pak však znovu shlédla dolů do jeskynního dómu a pochopila, nakolik falešné jsou její úvahy. Poddanými její matky byli hlavně grichotkové a vylaenové. Ti druzí se nedali ani náhodou označit za hloupé, ovšem ti první byli jen prostými bytostmi, které potřebovaly vylaeny, aby jim říkali, co mají dělat. Lesklý kus kovu by jistě potěšil oči všech řvounů, těžko by však pochopili cenový rozdíl mezi zlatem, stříbrem, či dokonce pouhou vyleštěnou mědí. Vylaenové by možná uměli lépe posuzovat skutečnou hodnotu věcí, ale jejich mysli se převážně zaobíraly magií a největší potěšení nacházeli v kouzlech.

Co to má matka dělá? Isaura znala dějiny a věděla, jak se Jižané o generaci dříve pokusili Chytrinu zahubit. Proroctví o Norringtonovi nepochybně znamenalo hrozbu, ale o jak velkou hrozbu se ve skutečnosti jednalo? Postavili by se jižanští králové proti Chytrině, kdyby do jejich zemí nevyslala armádu? A proč teď její matka pokračuje ve válce, když ví, že je Norrington mrtev a že Jih nemůže zvítězit?

Isaura se zapotácela a vtom znenáhla zjistila, že se ocitla v Hlucriho náruči. Chtěla mu zavelet, aby ji pustil a už nikdy se jí neopovažoval dotknout, ale něžnost, s níž ji zachytil, zapudila pocit prázdnoty, který se jí zmocnil.

Myslela jsem si, že svou matku znám, ale vypadá to, že jsem se mýlila. Znamená to snad, že skutečně jsem ta, která ji zradí? Zachvěla se. Ale co když má matka již zradila sama sebe?

Isaura položila dlaň na Hlucriho rameno. „Už mě můžeš pustit. Děkuji ti.“

„Služebník.“ Sullanciri postavil dívku na zem, ale pustil ji až tehdy, když se ujistil, že stojí pevně. „Ty nebát. Hlucri chránit.“

Pohladila ho po černozelené líci. „Věřím ti, ale bojím se, že neexistuje nikdo, kdo by mě dokázal ochránit před tou, která mi může ublížit ze všech nejvíce.“

Kapitola jedenáctá

Kdyby byla Alexie méně tvrdohlavá, mohla by během rokování Rady králů sedět mezi členy okranské delegace. Věděla, že její místo je právě tam, a nesmírně si přála podpořit svého děda. Jediné, co jí bránilo, aby se za ním vydala, byla skutečnost, že se starcova autorita po osvobození jeho vlasti ještě zmenšila - pokud to vůbec šlo. Princezna nechápala, jak je možné, že stále zůstává naživu, ale dokud tomu tak bylo, Okrannelu ve skutečnosti vládla Taťána, jediná tlumočnice královy vůle.

Velkovévodkyně Alexii nedovolila, aby se přidala k její delegaci, neboť si princezna neochvějně stála za rozhodnutím, že místo po jejím boku musí patřit Havranovi. Alex si doopravdy nemyslela, že by se starý válečník chtěl účastnit zasedání Rady, ale navzdory tomu trvala na tom, že připojí-li ke své rodině, pak jedině v jeho společnosti. Skutečnost, že se musí takto vyčleňovat z řad svých krajanů, ji plnila smutkem; přesto se však posadila mezi alcidské šlechtice a diplomaty, aby dala najevo svou neústupnost. Nezdálo se však, že by tomu kdokoli přikládal nějakou obzvláštní

důležitost.

Zatímco se ministři v úvodu jednání jeden po druhém zvedali a děkovali králi Fedeliovi za pohostinnost, Alex tiše litovala, že nemůže být s Havranem někde daleko od zasedací síně a shromážděných panovníků. Starý válečník se s velkým zaujetím pustil do psaní pamětí. Ačkoli to byla únavná práce, po níž měl prsty celé ušpiněné od inkoustu, princezna si vzpomínala jen na málo chvil, kdy ho viděla šťastnějšího. Jeho radost těšila i ji a pomáhala jí snášet zdlouhavá rokování.

Mnoho jiných lidí ve velké komnatě vypadalo navýsost nešťastně; zamračené výrazy jejich tváří ostře kontrastovaly s rozesmátými obličeji na nástěnných malbách. Alexie vrhla rychlý pohled na prince Erlestoka. Tvář mu stále zakrývala černá maska, seděl však po pravici svého otce. Nevypadal, že by ho nějak zvlášť těšilo, že tu musí být; přesto však pozorně naslouchal všemu, co bylo řečeno. Po skončení každého zasedání se oba vydávali za Havranem a Rezolutem, aby se s nimi podělili o novinky, a Alexie považovala princovy postřehy týkající se dění v Radě za navýsost trefné a kousavé.

Když se poslední ministr posadil, zvedl se u stolu ozdobeného modročervenou vlaječkou Saporcie král Fidelius. Pevně si přitiskl k hrudi pahýl pravé ruky a sevřel si ho zdravou levicí. „Obdržel jsem neblahé zprávy ze severu, o něž mám tu smutnou povinnost se s vámi podělit. Caledo padlo. Král Bowmar je mrtev. O osudu jeho nejstaršího syna, Bowmara, není nic známo; a ani o ostatních členech královské rodiny."

Alexii naskočila husí kůže. Před méně než týdnem zanechala v Navvalu princeznu Sayce. Armáda, která toto město obléhala, byla zdecimována dračím útokem, avšak vojsko útočící na Caledo mělo svého vlastního draka. Pád hlavního města tedy zřejmě byl nevyhnutelný, ale Alexie doufala, že se alespoň některým členům královské rodiny podaří přežít. Protože bez jejich vedení...

Saporcijský panovník zamhouřil hnědé oči. „Přes hranice se valí proudy uprchlíků. Snažíme se znovu zformovat ustupující muroské jednotky a posílit jimi posádky našich pevností, ale obávám se, že nepřátelské drakonely je tak či tak smetou z povrchu zemského. Pokoušíme se postarat i o všechny civilisty, ale naneštěstí nemáme dost zásob ani ubytovacích prostor, abychom zabránili katastrofě. Murosané prchající na jih nemají nic, jen to, co stačili v rychlosti pobrat. Nenajdeme-li způsob, jak se s tímto problémem vypořádat, čeká ty lidi ještě větší pohroma, než byla zkáza jejich vlasti."

Zasedací síní se přehnala vlna šepotu, jak se mezi sebou ministři a jejich vládcové začali tlumeně domlouvat. Alex si byla jistá, že většina lidí prodiskutovává spíše důsledky zhroucení Murosa než to, jak se nejlépe postarat o uprchlíky. Ačkoli se jí to ani trochu nezamlouvalo, chápala, že na tom není nic divného. Panovníci se starali především o to, aby zabránili zkáze svých vlastních zemí, a dobře věděli, že si dodávkami potravin zubožených muroským rolníkům nijak nepomohou.

Král Augustus se pomalu postavil. „Slibuji, že během hodiny vzkáži do Yslinu, aby sem neprodleně vypluly lodě se zásobami. Budou-li jim větry a Tagothcha nakloněni, dorazí zítra odpoledne. Další pomoc nechám poslat po zemi, avšak karavanám potrvá cesta o něco déle."

Král Scrainwood se usmál. „Tak lodě ve tvém přístavu už jsou plné zásob? To jsi tak jasnozřivý, bratře, nebo snad měly původně posloužit armádě?"

Augustova tvář se zakabonila. „Copak je mezi námi někdo, kdo by nepředpokládal, že se situace vyvine právě takto? Král Fidelius řekl, že si nedělá iluze o osudu svých pohraničních pevností. Žádné království nedokáže bez cizí pomoci vzdorovat Chytrinině moci; dostatečným důkazem budiž tažení do Okrannelu, kde mnohonárodnostní sbor slavil úspěch, zatímco Sebcie a Muroso byly rvány na kusy."

„Nic zlého jsem tím nemyslel, Auguste. Byla to jen taková malá slovní hra." Scrainwood vstal a upravil si zelenou masku. „Vím, že žijeme v době plné nervozity, a je mi líto, že se mé lehkomyslné prohlášení setkalo s nedůvěrou. I já vydám rozkaz, aby se do Saporcie vydaly mé karavany. Během dvou dní by měla z Mereda dorazit první pomoc. Všichni uprchlíci, kteří překročí hranice mé země, se setkají s vlídným přivítáním; a neváhej poslat do Oriosy i část těch, co přišli sem, Fidelie."

Saporcijský král přikývl. „Oba jste velmi laskaví. Vím, Auguste, že jsi neměl v úmyslu zpochybňovat schopnosti a kvality saporcijských vojáků. Tvá laskavá nabídka pomoci v boji proti Chytrině nezůstala bez povšimnutí a já slibuji, že ji v případě nutnosti neopomenu využít."

Augustus se chystal začít protestovat, ale předběhla ho Taťána. Rychle se naklonila ke králi Stefinovi a nastavila ucho; vypadalo to, že naslouchá, co jí říká. Pak přikývla a rychle se postavila. „Můj synovec chválí ochotu svých bratrů z Oriosy a Alcidy; nabádá nás však k opatrnosti, a má dokonce plán, jenž nám všem nejlépe poslouží."

„Prosím, velkovévodkyně, pověz nám o něm." Augustus mírně sklonil hlavu jejím směrem a pak se posadil. Vrhl letmý pohled na Alexii, ale ta mohla jen pokrčit rameny.

„Můj synovec by nechtěl, abys to bral nějak špatně, králi Fidelie, ale odmítnout pomoc alcidské armády by byl čirý nerozum. Kdyby nebylo chrabrosti krále Augusta - v té době ještě prince -, utrpěl by Okrannel stejné, ne-li ještě větší ztráty, než nyní Muroso. Především díky jeho snažení jsme si uchovali alespoň část sil, což nám později umožnilo zasadit se o osvobození naší vlasti. Mám za to, králi Fidelie, že bys měl přijmout pomoc Alcidy i každé jiné země, která ji nabídne - především Jerany."

Jeranská královna Carus se otočila k Taťáně. V obličeji měla nezúčastněný výraz a ani její hlas neprozrazoval žádné emoce. „Copak si tvůj synovec myslí, že bychom mohli odepřít pomoc našim saporcijským bratrům?"

Taťána se zatvářila šokované; vrásčitá kůže na lících se jí rázem napnula. „Ale ne, to v žádném případě, Výsosti. Můj synovec pouze ví, že právě ty bys mohla poskytnout největší pomoc. Po dobytí Svarskye se generálu Adrogansovi podařilo ukořistit drakonely a odhalit tajemství výroby střelného prachu. Jistě máš v úmyslu se o ně s námi podělit, abychom mohli bojovat s Chytrinou otevřeně, jako rovný s rovným."

Alex si nebyla jistá, jak si správně vyložit královninu reakci na slova své prapratety. Carus vypadala vyvedena z míry, ale Alexie nevěděla, zda to bylo tím, že o Adrogansových drakonelách nevěděla, nebo že tuto skutečnost naopak považovala za tak dobře utajenou, že ji její prozrazení zcela zaskočilo. Rezolut a Erlestoke již sice princeznu o Adrogansově objevu informovali, ovšem nikoho dalšího už ne.

Trvalo dlouho, než královna Carus odpověděla. „Buďto je tvá výzvědná síť mnohem schopnější než má, velkovévodkyně, nebo příliš důvěřuješ fámám. Říkám vám všem, že se generál Adrogans ve svých zprávách ani jednou nezmínil o tom, že disponuje drakonelami nebo střelným prachem. Budete-li si to přát, ráda mu tuto otázku položím přímo. Nebo mu rozkáži, aby pověděl pravdu tvým zástupcům ve Svarskyi, kteří tě zajisté promptně informují; tedy pokud si myslíš, že bych tě já mohla klamat."

„To si rozhodně nemyslím, Výsosti. Přesto však tvůj návrh vítám." Taťána sevřela rty ve studeném úsměvu. „Věřím, že chápeš obavy, které budou sužovat část z nás, dokud se celá záležitost nevysvětlí. Všichni Okrané velebí generála Adroganse, neboť dokázal to, co bylo považováno za nemožné, ale já vím, jak to mnohdy bývá s úspěšnými dobyvateli. S jídlem roste chuť, říká se. Mnozí stále považují vypálení Svoinu za důkaz generálovy kruté bezohlednosti. Jistě, osvobodil Okrannel, ale má v úmyslu ho navrátit mému synovci? Co když sejde na scestí a proti tvé vůli se rozhodne, že z mé vlasti učiní jeranskou provincii? Kdyby skutečně měl drakonely a střelný prach, žádný z nás by mu ji nemohl vyrvat. Vlastně bychom ho nedokázali zastavit, ani kdyby se mu zachtělo změnit Jeranu v impérium."

V síni se rozhostilo mrtvé ticho. Královna Carus se pomalu postavila. Ač byla drobnější postavy, její vzezření a vystupování chtě nechtě budilo respekt. Zamhouřila hnědé oči a sevřela pěsti tak pevně, že jí zbělaly klouby prstů; její hlas však zůstal pevný a ani jedinkrát nezakolísal. „Asi by nebylo správné, velkovévodkyně, abych ti připomínala, že zatímco tvůj národ existoval v yslinském exilu - pouze díky laskavosti krále Augusta -, můj národ musel po pětadvacet let čelit aurolanským jednotkám, které zamořily Okrannel. Stejně tak by nejspíš nebylo spravedlivé, abych připomínala, že během uplynulého čtvrtstoletí prolila Jerana v bojích s Chytrinou více krve než kterýkoli jiný národ - s výjimkou těch, které se před-nedávnem staly oběťmi aurolanské lačnosti. A už vůbec bych zřejmě neměla říkat, že tvá podezření ohledně Marka Adroganse, muže, který toho tolik udělal pro osvobození tvé vlasti, jsou zatrpklá, nevděčná, nedůstojná a hlavně zbytečná. Proto se o nich ve zprávách, které mu pošlu, nebudu vůbec zmiňovat.

Chtěla bych, abychom si v jedné věci udělali naprosto jasno - Jerana nemá v úmyslu stát se říší. A já zase nestojím o to, aby ze mě byla druhá Chytrina. Na vlastní oči jsem viděla okranské uprchlíky, proto znám krutou daň, jíž platí obyvatelé porobených zemí, i nenávist, kterou pociťují vůči okupantům. Nehodlám žádnou zemi dobývat; stejně jako nepřipustím, aby byla dobyta ta má. Jsem si jistá, že stejný názor zastává i Markus Adrogans, a vím, že by jeho smýšlení nedokázalo změnit ani vlastnictví drakonel."

Na nějakou dobu se odmlčela; mezitím klouzala pohledem po místnosti a nahlížela všem přítomným do očí. „Jestliže generál Adrogans skutečně ukořistil drakonely, použije je výhradně proti Aurolaňanům. Zatímco my všichni jsme politici, on je voják, který si je dobře vědom toho, že největší hrozbu pro civilizovaný svět představuje Chytrina. Ani my na to nesmíme zapomínat -jinak přijdeme o všechno.

A nyní, králi Fidelie, bych ti i já ráda nabídla pomoc svého království. Nechám poslat zásoby a spolu s nimi také vojenské jednotky, aby posílily obranu Saporcie. A budeš-li natolik hloupý, že je odmítneš, poprosím krále Augusta, aby je prozatím ubytoval u sebe v Yslinu; do doby, než uznáš pošetilost svého rozhodnutí."

Augustus přikývl, zatímco král Scrainwood natáhl ruku směrem ke královně. „Tvé oddíly budou vítány i v Oriose, Výsosti."

„Jsi velmi laskavý, králi Scrainwoode."

„Nápodobně." Scrainwood si chvíli líně čechral svou kozí bradku. „Napadá mě, Výsosti, že bys mohla udělat ještě jednu věc, aby sis získala důvěru těch, kteří se dosud obávají jeranských imperiálních ambicí."

Carus na něho obezřele pohlédla. „Co přesně máš na mysli?"

„Je to prosté, Výsosti. Nařiď generálu Adrogansovi, aby přicestoval sem a osobně nám podal hlášení o situaci v Okrannelu. Zprávy arcanslata nám brání vnímat jemné nuance v řeči i držení těla. Jsem si jist, že by generálova přítomnost rozptýlila mnohé obavy."

Alexie se zamračila. Adrogansův příjezd do Narrizu by zřejmě skutečně způsobil to, o čem hovořil Scrainwood; zároveň by to však znamenalo, že expediční sbor zůstane bez velitele. V Okrannelu sice pobývali i další schopní důstojníci, ale princezna věděla, že se žádný z nich nevyrovná Adrogansovi v umění motivovat muže a předvídat nepřátelské kroky. Jakmile by loď s generálem na palubě zamířila na jih, mohla by se část aurolanské armády z Murosa vylodit v Okrannelu a boj o její vlast by začal nanovo.

Proti své vůli se pousmála. Adrogans nikdy necestuje po moři. A po zemi by se do Narrizu dostával přinejmenším měsíc. Během té doby mohla Chytrina vymazat Saporcii z map a pak vrhnout jádro své armády proti Okrannelu.

Královna Carus přikývla. „Neprodleně Adrogansovi rozkáži, aby předstoupil před Radu a zpravil nás o událostech v Okrannelu."

Král Scrainwood krátce zatleskal. „Výborně. Co na to řekneš, velkovévodkyně? Je už tvůj synovec méně znepokojený?"

Stařena přikývla. „Ano, potěšilo ho to."

„No a co ty, králi Fidelie? Dovolíš jeranským a alcidským oddílům, aby vstoupily do tvé země a pomohly ji bránit? A rozšíříš své pozvání i na jednotky kterékoli jiné země, která by se chtěla připojit ke koalici?"

Alexii udivilo, že to je právě král Scrainwood, kdo usiluje o dosažení kompromisu; podařilo se jí však zachovat chladný výraz. Nebyl však ani zdaleka tak chladný jako ten ve tváři krále Fidelia. Saporcijský král nikdy nebyl velkým mužem, ale teď to vypadalo, že se ještě více scvrkl. Kdyby dovolil zahraničním vojskům vstoupit na půdu své země, potvrdil by tím, že jeho vlastní armáda Chytrinu nedokáže zastavit. Taková byla skutečnost a všichni v síni to dobře

věděli; který panovník by však ochotně přiznal, že jeho království je v podstatě bezmocné? Vždyť úplně stejně, jako se Taťána obávala, že si generál Adrogans hodlá ponechat Okrannel, mohl Fidelius podezírat krále Augusta, že připojí jižní polovinu Saporcie k Alcidě a už nikdy ji nevrátí původnímu majiteli.

Zjevná byla také druhá skutečnost. Fideliův souhlas se vstupem cizích vojsk na saporcijské území by byl zároveň i souhlasem s tím, že se jeho království změní v bojiště, na kterém se Jižané pokusí zastavit Chytrinu. A bez ohledu na to, zda se jim to povede nebo ne, budou zemi způsobeny nevyčíslitelné škody. Armády ve válce jen zřídka respektují práva či zákony, a tak by spojenci nepochybně napáchali neméně škod než Aurolaňané. Už jen válečná poptávka po stavebním a palivovém dříví zpustoší husté lesy zásobující nejlepší loděnice na světě - základ saporcijského hospodářství. Vesnice a města přestanou existovat, a použije-li Chytrina nějakou novou zbraň, ještě ničivější než předchozí, změní se rozlehlá území v divočinu, kterou zůstanou po celá staletí.

Tyto úvahy sice bledly tváří v tvář jisté zkáze, ale Fidelia by jistě až do konce života nepřestala trápit otázka, co by se stalo, kdyby se jeho armáda dokázala ubránit. Dala se jeho země zachránit i jinak? Mohla by se o sebe postarat sama? Existoval způsob, jak zabránit utrpení, které válka přinesla jeho poddaným?

V králově obličeji se zračily rozporuplné emoce. Jeho spodní ret se zachvěl; vypadalo to, že se už už chystá odpovědět, když vtom zazněl Scrainwoodův hlas, jemný a úlisný, jenž se do síně vplazil jako jedovatý had.

„Musíš souhlasit, bratře, protože Norrington už není.“ Toto zašeptání Fideliem otřáslo, jako by ho do hrudi zasáhla koule z drakonely. „Ano. Ano, všichni jste vítáni. Přijďte. Zachraňte nás.“ Pronesl to tiše, velmi tiše - znělo to spíše jako modlitba než odpověď. Jeho slova se vznášela ve vzduchu ještě dlouho poté, co saporcijský král zavřel ústa.

Dokonce i Scrainwood respektoval ticho, jež následovalo. Orioský král se pomalu posadil; z výrazu jeho tváře se nedalo vyčíst, co se mu odehrává v mysli. Když se zoufalství Fideliových slov ponořilo do beznadějného prázdna, vytvořeného Scrainwoodovým prohlášením, pocítila Alexie, jak se jí svírá srdce. Prázdno se však celkem rychle zacelilo, neboť síň se pozvolna rozezvučela lidskými hlasy. Panovníci Jižních zemí se obraceli na své vojenské poradce. Shromáždění diplomaté přikyvovali, nebo naopak vrtěli hlavami. Ministři si kvapně dělali poznámky.

Po chvíli se začali králové jeden za druhým zvedat a přislibovat jednotky. Některé z nich, původem ze vzdálených zemí, jako byla Valicie, Malca či Regorra, sem zřejmě nikdy nemohly dorazit včas, aby se stačily zapojit do války. Mnohé oddíly z jiných, bližších království, kterých se Chytrinina invaze přímo dotýkala, nebyly dost dobře vycvičené a dosud se neúčastnily skutečných bojů. I navzdory zmíněným skutečnostem by však spojená armáda Jižních zemí měla představovat úctyhodnou sílu. Kdyby v jejím čele stanul schopný velitel, mohla by stačit, aby Aurolaňany zastavila.

Augustus vstal. „Děkuji vám všem, bratři a sestry, za vaši ochotu vyslat vojáky, aby zde prolévali krev. Před pětadvaceti roky jsme čelili téže hrozbě, ale nepodařilo se nám se s ní vypořádat. Nevím, zda nám k tomu scházela vůle či odvaha. Ale vím, že Chytrinino zlo už sužuje svět až příliš dlouho. Nyní nesmíme couvnout. Je třeba ji zastavit. A já pevně věřím, že tentokrát se nám to povede.“

Dokonce i Alexie ucítila, jak se jí při Augustových slovech zrychluje tep. Všechny delegace nešetřily potleskem a provoláváním slávy. Dokonce i její děd se probral z otupělosti a pokusil se zkřivenýma rukama zatleskat. Díky tomu se na jejích rtech objevil šťastný úsměv; a byl by tam zůstal, kdyby náhodou nepohlédla na krále Fidelia.

Zatímco všichni ostatní oslavovali, on si zdravou rukou otíral silně pobledlý obličej. Ostatní si možná mysleli, že slzy, které mu stékaly po lících, vyvolala úleva či radost, ale Alexie nemohla nepoznat jejich pravou příčinu. Fidelius předem oplakával ty, kteří zemřou, a princezna mimoděk rovněž sklonila hlavu na znamení zármutku. Byli jedinými mlčícími v síni naplněné vítězoslavným jásotem.

Kapitola dvanáctá

Obloha byla zářivě modrá, bez jediného mráčku, a sluneční paprsky natolik palčivé, až se z toho generála Marka Adroganse zmocňoval dojem, že do Svarskye předčasně dorazilo jaro. O tom, že tomu tak není, svědčila silná sněhová pokrývka všude kolem i mrazivý vzduch, jenž měnil jeho dech v páru, ale velitel expedičního sboru přesto podvědomě cítil, že sevření zimy letos poleví spíše dříve než později. Měl už připravené plány pro případ raného příchodu jara a velice by ho potěšilo, kdyby je mohl uplatnit.

To, co přinesou následující týdny, však Adroganse nyní až tolik neznepokojovalo. Stál na temeni pahorku za hradbami Svarskye. Společnost mu dělal alcidský generál Turpus Caro, který jemně podepíral zraněnou okranskou válečnici Bealu mot Tsuvo. Vzhledem k rozsahu jejího poranění by si Adrogans býval přál, aby raději zůstala ve městě, ale žena neochvějně trvala na tom, že je doprovodí.

Právo tu být si bezpochyby zasloužila.

Beala mot Tsuvo velela oddílu klanových válečníků, který zaútočil na opevnění Svarskye. Boj to byl nelítostný a krvavý; počáteční zprávy ji dokonce řadily mezi padlé. Objevily ji až čety starající se o odklízení mrtvých, byla zmrzlá, zkrvavená, ale nějakým zázrakem se držela při životě. Její pravá noha a pravá paže byly rozdrceny takovým způsobem, že je nebylo možné uzdravit. Vilwanští bojoví čarodějové i magikové z řad loquelfských Černých pírek však zahájili proces, na jehož konci se Beala měla stát meckanshii. Vytvářeli pro ni nové kovové končetiny, které chtěli naroubovat na pahýly.

Přítomni byli ještě další dva. Paní Gilthalarwin vypadala, že jí mráz ani v nejmenším nevadí. Dlouhé černé vlasy měla spletené do silného copu; pod rozhalenýmpláštěm byl vidět vycpaný kožený kabátec a jílec zahnutého meče. Pohled jejích očí bloumal neznámými dálavami a Adrogans si raději ani netroufal hádat, o čem právě dumá. Věděl, že se myšlení starších ras nachází mimo dosah jeho chápání.

Vedle ní stál drobný stařík v bederní zástěrce a ošuntělém plášti. Neměl čepici ani rukavice a tvářil se kysele. Rozervaný lem pláště se mu vlnil kolem nohou. Zhuskský šaman potřásl hlavou a před očima se mu zahoupal uvolněný

pramen prošedivělých vlasů. Poté na Adroganse vrhl nasupený pohled. „Tohle nepotřebuješ ty.“

Generál se pousmál. „Uklidni se, strýčku. Musíme to vidět, než se rozhodneme, že se nám to vážně bude hodit.“

Úbočí pahorku pod pěticí pozorovatelů, jež se svažovalo k městu, bylo rozkopáno a změněno v opevnění. Podlahu a stěny malé pevnůstky vyztužovaly silné dřevěné tyče. Vojáci dovnitř dovlekli jednu z ukořistěných drakonel; pak ji s pomocí lan a kladek namířili požadovaným směrem a bezpečně zajistili.

K hloučku velitelů přistoupil mladý Alcidan a zasalutoval. „Jste-li připraven, generále, můžeme zahájit zkušební střelbu.“

Adrogans přikývl a vzápětí zvedl ruku. „Jsi si úplně jistý, že víš, jak tohle funguje, kapitáne Agitare?“

Mladík se usmál. „Ano, pane. Ještě než jsem začal sloužit pod velením princezny Alexie, nebo dokonce generála Cara, strávil jsem tři roky v Pevnosti Drakonis. A Parsus tam pobýval celých osm let. Víme, jak na to.“

Drobný Zhusk se jízlivě ušklíbl. „Tajemství drakonel jen muži z kovu znají.“

Agitare zavrtěl hlavou. „Promiňte, Mistře Phfasi, ale mýlíte se. Ano, tajemství výroby střelného prachu znají výhradně meckanshii, s drakonelami je to však trochu jinak. Původně je rovněž obsluhovali pouze meckanshii, ale později drakoniský baron vytvořil i lidské čety, které se od nich tyto zbraně naučily používat. Kdyby totiž Chytrina objevila způsob, jak zrušit magii meckanshii, byly by drakonely k ničemu, a tak baron, který nikdy nic neponechával náhodě, nechal vycvičit záložní lidské posádky.“

„Pokračuj, kapitáne.“

Alcidský důstojník mávl rukou a kvarteto mužů v pevnůstce se pustilo do práce. „Parsus má brašnu se střelným prachem. Je ho dost na jeden výstřel. Vidíte, dává ho do hlavně jakousi dřevěnou naběračkou, protože kovová by mohla vykřesat jiskru, což tedy v žádném případě nechceme. A už je hotovo - teď Nerus prach stlačuje pomocí speciální tyčky s rozšířeným koncem. Ebrius drží železnou kouli a Cassus ji balí do kusu látky; to proto, že chceme, aby náboj seděl v hlavni dobře a pevně. Nerus ji pěchuje dovnitř a... Toť vše. Drakonela je připravena ke střelbě.“

Adrogans sledoval muže při práci. Nezdálo se, že by se byť jen trochu báli. Generál poznal ničivou sílu střelného prachu, když Aurolaňané použili proti jeho jednotkám takzvané bumbágly. Jednalo se o brašny naplněné střelným prachem a kovovými úlomky. Ty doslova trhaly muže a koně na kusy, zatímco síla jejich explozí byla tak velká, že i lidé, kteří vyvázli bez zranění, padali k zemi. Kdyby Aurolaňané nasadili tyto zbraně při obraně města, byla by jeho armáda rozervána na krvavé cáry.

Neudělali to však - a Adrogans měl za to, že ví, co je k tomu vedlo. Chytrina poprvé použila drakonely o čtvrtstoletí dříve, během prvního obléhání Pevnosti Drakonis. Drakoniský baron tehdy ukořistil jediný exemplář této zbraně a skrovné množství střelného prachu. Po pečlivém zkoumání se mu však povedlo vyrobit vlastní drakonely i střelný prach; navíc inovoval celou řadu dalších zbraní. Poté se pustil do výroby velkého množství této moderní výzbroje, aby učinil Pevnost Drakonis nedobytnou.

Adrogans věděl, že se mu to tak docela nepodařilo - Chytrina se totiž vrátila s novými drakonelami a spoustou jiných zbraní, které Pevnost Drakonis rozstřílely.

Drakoniský baron se vytrvale odmítal podělit o tajemství drakonel a střelného prachu s panovníky Jižních zemí. Adrogans dokonce slyšel fámy o tom, že vyslal nájemné zabijáky, aby zlikvidovali vynálezce, kteří uspěli při výrobě střelného prachu. I když si generál myslel, že se tyto zvěsti nezakládají na pravdě, měl za to, že by Dothan Cavarre klidně zašel až tak daleko, aby udržel svou výzbroj v tajnosti. Drakonely by možná v Sebcii či Murosu dokázaly zbrzdit či zastavit Chytrinin postup; jejich vlastnictví by však jižanské vládce nejspíš zlákalo k rozpoutání série válek, jež by byly ještě ničivější než aurolanský vpád.

Agitare znovu ukázal na pevnůstku. „Střelný prach, kterým byla napěchována drakonela, měl poměrně velká zrna, ale ten, který teď Parsus sype do malého otvoru v zádi kanonu, je mnohem kvalitnější. Shoří hodně rychle a zapálí větší zrna. Ta planou pomaleji, ale o to větší síla se v nich hromadí. Jakmile se uvolní, koule se vymrští proti cíli.“

„Velmi dobře.“ Adrogans se podíval doleva na vojáka, držícího velký červený praporec. „Signalisto, dej znamení městu.“

Muž rychle zamával praporcem a dole ve Svarskyi -na zasněžené střeše jedné z budov - mu jiný signalista stejným způsobem odpověděl. Poté voják ve městě rychle sešplhal na zem a začal se kvapně vzdalovat od místa, kde předtím stál.

Jeranský generál se usmál. „Vypadá to, kapitáne, že tvůj cíl je čistý. Nic nám tedy nebrání, abychom začali střílet.“

Agitare znovu zasalutoval. Poté seběhl po úbočí pahorku do pevnůstky a vyňal pochodeň, zastrčenou do škvíry mezi tyčemi. Na chvíli se sklonil, aby zkontroloval, zda silná mosazná hlaveň drakonely míří správným směrem, a pak přiložil pochodeň ke střelnému prachu, vyplňujícímu otvor. Ihned z něj začal stoupat šedobílý kouř; Adroganse se na chvíli zmocnil dojem, že drakonela vlastně není ani zdaleka tak působivá, jak čekal.

Poté zbraň zaburácela a vyplivla mrak hustého dýmu, kterým probleskovaly zlověstné žlutorudé plameny. Země pod generálovýma nohama se zachvěla a z příšerného rachotu se mu rozezvonilo v uších. Vítr k němu přihnal kouř, který ho štípal v očích; Adrogans skrze vytrysknuvší slzy sledoval tmavý flíček ženoucí se po obloze. Během dvou tří úderů srdce prudce klesl a narazil do střechy domu. Do vzduchu se vznesl oblak sněhu a červené šindele se rozletěly na všechny strany. Vzápětí se střecha prohnula a zvolna se zhroutila dovnitř; zřítila se také část obvodových zdí budovy.

Adrogans se zatahal za uši v marné snaze zbavit se zvonění, které mu v nich znělo. Kouř se mezitím rozptyloval a sníh se snášel zpět na poničenou budovu. Generál se právem považoval za skvělého taktika, bylo mu však jasné, že si nejen on, ale úplně každý, kdo viděl, co dokázala jedna malá koule, musí uvědomit, jak nezměrná ničivá síla se ocitla v jeho moci. S pomocí deseti či dvaceti drakonel mohl snadno zbořit jakékoli opevnění. A třebaže by koule možná nebyly nejefektivnějšími zbraněmi proti sešikovaným oddílům, stačilo by nabít dračí kanony menšími projektily, kameny či železnými úlomky, které by nepřátelské vojsko rozsekaly na kusy podobně jako bumbágly.

Tak s tímto vědomím tedy musel žít drakoniský baron...

Z obvykle ruměného obličeje generála Turpa Cara se vytratila značná část barvy. „Drakonely jsou menší než běžné obléhací stroje, snáze se přemísťují a jsou podstatně ničivější. Mají-li dostatek střelného prachu a nábojů, dokáží napáchat nepředstavitelné škody. A přitom je jejich nasazení tak snadné...“

„Přesně tak. Hrstka narychlo vycvičených mužů způsobí nepříteli obrovské ztráty.“

Loquelfka zavřela oči. „I kdyby se nám podařilo zabít Chytrinu, drakonely zůstanou jejím odkazem. Odkazem, který zničí svět.“

Adrogans se zamračil. „Existuje mnoho způsobů, jak zničit svět, a toto je pouze jeden z nich. Největším nebezpečím stále zůstává Chytrina, a na ni se tedy musíme soustředit. Krom toho, sice víme, jak drakonely fungují, ale generál Caro měl dobrý postřeh - bez střelného prachu jsou nepoužitelné. Kapitáne Agitare, jak velké zásoby prachu máme?“

Mladý muž se zastavil několik kroků pod temenem pahorku a vzhlédl. „Ve skladišti, kde jsme našli prach, který jsme dnes použili, už ho mnoho není. Zato jsme tam objevili spoustu síry, dřevěného uhlí a ledku. Určitě jste všichni cítili, že dým páchl po síře. Víme jistě, že střelný prach je směsí těchto tří věcí, a nyní se snažíme zjistit jejich správný poměr. Po smíchání je ho třeba navlhčit a pak vysušit. I tady dosud přesně neznáme všechny postupy, ale máme za to, že jsme na dobré cestě.“

„Výborně. Kolik munice a kolik střelného prachu tedy budeme mít, až zjistíte, jak se vyrábí?“

„Co se nábojů týče, můžeme jich mít tolik, kolik jen bude potřeba. Drakonely nejsou náročné a lze je nabíjet prakticky čímkoli; i když nejúčinnější jsou podle mého názoru stejně železné koule. Těch tu po Aurolaňanech mnoho nezůstalo, ale naši pátrači našli na potopené lodi formy pro jejich odlévání. Celkem máme dvacet drakonel. Myslím, že by nám měl střelný prach vystačit na padesát výstřelů pro každou - bude to ovšem znamenat zvýšené nároky na zásobovací oddíly.“

„Děkuji, kapitáne. Shromáždi všechny vojáky, kteří mají zkušenosti z Pevnosti Drakonis, a vytvoř z nich nový drakonelový sbor. A nezapomeň mě průběžně informovat o pokrocích při výrobě střelného prachu.“

„Ano, generále.“ Agitare zaváhal. „Mohl bych mít jeden návrh, pane?“

„Ano, kapitáne?“

Agitare ukázal na muže kolem drakonely. „Všichni patří k Vlkům, pane. Rád bych změnil korouhev Vlků v náš drakonelový sbor. Její příslušníci jsou bystří, skvěle vycvičení a zcela oddaní princezně Alexii. Lze jim plně důvěřovat, pane.“

Plně důvěřovat. Adrogans si zamyšleně přejel rukou po bradě. Těšilo ho, že si Agitare uvědomuje nesmírnou odpovědnost spojenou s úkolem, jímž byl pověřen. Generál věděl, že svěří-li tajemství drakonel alcidské jednotce, která přísahala věrnost princezně Alexii, uklidní tím řadu lidí znepokojených tím, co by mohl s těmito zbraněmi podniknout.

„Velmi dobře, kapitáne. Od nynějška jsou Vlci mým drakonelovým sborem. Pusť se do jejich výcviku.“ Zasalutoval a propustil mladého důstojníka. Poté se otočil ke zbytku své skupinky. „Neprohlédneme si rozsah škod?“

Generál Caro pomohl Beale mot Tsuvo ulehnout na její nosítka; vzápětí přispěchala čtveřice vojáků, která je zvedla. Pod nohama členů malého procesí, jež se ubíralo směrem k předměstí a pak dál úzkými uličkami k budově zasažené koulí, tiše křoupal sníh. Adrogans kráčel mezi elfkou a Phfasem. Oba celou cestu mlčeli a generál se náhle přistihl, že ani on sám se necítí tak docela ve své kůži.

Vrhl postranní pohled na drobného Zhuska. „Poděl se se mnou o své myšlenky, strýčku. Zneklidnila tě poznámka Paní Gilthalarwin, nebo tě snad trápí něco jiného?“

Šaman se suše zasmál. „Pravdu má ona. Drakonely zahubí všechny. Ale pravdu máš i ty. Hlavní hrozba teď Chytrina je. Ty drakonely máš, ty porazíš ji. Přesto zvítězí ona, protože nikdo už věřit nebude tobě.“

„Možná máš pravdu, ale přece kvůli tomu neodvezu drakonely na širé moře a nesvrhnu je do vody.“ Rychle se ohlédl na ležící Bealu mot Tsuvo. „Kdybych měl před útokem na Svarskyu třeba jen hrstku drakonel, mohl bych snadno vyčistit průlom, při jehož dobývání byla zmrzačena. Mohl bych ji ušetřit velké bolesti a mnoho jejích soukmenovců by nemuselo zemřít. Nemohu jednoduše zahodit něco, co mi umožní zachraňovat životy.“

„Tak v pasti jsi ty.“

„Ano, jsem v pasti.“ Povzdechl si. „Když je použiji, budu považován za nepřítele. Ale když ne, skutečný nepřítel vyhraje.“

Phfas si odplivl. „Nikdy nebudeš mít ani možnost použít je. Příliš rychle sklapne past.“

V tu chvíli skupina zabočila za roh a stanula před zasaženým domem, což jim zabránilo pokračovat v rozhovoru. Jednalo se o skromnou budovu z malty a kamenů. Měla široké průčelí a červenou taškovou střechu. Ta se sesula s takovou prudkostí, že rozrazila všechny okenice, a tak mohli snadno nahlédnout dovnitř. Koule nepochybně přerazila ústřední trám, což vyvolalo zřícení střechy i části obvodových zdí. Šlo sice o šťastný zásah, avšak tváří v tvář moci drakonel se musel snad každý dům zdát křehký.

Phfas se začal oknem drápat dovnitř, ale Adrogans ho včas zadržel. „Mohlo by se to sesunout ještě víc, strýčku.“

Mužík chvíli tiše reptal, ale pak přikývl. „Tak ať Vlci podívají se.“

„Dohlédnu na to.“ Adrogans se odvrátil od budovy a uviděl spojovacího čaroděje v nachovém rouchu, nesoucího svazek papírů, jak prudce oddechuje a žene se k nim. Když spatřil Adroganse, objevil se mu ve tváři výraz neskonalé úlevy.

„Neseš mi něco?“ zeptal se generál.

„Ano, pane. A také pro generála Cara.“ Vrhl rychlý pohled na Loquelfku. „Pro vás zatím nemám nic. Paní, ale slibuji, že jakmile obdržím zprávu, ihned vás vyhledám.“

„Jsi velmi laskavý.“

Adrogansovi připadalo, že elfka odpověděla zcela mechanicky; její hlas se mu zdál být vzdálený a výraz její tváře

nepřítomný. Neměl však čas uvažovat o její náladě, protože se musel věnovat zprávě, kterou mu čaroděj podal. Napoprvé ji jen rychlé přelétl. Napodruhé již četl pomaleji a pozorněji. Poté zvedl hlavu. „Kdo měl na starosti přepis z arcanslata?“

Čaroděj, z jehož zpoceného lysého temene hlavy stoupala pára, přikývl. „Já, pane.“

„Dobře. A tak na naší straně k chybě zjevně nedošlo.“

Muž se zamračil. „K chybě? Ta zpráva mi připadala velmi jednoznačná, pane.“

„Tobě možná ano.“ Adrogans začal číst nahlas. „Generále Adrogansi, píši ti, abych se tě otázala, zda vlastníš drakonely a střelný prach. Je-li tomu tak, odepiš prosím, kolik jich je, a přidej rovněž další podstatné podrobnosti. Zároveň ti tímto rozkazuji, aby ses okamžitě hlásil v Narrizu, kde před Radou králů osobně podáš hlášení o situaci v Okrannelu. Podepsána královna Carus.“

Phfas si odfrkl. „Sklapla past.“

„Co je na této zprávě dvojznačného, pane?“

Adrogans se podíval spojovacímu čarodějovi zpříma do očí. „Měl jsem za to, že je to zřejmé. Mám rozkaz se okamžitě hlásit v Narrizu, ale všichni víme, že to je nemožné. Lodí bych se tam dostal během čtyř dnů, ale královna Carus dobře ví, že po moři nikdy necestuji. A po souši to potrvá alespoň měsíc - za předpokladu, že mě nezdrží sníh nebo něco jiného. Nemohu se tam tedy hlásit okamžitě. Což mě vede k logickému závěru, že ačkoli ty jsi tuto zprávu přepsal správně, osoba, která ji vpisovala do arcanslata, musela něco nutně poplést.“

Čaroděj se už už chystal začít protestovat, ale pak si zřejmě všechno lépe promyslel. „Pak tedy, generále, bych měl zřejmě odpovědět, že je tuto zprávu potřeba odeslat ještě jednou, abychom si mohli zkontrolovat její správnost. Chcete, abych se zvlášť dotázal, jak bylo myšleno slovo ‚okamžitě'?“

„Ne. Tuto otázku si ušetříme pro příští zprávu. Dej si načas a buď přesný. Sepiš návrh zprávy, prokonzultuj ho se mnou a teprve potom odešli. Zprávy tohoto rázu jsou příliš důležité, než abychom si mohli dovolit je uspěchat.“

„Ano, pane.“ Spojovací čaroděj se uklonil a vzdálil se. Nyní však již kráčel o poznání loudavěji než předtím.

Caro podal Adrogansovi zprávu, kterou obdržel on. „Mám rozkaz nahlásit, zda máš nebo nemáš drakonely. Na rozdíl od tebe však nikam nemusím odjíždět.“

„Pak můžeš odpovědět po pravdě, příteli. Nemám žádné drakonely, ani jedinou. Všechny patří Vlkům.“

Caro se zasmál. „Vidím, že upravuješ pravdu podle toho, jak se ti to hodí.“

„Nedělám to rád. Ale copak mám na vybranou?“ Vrhl rychlý pohled na budovu, zdemolovanou jediným výstřelem z dračího kanonu. „Pokud nechceme, aby takto vypadaly všechny naše domovy, nesmíme se drakonel za žádnou cenu vzdát - před bitvou ani po Chytrinině porážce. Postačí jediný náznak, že se nám dostaly do rukou, a celá aliance, která nás sem poslala, se zhroutí jako domeček z karet. A spolu s ní i naděje na Chytrinino zničení...“

Kapitola třináctá

Princezna Alexie stále upřímně nenáviděla politiku, musela však připustit, že čas od času může být docela užitečná. Alcidské lodě se zásobami připluly přesně podle předpokladu, tedy den poté, co král Augustus odeslal svou zprávu. Spolu s nimi dorazily také alcidské vojenské oddíly. Jednalo se o jeden pěší pluk - Alcidské trůnní stráže a dvě korouhve kavalerie - Královninu lehkou jízdu a Alcidskou železnou jízdu. Jednotky po vylodění pochodovaly či projížděly ulicemi města jako na přehlídce; pod vlajícími modrými praporci a za zvuku trubek. Pohled na ně vracel odvahu a rozdmýchával skomírající plamínek naděje.

Nádhera alcidských jednotek udělala na místní lidi velký dojem, obzvláště když se rozneslo, že tyto dvě tisícovky vojáků záhy podpoří další tři, pochodující po pobřežní silnici. Zapůsobila i na shromážděné krále a královny, kteří se nyní ze všech sil snažili, aby jejich vlastní příspěvky ke společnému boji nebyly o nic horší - ať už co se počtu nebo udatnosti týče. Jako další vstoupil do Narrizu jeranský sbor, složený ze dvou pěších pluků a dvou korouhví lehké jízdy. Ostatní panovníci dělali všechno možné, aby urychlili postup svých oddílů, nebo alespoň najímali žoldnéře a přímo ve městě formovali cizinecké legie.

Úsilí o dodání jednotek a zásob se stalo jednou ze tří věcí, které zaneprázdňovaly politiky. Tou druhou byla honba za zjištěním pravdy o Adrogansovi a drakonelách. Na generálův požadavek objasnit obsah zprávy, kterou obdržel, bylo zpočátku pohlíženo jako na uskok; poté však přišlo hlášení generála Cara, jež jednoznačně sdělovalo, že Adrogans žádné drakonely nevlastní. Alexie věděla, jak se věci mají ve skutečnosti, a protože si nedokázala představit, že by Caro dobrovolně či z donucení lhal svému králi, nepochybovala o tom, že se v tom skrývá nějaký švindl. Spor ohledně toho, zda Adrogans lhal nebo ne, rozdělil lidi ve městě na dva tábory. Vyústilo to v nespočet rozohněných argumentů a zlostných slov, která vůbec nic nevyřešila.

Třetí záležitostí, jež poněkud překvapivě zůstávala ve stínu předchozích dvou, bylo vytváření nových Norringtonů. Tu a tam se sice někdo pokusil předvést svého kandidáta na naplnění proroctví, avšak závěrečná část Willova odkazu se dala natolik dobře skloubit s potřebou formovat vojenské útvary, že obojí rychle splynulo dohromady. Tak jako Will stanul v čele orioské Svobodné korouhve, stávali se i kandidáti na Norringtona základem pro vznik nových rot a praporů.

Jedině Scrainwood si svého Norringtona kupodivu šetřil. Dal pouze poslat pro druhého syna, kterého měl Bosleigh Norrington s Noldou Disperovou. Zatímco Kenleigh, její prvorozený, vskutku vypadal jako Norrington, v případě Redgrava tomu tak nebylo. Každému, kdo na něho pohlédl, muselo být ihned jasné, že je synem své matky - zdědil po ní modré oči, světlé vlasy a štíhlou postavu. Jeho tvář však byla snad až příliš vyzáblá a v očích mu hořely jen matné plamínky inteligence. Alexie ho viděla pouze jednou; mladík se právě uchváceně kochal tím, jak knoflík jeho košile zapadá do knoflíkové dírky.

Skutečnost, že Scrainwood s pompou neohlásil příjezd svého kandidáta, princeznu silně znepokojovala. Tato ukázka

jeho sebekázně - spolu s královým chováním během zasedání Rady - způsobila, že se cítila nesvá. Scrainwood něco plánoval; něco, o čem věděla, že se jí to nebude líbit, ale co přesně to bude si vůbec nedokázala představit.

Byla si ovšem jistá, že to bude něco, co ublíží Havranovi i celému světu. Pevně se rozhodla, že musí královy pletichy za každou cenu zmařit.

Vzhlédla od Havranových pamětí a podívala se na starého válečníka. Seděl u stolu vedle okna a pokrýval další stránky svým obtížně čitelným rukopisem. „Myslíš, že je moudré psát o Scrainwoodových očích, že 'hleděly trochu úskočně'?“

Havran odložil brk a usmál se na ni. „Klidně bych to vypustil, kdybych mohl. Ale nemohu, a tak si budeme muset vystačit s pravdou.“

Alex odložila popsané stránky, sklouzla z postele a přistoupila k židli, na níž seděl Havran. Jemně ho pohladila po prošedivělé hřívě. „Ty a Leigh jste byli jako bratři, že?“

Starý válečník zvolna přikývl. „Ano. Byl jsem za něho zodpovědný, ale zklamal jsem. Až si přečteš celé mé paměti, zjistíš, jak statečný mladík to byl.“

„Tím jsem si jistá... A Rezolut se ani trochu nezměnil.“

„Jen je teď ještě smrtonosnější.“ Havran vzhlédl a usmál se na ni. „Všechno se to stalo tak dávno... Ale nyní, když o tom píši, se to ke mně zase vrací. Na mnohé z těchto lidí a událostí jsem si dlouho nevzpomněl. Až příliš dlouho.“

„Nebo -jako v případě Scrainwooda -jsi na ně vzpomínal až příliš často.“ Alex se naklonila a políbila ho. „Jednoho dne, až bude po všem, si se mnou zatančíš tak, jako jsi tancoval té noci, kdy jste se vydali vstříc prvnímu dobrodružství, ano?“

„A jak rád, lásko.“ Havran odsunul svou židli, vstal a sevřel ji v náručí. „Vlastně si pořád vzpomínám na tu melodii. Dokonce si myslím, že bych ji dokázal pobrukovat - proto můžeme klidně začít cvičit hned teď.“

Usmála se a položila ruce na jeho zámišovou rubášku, ale dříve než stačila odpovědět, se ozvalo zaklepání na dveře. Alexie starého válečníka rychle políbila a jemně se vymanila z jeho náruče. Pak přistoupila ke dveřím a otevřela je. „Ano?“

„Omlouvám se za vyrušení, ale chtěli bychom vidět Havrana.“

Muž, který promluvil, byl nejmohutnějším z trojice, jež stála přede dveřmi. V těžkém zimním plášti s nedbale ušitým kožešinovým límcem vypadal ještě větší. Kožešinovou čepici již měl sundanou, a tak si princezna mohla prohlédnout jeho husté kaštanové vlasy prokvetlé šedinami i bystré oči, stejně zelené jako vlněná šála, již měl omotanou kolem krku.

Za ním stál o něco menší a podstatně mladší muž. Měl zrzavé vlasy a postavu natolik podobnou obrově, že se muselo bezpochyby jednat o otce a syna. Třetí muž, zdaleka nejmenší co do výšky i tělesné konstituce, měl na sobě mnohem elegantnější šaty, ozdobené četnými stužkami. Opíral se o pevnou vycházkovou hůl.

Tváře všech tří zakrývaly masky; značky na nich sdělovaly, že příchozí pocházejí z Oriosy. Alex se chviličku obávala, že je vyslal Scrainwood, aby zabili Havrana nebo se zmocnili jeho pamětí. Žádný z nich však neměl meč, zatímco na podlouhlém silném balíku, zabaleném v plachtovině, který měl nejmladší z mužů přehozený přes rameno, bylo jen stěží něco hrozivého. Přesto měla v úmyslu zabouchnout jim dveře před nosem a vrhnout se pro meč; zabránilo jí v tom však Havranovo zalapání po dechu.

„Kedyne, buď pochválen.“ Starý válečník to pronesl přiškrceným hlasem. Chtěl pokračovat, ale zjevně nedokázal najít správná slova.

Mohutný muž kývl na pozdrav a pak téměř zahanbeně sklopil zrak. „Už je to dlouho, Hawkinsi.“

„Ano, dlouho.“ Havran přešel pokoj a podal obrovi ruku. „Nikdy by mě nenapadlo, že se s tebou ještě setkám, Neysmithi Carvere! Vítej. Pojď dál.“

Ney sevřel Havranovu ruku a srdečně jí potřásl; pak se oba muži objali a starý válečník téměř zmizel v medvědí náruči svého dávného přítele. Alex udělala krok zpět. Dosud se nedokázala zbavit údivu, protože Neysmithe Carvera znala pouze z příběhů, jež jí vyprávěl Havran, a ze stránek jeho pamětí. V jejích představách byl Ney stále chlapec, nikoli muž v letech a k tomu ještě otec dospělého syna.

Sklouzla pohledem po Carverech a zadívala se na třetího muže. „Předpokládám, že vy jste Rounce Playfair, ano?“

Rounce, jehož hnědé vlasy si až na několik šedých pramenů uchovaly barvu mládí, udělal dva tři kulhavé kroky vpřed a vzal její ruku do své. „Ano. A vy musíte být princezna Alexie z Okrannelu.“ Políbil jí ruku. „Je mi potěšením.“

Sklonila hlavu. „Potěšení je na mé straně. Dozvěděla jsem se, že jste během uplynulého čtvrtstoletí poskytoval Havranovi všemožnou pomoc a nedbal smrtelného nebezpečí, které by vám hrozilo v případě odhalení.“

Obchodník pokrčil rameny. Chvíli váhal s odpovědí; mladší Carver mezitím zavřel dveře. „Oklamat Scrainwoodovy špehy nebylo nijak obtížné,“ řekl posléze. „Ti, kteří nebyli hloupí, měli dost rozumu na to, aby nepohrdli úplatkem.“

Ney konečně pustil Havrana a oba muži si skrytě otřeli slzy. Obrovitý muž ustoupil stranou, pak položil mozolnatou dlaň na záda svého syna a popostrčil ho kupředu. „Tohle je Borell, můj nejmladší. Skvělý pomocník.“

Havran si potřásl rukou s Borellem a pak představil princeznu Alexii. Oba Carverové cosi zamumlali na pozdrav a zjevně se chystali pokleknout, princezna je však včas zarazila. Když začala přisouvat židle, aby se posadili, zrozpačitěli ještě víc; Alexie však rozptýlila napětí tím, že si sedla jako první, a poté je vybídla, aby následovali jejího příkladu.

Havran se díval na Neye a Rounce s úsměvem na rtech. „Jaká byla cesta? A vůbec - jak se vám celou tu dobu vedlo? Povězte mi úplně všechno.“

Rounce se zasmál, rozepnul si kabát a posadil se. O levou nohu, kterou nemohl ohnout, si opřel svou hůl. „Čas od času jsem Rezolutovi svěřoval zprávy, aby ti je předal. Copak ti nepřinesl ani jednu?“

Ney si odfrkl. „Měl jsi ty zprávy raději zakřičet do větru. Bylo by to rychlejší.“

Havran se zasmál. „Jsem si jistý, že mi Rezolut chtěl předat všechny tvé zprávy, ale že čekal na správný okamžik. Na okamžik klidu a míru, kdy bych měl ideální podmínky pro jejich čtení.“

Alex po něm vrhla jízlivý pohled. „Copak jsi v Rezolutově společnosti někdy zažil nějaký takový okamžik?“

„Ne. A v tom bude nejspíš zakopaný pes.“ Havran se na ni usmál a pak se opět podíval na Neye. „Poslední, co o tobě vím, je, že ses s Leighem vrátil do Valsiny.“

„Ano. Leigh si to v hlavě nikdy nedokázal srovnat. Věděl, že jsi ho zachránil - a za to tě miloval. Ale ztráta otce a tvá údajná zrada celé výpravy ho donutily začít tě nenávidět. Samozřejmě tomu napomohly i Scrainwoodovy lži. Leigh si vzal za ženu Noldu, ovšem doma se nikdy příliš neohřál. Úplně však zešílel teprve po zavraždění královny.“

Ney vrhl rychlý pohled doleva na svého syna. „Za mě se provdala Maud Lamburnová, jistě si na ni vzpomínáš. Porodila mi pět dětí - čtyři přežily. Žije s námi také její sestra May. Ta se provdala zhruba ve stejnou dobu jako Maud, ale manžel jí asi po roce utekl a nechal ji s děckem. Kovařina byla dost dobré řemeslo, aby nás všechny uživila. Borell pracuje s kovy už od dětství a je opravdu dobrý.“

Havran se usmál. „Vidím, že máš oči po matce.“

„Děkuji vám, pane.“ Muž hovořil tichým příjemným hlasem.

Obrovitý kovář povytáhl huňaté obočí. „Kde je Tsamoc?“

„Slib, který jsi mu dal, se naplnil. Jen díky němu jsem po všechny ty roky zůstával naživu a před týdnem nás na Vaelu všechny zachránil. Leigh se pokusil svrhnout na nás a na nejmocnější z draků celou horu. Tsamoc však vytvořil velký oblouk podepírající klenbu tamní velké síně. Je teď ještě nádhernější než tehdy na mostě, příteli.“

Ney se na okamžik zamyslel a pak přikývl. „A tak jsi zase bez meče, Hawkinsi?“

Havran se zasmál. „Ano, to jsem.“

Kovář se podíval na svého syna kývl. Borell si sundal z ramene balík, zamumlal něco jako: „Moc se omlouvám,“ a položil ho na postel. Zatímco rozvazoval zauzlené řemeny, jimiž byl balík stažený, pustil se Ney do vyprávění: „Před opuštěním Pevnosti Drakonis jsem shromáždil všechny úlomky Temmeru. Jílec pocházel od tebe, a jelikož o něj ani o zbylé části nikdo nejevil zájem, vrátily se se mnou do Valsiny. Tam jsem je uschoval u sebe doma a já i všichni ostatní jsme je na dlouhou dobu pustili z hlavy. Pak za mnou ovšem začali chodit zvláštní návštěvníci. Pokaždé to byl někdo úplně neznámý. Vyrušil mě od práce v kovárně a řekl jen: ‚Je čas.' Pak jsem ho nechal vybrat jeden z úlomků meče a pustili jsme se do díla.“

V Neyových zelených očích se zablýsklo, jejich pohled se upřel kamsi do nevídaných dálav. „Přesně takhle to probíhalo. Všichni příchozí mi připadali jako velcí podivíni, kteří sami přesně nevěděli, co je donutilo za mnou přijít. Shodně však tvrdili, že se jim předtím, než se vydali na cestu, zdály zvláštní sny. Něco jim napovědělo, že nastal správný čas. Ne, žádný z nich nezamýšlel znovu skout Temmer. Sám jsem to párkrát zkoušel a nikdy se mi to nepovedlo. Když za mnou přišli a zvolili si svůj úlomek, vždy kolem něho vytvořili úplně novou zbraň, ve které se skrývalo něco z moci té původní.“

Borell rozvázal poslední uzel a pak rozbalil plachtovinu. Skrývaly se v ní čtyři meče - dva ležely jílci směrem k pelesti postele a dva zase ke spodnímu konci. Každý byl zasunut v kožené pochvě. Jejich jílce se od sebe lišily; jeden vypadal mnohem starší než ostatní. Jak si je Alexie prohlížela, pocítila náhlou touhu jeden z nich tasit. Už už začala natahovat ruku, ale včas se zarazila, když na sobě zachytila Neyův pohled.

„Omlouvám se, Mistře kováři.“

„Nic se nestalo. Jsou to osudové zbraně. Borell vám to vysvětlí lépe než já.“

Mladý muž se podíval na svého otce a ztěžka polkl. Zpočátku mluvil tiše a nesměle, avšak jakmile zvedl jeden z mečů, jeho hlas nabyl na jistotě. „Tento byl první. Nebylo mi ještě ani pět let, když za mým otcem přišel starý čaroděj z Murosa jménem Hull. Společně vyrobili tento meč. Jmenuje se Srdce.“

Položil Srdce zpět na plachtovinu a zvedl další zbraň - tu s nejstarším jílcem. „Tento byl druhý. Zdědil po Temmeru jílec. Otec ho koval spolu s elfem, s velmi starým elfem, který si nechával říkat Magarric. Říkal, že se meč musí jmenovat Alarien, což, mám ten dojem, znamená v jeho mateřštině něco jako ‚Paže‘.“

Havran přikývl. „Je to výraz pro pevnou ruku a ochránce. Pro každého elfa je velkým vyznamenáním, dostane-li toto přízvisko.“

„Vskutku je to nádherný meč.“ Borell se usmál a odložil Paži. „Pozoroval jsem, jak ho vyrábějí - za doprovodu spousty jisker a magických zaříkadel. Při kování další zbraně jsem už i já přiložil ruku k dílu. Tehdy k nám sen zavedl urZrethie. Jmenoval se Bok.“

Alexie ztuhla. „Bok? Celý zelený a chlupatý?“

Ney přikývl. „Byl to čaroděj nejvyšší třídy, přesto však velmi vlídný a laskavý.“

„Bok?“ Vrhla pohled na Havrana a pak zpět na Neye. „A nedoprovázel ho náhodou čaroděj v rudém rouchu, že ne?“

„Ne, přišel úplně sám.“

Borell přikývl na souhlas. „Moc toho nenamluvil, ale všechno, co říkal, dávalo smysl. Musel jsem dokonce nasbírat dva určité druhy dřeva do kovářské výhně; zvlášť pro výrobu čepele a jílce. Obě části zbraně jsem vycizeloval já. Bok ji nazval Koruna.“

Další meč, jenž zvedl, se od předchozích lišil tím, že měl o něco delší a užší čepel. „Toto je Oko. Poprvé se stalo, že návštěvník nepřišel za mým otcem, nýbrž přímo za mnou. Byla to čarodějka a jmenovala se Arimtara.“ Borell zmlkl a začervenal se.

„Chlapec si vedl více než dobře.“ V Neyově hlase zaznívala shovívavost vůči synově mladické zamilovanosti. „Zvláštní žena, tahle Arimtara. Byla stejně silná, jako byla krásná. S pomocí svých kouzel by dokázala vyrobit zbraň úplně sama; přesto však požádala Borella, aby jí pomohl. A on to udělal. Společně ukovali Oko.“

Borell položil meč a pak sáhl do malé kapsičky, přišité k plachtovině, v níž přinesl magické zbraně. Z ní vyňal malý amulet ve tvaru dýky, zavěšený na stříbrném řetízku. „Po ukování čtyř mečů zbyl jen jediný drobný úlomek. Před nějakými třemi lety se u nás objevila jiná žena, pro změnu stará. Pocházela z Vilwanu a pomohla mi vytvořit tohle. Dala

mu jméno Odvaha a řekla, že to sice není žádný skvělý meč, ale že ona zase není žádná skvělá čarodějka, a tak to bude muset stačit.“

Rounce si na své židli trochu poposedl. „Orla byla jedinou z těchto čarodějů, se kterou jsem měl příležitost se setkat. Líbila se mi, a tak mě velmi zarmoutila zvěst o její smrti.“

Havran přikývl. „Byla to mimořádná osobnost. A rozhodně se podceňovala, tvrdila-li o sobě, že není žádná skvělá čarodějka.“

Obchodník přikývl a promnul si neohebné levé koleno. „Asi před měsícem jsem se dozvěděl, že jste v Murosu. Snažil jsem se Neye přesvědčit, že bychom se tam měli vypravit a pomoci vám; dát vám tyto meče. On však odmítl.“

Ney pokrčil rameny. „Tehdy ještě nenastala správná doba. Před třemi týdny se mi zdál sen. Mluvil jsi o Tsamocovi a oblouku, který vytvořil. Přesně tohle jsem v tom snu viděl. Nastal čas vyrazit na cestu. Rounce usoudil, že budete v Narrizu, a tak jsme zamířili sem. Když se Temmer objevil poprvé, způsobil Chytrině velkou spoustu nepříjemností. A teď bude těch nepříjemností čtyřikrát víc. Čtyřikrát a něco.“ Kovář přimhouřil zelené oči. „Tohle jsou meče pro hrdiny. Vyberte si.“

Když na ni ukázal, Alexie ucouvla o krok zpět. „Jsou to tvé meče, Mistře Carvere. Jen ty je můžeš rozdat a jistě máš nějakou představu, pro koho jsou určeny.“

Usmál se. „Jeden je pro Hawkinse. To vím už dávno. Domníval jsem se, že další je pro Rezoluta, avšak časem jsem si uvědomil, že se mýlím. Také jsem si myslel, že jeden dostane Norrington, ale teď už vím, že tomu tak nebude.“

Už už mu chtěla povědět, že Will je mrtvý, ale mohutný muž potřásl hlavou. „Vím to ze snu,“ řekl tlumeně.

Alexie přikývla a pak se podívala na Havrana. „Který je tvůj?“

Starý válečník se usmál a sáhl po Alarienu. Když jeho ruka sevřela jílec, materiál, který považovala za zašlou mosaz, se náhle zlatě rozzářil. Havran se postavil a tasil zbraň. Její stříbrná čepel se zatřpytila; po celé délce do ní byly vyryty kudrlinky elfského písma, planoucí vnitřním světlem. Zdálo se, že se každou chvíli mění a kolébají se jako zlatá tráva, čechraná jemným jarním vánkem.

Otočil se, aby se podíval na Neye; v jeho očích se leskly slzy a stékaly mu po tvářích. „Temmer byl podzimem a jeho zlomení zimou. Ale toto je jaro, které v sobě nese příslib léta.“

„Když jsem ho koval, cítil jsem něco podobného.“ Ney vážně přikývl. „A teď jste na řadě vy, Výsosti.“

Chtěla začít protestovat, že už meč má; krásnou zbraň, kterou jí darovali bokagulští urZrethiové. Zabránil jí v tom však pocit, že ji jeden z mečů volá, že se k ní obrací. Nebylo to však stejné volání jako v případě magické šavle sullanciri. Zbraň, patřící původně Malarkex, nosila dostatečně dlouho, aby pochopila, že jde o zlou věc, jež z ní chce učinit napomahačku chaosu a zkázy. Šavle se nechtěla nechat ovládnout; sama totiž dychtila ovládat!

Natáhla ruku k meči jménem Srdce. Jakmile sevřela jeho kůží omotaný jílec, věděla, že od chvíle svého ukování čeká jen a jen na ni. S čepelí dlouhou tři a půl stopy, na konci mírně zahnutou, bylo Srdce nesmírně pádné a lehké zároveň. Od záštity se po čepeli táhly mělké drážky, jimiž měla odtékat krev; končily šest coulů před hrotem. Dál již byla zbraň oboustranně nabroušená, aby se jí dalo sekat i bodat.

Srdce bylo výrobkem skutečného umělce, který však zároveň dobře věděl, jak učinit meč co nejúčinnějším a nejsmrtonosnějším. Navíc, magie, která se v něm skrývala, dávala vzniknout zvláštnímu poutu s nositelem. Princezně připadalo, že zbraň je přirozeným prodloužením její paže. Ani trochu se nebála, že by ji někdy mohla zklamat. A věděla, že už nikdy v životě netasí žádný jiný meč. Pochopila to v jediném jasnozřivém okamžiku a po zádech ji znenadání přeběhl mráz.

Na chvíli před Neyem sklonila hlavu. „Děkuji ti.“ „Meče si samy volí nositele. Jednají tak, jak to chce osud.“ Ney vstal a dal rukou znamení svému synovi. „I ostatní si brzy najdou své pány.“

Havran položil ruku na Neyovo rameno. „Myslím, že by je měl vidět princ Erlestoke. Je to hrdina.“

„Zařiď to tedy. Už jsi skončil s balením, Borelle?“ Mladý muž si opět přehodil přes rameno plachtovinový balík. „Ano.“

„Počkejte, nemůžete přece hned zase odejít!“ Ney se podíval na Havrana. „Jsi důležitý muž, i když to mnozí ještě nechápou. Nechci plýtvat tvým časem.“

„Ale ty mým časem přece neplýtváš!“ Havran se zamračil. „Neyi, před půldruhým týdnem - i když mi teď připadá, jako by to byly celé měsíce - jsem poprvé po pětadvaceti letech mluvil se svým bratrem Sallittem. Ublížilo mu, že jsem nechal všechny, aby si mysleli, že jsem po smrti a že jsem se ani jednou nepokusil navázat kontakt se svou rodinou. Myslel si, že mu nevěřím. A měl pravdu - od chvíle, kdy mi otec vzal masku, jsem přestal mít důvěru ve svou rodinu. To byl ovšem velký omyl.

Rounce věděl, kdo jsem, protože jsem potřeboval, aby mi pomohl s vedením války proti Chytrině i s pátráním po Norringtonovi. Svěřil jsem mu své tajemství a svěřil bych ho i tobě; bál jsem se však, co by se stalo, kdyby na to přišel Scrainwood.“

Ney pokrčil rameny. „Měl jsi své důvody.“

„Ale mýlil jsem se. Je mi hrozně líto, jestli ti ublížila zpráva o mé smrti. A je mi také líto, pokud si teď myslíš, že o tobě mám natolik špatné mínění, že nevěřím, že si zasloužíš mou důvěru. Protože to není vůbec pravda!“

Mohutný kovář potřásl hlavou a položil Havranovi ruku na rameno s takovou silou, až se starý válečník zapotácel. „Nikdy jsem pro tebe netruchlil. To proto, že jsem nevěřil ve tvou sebevraždu. A když se začalo zpívat o hrdinských činech Havrana - Havrana a Rezoluta, abych byl přesný -, došlo mi, jak se věci mají. Pravdou však zůstává, že jsi důležitý.“

„Ale copak může být něco důležitějšího, než trávit čas s přáteli?“ Havran se usmál. „Musíš tu zůstat; přinejmenším na večeři. V Rouncově vile teď bydlí král Scrainwood, a tak tam jít rozhodně nemůžeš.“

Obchodník se usmál. „To, co říká, dává smysl, Neyi.“

„Ty prostě vždycky musíš být ten chytrý, Hawkinsi.“ Ney zmáčkl Havranovo rameno a usmál se. „Zůstaneme. Kdybych to neudělal, žena by mě za takovou nezdvořilost stáhla z kůže.“

„No výborně.“ Havran se široce usmál. „Máme si toho hodně co vyprávět. Čeká nás dlouhá noc, ale ve společnosti přátel uběhne podstatně rychleji, než bych si přál.“

Kapitola čtrnáctá

Kerrigan se měl stále na pozoru před Rymramochovou magií, třebaže v průběhu následujících tří dní na něho dračí čaroděj nenastražil ani jednu past. Vůbec se mu nelíbilo, když ho někdo dokázal přechytračit, a skutečnost, že ho Mistr obelstil s takovou lehkostí, zraňovala jeho pýchu. Ze všech sil se na to snažil zapomenout. Povedlo se mu to však až poté, co si ze svého selhání vyvodil dvojí ponaučení.

Tím prvním bylo plné uvědomění si toho, že navzdory pocitu, že ho Rym má rád, a navzdory zdání, že se jedná o člověka - byť byl pouhou velkou dřevěnou loutkou -, neměl jeho Mistr s lidmi nic společného. Rymramoch a vůbec všichni draci se o Dračí korunu zajímali ze zcela odlišného důvodu než lidé. Bažili po jejím zničení, aby stařešinové jejich rodu opět ožili, jakmile jim budou navráceny Pravokamy. Kerrigan rozuměl jejich úmyslům, a dokonce je schvaloval; zároveň si však uvědomoval, že mezi jejich naplněním a Chytrininou porážkou nelze dělat rovnítko. Draci by ochotně přijali Korunu od kohokoli, kdo by jim ji nabídl jako první.

Druhé ponaučení, které si vyvodil, působilo ve srovnání s prvním velmi skromně. Rym, draci, a dokonce i Bok žili celá staletí a měli vědomosti o magii, o světě a možná i o osudu, které přesahovaly Adeptovo chápání. Kerrigan byl bezpochyby talentovaný čaroděj. Každý to o něm říkal a věděl to i on sám. Pod Rymovým dohledem jeho moc během krátké doby neuvěřitelně vzrostla - ať už co se týče samotného tvarování kouzel nebo čerpání energie pro jejich sesílání.

Ale třebaže se jeho magické nadání zvyšovalo s každým dnem, stále se nemohlo ani zdaleka vyrovnat moudrosti a zkušenostem, poskytnutým nespočetnými věky. Kerrigan věděl, že tyto vědomosti nezbytně potřebuje, a aby je získal, nezbývá mu, než důvěřovat jiným. Dříve než si toto uvědomil, ho nikdy ani nenapadlo, jak málo důvěry projevoval v minulosti vůči lidem ve svém okolí.

Jeho dospívání v něm mohlo jen stěží probudit touhu komukoli věřit. Když se nad tím zamyslel, došlo mu, že Rymova slova o Vilwanu byla naprosto správná. Kerrigan byl stvořen s jediným účelem - jako zbraň. Nikdo se mu to však nenamáhal povědět. Jistě, možná by nedokázal okamžitě porozumět zodpovědnosti spojené se svým posláním, ale existovaly způsoby, jak mu postupně sdělovat střípky pravdy a připravovat ho na tuto roli. Takto se však jeho život proměnil v nepřetržitý koloběh lekcí a zkoušek, přičemž se na něm šetřilo chválou, zato se mu v hojné míře dostávalo kritiky. Navzdory svým výkonům během zkoušek, které si pro něho vymýšleli učitelé, se vždy setkával s nedostatkem důvěry ve své schopnosti.

Jedinou obranou se pro něho stala manipulace s učiteli; byla to věc, kterou vybrousil k dokonalosti. Každý zdatný manipulátor však časem začíná pohrdat ostatními lidmi, což byl i jeho případ... Jediným učitelem, jehož doopravdy uznával - přinejmenším z řad těch, s nimiž přišel do styku od doby, kdy dokázal myslet sám za sebe, byla Orla. S ní manipulovat nedokázal. Vytyčila si jasný cíl: připravit ho na válku. Ačkoli ho někdy trestala, když dělal hlouposti, dokázala ho také pochválit, snažil-li se.

Jedině jí důvěřoval. A když Orla ležela na smrtelné posteli, řekla mu, aby důvěřoval Havranovi a Rezolutovi. Pověděla mu také, komu nikdy důvěřovat nesmí, totiž čarodějům z Vilwanu. Nepochybně věděla, jaké s ním mají plány. Jistě, tyto plány podporovala i ona sama; zároveň se z něj však snažila udělat něco víc než jen magický meč, který se má ve vhodnou chvíli zabodnout do Chytrinina břicha.

Rymova malá past by nejspíš v komkoli jiném žádnou důvěru nevzbudila, ale s Kerriganem to bylo jiné. Mistr by mu mohl po celé dny a noci kázat o nutnosti být opatrný, a přitom tato malá bolestivá lekce dokázala více než mnohahodinové přednášky. Zároveň přiměla Kerrigana, aby začal uvažovat o poutech spojujících rozličné věci i o principu, podle něhož kouzla účinkují na živé bytosti a předměty.

Kerrigan si vykasal rukávy hnědého roucha a podíval se na Boka. UrZrethi seděl na bobku v rohu předpokoje, který používali jako dílnu, a skládal jakési podivné zařízení, plné pružin a ozubených koleček. UrZrethi měnil své dlaně a prsty do podoby nástrojů, které v danou chvíli potřeboval, a když to nestačilo, vypomáhal si jednoduchými zaklínadly. Mladý čaroděj neměl ani ponětí, na čem pracuje, ale dohadoval se, že toto zařízení poslouží později při nějaké další zkoušce.

„Boku, potřebuji informace.“

UrZrethi se usmál. Ani se nenamáhal otočit hlavu. „To mě vůbec nepřekvapuje, Adepte Reesi.“

Kerrigan si odfrkl, přešel místnost a uvelebil se na podlaze kousek napravo od Boka. „Když jsem byl v Pevnosti Drakonis, vložil jsem do jednoho z úlomků Dračí koruny kouzlo. Vytvořil jsem ho na základě Neskartova zaklínadla, které zabilo mou učitelku. Mé kouzlo však mělo za cíl probudit v Chytrině paranoiu. Chtěl jsem, aby ztratila schopnost jasně uvažovat.“

Bok přikývl. „Tohle jsi mi už vysvětloval. Byl to velmi dobrý plán. Kdyby šlo o cokoli zjevnějšího, mohla by si toho všimnout. Chceš vědět, do jaké míry asi kouzlo ovlivňuje její nynější rozhodnutí?“

„Ano, to by mě zajímalo. Ve skutečnosti to ovšem není má hlavní otázka.“

UrZrethi odložil nedokončené zařízení na malý ponk; své dlaně však do obvyklé podoby nezměnil. „Chytrina je v mnoha směrech jedinečná bytost. Tvé kouzlo by mohlo těžit z přirozené slabiny jejího charakteru. Pochybuji, že by ji dokázalo nějak zásadněji ovlivnit, ale určitě v ní hlodá a čas od času ji žene k nepředvídatelným krokům. Není to tak, že bys ji zcela oslepil - spíš bych to přirovnal k tomu, jako bys z jejího barevného spektra vymazal zelenou nebo modrou.“

Kerrigan nad tím chviličku hloubal a pak přikývl. „Myslíš si ale, že na ni alespoň nějaký účinek přece jen má, ano?“

„Vyznáš se v magii velmi dobře, Adepte Reesi. Jsem si jist, že tvé kouzlo působí.“ Znovu zvedl zařízení a jal se k němu připevňovat zahnuté stříbřité destičky, a tak se mu pod rukama postupně rodila kovová koule. „Chceš vědět ještě něco?“

„Ano, ale nevím, kolik mi toho povíš.“

UrZrethiův úsměv se pozvolna rozšiřoval a rozštěpoval jeho hustý tmavý vous. „Zajímá tě, jak to všechno začalo. Jak jsem se stal jejím otcem.“

„Ano. A také jak jsi poznal Kirúna.“

„A to ti trvalo pouhých osm dní, než ses rozhodl, že by sis to rád poslechl?“ Bok se zasmál, zvedl hlavu a promluvil ke stropu. „Myslel sis, že bude impulzivnější, Mistře. Já jsem ti však říkal, že mu nechybí trpělivost.“

Kerrigan se zamračil. „Nenechám se zatahovat do nějakých vašich her.“

Bok zagestikuloval levou rukou a ta se z hasáku rychle změnila v kladivo. „Věř, že s tebou žádné hry nehrajeme, Adepte Reesi. Rymramoch a já jsme pouze diskutovali o tom, kdy se mě zeptáš na mou minulost. To, že jsi to tak dlouho odkládal, považujeme za skvělou věc. A klidně bych se vsadil, že pokud bys nedostal nápad, do jehož realizace se nemůžeš pustit bez znalosti mého příběhu, meškal bys se svým dotazem ještě déle.“

„Možná.“ Kerrigan slabě pokrčil rameny. Nejosobnější diskuse svého života dosud vedl s Willem, Lombem a Orlou - a všichni tři byli pryč. Samozřejmě si nemyslel, že by je zahubilo to, že s nimi rozmlouval o důvěrných věcech, ale ztráta bytostí, které tak dobře znal, mu stále působila velkou bolest.

„Povím ti svůj příběh při práci, Adepte Reesi. Stane-li se, že vynechám nějaké podstatné detaily, neváhej se mě na ně zeptat. A upozorni mě také, až se dostanu k něčemu, co nutně potřebuješ vědět; zbytek vyprávění mohu klidně nechat na jindy.“

„Ano.“

Bok se usmál. „Rymramoch ti již vyprávěl, že po zkáze Vareshagulu došlo v urZrethijské společnosti k velkým změnám. Mnoho mužů bylo zabito a přeživší se ocitli v menšině. Ženy znovu vybudovaly naši společnost; ovšem na zcela odlišných základech. Rozhodovaly, kdo s kým bude mít potomky. V Bokagulu jsi viděl, že urZrethijští muži jsou bytostmi mdlého ducha, ale pevných svalů; coraxoc je tedy využívají hlavně pro podřadné práce, při nichž je nezbytná tělesná síla. Jinak se toho po mužích obvykle mnoho nechce a ani se jim nedostává žádného výcviku. Existují však výjimky, občasné návraty ke starým časům. Jednou z nich jsem byl já. Narodil jsem se před téměř osmi sty lety a měl jsem nejen inteligenci, ale i nadání potřebné pro ovládnutí magie.

Pocházel jsem z rodiny čarodějek a jako tiché a předčasně vyspělé dítě jsem často sledoval své příbuzné, jak sesílají kouzla. V krátkém čase jsem toho hodně pochytil; nejlépe ze všeho jsem se však naučil skrývat své schopnosti. Možná si myslíš, že pro mě muselo být obtížné předstírat, že jsem napůl zvířecí prosťáček, ale ve skutečnosti to byla přetvářka, která mě provázela už od nejútlejšího dětství.“

Kerrigan přikývl. „Jenže pouhým pozorováním čarodějek se nikdo nemůže dobrat k podstatě magie. Nedokáži si představit, jak jsi ovládl složitější zaklínadla...“

„Měl jsem štěstí. Jedna z mých sester byla velice inteligentní, ale její magické nadání poněkud pokulhávalo. Cvičila však velmi tvrdě; časem pochopila, že zvládne-li vysvětlit mi naučenou látku v natolik jednoduchých pojmech, abych jí porozuměl, dokáže ji s mou pomocí sama ovládnout. Denně mě tedy zasvěcovala do hlubších tajů divotvorného umění. Uplynula dvě desetiletí. Nastal den, kdy jsem měl být odtržen od mateřského společenství a odsouzen k životu hluboko v dolech. Tou dobou jsem si byl jistý, že se v magii vyznám natolik dobře, abych vyzval na souboj svou babičku a přemohl ji.“

„A proto jsi teď Bok? Proto se z tebe stal vyvrhel?“

Zelený čaroděj zavrtěl hlavou. „Ne, tak hloupý jsem nebyl. Byl jsem tichý malý Loktu, snílek. Jednoho dne jsem odešel do nitra Bokagulského masivu a jednoduše zmizel. Zamířil jsem na západ a proklouzl na palubu lodi plující na Vilwan. Na ostrově jsem se dlouhou dobu ukrýval před nežádoucí pozorností. Pozoroval jsem a poznával nové věci. Potřeboval jsem učitele, ale věděl jsem, že na ostrově jsou i urZrethijské Magistryně, které by protestovaly proti tomu, aby muž z jejich rasy ovládl magii.

Znovu se však na mě usmálo štěstí, protože jsem se setkal s mladým Magistrem jménem Yrulph Kirún.“ V Bokových tmavých očích se zajiskřilo, zatímco hbité prsty připevnily k zařízení další destičku. „Připomínáš mi ho svým mládím a schopnostmi; Kirún však byl hubený jako houžev, se světlými vlasy a kobaltově modrýma očima. Kdokoli se na něho díval, musel si pomyslet, že by ho i ten nejslabší vánek dokázal srazit k zemi; ve skutečnosti však vládl takovou mocí, že mohl ovládat orkány. Jeho zvědavost byla neukojitelná. Dychtil poznat všechno, všeličko. Zastával názor, že by magie dokázala zlepšit nespočet životů. A když mě objevil, nespatřil ve mně urZrethijského vyvrhele, nýbrž někoho s obrovským potenciálem, který by byla škoda promrhat.

Vymyslel tedy lest, díky níž jsem měl dokázat, že si zasloužím být vycvičen. Naučil mě několika jednoduchým bojovým kouzlům -jejich ovládnutí mi netrvalo dlouho. Poté se Kirún pustil do šíření fám o přízračné bytosti, vysoké a věčně zahalené v plášti s kápí, která se toulá jižním cípem ostrova. Prohlásil, že tuto bytost najde a zkrotí ji. Pak jsme já a on rozehráli svou hru. Nějakou dobu jsem se čas od času zjevoval na různých místech a budil rozruch. Trvalo to tak dlouho, než Kirún usoudil, že nastal správný čas. Tehdy mě vyhledal a vyzval na souboj. A pak jsme se střetli.“

Bok znovu odložil kouli a potřásl hlavou. „V těch dobách byly souboje čarodějů z Vilwanu skutečně velkolepé. Ten náš trval přes hodinu; kouzlo střídalo protikouzlo. Kolem se shromáždilo početné publikum a užasle na nás zíralo. Samozřejmě jsem změnil tvar těla, abych byl vysoký a vyzáblý; navíc jsem se skrýval pod kápí a starým splývavým rouchem. Rozpoutali jsme bouři blesků a pekelných plamenů, námi stvořené přízraky se navzájem trhaly na kusy a z bezedných propastí vylézali nevídaní netvoři, které jsme přivolali, aby byli mocí naší magie vzápětí svrženi zpět do hlubin.

A konečně - přesně, jak jsme se předem dohodli -jsme jeden druhého požádali o ukončení souboje. ‚Jsi nejlepší z Vilwaňanů,' řekl jsem. ‚Dovolíš-li, stanu se tvým žákem.' A on pohybem paže obsáhl všechny shromážděné Magistry, u nichž studoval, a prohlásil: ‚Já sám zde jsem pouhým žákem, ale dají-li mi mí Mistři souhlas, bude mi potěšením tě učit.'„

Kerrigan pobaveně tleskl. „Magistři se jistě mohli přetrhnout, aby tě co nejvřeleji přivítali."

„Přesně tak. Když byla odhalena má pravá totožnost, ozvalo se několik nesouhlasných hlasů; žádný z nich však nemohl zpochybnit mé schopnosti. Kirún to řekl jasně - buďto budu vycvičen, čímž se stanu užitečným, nebo odejdu někam, kde mé nekontrolovatelné nadání napáchá mnoho škod. A protože urZrethijské Magistryně věděly, že muž bez dozoru není nic jiného než velký problém, nezbylo jim než přistoupit na jeho plán. Přesto však poslaly zprávu do Bokagulu a já jsem byl prohlášen za Boka."

„Tedy ty a Kirún jste byli přátelé?"

„Velmi dobří přátelé; a to po velmi dlouhou dobu. Přinejmenším byla dlouhá podle lidského počítání. Byli jsme přáteli až do konce - nebo alespoň téměř do konce." Bokova tvář se zakabonila. „Další část příběhu ti povím jen proto, že by ses mě na ni stejně zeptal. Není to celý důvod naší roztržky, ale rozhodně jeho velká část. S Kirúnem se časem začalo něco dít, měnil se, stával se posedlým jistými věcmi. Zvědavost ho nakonec dovedla k odhalení tajemství o existenci Oromisů. Alespoň si myslím, že tomu tak bylo, protože se náhle začal zajímat o tvorbu nových forem života. Zpočátku to bylo jednoduché. S pomocí magie urychloval to, co by pastýřům trvalo staletí; vyšlechťoval silnější a užitečnější zvířata. Já, urZrethi, jsem na tom neviděl nic zvláštního. Považoval jsem to za součást přirozeného koloběhu věcí. Pak ovšem Kirún zašel ještě dál."

Mladý čaroděj přikývl. „Vím, že donutil elfy, aby se pářili s Araftii. Výsledkem tohoto spojení se stali Gyrkymové."

„Ano. A když se to vezme kolem a kolem, tento experiment se mu vlastně velmi povedl. Dlouho mi však zůstávalo utajeno, že elfové byli k páření s těmi ptačími stvůrami donuceni magií. Vzhledem k tomu, že jsem viděl, jak je s muži mé rasy nakládáno jako s chovnými hřebci, nejsem si vůbec jistý, zda bych s Kirúnovými metodami souhlasil - to bych o nich však napřed musel vědět. Ve skutečnosti na tom ale pramálo záleželo, protože Kirún brzy použil svou magii i na mě samotného."

Bok se zahleděl stranou a jeho oči zmatněly. „Viděl jsi, že draci na sebe mohou brát lidskou podobu. Bytosti, vzešlé ze spojení odlišných druhů, mohou nejen přežít, ale dokonce se rozmnožovat - Gyrkymové jsou toho nejlepším důkazem. Kirún věděl, že draci a urZrethiové jsou smrtelní nepřátelé, a myslím, že sám sebe přesvědčil o tom, že mezi sebou uzavřeme příměří, objeví-li se bytost, jež svou existencí překlene propast, která nás rozděluje. Mezi jeho přáteli byla jedna dračice, která na sebe vzala lidskou podobu. Ona a já... No zkrátka, Chytrina je naše dcera."

Kerriganovi samým překvapením poklesla čelist. „Dračice a urZrethi? Měl jsem dojem, že na ní je spíš něco elfského..."

Bok zavřel oči a pak potřásl hlavou. Jeho tělo začalo pomaloučku měnit tvar. Stávalo se vyšším a hranatějším, s dlouhými pružnými končetinami. Konečky uší se zašpičatěly a vykoukly zpod tmavých vlasů. Dokonce i oči se zvětšily a připodobnily se elfským. Kdyby nebylo zeleného zbarvení kůže, Kerrigan by Boka jen stěží odlišil od elfa.

„Chytrina může vypadat prakticky jakkoli. Dokonce na sebe dokáže vzít dračí podobu. Město Porasena v Alcidě před časem zničil drak. Myslím, že to ve skutečnosti byla ona."

„Ale když je sama dračice, k čemu potřebuje ostatní draky?"

Bok se pousmál. Stále zůstával v elfské podobě. „V Navvalu jsi viděl, co dokáže Vriisuroel. Chytrina se mu co do moci ani zdaleka nevyrovná. Vriisuroel pomáhal při její výchově a mohl by ji kdykoli zničit."

„Proč to tedy neudělá?"

UrZrethi pokrčil rameny. „Jeho uvažování je pro mě záhadou. Musí nám stačit, že v tomto boji stojí na naší straně; ať už jsou jeho důvody jakékoli."

„Chytrina se stala Kirúnovou žačkou?"

„Hodně se od něho naučila; a také ode mě, Vriisuroela a ostatních. Asistovala při vytváření Dračí koruny. O její moci a schopnostech toho ví víc než kdokoli jiný."

Kerrigan se zamračil. „Ještě jedna věc. Říkal jsi, že si podle tebe Kirún nebyl vědom toho, že mu Dračí koruna umožní ovládat draky, ale že musel přinejmenším něco tušit, protože jinak by tato schopnost nebyla součástí magické moci artefaktu. Bylo by možné, aby ji do Koruny vložila Chytrina, aniž by o tom Kirún věděl?"

„Tak jako jsi ty vpředl své kouzlo do úlomku?" Bok se na okamžik zamyslel a pak pokýval hlavou. „Ano, to by to mohlo vysvětlovat."

Kerrigan se chvíli kousal do spodního rtu. „Všechno, co jsi mi pověděl, je v souladu s nápadem, který jsem dostal. Prostřednictvím svého vyhledávacího zaklínadla dokáži nalézt úlomky Dračí koruny -je to však umožněno tím, že znám jejich podstatu. Ale daleko důležitější, než najít úlomky, je najít samotnou Chytrinu. S pomocí úlomku, který tady máme, bych možná zvládl zachytit její stopu. Nebo bych se mohl pokusit sledovat své kouzlo, jež na ni působí..."

Bok zvedl pravou ruku. Palec se zvolna změnil v ostrý osten, který si urZrethi zabodl do vlastní dlaně. „Díky kapce mé krve odhalíš polovinu její podstaty."

„Myslím, že by to mělo stačit."

„Snad, ale nač zbytečně riskovat?" Bok ukázal hlouběji do nezměrných útrob Vaelu. „Vezměme si i něco od její matky, abychom měli jistotu, že kouzlo neselže."

Kapitola patnáctá

V nejvyšším patře nejvyšší věže Svarskye si generál Markus Adrogans pozorně prohlížel mapu světa. Jeden z jeho pobočníků vybarvil království Okrannel červeně, tedy barvou, jíž bylo označováno předtím, než ho vyvrátily

Chytrininy hordy. Mladý důstojník projevil přílišnou horlivost, neboť natřel celé území osvobozené země, třebaže expediční sbor dosud nenavštívil jeho severovýchodní část a o tamní situaci neměl žádné zprávy.

Možnost, že na Croztském poloostrově stále číhají aurolanské oddíly, byla pouze jednou z mnoha věcí, které generál musel vzít v úvahu. Nejvýznamnější z nich byla politická situace, zrající v Narrizu. Adrogans se pousmál, když si vzpomněl na Phfasův výrok, že politická situace nezraje jako ovoce, nýbrž se podebírá jako rána. Chtě nechtě s ním musel souhlasit, ale věděl, že jeho prostředky pro zacelení tohoto zranění jsou velmi omezené.

Tím, že požádal o objasnění zprávy, kterou obdržel, získal pouze několikadenní odklad. Popřel sice, že by vlastnil drakonely, avšak panovníci se tím očividně nenechali zmást. Velitelé oddílů, z nichž sestával jeho sbor, za ním do jednoho přišli, aby mu ukázali žádosti svých panovníků o potvrzení či vyvrácení Adrogansovy výpovědi. Všichni stejně jako Caro odepsali, že generál žádné dračí kanony nemá; politici jsou však od přírody podezřívaví, a tak se do Svarskye nepřestávaly hrnout další žádosti.

Alespoň je teď způsob, jakým jsou tyto zprávy formulovány, o dost vynalézavější a zábavnější.

Panovníci se nepochybně obávali, že se chystá použít drakonely k vybudování říše. Kvůli tomu byl prostřednictvím arcanslata znovu a znovu žádán, aby se co nejrychleji dostavil do Narrizu. To by de facto znamenalo jeho odvolání z čela sboru a eliminaci hrozby, kterou by mohl představovat. Požadavky Rady králů se nakonec změnily v ultimátum, aby do čtyřiadvaceti hodin opustil Svarskyu a vydal se na cestu.

Odvrátil se od mapy a podíval se na své poradce. „Lidé v Narrizu vidí všechno velmi jednoduše: Aurolaňané se stáhli z Okrannelu, my máme drakonely a s jejich pomocí teď plánujeme dobýt svět. Tím se pro ně stáváme větší hrozbou než Chytrina, třebaže ta je teď nesrovnatelně blíže k Narrizu než my."

Turpus Caro zjizvenými dlaněmi sevřel horký džbánek svařeného vína. „Král Augustus zastává odlišné stanovisko. A myslím, že i další panovníci, které přímo ohrožuje Chytrinin vpád, smýšlejí stejně. Nejvíc se nás obávají západní království. Jejich válečné úsilí na východě je minimální, ale pokud se ze strachu vrhnou na Jeranu, nezbude ti, než vytáhnout na jih a vybudovat říši, jejíhož vytvoření se tolik obávají."

„Osudová smyčka, ze které není úniku," zahučel Adrogans a pomalu pokýval hlavou. Pak se podíval na elfku s havraními vlasy. „Paní Gilthalarwin, co o tom všem soudí vládcové tvého lidu?"

Zavrtěla hlavou. „Žádný z nich do Narrizu nepřijel. Poslala jsem do Loquellynu několik tajných hlášení, ale nikdy jsem na ně nedostala odpověď. Mí vládcové však vědí, že bychom ti nikdy nepomohli, kdyby ses pokusil vybudovat impérium. Nejspíš tedy tuto záležitost považují za nicotnost, která není hodná jejich pozornosti."

Adrogans kvitoval její slova přikývnutím; neuniklo mu však jisté napětí v jejím hlase, jež svědčilo o tom, že něco je špatně. Nikdy nebyl zasvěcen do obsahu hlášení, která posílala do Loquellynu, a dokonce ani nevěděl, jak často se svou domovinou komunikuje. Skutečnost, že odtud nikdy nedostala odpověď, mu připadala navýsost důležitá; neměl však ani potuchy, co by to mohlo znamenat.

Beala mot Tsuvo promluvila ze své vysoké židle, jež se vzdáleně podobala trůnu: „Osvobodil jsi Svarskyu. Horalé z Guraninské vysočiny tě budou následovat a plnit všechny tvé rozkazy. Nebojíme se, že bys zatoužil vytvořit říši, protože prvními zeměmi, které bys musel obsadit, by byly Gurol a Valicie. Obě tato království přispěla k osvobození Okrannelu a já pevně věřím, že bys je nikdy takto nezneuctil."

Pohnula pahýlem své pravé paže. „Dnes vstoupilo do Svarskye tisíc dalších horalů. Naše síla nadále vzrůstá."

„Já vím. A děkuji ti." Sbor, v jehož čele měl osvobodit Okrannel, čítal na začátku tažení šest tisíc vojáků. Nepřátelský odpor nebyl ani zdaleka tak tuhý, jak očekával, ale boje a nepřízeň počasí ho přesto stály čtvrtinu tohoto stavu. Dobrovolníci z řad Guraňanů i tisícovka uprchlíků ze spáleného města Svoin však tyto ztráty více než vynahradili.

Příliv novobranců zvyšoval početní stavy jeho armády; nejednalo se však o jediné posily. Do hlavního města Okrannelu dorazili i další Zhuskové, kteří - ač podobně jako Phfas působili dojmem divokých barbarů - vládli velkou mocí. Zhuskové se spolčovali s živelnými duchy, jež nazývali yrúny. Phfasovo spojení se vzduchem mu umožňovalo konat opravdové zázraky - například zastavit letící šíp nebo způsobit lavinu. Duchovní síla, která dlela v Phfasově drobné postavě, byla obrovská. On i všichni ostatní Zhuskové byli pro armádu neocenitelní v tolika ohledech, že to snad ani nešlo vyčíslit.

Také sám Adrogans znal yrúny velice důvěrně, neboť byl polovičním Zhuskem. Před bitvou u Svoinu podstoupil rituály, které ho spojily s nimi a je zase s ním. Dokázal do jisté míry poroučet vzduchu, zemi, vodě, ohni a dřevu, avšak jeho Paní byla ve skutečnosti yrún Bolesti. Dokonce i nyní cítil, jak se k němu zezadu tiskne jako vášnivá milenka, boří mu drápy do ramen a jako břitva ostrými zuby ho hryže do krku.

Byla to však malá cena za všechno, co mu umožňovala. Bolest si libovala v utrpení ostatních a on je skrze ni rovněž dokázal cítit. Spojil s ní své vědomí a nechal ji se rozlétnout po Croztském poloostrově. Pátral po všech druzích nepohodlí, které by mohla zakoušet armáda v polních podmínkách; necítil však nic. To ho sice hřálo u srdce, ale přesto nedokázal uvěřit, že by Aurolaňané Okrannel úplně vyklidili.

„Jak všichni víte, dostal jsem striktní rozkaz opustit Svarskyu a vyrazit do Narrizu do zítřka zhruba touto dobou. Jediný způsob, jak se tomu vyhnout, je podle mě prohlásit, že zdejší situace není dostatečně stabilní."

Caro potřásl hlavou. „A to tedy rozhodně není."

Jeranský generál se usmál a pak zvedl ruku. „Cením si tvého elánu a souhlasím i s tvým úsudkem, třebaže mi připadá, že považuješ nestabilitu za poněkud širší pojem než naši panovníci."

Turpus Caro zavrtěl hlavou. „V zájmu boje proti nerozumu bych klidně prohlásil situaci za nestabilní, i kdyby tady nebylo nic hrozivějšího než sněhové vločky snášející se na ulice. Tohle mě však k mému prohlášení nevedlo. Kapitán Agitare nedávno hlásil, že se svými lidmi zjistil složení střelného prachu. Chce se pustit do jeho výroby, ale je tu jedna věc, která ho velmi znepokojuje."

Beala na něho vrhla letmý pohled. „Co přesně?"

„Podle toho, nač si vzpomínají Agitare a ostatní, to vypadá, že střelný prach, který tady nechali Aurolaňané a jehož složení nyní známe, nemá stejnou sílu jako ten z Pevnosti Drakonis."

„No jistě!" Adrogans jedinkrát tleskl. „Chytrina nám sice věnovala drakonely, ale dala nám pro ně podřadný střelný prach. Příliš by na tom nesešlo, pokud bychom tyto zbraně chtěli použít proti armádám, které jimi nejsou vybaveny. Při konfliktu s jejími vlastními drakonela-mi bychom však trpěli nevýhodou menšího dostřelu. Nezbylo by nám, než se přiblížit, přičemž bychom byli rozstříleni na kusy. Jedině proto se odhodlala k tomuto kroku, věděla totiž, že nemůže nic ztratit."

Alcidský velitel přikývl. „A až nás zničí, její drakonely jí znovu padnou do rukou. Jenom nám poděkuje, že jsme jí je přivlekli. Měla to promyšlené."

„Nefrai-kesh udělal to," sykl Phfas.

„Máš pravdu, strýčku. Naprostou pravdu." Bolest rozdrásala Adrogansovu hruď a pak mu zaryla drápy hluboko do břicha. Něco mu tu nesedělo. I kdyby Chytrina skutečně chtěla využít bojů v Okrannelu, aby ho nechala ukořistit neplnohodnotné drakonely, nechápal, proč zde jeho armáda nenarazila na větší odpor a neutrpěla větší ztráty. Vždyť kdyby sbor přišel o větší počet vojáků, což by nebylo těžké zařídit, musel by se Adrogans v budoucnu daleko více spoléhat na pomoc dračích kanónů. Nefrai-kesh se ovšem rozhodl, že jeho armádu v Okrannelu vykrvácet nenechá; a jeranský generál měl neurčitý pocit, že důvody, které ho k tomu vedly, nebudou nikdy uspokojivě objasněny.

Caro postavil džbánek na stůl. „Prohlédli jsme tedy její lest. Myslím, že Chytrina všechno naaranžovala tak, aby v nás vzbudila falešný pocit bezpečí. Měli bychom se připravit na okamžitý útok. Možná, že z Přízračných plání právě teď vyplouvá útočná flotila, nebo sem dokonce již míří loďstvo z Vorquellynu či z Murosa. Krom toho už Chytrinini špehové v Narrizu jistě vyzvěděli, že jsi dostal rozkaz, aby ses tam dostavil. Mohla by na tebe poslat nájemné zabijáky, nebo - což by bylo ještě horší - polapit tě a změnit tě v jednoho ze svých sullanciriů. Kdybys skutečně jednal v souladu s nařízením našich panovníků, vážně bys ohrozil celou válku proti Chytrině."

Adrogans souhlasně přikývl. „My všichni zde - nejen v této místnosti, ale i v celém městě - si uvědomujeme, že máme svou povinnost. Naším cílem bylo osvobození Okrannelu z Chytrinina područí; dělali jsme to však proto, abychom ublížili jejímu válečnému snažení na východě. Okrannel je teď v našich rukou, ale myslím, že se na našem poslání nic nemění. Stále na ni musíme dotírat a působit jí problémy. Upřímně řečeno, zdejší situace je v podstatě stabilní, a je tedy na nás, abychom ji destabilizovali.

Vím, že nemáme příliš na vybranou. I kdyby mi cestování na lodi bylo po chuti, stejně nemáme dost plavidel, abychom kamkoli přepravili významnější část našeho sboru. Máme-li cokoli podniknout, musí to být na pevnině. Logicky bychom měli vtáhnout na Croztský poloostrov a zabezpečit ho; bylo by to však pouhé mrhání mými vojáky, protože v tamním členitém terénu by nám mohly dlouho vzdorovat i ty nejmenší aurolanské bojůvky. Tyto nepřátelské jednotky - pokud vůbec existují - však nedokáží znovu dobýt Svarskyu, necháme-li ve městě dostatečnou posádku. Dokonce si myslím, že je od pokusu o zteč spolehlivě odradí i pouhá hrstka drakonel."

Beala přikývla. „Opravíme-li hradby starého města, mohla by zde tisícovka vojáků klidně čelit třeba pětinásobné přesile."

„Přesně tak. A byl bych rád, aby ses toho zhostila právě ty. Stejně se nemůžeš účastnit tažení, dokud nemáš novou ruku a nohu; krom toho výkvět našich nových jednotek tvoří tví krajané. Pověřuji tě tedy opravou a obranou Svarskye."

„Děkuji, generále."

„Neděkuj. Je to totiž dost nevděčný úkol. V nejhorším případě sem Chytrina pošle draka a vy všichni zemřete v plamenech. A v nejlepším případě zemřete nudou. Pravda je ovšem taková, že potřebuji někoho, komu věřím, že to zvládne. Nechám ti tu také Svoinskou pěchotu i Královskou jízdní korouhev. Myslím, že sem dorazí ještě mnoho dobrovolníků; můžeš je vycvičit a elitnější oddíly potom poslat za námi."

Caro si usrkl vína a pak se usmál. „Za námi kam?"

Adrogans si povzdechl. „Válka na východě probíhá ve znamení soustředěného aurolanského tlaku jižním a nyní i jihozápadním směrem. Ze Saporcie se brzy stane bojiště, protože král Augustus si nemůže dovolit čekat, až se Chytrina dostane hlouběji na jih. Kdybys na mapě nakreslil čáru spojující Narriz a Bokagul, získal bys linii, kterou Augustus musí udržet. Jeho křídla chrání hory a moře."

Elfka se zamračila. „Má to jednu chybu. Předpokládáš, že Oriosa bude Chytrině vzdorovat a že jednoduše nenechá její jednotky projít svým územím."

„Ano, to si zřejmě myslí i Augustus. Usuzuji tak proto, že zatím nepodnikl invazi do Oriosy. Jeho oddíly jsou však rozmístěny podél společné hranice, a tak nebude-li se Oriosa chtít změnit v bojiště, nezbude jí, než odolávat. Král Scrainwood je sice zbabělá krysa, ale pud sebezáchovy mu rozhodně neschází."

Adrogans se znovu otočil k mapě a ostatní se shlukli kolem něj; Bealu mot Tsuvo podepírala elfka. „Zkusme tedy uhodnout, o co se teď Chytrina a Nefrai-kesh pokusí. Něco, co jsi před chvílí říkal, Turpe, mám na mysli to o flotile, formující se v Přízračných pláních nebo na Vorquellynu, mě přimělo k zamyšlení. Obsazení Vorquellynu bylo největší námořní invazí, jakou svět kdy poznal. Pro Chytrinu to tehdy byl neuvěřitelný úspěch. Nedávno se ho pokusila zopakovat a napadla Vilwan. Její drtivá porážka nepochybně donutila mnoho lidí, aby uvěřili, že již moře nikdy nevyužije. Mnozí jistě poukáží na skutečnost, že jsme sem před začátkem tažení dopravili část našeho sboru, aniž bychom narazili na odpor, a budou to pokládat za důkaz toho, že Chytrina nemůže ovládnout moře."

Zhuskský šaman si odfrkl. „Chtěla ona, abychom byli tu."

„Přesně tak. Neměla žádný důvod, aby naše lodi během plavby obtěžovala. Není tomu tedy tak, že by to nemohla udělat; prostě se sama rozhodla, že nás nechá na pokoji. A vzpomeňte si na Nefrai-keshe, který, když byl ještě lordem Norringtonem, dosáhl během plavby do Okrannelu velkého námořního vítězství. Ne, Nefrai-kesh se rozhodně nebojí

využít lodí pro přepravu jednotek.“

Turpus postavil svůj džbánek na Valicii. „Flotila z Přízračných plání by mohla přistát kdekoli. Jakmile by se hlavní síly střetly v bitvě o Saporcii, námořnictvo by mohlo vylodit jednotky za frontovou linií.“

Beala přimhouřila modré oči. „Uvažuješ takticky. Zkus myslet politicky.“ Poklepala ukazováčkem na místo o něco jižněji. „Aurolaňané by mohli plout až sem a obsadit Yslin.“

Pronesla tato slova chraplavým šeptem, jenž naplnil Adrogansův žaludek ledovou tříští. Bolest se vyžívala v jeho úleku. Ano, útok na Yslin by odřízl spojeneckou armádu od posil postupujících po souši. Oriosa by se zbavila Augustovy hrozby a mohla by otevřeně přejít na stranu nepřítele. Alcida by padla a ostatní království by ji zanedlouho následovala. Chytrina by je buďto obsadila, nebo donutila k dohodě - podobné té, kterou s ní uzavřel Scrainwood.

Z Carova obličeje vyprchala veškerá barva. „Opravdu si myslíš, že se v Přízračných pláních shromažďuje taková flotila?“

„To není podstatné. Při pokusu o dobytí Vilwanu Chytrina neztratila zdaleka všechna plavidla; koneckonců, využívá lodí, aby zásobovala své oddíly v Murosu. Můžeme a musíme předpokládat, že připlouvají právě z Přízračných plání. Navrhuji tedy, abychom s jádrem naší armády přešli hory a vpadli do Přízračných plání. Ať už se tam pokouší o cokoli, musíme to překazit. Pokud vážně zamýšlí útok na Yslin, uděláme vše, co bude v našich silách, abychom ho zmařili. A jestliže odtud pouze proudí zásoby, nebude na škodu to zarazit.“

Caro pomalu přikývl. „Asi bychom nemohli zjistit, zda panovníci počítají s možností útoku na Yslin, že ne?“

„Ne.“ Adrogans zavrtěl hlavou. „Je to stejné jako v případě drakonel -jedná se o problém, se kterým se zkrátka nedokáží vypořádat. Pokud je na to upozorníme, oslabí se tím obrana na severu, a tak ji Chytrina prorazí a bude konec. Krom toho některé krále jistě napadne, že cílem útoku ve skutečnosti nebude Yslin, nýbrž jejich vlastní země. Přestanou tedy poskytovat jednotky a zásoby, čímž oslabí alianci.“

Gilthalarwin povytáhla obočí. „A nebojíš se, že by flotila mohla proti proudu řeky doplout do Lakaslinu a zničit Jeranu?“

„Ano. A stejně tak se bojím, že se Chytrinino vojsko může vylodit v Rellaence a rozvrátit tvou vlast.“ Adrogans si povzdechl. „Nemůžeme být zároveň v Jeraně, Loquellynu nebo Yslinu; nedokážeme bránit všechna tato místa zároveň. Ano, Chytrina může kdykoli napadnout naše domovy. Zastavíme ji však pouze tak, že jí provedeme totéž. Čím hlouběji pronikneme do Přízračných plání, tím více se bude muset obávat, že zabočíme na sever a zaútočíme na samotný Aurolan. Králové Jižních zemí by to mohli vidět jinak, a tak se jich raději nebudeme ptát na názor. Prostě musíme udělat to, co nám oni opomněli nařídit.“

Carovy rty zkřivil chmurný úsměv. „Najdou se lidé, kteří to budou považovat za vzpouru, příteli.“

„Ano, lidé, kteří nosí koruny.“ Adrogans se přiměl k povzbudivému úsměvu. „Kdežto my jsme ti, kteří krvácejí kvůli hloupostem, které hlavy pod těmito korunami vymýšlejí. Myslím, že svět přivítá, budeme-li se pro jednou řídit vlastním rozumem.“

Kapitola šestnáctá

Když Havran vkročil do jejích komnat, princezna Alexie, sedící na židli poblíž krbu, zvolna vzhlédla. „Už zase sněží, že?“

Starý válečník přikývl a sundal si těžký zimní plášť, na jehož ramenech ulpíval bělostný příkrov. „Nepříliš silně; vánice však přichází ze severu - stejně jako Chytrinina armáda.“ Podíval se na stolek po Alexiině levici a jeho pohled se zastavil na vyrovnané hromádce papírů. „Přečetla sis, co jsem dnes napsal?“

„Doufám, že ti to nevadí.“

„Ale ne, vůbec ne.“ Zamračil se. „Objevily se tam věci, o kterých jsem už dlouho neuvažoval. Právě kvůli nim jsem si vyrazil na procházku a hádám, že jsem se zdržel déle, než jsem předpokládal.“

Řekl to tak rozpačitě, až se jí z toho sevřelo srdce. „Nikdy jsem si neuvědomila, že ty a Vřela...“

Havran pověsil svůj plášť na kolíček na vnitřní straně dveří a pak se k ní znovu otočil. Stál tam - vysoký a mohutný, ve světlehnědém koženém oděvu a vysokých botách. Dlouhé prošedivělé vlasy mu zpola zakrývaly tvář, v jejíchž rysech bylo vepsáno vyčerpání. Ruce držel ve výši pasu, prsty propletené. Když po chvíli promluvil, nedíval se na ni. Oči upíral dolů, na dřevěná prkna podlahy.

„Vřela a já jsme byli milenci. Byla krásná, tak krásná, jako bývají všichni elfové, a natolik vitální, že se to vzpíralo lidskému chápání. Všichni jsme se vydali na hrdinskou výpravu a ona velkou hrdinkou bezpochyby byla. Přesto však někoho potřebovala; tak jako já. Vlastně by bylo mnohem divnější, kdybychom se do sebe my dva nezamilovali.“

Alex pomalu přikývla. Její hlas byl stěží hlasitější než pouhý šepot. „Byla to ta, z níž pak Chytrina udělala Myrall'maru?“

„Ano.“

Alex si vzpomněla na den, kdy se s touto sullanciri setkala poprvé. Stalo se to v Yslinu, kde Chytrinina služebnice vytvořila pátrací síť z místních sirotků, aby našla Willa Norringtona. Když stanula tváří v tvář hrdinům, kteří vtrhli do jejího doupěte, pokusila se zaútočit na Willa, ale Havran ji zastavil. A pak si obnažila ňadra a řekla mu, že by do ní nikdy nedokázal zabořit svůj meč.

„Tam v Yslinu bys ji zabil, že ano?“

Havran pomalu přikývl, ale na několik okamžiků zůstal zticha. Potom vzhlédl, podíval se na ni a jeho hnědé oči se zatřpytily. „Už to nebyla Vřela. Byla stejně pokřivená jako ty děti, které očarovala. Zabil bych ji. Musel bych.“

Alex se na něho lehce pousmála. „Bylo to poprvé, co jsi ji takto viděl?“

„Ano, poprvé od doby, kdy nás Chytrina lapila do pasti.“

„Muselo tě to šokovat. A opět otevřít starou ránu.“

Pomalu si prsty rozčísl vlasy. „Šok to tedy byl. A i s tou ránou máš pravdu."

„Pětadvacet let je hodně dlouhá doba na nošení takového břemene."

Stísněně pokrčil rameny. „Byly tu další věci, které z této udělaly druhotnou záležitost. Poté, co jsem byl zbaven cti, můj život skončil. Když mě Rezolut našel, učinil ze mě novou osobnost odpovídající jeho představám. Udělal ze mě Havrana. Vřela zůstala s Hawkinsem, a tak jsem o ní moc nepřemýšlel. Byly časy, kdy mě velmi těšilo namlouvat si, že žádný Hawkins nikdy neexistoval a že jsem Havranem odjakživa."

Alex si zvolna natáhla nohy, opřela si lokty o kolena a naklonila se kupředu. „A Havran... Neměl pak už nikoho jiného?"

„Na co přesně se mě ptáš, Alexie?"

„Zda jsi během doby, kterou jsi strávil jako Havran, zůstával bez lásky a společnosti."

Havran si zkřížil ruce na hrudi. „Proč tě to zajímá?"

Kývla směrem ke srovnaným papírům a dala si s odpovědí načas, aby se zbavila nepříjemného žmolku, který jí ucpával hrdlo. „Přečetla jsem si toho hodně o touze, o potěšení z toho, když člověk miluje a je sám milován, i o rozkoši, dotýká-li se své lásky a ona se dotýká jeho. Miluji tě a znám vášně, které se v tobě skrývají. Bolí mě pomyšlení, že bys dokázal tak dlouho žít bez něčí něhy."

Zavřel oči. „Rezolut a já jsme válčili s Chytrinou, což nebylo nic jednoduchého. Ano, tu a tam se naše cesty protnuly s jinými. Našly se ženy, které nám nabídly útěchu, neboť dychtily po tomtéž, ale věděli jsme, že naše vztahy nemají budoucnost. Plynuly týdny, měsíce, a dokonce roky; a během té doby jsem nebyl vždy jen sám. Vše však rychle končilo, neboť to tak muselo být. Bez lítosti, jen s trochou slz."

Znovu otevřel oči a pohlédl na ni. „Než jsem tě potkal, Alexie, nikdy jsem nechtěl žádnou budoucnost. Nenapadlo by mě, že bych nějakou vůbec mohl mít. A teprve nyní, za soumraku svého života, vidím, o co všechno jsem přicházel."

Alex vstala a přistoupila k němu. „Asi to bylo něco, co ti nebylo souzeno, Havrane."

„Snad máš pravdu."

„Něco, co ti nebylo souzeno - až dosud." Jemně vzala jeho dlaně do svých. Beze slova ho odvedla k posteli a přiměla ho, aby se posadil na její kraj. „Jsem ráda, že jsi nezůstával sám, lásko. A kdybych mohla, poděkovala bych těm ženám za to, že ti poskytovaly něco, co by nemělo být odpíráno žádné živé bytosti."

„Alexie, já -"

Umlčela ho tím, že mu na rty přitiskla ukazováček. „Nemusíš říkat vůbec nic, lásko." Popadla lem jeho rubášky, přetáhla mu ji přes hlavu a odhodila pryč. S rukama na jeho bocích se sehnula a políbila trojici jizev, jež se táhla od pravého boku po klíční kost. Líbala je co nejněžněji a klouzala po nich výš a výš. Na několika místech se zdržela, aby je jazykem pečlivěji prozkoumala. Chlupy na Havranově hrudi ji šimraly na nose a bradě. U bradavky setrvala o něco déle; vtom ucítila, jak jí zanořil dlaň do vlasů.

Sevření jeho prstů zesílilo. Jemně, ale pevně jí zvedl hlavu. „Alexie, tohle přece nemusíš dělat."

„Hlupáčku. Já to udělat chci." Zvedla pravou ruku a dotkla se jeho tváře; pak ho rychle a vášnivě políbila. Její rty se přitiskly k jeho, ale vzápětí se od nich odtrhly. Vysunula jazyk a přejela mu jím po rtech a zubech. Pevněji mu sevřela hlavu - on učinil totéž. Poté ho přitlačila dolů do postele a jejich polibek nabyl na naléhavosti.

Alexie zvedla hlavu a s úsměvem na něho shlédla. Nemohla popřít, že je to stále velmi pohledný muž; navzdory jizvám, prošedivělým vlasům a vráskám, které mu kolem očních koutků vyryl věk. Pro mnoho jiných by to možná bylo vším, na čem záleží, ale pro ni se jednalo jen o jakýsi návdavek, protože to, po čem toužila, se skrývalo uvnitř. Vyzařovalo to z jeho hnědých očí, z jeho úsměvu.

Cítila to z toho, jak se jí dotýkal - jednu dlaň v jejích vlasech, druhou vzadu na krku.

Znovu ho rychle políbila a pak zabořila obličej do jeho hrdla. Zuby mu skousla kůži a vzápětí ji sevřela i rty. Cítila život, pulzující v tepnách jen malý kousíček od ní, a cítila i napnutí jeho svalů, když naklonil hlavu, aby jí ponechal co nejvíce prostoru. Jeho šeptaný vzdech zněl jejím uším jako zadunění bubnu. Vsála ještě jednou, o něco silněji, a pak prudce odtáhla hlavu.

Zalapal po dechu a ona se s úsměvem znovu sklonila, aby olízla cejch, který po sobě zanechala. Když znovu zvedla hlavu, její úsměv se ještě více rozšířil. „Miluji tě a toužím po naší budoucnosti. A chci tě, moc tě chci, můj manželi."

Havran se pousmál. „Ano, naše budoucnost..."

Alex z něho sklouzla a její nohy se dotkly země. Dlaní, kterou opřela o jeho hruď, mu zabránila, aby se rovněž zvedl. Sundala mu boty a punčochy a pak rozepnula opasek. Dala si pořádně načas, než mu stáhla kalhoty, a mezitím ho několikrát políbila na kyčel, kde končící trojici jizev křižovala jiná, o poznání novější. Když ho konečně obnažila, vybídla jej, aby se schoval pod přikrývku. Pak se sama rychle svlékla a připojila se k němu. Chviličku leželi vedle sebe, bok po boku.

Nechala se od něho vzít do náruče a co nejpevněji se k němu přitiskla. Toužila se ho dotýkat každičkým kouskem svého těla. Jeho chlupy se jí otíraly o hruď a o břicho; kolem sebe cítila sílu jeho paží. Vzdychla, zavřela oči a pak se k němu ještě více přitulila. „Miluj se se mnou, Havrane."

„Ano, Alexie. Ano..." Havran zaklonil hlavu a zároveň zvedl levou ruku, s níž si přivinul její tvář ke své. Slyšela, jak se mu zrychluje dech. Pak ji políbil - s neobyčejnou vroucností a vášnivostí. Když se líbali, držela ho stále pevněji; nakonec vyhověl jejím němým pobídkám, nadzvedl se a dostal se nad ni, zatímco ona se překulila na záda. S jednou dlaní na jeho líci a druhou vzadu na krku zesílila sevření a zároveň zaklesla kotníky za jeho kolena.

Jakmile do ní vstoupil, začali se společně pohybovat v plavném tanci. Pocity ji zalévaly jako vzdouvající se vlny; cítila žár, narůstající v nich obou. Její boky se vzpínaly, aby se střetly s jeho. V jednu chvíli mu rukama hladila záda a hned vzápětí ho jimi tiskla a svírala, neboť k němu chtěla být ještě blíž. Havran se nadzvedl a prohnul záda; tempo jejich milování se zvýšilo. Polibky se zrychlovaly, byly čím dál častější a jejich těla se chvěla jako v horečce. Třebaže

ani jeden již nebyl schopen mluvit, dokonale si rozuměli i beze slov. Jejich výstup ke společnému cíli se stával stále příkřejším. Kůže jim zvlhla slanými krůpějemi potu.

Pak jejich vášeň explodovala a žár dosáhl vrcholu. Srdce jim tloukla jako o závod a jejich dech byl zrychlený, prudký, a dokonce trhaný. Alexie objala Havrana kolem krku a přitáhla si ho k sobě. Chviličku tomu vzdoroval, pak však jeho lokty povolily a on k ní přimkl celým tělem. Sevřela ho ještě pevněji a pocítila touhu ho už nikdy nepustit. Olízla mu krk - cejch, jenž na něm před chvíli zanechaly její rty - a okusila pot, jenž nechala vyrašit jejich společná rozkoš.

Alexie mu chtěla povědět, jak moc ho miluje, ale stále ze sebe nedokázala dostat ani jediné slůvko. Láska v ní planula jako požár a nutila ji ho objímat ještě pevněji. Znovu mu olízla hrdlo a ucítila, že jeho srdce tluče stejně intenzivně jako to její. Jeho oddechování jí vyloudilo úsměv na rtech a jeho vůně jí zatemnila mysl. Svět mimo jejich postel pro ni přestal existovat; popravdě řečeno ho teď vůbec nepotřebovala.

Havran se nadzdvihl na loktech a pokusil se sklouznout na stranu, ale nedokázal se vymanit z jejího sevření. „Nechci tě rozmačkat."

Zavrtěla hlavou. „Toho se neboj. Právě tam tě totiž chci. Alespoň pro tuto chvíli."

„Pro tuto chvíli?"

Alexie pomalu přikývla. „Jsou i jiné způsoby, jimiž tě chci, lásko. Nejdůležitější pro mě však je, abys věděl, že tě miluji a že po tobě toužím. Těší mě, že se během všech těch let objevily i jiné ženy, které tě milovaly; žádná z nich tě ovšem nemohla znát tak jako já. A žádná z nich si tě nemohla tolik cenit."

Havran se usmál. „To si myslíš?"

„To vím." Zvedla hlavu a rychle ho políbila. „Kdyby tomu totiž bylo jinak, nikdy by ti nedovolily odejít."

„Hlavně, abys mi nikdy nedovolila odejít ty - to je vše, co mě zajímá." Havran ji pohladil po vlasech, zatímco ona mu něžně přejela palcem po líci. „Mnozí říkají, že jsem měl velké štěstí, že se mi podařilo zůstat tak dlouho naživu. Ale tohle štěstí je ničím ve srovnání se štěstím, které mě přivedlo k tobě."

„To nebylo štěstí, Havrane. Mohl za to osud. Je ti souzeno spatřit osvobozený Vorquellyn. Tomuto poslání jsi zasvětil celý svůj život a nyní ti svět chce dát něco na oplátku." Alexie mu opět laškovně olízla krk a pak ho stiskla rukama i nohama. „A co se tvého štěstí týče, už si nepřeji, abys ho nadále pokoušel."

„Alexie, já -"

„Nemluv, lásko. Mám tě. Jsi můj a věř, že tě nemíním nechat odejít." Usmála se. „Tato noc patří nám, je naší bránou do budoucnosti. Pojď. Projděme jí společně, abychom se už nikdy nemuseli ohlížet zpět."

Kapitola sedmnáctá

Sezení mezi členy orioské delegace princi Erlestokovi ulehčovaly pouze dvě věci - třebaže obě byly poměrně nicotné. Tou první bylo sledovat, jak se v jeho blízkosti chová Cabot Marsham. Princ tohoto nechutného mužíčka nesčetněkrát přistihl, jak ho po očku pozoruje. Pokaždé, když se to stalo, se na něho sladce usmál; zároveň však sevřel ruku v pěst nebo ji nechal klesnout do výše pasu, kde se obvykle nacházel jílec meče. Marsham vždy zareagoval tím, že zbledl nebo se nervózně ošil. Erlestoke si sice uvědomoval, že se jedná jen o poněkud drsnější obdobu škádlení dítěte, ale přesto ho to těšilo, neboť působit frustraci zosobnění neukojitelné lačnosti je vždycky povzbuzující.

Druhou věcí, jež mu umožňovala přežívat zasedání, byl nový meč, který dostal. Havran a Alexie mu poslali vzkaz a on -jakmile měl chvilku volna - si pospíšil do jejich komnat. Tam se setkal s kovářem a jeho synem; oba pocházeli z Valsiny. Erlestoke o Neysmithu Carverovi nikdy neslyšel, ale vlastně se tomu příliš nedivil, protože jeho otec mu o první válce proti Chytrině nikdy mnoho nevyprávěl.

Princ zjistil, že kovář je muž skoupý na slovo a že ze všeho nejméně říká já. To bylo po hordách šlechticů a ministrů, jimiž se to ve městě jen hemžilo, vítanou změnou. Neyova přímočarost Erlestokovi připomněla vojáky, kterým velel v Pevnosti Drakonis; obzvláště jednoho starého meckanshii, zbrojíře, jehož museli zanechat v Sarengulu. Princ upřímně doufal, že je Verrum stále naživu.

Neyův syn před něho položil dva meče a princ okamžitě zjistil, že ho jeden z nich podivně přitahuje. Dlouhý meč měl za záštitou poměrně širokou čepel, která se však rychle zužovala a měnila se v ostrý hrot, ideální pro bodání. Jílec, ovinutý jemnou kůží, zdobila hruška ve tvaru koruny. Na záštitě nebylo téměř nic zajímavého; kromě páru dvoucoulových bodců, vyčnívajících z obou jejích konců rovnoběžně s čepelí.

Ney mu pověděl, jak za ním přišel urZrethijský čaroděj jménem Bok a pomohl mu ukovat meč kolem jednoho z úlomků Temmeru. Erlestoke shledal jeho vyprávění zarážejícím hned v dvojím ohledu. S Bokem se setkal na Vaelu a měl za to, že tento urZrethi není o mnoho inteligentnější než divoké zvíře. Princ nenáviděl přetvářku a přistihl se, že kvůli tomu své nové zbrani pudově tak docela nedůvěřuje.

Druhou věcí, která princi dělala starosti, byl samotný úlomek Temmeru, jenž se stal součástí meče. Zubatý kus kovu byl na čepeli stále jasně patrný; kousek za záštitou totiž tvořil její snad stopu dlouhou část, jež se odlišovala jak barevně, tak i na omak. Kolem něho byly vyryty zářící urZrethijské runy, které pokrývaly záštitu i jílec zlatavým svitem. Temmer býval mocným mečem plným zhoubné magie, ale princ se spíše než jí obával okamžiku, až jeho otec zjistí, že vlastní zbraň s kouskem Temmeru. Scrainwood po desetiletí žil v přesvědčení, že Temmer měl patřit jemu a že kdyby ho třímal, stal by se z něho velký hrdina.

Erlestoke se domníval, že jeho otce do značné míry ovlivnila strašlivá magie Temmeru. Meč ho zlomil, třebaže se ho nikdy v životě ani nedotkl. Temmer ho přiměl, aby si uvědomil, jak velkým zbabělcem ve skutečnosti je; byla to stránka jeho osobnosti, se kterou se nikdy nedokázal vypořádat. Erlestoke si byl jist, že jeho otec usoudí, že meč jménem Koruna je určen jemu a že s jeho pomocí dokáže očistit své jméno.

Navzdory veškerým pochybám však princ zbraň přijal a poprvé obnažil její stříbřitou čepel. Od chvíle, kdy ji vytasil z pochvy, se ho zmocnila jistota, že je skutečně určena pro něj. Dokonale mu padla do ruky a k tomu, aby se s ní oháněl,

stačilo jen několik pohybů zápěstí. Věděl, že s pomocí pevné záštity dokáže odrážet i útoky mnohem těžších zbraní. Lehkost, s níž meč ovládal, mu umožní pronikat kryty, nacházet skulinky ve zbrojích, prolévat krev a hubit ty, kteří ohrožovali bezpečnost světa.

Princ si přál, aby mohl mít Korunu u sebe i během zasedání Rady králů. Zdvořilost a etiketa opravňovaly k nošení zbraně jen krále Fidelia, neboť rokování probíhalo v jeho hlavním městě. Pravidla chování povolovala pouze jediný nůž coby symbol společenského postavení. Princ si zvolil dlouhou a praktickou zbraň, která ho provázela již od Pevnosti Drakonis. Uklidňovalo ho, že ji má zastrčenou v botě, a čas od času se musel hodně přemáhat, aby ji nevytáhl a frustrovaně ji nezabodl před sebe do stolu.

Právě vstal další z řady ministrů, tentokrát z Helurcy. Měl na sobě zelenomodré hedvábné šaty, které se svými barvami vysmívaly vytí zimního větru za okny. Erlestoke rozuměl jeho touze obléci se uprostřed zimy co nejpestrobarevněji, ale na zasedání, kde se mělo rozhodnout o osudu světa, to působilo značně nevhodně.

Ale na druhou stranu, napomenul se princ, tady se přece o osudu světa nerozhoduje. Jen se o něm donekonečna debatuje.

Helurčan si krátce odkašlal. „Jménem všech obyvatel Helurcy bych rád vyjádřil silné znepokojení nad tím, že generál Markus Adrogans pohrdá nařízeními této Rady. Jeho do nebe volající neúcta k vlastním nadřízeným, kteří se zde sešli, ukazuje jeho předchozí taktiku v pravém světle. Nemůžeme věřit tomu, co nám oznámil o aurolanské hrozbě v Okrannelu. A nemůžeme věřit ani tomu, co říká o drakonelách. Jistě, dobře víme, že i agenti jiných zemí, působící v jeho sboru, hlásí, že generál žádné dračí kanony nevlastní; jak si však můžeme být jisti, že je Adrogans neoklamal?“

Erlestoke jen zavrtěl hlavou. Alespoň že se helurský ministr vyhnul výbuchu hněvu, k němuž došlo poté, co jeho regorský protějšek vyslovil domněnku, že se všichni vojáci Adrogansova sboru spolčili s ním a jeho rodícím se impériem. Král Augustus na to odpověděl kousavou otázkou, zda má Regorra opravdu tak nicotnou národní hrdost, když jejího představitele napadá, že by vojáci mohli dát přednost vlastním zájmům před zájmy svých vlastí. V Regoře skutečně až příliš často docházelo k bratrovražedným půtkám a ani její vyslanci nezapřeli horkokrevnou jižanskou povahu; delegáti se mezi sebou pustili do zuřivé hádky, která spolehlivě ukončila ministrův proslov.

„Podle našich informací,“ pokračoval Helurčan, „jednotky generála Adroganse pochodují na jih. Je možné, že svým podřízeným napovídal, že má v úmyslu poskytnout pomoc ohrožené Saporcii. Takové vysvětlení by jistě v dobré víře a se sobě vlastní obětavostí přijali a postupovali by co nejrychleji; třebaže by je generál chtěl ve skutečnosti pouze zneužít pro své temné úmysly.“

Tohle již bylo na Erlestoka moc. S tváří zkřivenou znechucením se postavil, přičemž ucítil, jak se ho Marsham pokouší chytit za rukáv. Shlédl na lakotného mužíčka a ten ucukl s takovou rychlostí, jako by mu princ hodlal probodnout srdce dýkou. „Prosím o prominutí, ministře, ale to, co jsi právě řekl, byl naprostý nesmysl, založený na totálním nedostatku vědomostí o tom, jak to v armádě chodí.“

Ministr popotáhl. „Dobře znám vaši pověst, princi Erlestoku, a rozhodně jsem se vás nechtěl nijak dotknout...“

„Možná ne; každopádně však ani trochu nerozumíš mužům, jakým jsem velel já, princezna Alexie, král Augustus před lety v Okrannelu, nebo dokonce těm, kteří přicházejí sem do Saporcie, aby bojovali o budoucnost světa. Žádní vojáci obětavě neuposlechnou rozkaz, aby se vydali na pochod přes půl světa. Kdyby jim to někdo skutečně nařídil, všichni by bez výjimky žehrali a nimrali se v maličkostech - skoro stejně jako ty.“

Lysý helurský ministr se napřímil a jeho sanice se dotčeně zachvěla. „Nemyslím -“

„To tedy nemyslíš,“ přerušil ho princ. „Přinejmenším nemyslíš jako voják. Ano, muži Adroganse budou následovat, ale jen proto, že mu důvěřují. Generál si jejich důvěru zasloužil. Tím, že dobyl Svoin a Svarskyu, dokázal něco, co se předtím nepovedlo žádnému veliteli; navíc přitom utrpěl menší ztráty, než si přestavovali i ti největší optimisté. Když jste ho tehdy v Yslinu viděli naposledy, těsně předtím, než se vydal na tažení, žádného z vás nejspíš ani nenapadlo, že by se tak rychle mohl dostat tak daleko. Říká, že přesouvá svůj sbor, aby pokračoval v boji proti Chytrině. A co na to vy? Třebaže nemáte naprosto žádné důkazy o opaku, zato množství důkazů svědčících ve prospěch jeho tvrzení, ho podezíráte ze zrady. Chováte se jako hlupáci.“

„Vám se to teď mluví, princi Erlestoku, když vaší zemi nehrozí nebezpečí útoku.“

Erlestoke si levou rukou promnul čelo. „Copak jsi neviděl mapy, ministře? Má vlast stojí invazi přímo v cestě. Chytrinu už teď dělí od Oriosy menší vzdálenost než Adroganse od Helurcy, i kdyby k ní pochodoval celý měsíc. Tedy, pokud vůbec míří na jih.“

Helurčan přimhouřil oči. „Víte přece, že vaší vlasti žádné nebezpečí nehrozí.“

Princ ztuhl. „Co se mi tím snažíš naznačit, ministře?“

Helurčan začal odpovídat, ale přerušil ho jiný hlas, pronikavý a plný zuřivosti, který naplnil zasedací síň. „Snaží se tím naznačit, že je pitomec. A stejně tak všichni v této místnosti; až na jednu dvě výjimky.“

Do středu síně vkročil Rezolut, halící se do rozedrané-ho pláště, vyrobeného ze skvrnitých řvounských skalpů. Jejich nepravidelné tvary, střídající se se záplatami z hrubé tkaniny, připomněly princi Erlestokovi nehostinné pláně kolem Pevnosti Drakonis, jejichž jednotvárnost narušovaly pouze ojedinělé pahorky a brázdy. Rezolutův plášť byl ušitý z mnoha tuctů skalpů a každý z nich musel být ukořistěn v boji na život a na smrt. Erlestoke si však byl jistý, že patří pouhému zlomku z toho množství řvounů, které Vorquelf zabil během své nekonečné války proti aurolanské tyrance.

Král Fidelius se prudce zvedl ze své židle, aby zaprotestoval proti Rezolutovu vpádu. „Vorquelfové nebyli přizváni na zasedání Rady králů. Nemůžeš být vyslyšen. Nemáš tady co pohledávat a budeš vyveden ze síně.“

„Ne. Zůstanu zde, protože musím být vyslyšen.“ Vorquelf mluvil drsným skřípavým hlasem. „Už déle než století poslouchám, jak lidé debatují o Chytrině a o způsobu, jak se s ní vypořádat. Důvod mého zájmu je celkem zjevný. Právě lidé mě zachránili před osudem, který potkal mou vlast. Krom toho jsem přesvědčen, že se nemohu spoléhat na pomoc svých soukmenovců z jiných domovin.“

Rozhlédl se po místnosti, a když se Erlestokovy oči na okamžik střetly s jeho stříbřitým pohledem, po princových zádech přeběhl mráz. „Ostatní elfové si myslí, že Vorquelfové jsou netrpěliví, což já skutečně jsem. Přiznávám, že moc a moc toužím získat zpátky svůj domov. Nyní jsou však mé touhy ještě větší. Musejí být takové."

Král Scrainwood si odfrkl. „Kdybys nás před čtvrtstoletím doprovázel, nebyli bychom teď v tak zoufalé situaci."

„Možná bychom v ní nebyli ani tehdy, kdybys tenkrát projevil trochu kuráže, králi Scrainwoode. Teď už nezjistíme, jak by se odvíjela budoucnost, kdyby se tyto dvě věci měly jinak. Z našeho selhání však nevyhnutelně plyne ponaučení. Bez odvahy a rozhodnosti bude tato Rada, až se za rok nebo za deset let znovu sejde, podstatně méně početná. A tak to bude pokračovat tak dlouho, až nezůstane nikdo, kdo by v ní zasedal."

Rezolut prudce rozhalil plášť, a tak si všichni mohli prohlédnout jeho svalnaté paže, ozdobené tajemnými tetováními. „Poslouchal jsem debaty celé roky, ale už toho mám dost. Projednáváte věci, na nichž ani trochu nezáleží. Dokonce i ty, princi Erlestoku, se hádáš o malichernosti. Copak sejde na tom, zda sem Adrogans pochoduje, ať už jako dobyvatel nebo zachránce? Ani jedno z toho Chytrinu nezastaví a právě zastavení Chytriny je to, oč tu především běží. Myslet na cokoli jiného je zbytečné. Vlastně to je naprosto nezodpovědné; snad ještě nezodpovědnější než čin vašich předchůdců, kteří si z Havrana udělali obětního beránka, aby se za ním schovali před svými nejhoršími nočními můrami." Vorquelf se stříbřitýma očima ukázal na princeznu Alexii. „Alespoň že jim nechyběla špetka prozíravosti. Byli dost chytří na to, aby tuto ženu nechali naučit vojenskému umění. Představovali si ji v čele armády porážející Chytrinu. Všichni víte o jejích vítězných bitvách. Slyšeli jste o jejích hrdinských činech. Nikdy nezklamala, nikdy nezkazila nic, čím jste ji pověřili. A přesto - co děláte teď? Sedíte si tady a hašteříte se o banalitách, místo toho, abyste se trumfovali, kdo poskytne více vojáků její armádě."

Ministři a panovníci se jali vstávat, aby se ohradili, ale vtom Rezolut zavrčel. Sevřel pravou ruku v pěst a pak ji znovu rozevřel. Jedno z tetování na jeho předloktí se zablyštělo a pak z Vorquelfovy dlaně vyšlehl ohnivý proud. Plameny syčely a šplhaly vzhůru ke stropu síně. Jejich žár nutil shromážděné šlechtice couvat. Dokonce i Erlestoke zvedl ruku, aby si chránil tvář.

„Vy jste mě neposlouchali!" Vorquelf opět sevřel pěst, plameny rázem zmizely, ale mezi jeho prsty se draly pramínky kouře. „Na mluvení bylo dost času. Teď nastala doba jednat. Pokaždé, kdy jste proti Chytrině postupovali jednotně, jste ji dokázali porazit. Pokud tohle pustíte ze zřetele, bude to vaše poslední chyba."

Velkovévodkyně Taťána se pomalu postavila. Promluvila tichým chraplavým hlasem, který však chtě nechtě budil pozornost. „Těmto zasedáním skutečně až příliš dlouho scházel kontakt s takovouto mrazivou realitou. My všichni, bratři a sestry, jsme strávili zbytečně mnoho času neplodným rokováním. Důvody, jež nás k tomu vedly, teď nehrají žádnou roli, a kdybychom se jich snažili dobrat, znamenalo by to pouhé mrhání časem."

„Tím mrháš i teď, čarodějnice."

Taťána probodla Rezoluta pohledem, ale ten se ani ne-zachvěl.

„Rezolut má pravdu. Alexie celý život studovala jen proto, aby se mohla postavit do čela armády, kterou pro ni shromáždíme. Naši ministři mohou a nejspíš budou diskutovat o všem, co se jim zamane, ale na nás zbývá nelehký úkol naplánovat válku. Válku, která zničí Chytrinu. Válku, která osvobodí Muroso, Sebcii, a dokonce i Vorquellyn. Tak jako byla zachráněna má země, by měly být zachráněny všechny."

Taťánin proslov skončil a v síni se rozhostilo ticho. Rezolutova slova způsobila, že Erlestokovu tvář zalil ruměnec; princ nebyl zdaleka sám, kdo se cítil zahanben. Taťána zase nabídla shromážděným možnost alespoň na chvíli zanechat bezvýznamných svárů, v jejichž znamení se dosud neslo celé rokování, a plně se soustředit na velký cíl jejich společné záchrany.

Král Fidelius, jehož Rezolutova ukázka ohnivé magie donutila usednout na židli, se opět postavil. „V tom, co zde bylo řečeno, zaznělo mnoho moudrého. Když vše náležitě zvážíme -"

Rezolut se otočil a lem jeho prašivého pláště zavířil vzduchem. „Než vše náležitě zvážíte, už nebude žádná Saporcie. Musíte začít jednat hned teď. Vytvořte plány a pak ať se armáda dá ihned na pochod. Spojenecký sbor musí zamířit na sever nejpozději na Nový rok."

„Ale to je přece už za týden!"

Rezolut přikývl. „Ano, Výsosti. Za deset dní. Může to klidně být posledních deset dní tvého národa. Přeješ si snad, aby to tak dopadlo?"

„Samozřejmě, že ne."

„Dobře. Pak tedy učiňte to, co je třeba." Elf široce rozpažil. „Velte! Požadujte okamžité vypracování plánů! Dejte nám všem důvod, abychom mohli patřičně oslavit příchod nového roku. Protože jestli to neuděláte, budeme na něj vzpomínat jako na náš poslední."

Kapitola osmnáctá

Alexie vstala spolu s ostatními, aby Rezolutovi zatleskala. Tvář měl dosud staženou zahořklým opovržením. Když princezna zachytila jeho pohled, zavrtěla hlavou. Vorquelf to pochopil a ihned se zatvářil maličko přívětivěji, třebaže zatnuté zuby a pevně sevřené pěsti prozrazovaly jeho skutečné pocity. Rezolut pokrčil rameny a opět se zahalil do ohyzdného pláště ze řvounských skalpů.

Opustila alcidskou delegaci a jako první k němu přistoupila. „Byl jsi velmi výřečný."

Jeho stříbřité oči zůstaly zcela chladné. „Dělal jsem, co se dalo. Před lety v Yslinu, když byl Havran ještě mladík, se mi to nepovedlo; a podívej, jak jsme dopadli."

„Obáváš se snad, že by to i teď mohlo skončit stejně?"

Vorquelf zavrtěl hlavou. „Ne. Ty to nepřipustíš. Zatížil jsem tě odpovědností."

Alex přikývla. Během svého proslovu ji vylíčil jako zbraň, která byla vytvořena, aby porazila Chytrinu, a ona si

dokázala velmi dobře představit, jakou odezvu to bude mít mezi přítomnými. Vždyť právě tohle bylo cílem lidí, kteří souhlasili, aby vyrůstala mezi Gyrkymy. Poskytli jí učitele a výcvik. Král Augustus ji nechal velet svým jednotkám a dohlédl na to, aby jako vojenská velitelka získala i praktické zkušenosti.

Mohlo se zdát, že ji Rezolut svými slovy zredukoval na pouhou věc, ale ona věděla, že Vorquelf to tak ve skutečnosti nemyslel. Bývaly doby, kdy by ochotně souhlasila, pokud by ji někdo označil za zbraň; dokonce by to pokládala za největší pochvalu. Nyní však dospěla a vyzrála. Věděla, že by pouhopouhá zbraň nikdy nedokázala snést tíhu odpovědnosti, kterou jí svými slovy přiřkl Rezolut.

Vtom jí levé zápěstí sevřela čísi ruka. „Stane se tak, jak říkal tento elf, Alexie. Povedeš civilizovaný svět k vítězství."

Alex shlédla na svou prapratetu. „Děkuji, že jsi ho podpořila, tetičko Taťáno."

Stařena se podívala na Rezoluta. „Musela jsem čekat velmi dlouho, než jsem konečně uslyšela jiného utečence říci pravdu."

Rezolut přimhouřil oči. „Má pravda se liší od tvé. Tvá země už je svobodná."

„Má vlast nebude nikdy svobodná - dokud je Chytrina naživu. Aurolaňané na ni mohou kdykoli znovu zaútočit." Taťána znovu stiskla Alexiino zápěstí. „Až budeš chystat válečné plány, musíš to vzít v úvahu. Je třeba donutit Adroganse, aby zůstal v Okrannelu a bránil ho. Jistě si uvědomuješ, že to je rozumné."

Vyřkla to syčivým šeptem; natolik vehementním, že z toho Alexii přeběhl mráz po zádech. O tom, že Taťána chce, aby Okrannel zůstal svobodný, se nedalo pochybovat. Alex však chovala podezření, že se její prapratetа snaží zajistit, aby Adrogansovy drakonely zůstaly ve Svarskyi. Je podezřívavá jako vždy, a tak předpokládá, že je Adrogans má. A jisté by se jich ráda zmocnila. Alexie si povzdechla, neboť věděla, že stařena není zdaleka jediná, kdo touží po dračích kanonech. Nepochybovala, že za ní během plánování tažení přijde s podobnými návrhy i řada dalších šlechticů.

„Ano, tetičko Taťáno. Vynasnažím se podle toho zařídit." Zakroutila zápěstím a vymanila se z jejího sevření. „Mám před sebou ještě hodně práce, a tak bych se do ní raději měla okamžitě pustit."

„Samozřejmě." Stařena si pevně přitiskla dlaně k sobě. „Budeš mít mou plnou podporu. Jedná se totiž o dávno vysněný závěr."

Alex se neubránila úsměvu. Žádný z výkladů snů, který kdy slyšela, se ani vzdáleně nepodobal tomu, jak byla její vlast ve skutečnosti osvobozena. Princezna si byla celkem jistá, že Taťána pilně pracuje, aby v Knize snů objevila předzvěsti nynějších událostí, a přesvědčuje okranské exulanty, že se vše odehrává podle proroctví.

A nyní se silně spoléhá na mé sny. Alex kdysi Korunnímu kruhu velice živě vylíčila řadu bitev, odehrávající se v Saporcii a Murosu, v nichž byla aurolanská armáda rozdrcena a zahnána zpět na mrazivý sever. Nevzpomínala si, že by se zmiňovala o tom, že by velela spojenecké armádě, a stejně tak neznala ani jména ostatních velitelů a další detaily, které budou upřesněny teprve jednáními zde v Narrizu. Nepochybovala však, že se Taťána v pravý čas vytasí s potřebnými pasážemi z Knihy snů.

Za Alexií se ozvalo hlasité lapání po dechu; princezna se otočila právě včas, aby spatřila Peri, jak skládá křídla a přistává přímo před ní. „Pojď rychle za mnou, sestřičko."

Alex se podívala na gyrkymskou válečnici. „Nemohu. Musím teď toho spoustu zařídit. Nemohl by Rezolut?.."

Peri zavrtěla hlavou. „Posílá mě Havran."

„Stalo se něco? Je v pořádku?"

„Nic mu není, ale musíš se co nejrychleji vrátit do vašich komnat." Peri ji popadla za ruku a jala se spolu s ní prodírat davem. Rezolut je následoval. Vojenští poradci, kteří k ní mířili, se jeden za druhým otáčeli a odcházeli, aby vyhledali krále Augusta nebo prince Erlestoka. Alex si nebyla jistá, zda jim cestu uvolňuje zlověstný Vorquelf, kráčející za nimi, nebo Periiny vztyčené drápy, ale ať už to bylo čímkoli, byla za to vděčná.

Trojice rychle prošla hradními chodbami a dostala se k věži. Spěšně vystoupali po schodišti do jejich komnat. Jakmile do nich vstoupili, princezně se málem zastavilo srdce. Havran seděl na židli blízko ohně, praskajícího v krbu. Naproti němu se uvelebila ohnivá rusovláska s tváří zakrytou nachovou maskou. Byla dosud zachumlaná do silného pláště, navlečeného přes červený jezdecký kožený oděv. V rukou křečovitě svírala kovový džbánek, z jehož obsahu se kouřilo.

„Sayce! Jak ses sem dostala?"

Mladá žena vzhlédla a pak vstala. Havran rychle vzal džbánek, který jí málem vypadl z prstů. Alex vykročila menší ženě v ústrety a pevně ji objala. Sayce zaryla prsty do Alexiiny blůzy a celá se zachvěla.

Pak se muroská princezna o krok stáhla a kousla se do spodního rtu. „Nikdo mi nechce povědět, kde je Will. Všichni jen říkají, že s vámi nepřiletěl. Tak kde je?"

Alex se podívala na Havrana, ale ten zavrtěl hlavou. „Když sem dorazila, blouznila," vysvětlil. „Poslal jsem za tebou Peri a pak jsem jí dal něco na uklidnění."

„Ano, lásko." Alex znovu sevřela Sayce v náruči. „Will tady není." Alex věděla, že se mladá žena musí dozvědět o Willově smrti, nedokázala se však donutit tato slova vyřknout. Sayce Willa vroucně milovala a čekala s ním dítě. Když jí to povím, bude to kruté... Ale když jí to nepovím...

Rezolut položil ruku na Alexiino rameno a jemným ale nesmlouvavým tlakem od sebe obě ženy oddělil.

„Nedělej to, Rezolute."

Vorquelf se na Alex podíval a zavrtěl hlavou. „Meč, který mi Will dal, s sebou přináší mnoho povinností. A tohle je jedna z nich."

Sayce vypadala překvapeně, a možná dokonce trochu vylekaně; nechala se však od Rezoluta odvést zpět ke své židli u ohně. „O co jde, Rezolute?"

Vorquelf před ní klesl na koleno a vzal její ruce do svých. „Čekáš s Willem dítě, je to tak?"

„Jak to víš?"

Rezolut se nadále tvářil upjatě, nikoli však zasmušile. „Od princezny Alexie. Všem nám na Vaelu pověděla tuto šťastnou novinu.“

„A tak i Will?..“

„Myslíš si snad, že bychom to před ním mohli utajit? Měl obrovskou radost, když se to dozvěděl.“ Rezolut ztěžka polkl, ale jeho hlas zůstal i nadále vyrovnaný, jen s nepatrným náznakem napětí. „Ta zpráva dokončila přerod Willa Norringtona. Když jsme ho s Havranem našli, byl to mladík z ulice, nerespektující zákon. Na odpovědnost pohlížel stejně jako na zákon - na obojí zvysoka kašlal. Postupem času se naučil přijmout to, že je tím Norringtonem. Spatřila jsi, jak v Meredu převzal odpovědnost za muže ze Svobodné korouhve. A kdybys ho viděla, jak si vedl v naší malé záškodnické jednotce nebo jak v Sarengulu sám čelil drakovi, pochopila bys, že jeho přerod je téměř u konce.“

„Will čelil drakovi?“

„Ano. A stejně, jako v Bokagulu zachránil život tobě, nás tehdy všechny spasil před dračím ohněm. Uchránil úlomek Dračí koruny. Pak se vydal na Vael, aby v debatě přemohl svého otce a přesvědčil draky, že by se ve válce proti Chytrině měli postavit na naší stranu.“ Rezolut sevřel její ruce ještě pevněji. „Do doby, než se dozvěděl, že jsi s ním těhotná, přebíral odpovědnost pouze za ostatní. Tvé dítě dovršilo jeho přerod. Dalo mu budoucnost. Jeho úkolem odjakživa bylo přemoci Chytrinu; předurčilo ho k tomu proroctví. Konečně však mohl nahlédnout za proroctví, a to ho učinilo úplným.“

Sayce naslouchala velmi pozorně a pak vážně přikývla. „Kde tedy je? Chtěli snad draci, aby zůstal na Vaelu?“

„Vyžádala si to jeho povinnost.“ Vorquelf na okamžik zaváhal. „Nefrai-laysh se pokusil zavraždit jednoho z draků. Will mu v tom zabránil. Draze však za to zaplatil. Ano, zaplatil za to svým životem.“

Ticho, jež nastalo, rušilo pouze praskání ohně v krbu. Sayce němě otevřela ústa a téměř bezvládně se opřela o opěradlo židle. Vytrhla ruce z Rezolutova sevření a zakryla si jimi obličej. Celé její tělo se začalo chvět, zpod masky vyklouzly krůpěje slz, jež jí stékaly po bradě a skrápěly její kožené šaty.

Alex vyrazila kupředu, ale Rezolut ji zvednutím ruky zarazil. Probodla ho zlostným pohledem, rozhněvalo ji, že jí brání Sayce utěšit. A téměř stejně ji popudilo, že dokázal muroské princezně tak lehce lhát. Alexie Willovi ve skutečnosti neprozradila, že je Sayce v jiném stavu. Rezolut měl možná pravdu, že by Willa tato zpráva potěšila, ale rozhovor, který mladý Norrington přednedávnem vedl s Alexií, napovídal, že by tomu mohlo klidně být i naopak. V jednom však Rezolut nelhal; Will skutečně dospěl a Alexie doufala, že by se díky tomu vše skutečně odehrálo tak, jak to Vorquelf vylíčil.

Rezolut položil ruce na Saycina kolena. „Poslouchej mě, princezno. Ty a tvé dítě jste budoucností Willa Norringtona. Neváhal položit život, aby zmařil Chytrininy plány, chtěl totiž, abys mohla se svým dítětem žít ve světě, který se jí už nebude muset bát. Všichni jsme odhodláni dohlédnout na to, aby se tato budoucnost uskutečnila, a potřebujeme i tvou pomoc. Když tě Will zachránil, když tě miloval a počal s tebou dítě, spojil tvůj osud s naším. A naše osudy s tím tvým. To, co ti připadá jako konec, je ve skutečnosti pouze pokračování. Budeš-li s námi, nemůžeme selhat.“

Sayce dala ruce dolů. Oči měla zarudlé a na tvářích se jí leskly cestičky po slzách. „Miluji Willa Norringtona. Následovala bych ho kamkoli. Co se má stát, stane se.“

Rezolut jedinkrát přikývl a pak se postavil. Alexie přistoupila k Sayce a vzala ji do náručí. Peri se k muroské princezně přiblížila zezadu a rovněž ji objala. Když znovu začala plakat, Alex a její sestřička ji sevřely ještě pevněji. Tiskly ji k sobě tak dlouho, dokud jejím tělem nepřestaly otřásat vzlyky; nyní se již Sayce pouze lehounce chvěla. Pak jí pomohly ulehnout do postele, kde se jí vzápětí zmocnil milosrdný spánek.

Alexie vyvlekla Rezoluta ven z pokoje. „Proč jsi jí lhal?“

„Nikoli z toho důvodu, jak si myslíš, princezno.“

„O jakém důvodu to mluvíš?“

Rezolut zvedl hlavu. „Myslíš si, že jsem ji s pomocí lži zmanipuloval, abych získal vlastního Norringtona. Víš, že jsem Willovi řekl, že nebude-li mi vyhovovat, donutím ho, aby tak dlouho plodil děti s různými ženami, než se narodí nějaké, které splní mé požadavky. Chápu, že jsi teprve před chvílí opustila síň plnou politiků. Všichni lžou, a tak bezděčně předpokládáš, že za každou lží je třeba hledat politiku.“

Z jeho slov se jí sevřel žaludek. „Tak proč jsi to potom udělal?“

„Kvůli ní. Kvůli Willovi.“ Vorquelf si zkřížil ruce na prsou. „Ve svém zármutku by byla pouhým pěšcem. Nyní získala cíl. Ví, že Will zemřel, aby zachránil ji a její dítě. Nyní je k nám vázána, k celé naší skupince. Máš snad v úmyslu toho zneužívat? Ne. A nehodláme to dělat ani já s Havranem. Naopak ji budeme chránit před lidmi, kteří by si z ní rádi udělali svou loutku.“

„Nesmíme dovolit, aby se kdokoli dozvěděl, že je těhotná. To by měla být naše první obranná linie.“

„Souhlasím, princezno; zároveň však vím, že tajemství mají velkou moc a že tohle rozhodně nezůstane dlouho skryté.“

Alex přikývla. „Co jsi měl na mysli, když jsi říkal, že jsi jí lhal kvůli Willovi?“

Rezolut se sotva postřehnutelně pousmál. „Will hluboce opovrhoval všemi, kdo ho chtěli zneužít, a rozhodně by nedovolil, aby byla zneužita jeho dcera. Není však třeba mít strach, protože věřím, že se to nestane.“

„Jeho dcera?“ Okranská princezna se na něho upřeně zadívala svýma fialkovýma očima. „Víš snad něco, co já ne, Rezolute?“

Na okamžik se zamyslel. „Proroctví, princezno, lze odjakživa vykládat mnoha různými způsoby. Koneckonců, tvá teta je na to opravdovou odbornicí. Elfština je jazyk plný jemných nuancí, a jelikož Proroctví o Norringtonovi bylo původně vyřčeno právě v mé mateřštině, vím, že nelze s jistotou říci, jakého bude Norrington pohlaví. Will byl muž, a tak si myslím, že bych měl vyzkoušet i jiné možnosti.“

„Věděl jsi předem, že počne dítě?“

„Nevylučoval jsem to, jak už asi víš.“

Zamračila se. „A věděl jsi o jeho vztahu se Sayce?“

„Ano. Došlo mi to ve chvíli, kdy o ní přestal mluvit.“ Vorquelf maličko naklonil hlavu na stranu. „Překvapuje tě to?“

„Jistěže. Nechápu, proč jsi neudělal nic, abys tomu zabránil. Vždyť početím dítěte mohl Will ztratit to, ať už šlo o cokoli, co z něho dělalo toho Norringtona. Čekala bych, že proti něčemu takovému zasáhneš.“

„Jsem jen sluha proroctví, nikoli jeho pán. Mohu pouze jednat v souladu s ním, ne ho usměrňovat.“ Ukázal na zavřené dveře. „Tak, jako jsem před chvílí jednal, když jsem mluvil se Sayce. Dělal jsem jen to, co mi přikazovala má povinnost.“

Sayce spala až do pozdního odpoledne; po probuzení povečeřela polévku s chlebem. Zatímco jedla, vyprávěla ostatním o svých posledních dnech v Murosu. Když se připravovala vytáhnout s oddíly z Navvalu, aby podnikla překvapivý útok na armádu, obléhající Caledo, obdržela naléhavou zprávu od svého otce, krále Bowmara. Sděloval jí, že hlavní město nelze udržet, a že tedy nařizuje jeho evakuaci. Její bratr, korunní princ Bowmar, měl velet ústupu na jihozápad do Zamsiny a tam se opevnit. Ona zase měla spěchat po pobřežní silnici a cestou shromažďovat civilní obyvatelstvo. Jejím úkolem bylo se postarat, aby se bezpečně dostalo přes saporcijskou hranici.

„Dělala jsem vše, co bylo v mých silách, abych tento rozkaz splnila. Rozeslala jsem posly do vesnic a městeček, aby varovali lidi a oznámili jim, že musejí co nejrychleji opustit své domovy. Mí krajané se však přesto nedokázali na zimní cestování připravit.“ Smutně potřásla hlavou. „Celá silnice je pokryta mrtvými; všichni mají odhalené tváře. Mezi běženci není jediná rodina, jež by nenesla alespoň jednu životní masku svého člena, který zahynul během evakuace.“

Alex, sedící na kraji postele, jí položila ruku na rameno. „A co zprávy o tvém bratrovi? O celé tvé rodině?“

„Otec zemřel v Caledu, stejně jako řada jiných. Utkal se v magických soubojích s mnoha kryalnirii a všechny je zabil - až na posledního. Chytrina musela za dobytí Caleda zaplatit vysokou cenu, ale uprchlíci, s nimiž jsme se cestou setkali, vyprávěli o nespočetných vlnách řvounů, přelévajících se přes hradby, rozstřílené drakonelami. Bílé město na pláni je teď rudé krví. Dříve bylo hrdé a vznešené; dnes však připomíná ústa plná zlomených zubů.

Můj bratr se skutečně opevnil v Zamsině, ale už před dvěma dny jsem od něho přestala dostávat zprávy. Nezbývá mi, než předpokládat, že je rovněž mrtev.“ Dotkla se své masky. „Budu si do ní muset udělat hodně vrypů. Pokud je mi známo, jsem poslední žijící členkou muroské královské rodiny.“

Alexie se povzbudivě usmála. „Ale dokud jsi naživu, žije i naděje Murosa.“

Sayce prudce zvedla hlavu. „Myslíš, že mě poslali pryč, protože věděli, že jsem těhotná?“

„To nevím, Sayce.“ Alexie pokrčila rameny. „Will se mi svěřil se svými city k tobě. A v Navvalu ti ráno bývalo špatně, a tak jsem si z toho vyvodila závěr.“

„A to ti stačilo, abys Willovi řekla, že s ním čekám dítě?“

Alex přikývla. „Ani na chvíli mě nenapadlo, že bych se v tom mohla zmýlit.“

Sayce se usmála a poklepala jí dlaní na koleno. „Jsem moc ráda, že to věděl. Nebyla jsem si jistá, zda jsou Rezolutova slova pravdivá, ale vím, že tobě mohu věřit, Alexie.“

„Nezbývá mi, než doufat, že tě nikdy nezklamu.“

„To určitě ne.“ Muroská princezna se usmála. „Neobjeví-li se někdo jiný, kdo by si mohl dělat nároky na muroský trůn, využiji svého následnického práva a předám ti velení nad všemi svými oddíly. Myslím, že nikde na světě nenajdeš odhodlanější vojáky.“

„Já vím. A děkuji ti.“ Alex přikývla. „Stanou se základním kamenem mé armády. S jejich pomocí osvobodíme Muroso.“

„A pomstíme Willa.“

„Ano, Sayce. A pomstíme Willa...“

Kapitola devatenáctá

Kerrigana pálily oči; ani ne tak únavou jako spíše vlivem výparů z nitra Vaelu. Poté, co Bok přišel s návrhem vyhledat Chytrininu matku a vzít jí magický vzorek, se ihned pustili do práce, aby získali povolení pro uskutečnění svého plánu. Rymramoch ho schválil bez námitek, avšak rodina Sarealnye byla proti. Přinejmenším se delší dobu zdráhala - a bez jejího souhlasu bylo nalezení Chytrininy matky prakticky nemožné.

Ukázalo se, že dračice Sarealnya přispěla svým Pravokamem do Dračí koruny. Kerriganovi se dokonce podařilo zjistit, že jí patřil žlutý drahokam, čímž setkání s ní ještě nabylo na důležitosti. Právě na tento úlomek Koruny totiž seslal kouzlo, které, jak doufal, spustila samotná Chytrina. Počítal s tím, že jeho magických otisků využije při tvorbě zaklínadla, které má objevit aurolanskou tyranku.

Ještě před získáním povolení se Kerrigan pustil do cizelování zaklínadel, která potřeboval seslat, aby mohl zahájit lov na Chytrinu. Vyhledávací kouzlo mělo porovnávat kohokoli, na nějž cestou narazilo, se seznamem zadaných požadavků, aby zjistilo, zda dotyčný odpovídá či neodpovídá Chytrininu popisu. Adept svá kritéria seřadil. Začal otisky svého kouzla, jejichž přesné vymezení pro něho bylo nejsnazší. Na konec mínil zařadit částečky Bokovy a Sarealniny podstaty - tedy pokud vůbec dostane příležitost získat od staré dračice potřebné informace. Musel své kouzlo upravit ještě v několika dalších ohledech. Teprve během práce si uvědomil, že v minulosti měl obrovské štěstí, protože nebyl ani trochu opatrný. Jakmile jeho zaklínadlo nalezlo odpovídající objekt, vyprodukovalo dvojici takzvaných heroldů. Tato sekundární kouzla vystřelila na sever a na jih od cíle a pak zahnula zpět ke Kerriganovi, aby ho informovala o svém úspěchu. Mladému čarodějovi pak stačilo několik jednoduchých výpočtů, aby zjistil, kde se cíl ve chvíli svého objevení nacházel.

Byl zde však stejný problém jako s kamennou koulí, jež Adeptovi nedávno způsobila tolik bolesti, totiž že druhotná kouzla byla přímo napojena na něho samotného. Čarodějce Chytrinina formátu by nedalo mnoho práce analyzovat jeden z heroldů a s jeho pomocí Kerrigana vystopovat. Malá ukázka, kterou mu předvedl Rymramoch, nebyla ničím ve

srovnání s tím, jakou odplatu by mu přichystala aurolanská tyranka. Musel se nějak ochránit před její pomstou. Zároveň potřeboval získat jistotu, že nestačí dostatečně rychle zareagovat a magické heroldy odčarovat.

Jeho prvním zdokonalením vyhledávacího kouzla bylo zvýšení počtu heroldů na celý tucet. Měly se rozlétnout všemi možnými směry - včetně nahoru a dolů -a pak se otočit, aby nahlásily svůj úspěch. Některá ze sekundárních kouzel učinil velmi mocnými; natolik, že musela s velkou pravděpodobností přilákat její pozornost. Jiná naopak byla velice nenápadná, což zvyšovalo šanci, že si jich nevšimne. Chytrině se možná podaří přijít na to, jakého kouzla se stala terčem, a zlikviduje některé z heroldů; to však ukolébá její bdělost, neboť si bude myslet, že je zničila všechny.

Dále - namísto toho, aby nechal heroldy vracet se k němu - jim určil pevně stanovené cíle, k nimž měly mířit. Když tam doletěly, vyvolaly nové heroldy, které pak již nejkratší cestou směřovaly do jeho mysli. Klidně by mohl řetězec kouzel bránící jeho objevení prodlužovat donekonečna, ale to by znamenalo velké zpoždění hlášení, což se mu vůbec nezamlouvalo. Určité riziko bylo zkrátka nevyhnutelné a on na ně přistoupil.

Když rodina Sarealnye konečně svolila, že mu ukáže, kde odpočívá její praméti, pověřila její pravnučku Arimtaru, aby ho k ní dovedla. Dračice se změnila do lidské podoby, ale výsledek její transformace měl daleko k dokonalosti. Kerrigan si nebyl jist, zda se mu líbí, či ne. Arimtara byla mnohem vyšší než on. Na těle neměla jediný chloupek a její zašpičatělé uši se podobaly spíše elfským než lidským. Sírově zbarvené duhovky jejích očí chtě nechtě budily pozornost a to, jak v nich vířily zlatavé odlesky, působilo téměř hypnoticky. Dračice v lidské podobě měla široká ramena a pevné svaly; její oděv tvořila pouze bederní zástěrka, sandály a vycpávaná kožená vesta, která jí zakrývala ramena a ňadra, ale už ne o mnoho více. Kerrigan neměl ani potuchy, jakému tvoru kůže původně patřila.

Arimtaru doprovázela malá skupina dračích otroků. Společně sestupovali do hlubin Vaelu; kráčeli úzkými průchody s hrbolatými stěnami. Kerrigan dvakrát či třikrát málem upadl do bezvědomí, když se nadechl škodlivých výparů, ale Arimtara a Bok ho vždy včas podepřeli a odvedli do bezpečí. Na draky a Rymramocha plyny vůbec nepůsobily, a zda měly nějaký vliv na Boka, Kerrigan nedokázal určit.

Konečně dorazili k malému otvoru, jímž se mladý čaroděj stěží dokázal protáhnout. Když se mu to konečně povedlo, zjistil, že se nachází ve vlhkém jeskynním dómu s vysokou klenbou. Napřímil se a rozhlédl se kolem sebe.

Podlahu na mnoha místech pokrývaly tmavé kalužiny. Uprostřed dómu ležela obrovská dračice. Křídla měla složená a ocas ohnutý, a tak jí zakrýval přední tlapy. Kerrigana napadlo, že se v mnohém podobá kočce.

Přinejmenším se jí podobá, dokud se člověk nepodívá na její hlavu. Sarealnya se pyšnila třemi páry rohů, z nichž poslední a největší jí ve spirále vyrůstal z temene. Z koutku tlamy jí vykukovala zahnutá špička velkého zubu. Kterákoli z barevných šupin, jež na jejím těle vytvářely zvláštní vzory, by mohla lidskému válečníkovi posloužit jako štít, kterým by se mohl zakrýt od kotníků po hrdlo.

Bok se uvelebil na stalagmitu a změnil si ruce a nohy, aby se na něm snáze udržel. Na okamžik se zachvěl. „Dává to smysl, že si zvolila toto místo.“

„Ano. Milovala to tady.“

Kerrigan se málem zeptal proč, ale vtom si vzpomněl na jednoduché dračí kouzlo, jemuž ho naučil Rymramoch. Draci měli schopnost vidět ozvěny a rezonance vytvořené různými věcmi v proudu času. Když se na něj podíval dračíma očima, jeskynní dóm náhle ožil. Skalní stěny se přelévaly do nových podob, stalaktity se měnily ve stalagmity a jezírka na podlaze mizela a zase se objevovala. Stalagmity, zářící pestrou škálou odstínů, se kvapem zvětšovaly a leskly se vlhkostí bohatou na minerály, jež umožňovala jejich růst.

„Je to nádherné místo.“

Arimtara se na něho podívala, jako kdyby spolu pozorovali svítání, a on jí začal vysvětlovat, co je to slunce. „Vezmi si to, pro co jsi sem přišel.“

Kerrigan se začervenal a vykročil k nehybné prastaré dračici. Zastavil se u konečku jejího ocasu. Mnohem raději by sice získal úlomek její šupiny, ale musel přistoupit na to, že se nedotkne Sarealnyiny tělesné schránky. Věřil však, že silná vrstva prachu, která se na ní nahromadila, je nedílnou součástí dračice už tak dlouho, že do sebe podle magického Zákona nákazy vstřebala část její podstaty; a právě s tou si musel vystačit.

Rychle shrnul trochu prachu do malého džbánku a pak na něj seslal předběžné diagnostické kouzlo. Mělo mu napovědět, nakolik silná je získaná podstata, a určit, zda si nemá vzít ještě trochu prachu. Výsledky se dostavily okamžitě a mladý čaroděj se zamračil. „Tohle nebude fungovat.“

Velká loutka k němu přistoupila. „Jaký je problém?“

„Pravokam představuje zhmotnění dračí duše. Je vlastně zdrojem podstaty. Není-li v těle přítomen, všechny věci, které toto tělo obvykle vymezují, nezanechávají žádný dojem. Tak třeba dřevo, tvořící tvé tělo, Mistře, by mělo být tvou podstatou celé nasáklé, avšak pochybuji, že by mi k něčemu byl prach na tvé dračí podobě.“

„To není dobré.“

Kerrigan zavrtěl hlavou. „To ne, ale myslím, že existuje i jiná cesta.“

Arimtara byla v mžiku u nich. „Dohoda zněla, že se nedotkneš její tělesné schránky.“

„Vždyť já vím.“ Kerrigan postavil džbánek na podlahu. „Říkala jsi, že toto místo milovala. Něco z ní se stalo jeho součástí; viděl jsem to, když jsem si to tu prohlížel dračíma očima. Myslím, že by mi částečka její podstaty, obsažená v této jeskyni, mohla stačit, ale aby mé kouzlo zafungovalo, budu ho muset seslat zde.“

Rym se otočil k Arimtaře. „Dovolíš mu to?“

„Ano. Ale ať si s tím pospíší.“ Její tvář se zachmuřila. „V poslední době došlo v okolí k jistým incidentům, a tak se tu nechci zbytečně zdržovat.“

„Budu pracovat tak rychle, jak to jen půjde.“ Kerrigan klesl na kolena a pak se posadil. Jal se zvolna oddechovat a třídit si myšlenky. Soustředil svou pozornost na krůpěje vody, tříštící se o hladinu nejbližší kalužiny, a pak použil dračí magii, aby se i s celou místností vydal proti proudu času. Dóm se začal rychle měnit; vrstvy krasové činnosti - dílo

nesčetných století - mizely jedna za druhou. Nakonec se čas zastavil. Byl den, kdy do jeskyně vstupovala velkolepá zlatá dračice. Vstup byl tehdy mnohem větší, avšak Sarealnya jediným škubnutím drápu seslala kouzlo, které ho změnilo v úzký otvor, jímž byl dnes. Ulehla na podlahu. Její šupinatá kůže se zavlnila svalovými křečemi; pak položila hlavu a všechno nasvědčovalo tomu, že upadla do hlubokého spánku.

Kerrigan se zaměřil na pocit klidu, jenž z ní vyzařoval, a začal příst své kouzlo. Využil znalosti zaklínadla, jež seslal na úlomek Dračí koruny, aby navodil ještě klidnější atmosféru. Ač to ostře kontrastovalo s původním záměrem jeho kouzla, oba elementy se přesto vzájemně proplétaly téměř s jakousi hravou lehkostí.

Poté soustředil pozornost na Boka a seslal diagnostické zaklínadlo. Během mrknutí oka o něm získal veškeré informace, které by mohl potřebovat. Některé, jako například věk, ihned vyřadil coby nepodstatné; jiné však zvolil a nabalil je na své dosavadní dílo. Využil Bokovu podstatu jako nástroj, jímž vše vytvaroval do podoby vířící modré koule, ve které usilovně pulzovaly zlaté a černé kontrapunkty.

Tato koule byla jeho modelem Chytriny a teď, když ji držel v ruce, se chystal širokým obloukem seslat své vyhledávací kouzlo. Uslyšel dunění ve spáncích; považoval ho však jen za příšernou bolest hlavy a donutil se na ně nemyslet. To se mu záhy podařilo a on se ponořil do velké magické řeky. Jal se z ní čerpat energii pro svůj výtvor; netrvalo dlouho a kouzlo začalo žít vlastním životem. Naleznout Chytrinu nebylo nic lehkého. Dalo se sice logicky předpokládat, že pobývá v Aurolanu, ale Bok se zmínil o tom, že se nedávno objevila v Alcidě, kde zničila město Porasenu. Kerrigan se tedy otočil tváří k východu. Prsty jeho levé ruky ukazovaly na severoseverovýchod a pravé ruky zase na jihojihovýchod. Kouzlo vystřelilo kupředu a jalo se propátrávat tuto obrovskou kruhovou výseč. Mladý čaroděj věřil, že nachází-li se Chytrina kdekoli od Gyrvirgulu po Narriz, neunikne jeho pozornosti.

Zaklínadlo tedy vyrazilo plnit svůj úkol; zůstalo po něm jen slabé svědění kůže. Kerrigan potřásl hlavou a překvapeně zjistil, že dunění ve spáncích nepřestává. Podíval se na Arimtaru. „Co se to děje?“

„Kouzli rychleji, človíčku,“ zavrčela dračice. „Vědí, že tu jsme.“

„Kdo to ví?“ Kerrigan se zakymácel a pokusil se vstát. „Už jsem hotov.“

Arimtara ukázala zpátky k východu z dómu. „Tak pohnil“

Rymramochovy dřevěné údy zaklapaly, ale loutka byla příliš pomalá, a tak ji Bok popadl a přehodil si ji přes záda. Kerrigan vyrazil za urZrethiem, ale na dračici zřejmě nebyl dost rychlý, protože do něj neomaleně strčila. „Dělej!“

Dračí otroci již spěchali k východu. Vtom ten, jenž byl nejblíže k otvoru ve skalní stěně, vykřikl a zavrávoral. Kerriganovi to připadalo, jako by mu v mžiku narostl šedý vous. Otrok sevřel věc, která se mu zahryzla do krku, odtrhl si ji od sebe a roztříštil o stalagmit. Po hrudi mu stékala krev; mladý čaroděj nestačil mrknout a už tu byly dvě další stejné věci, jež se ještěrovi zakously do stehna a břicha.

Nyní jich otvorem do síně proudil nespočet - zdálo se, že se proti nim žene šedá vlna. Nepodobali se žádnému z tvorů, které Kerrigan ve svém životě viděl. Poskakovali jako králíci, ale ramena a hlavy jim obrůstaly štětinaté hřívy. Jejich otevřené tlamy byly plné zubů ostrých jako jehly a vyzáblé paže konaly zahnutými spáry. Ocasy tvorů mladému čarodějovi připomínaly krysí; byly však pružné a ohebné jako biče a končily malými kulatými chumáči, tvořenými stejně drsnými štětinami jako hřívy.

„Gvakrové!“ Arimtara ukázala na Kerrigana. „Tvé měkké maso rozsápají během pár okamžiků - a to jsou jen ti nejmenší.“

Otroci se stáhli. Většina měla ruce probodané ostrými štětinami, zatímco jejich kůže byla rozrytá a podrápaná. Gvakrové se dlouhými skoky hnali kupředu, přičemž vrčeli a ostře poštěkávali. Mnozí podnikali klamné útoky, jež způsobovaly jen malá zranění. Tím však odlákávali pozornost od těch, kteří se chystali zabíjet. Otroci je od sebe odtrhávali, drtili jim lebky a rozhazovali je po jeskyni; na jejich místě se však objevovali další a další netvoři, větší než předchozí. Ti malí měli protivníka zřejmě jen zaměstnat, aby se otvorem ve skále mohli protáhnout jedinci zvíci velkého psa či malého poníka.

Arimtara zavrčela tak zlověstně, až z toho Kerrigana zamrazilo v zádech. Adept se zatajeným dechem sledoval, jak se první otroci začínají hroutit na podlahu. „Budu muset,“ řekla dračice chraplavě, „zabít jejich vůdce?“

Už to nestačila dopovědět. Kerrigan vytřeštil oči. Na Arimtaru zaútočil obří gvakra, celý bílý jako nějaký přízrak, jenž se musel dostat do dómu průchodem, skrytým za gigantickým tělem prastaré dračice. Byl vysoký téměř dvacet stop a nepředstavitelně silný; drápatou prackou popadl Arimtaru za hlavu a celou ji zvedl do vzduchu. Dračice se mu jala rukama drásat zápěstí, z něhož vytrhávala velké cáry zkrvavené kožešiny. Musela mu tím působit příšernou bolest, ale bílý obr ji nedával najevo. Adept viděl, jak se svaly na jeho předloktí prudce napínají a...

Chystá se jí rozdrtit lebku!

Kerrigana se zmocnila panika; celého ho rozechvěla a pokryla mu kůži pupínky. Mysl mu zatemňoval bolestný křik dračích otroků a pronikavé kvičení umírajících gvakrů. Nalevo od něho se vlna malých netvorů dostala k Bokovi. Několik jich mu vyrvalo Rymramocha; urZrethi tím však získal čas na přeměnu. Z jeho kůže se stala zbroj posetá vyčnívajícími bodci a z dlaní malé, vysoce účinné sekáčky.

Kerrigan chtěl zakvílet: „Už ne!“, ale tato slůvka mu nikdy nevyšla z úst. Nebál se o sebe - jen o své přátele a spojence. Právě to mu dodalo odvahu. Uprostřed oceánu úzkosti, který se v něm dmul, se vynořil ostrůvek, jehož se mohl zachytit. Nedovolím, aby mí přátelé znovu umírali. Nic se jim nestane, začnu-li ihned jednat!

Zvedl pravou ruku a zagestikuloval s ní; ve chvíli nouze se jako obvykle uchýlil ke kouzlu, které znal ze všech nejlépe. Zaklínadlo zasáhlo bílého obra do pravého ramena a lokte a otočilo jeho tělo o sto osmdesát stupňů. Loket dunivě narazil na hlavu kamenné dračice. Kloub se roztříštil a - což bylo ještě lepší - úlomky kostí zpřetrhaly nervy, čímž znecitlivěly paži a připravily ji o veškerou sílu.

Vtom se ke Kerriganovi dostal první z menších gvakrů a pokusil se mu zahryznout do pravého předloktí. Zpod kůže mladého čaroděje vyrašila zbroj z dračích kostí a uchránila ho před zraněním; magické brnění však nepřestalo působit,

protože netvor na něm zůstal viset jako klíště. Další gvakra ho bezvýsledně kousl do stehna a jiný se pokusil posvačit tukové záhyby na břiše. Útočící netvoři v mžiku změnili jeho roucho v cáry. Jejich vrčení se slilo v bručivou kakofonii a váha jejich těl způsobila, že se zapotácel a musel se opřít zády o nedaleký stalagmit.

Kerrigan cítil jejich kousnutí; nebyla však pro něho ničím víc než mravenčením ve znecitlivělé končetině, probouzející se k životu. Když si Adept uvědomil, že mu netvoři nemohou ublížit, setřásl je ze sebe, zuby jim sklouzly po magickém brnění, odlepil se od krápníku a rozběhl se k východu z jeskynního dómu. Svým činem na sebe strhl pozornost dalších gvakrů. Všichni se z něho snažili urvat lákavé sousto, ale dařilo se jim zahryznout maximálně do svých soukmenovců. Každého zraněného vždy pohotově obklopilo několik dalších gvakrů a pustilo se do kanibalské hostiny.

Kerrigan se dostal k východu, co nejrychleji se otočil a pak se pozpátku nacpal do otvoru. Malí gvakrové, které tím rozdrtil, pronikavě vřískali; ti větší, snažící se proniknout do jeskyně, na něho zuřivě dotírali, ale nebylo jim to nic platné. Mladý čaroděj zvedl ruku, aby od sebe odtrhl jednoho z netvorů, jenž se mu zakousl do obličeje, a vykřikl, když mu ostré štětiny probodly dlaň. Na okamžik se ho zmocnil strach, že brnění selhalo, ale pak si uvědomil, že ho chrání pouze před nepřátelskými úmysly jiných. Na to, že nešikovně sevřel štětinatého gvakru, tedy nemohlo reagovat.

Pod svíjejícím se kobercem netvorů si připadal jako strom uprostřed zimní bouře, který zavává sníh. Napadlo ho, že by se mohl sesíláním kouzel vyčerpat a stát se zranitelným, a tak se soustředil a jal se čerpat energii z magické řeky. Věděl, že kdyby chtěl, mohl by se jí nechat prostoupit a modifikovat svou zbroj z dračích kostí. Zpod kůže by mu vykoukly malé jehličky, které by do těl útočících gvakrů vstříkly smrtící jed. Zasažení netvoři by rychle otekli a zemřeli udušením; předtím by se mu svíjeli u nohou a chraplavě lapali do dechu.

Napadaly ho i další věci - báječné, avšak pro gvakry velmi nepříjemné. Mohl by zvýšit teplotu vzduchu ve svém okolí natolik, že by se netvoři změnili ve žčernalé oharky. Nebo by z něj mohl naopak veškeré teplo odčerpat, a tak by se s nich staly ledové sochy, jež by roztříštil jediný dotek. Myslí se mu honil nekonečný počet možností a Kerrigan věděl, že může mít dost energie, aby je všechny uskutečnil.

Mladému čarodějovi se představa vlastní všemohoucnosti natolik zalíbila, že se málem ponořil hlouběji, mezi silnější proudy magické řeky. Mimoděk si však vzpomněl na Rymramochovo varování. Kdyby to skutečně udělal, moc, vzpírající se lidskému chápání, by ho nepochybně zahubila. Zachvěl se a v duchu se pokáral za takový nerozum; přesto však načerpal ještě trochu energie a seslal diagnostické kouzlo.

Gvakrové - přinejmenším z pohledu magie - nebyli příliš složitými bytostmi. Jejich anatomie se podobala králičí ještě mnohem víc, než Kerrigan předpokládal. Jakmile pochopil jejich podstatu, seslal další kouzlo. Nejdříve začalo působit na netvory v jeho těsné blízkosti, ale postupně se kolem něj šířilo v neviditelném kruhu. Zuřivé bytosti jedna za druhou usínaly. Stisk jejich čelistí povoloval a gvakrové s tlumenými žuchnutími odpadávali z Adeptova těla.

Větší netvoři, kteří vzdáleně připomínali vlky, neusnuli okamžitě. Nejprve zmalátněli, jejich útoky znatelně zpomalily a přepadení otroci toho neváhali využít. Seknutí drápů jednoho z nich gvakrovi čistě oddělilo hlavu od těla, zatímco jiný rozdrtil svého trýznitele na krvavou kaši. Bok dlaní, změněnou v sekáček, přeťal prsní kost nejbližšího netvora a pak se oklepal, aby ze sebe setřásl ty, kteří viseli na jeho bodcích.

Kerrigan se otočil, aby zjistil, co se stalo s Arimtarou. Doufal, že jeho kouzlo bylo dostatečně účinné, aby zpomalilo bílé monstrum, se kterým bojovala. V přítmí ji spatřil, jak vstává, a samým překvapením zalapal po dechu.

To proto, že se zvedala z velké krvavé lázně, která bývala obrovým břichem. Z ramena jí sklouzl silný provazec oslizlých vnitřností, jenž se však zachytil na bodci, vyčnívajícím z jejího lokte. Dračice se celá hrbila a měla ještě širší ramena a větší svaly než dřív. Nechala si narůst dlouhý ocas a její prsty končily drápy.

Podívala se na mladého čaroděje; netvorova krev z ní stékala celými proudy. Za jejími zády vytryskovala z gvakrova rozervaného srdce v pravidelných intervalech rudá fontána, jež pokaždé dostříkla o něco níž. Arimtara se rozhlédla. Podívala se na hrstku přeživších otroků, Kerrigana, Boka a loutku. „Děkuji ti za pomoc, Kerrigane Reesi. Bojoval jsi velmi působivě, ale přesto by mě zajímala jedna věc - proč jsi je nezabil?“

Upjatě pokrčil rameny. „Prostě jsem to neudělal.“ Nechtěl se jí přiznat, že ani na chvíli nepomyslel na zabíjení - snad jen v představách o všemohoucnosti, které se ho nakrátko zmocnily. „Myslím, že už můžeme jít.“

Arimtara rychle změnila podobu, a tak vypadala stejně, jako když je sem vedla; s tím rozdílem, že teď byla úplně nahá, protože její šaty nevydržely proměnu a následný boj. „Nepotřebuješ tu být, až ji tvé kouzlo najde, je to tak?“

„Ne.“ Kerrigan se podíval na rozervané zbytky svého roucha. „Ve skutečnosti bych byl tou dobou nejraději někde úplně jinde. V nových šatech a s něčím teplým k snědku.“

Odplivla si. „Jistě, něčím na zahnání téhle pachuti. Odvedu vás zpět.“ Arimtara mávla rukou směrem k východu, pak zvedla loutku a hodila ji Bokovi. Vzápětí se dračice otočila k otrokům a cosi na ně rozkazovačně zasyčela.

Ti se ihned poslušně sehnuli pro dostatečně velké kameny a jali se s nimi rozbíjet hlavy spícím gvakrům.

Arimtara vrhla rychlý pohled na Kerrigana. „Ty možná nevidíš důvod, proč je zabíjet, ovšem já ano. Stejně přijdou další. Vždycky se objeví. A naneštěstí se nikdy objevovat nepřestanou.“

Kapitola dvacátá

V průběhu dvou dní, které následovaly po Rezolutově výstupu před Radou králů, se jednání odvíjela o poznání rychleji, ne však tak rychle, jak by si to princezna Alexie přála. Bylo dohodnuto, že nejzkušenější vojenští poradci a štábní důstojníci vytvoří komisi, jež naplánuje spojenecké válečné akce na území Saporcie. Na činnost komise měla dozírat skupina politiků, která však - naštěstí! - nezahrnovala Scrainwooda. Orioského krále v ní zastupoval princ Erlestoke.

Alexie doufala, že bude moci samojediná obsadit místo okranské delegace. Taťána však podotkla, že se její pra-praneteř má stát vrchní velitelkou, a tak bude muset hájit zájmy všech národů, ne pouze toho svého. Proto požádala, aby se mohla rovněž stát členkou komise, a panovníci na její návrh bez většího zdráhání přistoupili. Alexie

chovala podezření, že to udělali, aby se Taťány zbavili; při plánování tažení stejně nemohla být moc platná.

Alexie zjistila, že dosažení kompromisu při politických jednáních není nic jednoduchého. Bylo například dohodnuto, že se plánování neobejde bez přesných map a seznamů odpovídajících skutečnosti. Okamžitě započaly pře o to, čí kartografové odvedou nejlepší práci a kdo by měl mít přístup k jakým údajům. Někteří nižší saporcijští šlechtici se navíc očividně domnívali, že budou-li jejich državy na mapě označeny za „neprůchodné pustiny“, válka se jim velkým obloukem vyhne.

K podobným zmatkům a pomýlením docházelo i v případě seznamů obsahujících údaje o vojenských oddílech a zásobách. Na papíře to vypadalo, že se každá jednotka v Saporcii nebo táhnoucí do ní pyšní plným stavem samých elitních válečníků, kteří by klidně dokázali vyhrát válku jen se zlověstným leskem v očích a nožíkem v levé ruce. Alexie věděla, že to je holý nesmysl, bylo však otázkou národní cti, aby se příspěvek každého státu vyrovnal všem ostatním, nebo je dokonce zastínil. Politici tvrdě bojovali o to, aby právě jejich vojáci šli do bitvy jako první, neboť očekávali, že tím pádem jako první získají slávu. Ani když Alexie poznamenala, že to pravděpodobně znamená jen to, že jako první zemřou, názory politiků se vůbec nezměnily.

Alexie vyslala Peri, Havrana a Dranaeho, aby provedli nenápadnou inspekci shromažďujících se vojsk. Hodnotili jednotky na základě morálky, ostřílenosti, výcviku, vybavení a kvality důstojnického sboru. Ty, v jejichž čele stáli urození velitelé bez větších zkušeností, byly považovány za méně spolehlivé než například alcidské oddíly vedené profesionálními vojáky. Na Havranův návrh věnovali pozornost i stavům zásob ve skladištích a cenám produktů na trzích, neboť nedostatek základních potravin mohl být podstatně smrtonosnější než jakákoli nepřátelská armáda.

Alexie počítala i se Saycinou pomocí, avšak zpráva o Willově smrti muroskou princeznu zdrtila. Alex se cítila lapena mezi nutností plánovat vojenské tažení a touhou pomoci své přítelkyni. Zoufala si, že ji nedokáže povzbudit. Pak - opět na Havranův návrh - Sayce navštívil Neysmith Carver. Věnoval jí amulet, obsahující poslední malý úlomek Temmeru. S pomocí pevného stříbrného řetízku jí ho zavěsil na krk a muroskou princeznu téměř ihned opustila zasmušilá melancholie.

Přišla za Alex a dotkla se malé dýky. „Řekl mi, že tento přívěsek je určený pro mě a mé dítě. Že to je součást Norringtonova odkazu.“ Alex znepokojilo, že Ney ví o Saycině stavu, a zeptala se Havrana, zda mu to náhodou neprozradil. Starý válečník to ovšem popřel a Alexii nezbylo, než zdráhavě přijmout vysvětlení, že muž, který dal úlomkům Temmeru novou podobu, může jejich prostřednictvím zjistit mnoho skrytých věcí. Sayce však skutečně ožila, a tak si řekla, že na tom není nic špatného.

Muroská princezna okamžitě přispěchala Alexii na pomoc a stala se její oddanou pomocnicí. Její podpora se ukázala být klíčovou hned z několika důvodů. Muroské jednotky věděly, jak statečně si Alexie počínala při obraně Navvalu, a když po jejím boku navíc stála Sayce, snáze přenesly svou věrnost na novou velitelku. Sayce navíc měla trpělivost s politiky, a ať už po nich žádala cokoli, vždy se jí od nich podařilo získat více informací, než bylo třeba. Krom toho Taťána - z důvodů, jež byly pro Alexii velkou neznámou - nalezla v muroské princezně zalíbení, a Sayce dokonce o její prapratetě někdy říkávala, že „překoná-li člověk její mrzoutskou skořápku, není zdaleka tak špatná, jak se zdá“.

Alex jí raději nikdy neřekla, že by tetinu skořápku nejraději překonala s pomocí Srdce, svého nového meče. Každopádně však Sayce dokázala Taťánu uchlácholit, a dokonce ji využít ke zkrocení ostatních politiků. Snažení muroské princezny konečně pořádně rozpohybovalo události. Výsledkem bylo, že o pouhé dva dny později získali štábní místnost, potřebné mapy i údaje o jednotkách, a tak mohli přejít k základním věcem, týkajícím se chystaného tažení.

Schůze se přesunuly z hradu do hlavních narrizských kasáren. Velká hranatá budova měla čtyři podlaží, přičemž to nejvyšší sestávalo ze dvou prostorných pokojů a venkovní terasy, tvořené střechou třetího patra. Velkými okny dovnitř proudil dostatek světla; navíc lidé měli kdykoli možnost vyjít ven na čerstvý vzduch. Členové komise zde mohli volně bloumat a hovořit se svými kolegy. Plánovači obsadili nejsevernější místnost. Výhled, jenž odtud měli, jim neustále připomínal jejich ožehavý problém - nepřátelskou hordu, která se neúprosně přibližovala zpoza obzoru.

Alexie počkala, dokud nebyly zavřeny všechny dveře - ty, jež vedly na terasu, i ty na schodiště - a teprve poté začala mluvit. Všichni shromáždění důstojníci, a dokonce i politici s výjimkou Sayce byli starší než ona. V některých pohledech viděla úctu a ochotu naslouchat. Oči jiných však zůstávaly přimhouřené - dotyční trpělivě čekali, aby mohli zvážit její slova. A našli se i tací, kteří ji pozorovali s lhostejnými výrazy ve tvářích, což svědčilo o tom, že již mají své vlastní plány a že budou projevovat nesouhlas s čímkoli, co řekne, jen proto, aby tak získali lepší pozici při jednáních.

Poslední skupinu z celého srdce nenáviděla. Byla si jistá, že má pravdu, a nevadilo jí, že její závěry budou pokládány za sporné. Čekala však od pochybovačů alespoň trochu soudnosti; věděla ovšem, že se nenechají přesvědčit, i kdyby na jejich námitky odpovídala seberozumněji. Tito lidé ji budou tak dlouho zdržovat a házet jí klacky pod nohy, dokud jim to bude připadat výhodné. Nakonec sice přistoupí na její návrhy, ale nejprve jí způsobí mnoho horkých chvil, jež neprospějí nikomu jinému než nepříteli.

Alexie začala hovořit tichým hlasem, který nutil k pozornému naslouchání. „Saporcie je zemí s bohatou vojenskou historií. O jejím nejsevernějším regionu se mluví jako o vysočině; sestává z hor a údolí, které dokáží pořádně znepříjemnit válečné operace. My však máme štěstí, protože tato vysočina nepřítele zpomalí, a možná nám dokonce umožní lapit do pasti aurolanský sbor pochodující z Murosa po pobřežní silnici a zničit ho. Nemluvě o tom, do jaké míry ztíží nepřátelské zásobování.“

Otočila se k mapě, visící na stěně, a zvolna po ní šikmo přejela ukazováčkem - od hranice Loquellynu po místo, kde se setkávaly hranice Murosa, Oriosy a Saporcie. „Tady dole, v tomto kritickém bodě, se nachází opevněné město Fronosa. V minulosti sehrálo důležitou roli při odrážení útoků; nedokáži však říci, jak dlouho vydrží vzdorovat drakonelám. Jeho výhodou je, že aby se dostali k hradbám, musejí nepřátelé nejprve vystoupat po silnici plné serpentin, na níž budou velmi zranitelní.“

Generál helurského jezdectva potřásl hlavou. „Drak by dokázal Fronosu jednoduše roztavit a Aurolaňané by měli volnou cestu."

Alexiiny oči se změnily ve fialkové štěrbinky. „S touto možností musíme v této válce počítat neustále. Chytrina zatím nasazovala draky pouze vzácně - proč, to nevíme. Bylo by hloupé předpokládat, že v tom bude pokračovat; jisté však je, že musí mít vážné důvody, proč je dosud nevyužila naplno."

Ostatní ihned začali dávat k dobru své názory ohledně Chytriny a draků; Alexie je však rázně přerušila tím, že plácla otevřenou dlaní do mapy. „Tak dost. Nejsem si jistá, zda kdokoli z vás rozumí strategickým a taktickým problémům, kterým čelíme. Začneme-li teď planě spekulovat o tom, proč náš nepřítel dělá to, co dělá, neskončíme s tím dřív, než se do této místnosti nahrne Chytrinina horda. Takové úvahy jsou bezúčelné. Ale pokud se nenaučíte znát budoucí bojiště lépe než vlastní obýváky, pouze tím zbytečně přivodíte smrt sobě, svým podřízeným a vlastně i nám ostatním. Na debaty bude dost času později. A teď laskavě jen poslouchejte, co říkám."

Savarský šlechtic popotáhl. „Měl jsem za to, že tu jsme, abychom naplánovali válku; ne, abys nám tady dělala přednášku o geografii. Ukaž mi nepřítele a já ho skolím - tak jednoduché to je!"

Alexie vztekle sevřela ruce v pěsti, ale dříve, než stačila cokoli říci, otočila se k muži, který promluvil, velkovévodkyně Taťána. „Slova mají moc, můj pane. Dokonce i hloupá slova. Ta, která jsi právě vyřkl, již vypadla z úst mnoha válečníků. Mnoha mrtvých válečníků. Nebudeš-li ji poslouchat, jsem si jistá, že se k nim brzy připojíš."

Stařenina slova se ke konci změnila v chraplavý šepot, ale šlechtic neměl sílu protestovat. Zbledl tak, že se jeho obličej barevně připodobnil jeho bílému nabíranému límečku. Sklonil před Alexií hlavu a o jeden dva kroky ucouvl.

Alexie pokračovala ve svém proslovu. „Tady, jižně od Loquellynu a severně od Srpového moře, se rozkládají pláně, rozdělené dvěma řekami, které pramení na vysočině. Obě řeky jsou volně splavné a vede přes ně jen hrstka brodů. Města na těchto brodech jsou opevněná, nikoli však dostatečně. Jestliže se nepříteli podaří obsadit Fronosu a udeřit na severozápad, mohl by se snadno zmocnit severních plání. To by připravilo Saporcii o většinu obilí z příští úrody, znesnadnilo by to Loquelfům přispěchat nám na pomoc a navíc by to ulehčilo aurolanské zásobování podél pobřeží nebo přes Srpové moře.

Nás tady v Narrizu dělí od Fronosy pouze pětasedmdesát mil vzdušnou čarou - ovšem předhůří Bokagulu tuto cestu značně prodlouží a ztíží. Série náhlých přepadů a rychlých protiútoků nám i tady - stejně jako v Murosu - pomůže zpomalit aurolanskou hordu a zabránit jí, aby se dostala k hlavnímu městu."

Přesunula ukazováček jižně od Narrizu. „Tady máme další pláně, které jsou ideální pro bitvy - a také se jich na nich celá řada odehrála. Pláně směrem k Alcidě mírně stoupají, celá oblast kolem jižního námořního přístavu Sanges je pak hustě zalesněná a v případě nouze by se mohla stát naším posledním, těžko dobytným postavením."

Alexie položila dlaň na Bokagul. „Zemi urZrethiů napadlo aurolanské vojsko, ale povedlo se jí je odrazit. Nečekám od tamních obyvatel žádnou velkou pomoc, ale věřím, že se toto křídlo naší obrany udrží. Navíc, žádná armáda Bokagulem nedokáže postupovat moc rychle, a tak nás gyrkymští zvědové i pozemní průzkumníci, vyslaní tím směrem, jistě včas varují před jakýmkoli blížícím se nebezpečím.

Loquellyn je naopak velkou neznámou. Není zde ani jediný zástupce tamní královny. Loquelfové ovšem posílali své vojáky do Pevnosti Drakonis a jejich Černá pírka stále slouží Adrogansovi v Okrannelu. Jednou z věcí, které musíme neprodleně udělat, je zjistit, jaký je názor Loquelfů na současnou situaci. Považovat Loquellyn předem za zabezpečené křídlo by bylo hloupé a snadno by to mohlo vést ke katastrofě."

Odvrátila se od mapy a zkřížila si ruce na prsou. „K bojům dojde na severních pláních. Nacházejí se tam klíčová místa, jako jsou města na brodech a několik dalších, o která se v uplynulých staletích už nejednou bojovalo. Budeme čerpat ze zkušeností jiných velitelů a vyhneme se chybám, jichž se kdysi dopustili."

Salnijský kapitán zvedl ruku. „Nezmínila ses o orioském křídle."

„Co tím chceš říci?"

Tělnatý muž se usmál. „Myslel bych si, že to je celkem nabíledni. Princ Erlestoke zde možná zastupuje Oriosany, ale pravdou je, že není jejich vrchním velitelem. Teď neberu v úvahu, co by mohl podniknout jeho otec, jen se ptám, co se stane, když Chytrina napadne Oriosu a celé království se jednoduše zhroutí? Její hordy by pak v mžiku zaplavily jižní pláně a v dalším mžiku by se dostaly před hradby Narrizu."

„To byla významná připomínka, kapitáne Venesi. Tohle by vskutku mohl být problém. Musíme tedy vymyslet, jak ho vyřešit. Máš nějaký přínosný návrh, nebo se jen snažíš urazit prince Erlestoka planými narážkami na to, jak jeho otec vládne jeho vlasti?"

Její odpověď důstojníka překvapila. „Nechtěl jsem -"

„Protože," nenechala se přerušit Alexie, „pokud by to princ vzal jako urážku a přímo tady a teď - kupříkladu venku na terase - se dožadoval satisfakce, ochotně bych mu dělala sekundanta. Navzdory všemu, co se dosud stalo, to nevypadá, že bys chápal, jak se věci mají. Dobrá, ještě jednou to tedy všem velmi pečlivě vysvětlím."

Ukázala na Sayce. „Princezna Sayce viděla pád své vlasti, vyvraždění své rodiny, rozbořeni měst a vyplenění venkova - toho všeho se dopustil nepřítel, který nezná slitování. Chytrině nejde o nic menšího než o dobytí celého světa. Proč? Na tom nezáleží. Nedá se s ní smlouvat a nelze se s ní dohodnout - bez ohledu na to, co si myslíte, že udělal král Scrainwood. Pokud vyhraje, vaše malicherné sváry a soupeření nebudou pouze zapomenuty, nýbrž se stanou příčinou jejího vítězství.

Chytrininy jednotky jsou zavilé, divoké a brutální; nejsou však neporazitelné. Můžeme je zastavit. A také je zastavíme. Poženeme je zpět přes Muroso. Poženeme je zpět Sebcií. Zničíme je a s nimi i jejich vládkyni."

Zavrtěla hlavou. „Tohle není žádné rytířské klání, je to válka. Chytrina ji vede po svém - nedává milost a ani o ni nežádá. Zabíjela i vilwanské děti; vaše děti. Jatka v Sebcii a Murosu se vzpírají jakémukoli popisu. Přemohla nejmocnější pevnost světa a ani žádná jiná jí nedokázala odolat. Pohlížíte-li na tuto válku jako na příležitost urvat si kus

slávy, nečeká vás nic než hloupá smrt. Vás a všechny vaše blízké a krajany. Copak tohle chcete? Copak se mezi vámi najde jediný, kdo by tohle chtěl?“

Venes zavrtěl hlavou. „Ne, jistěže ne. Ale má poznámka ohledně Oriosy zůstává v platnosti.“

„Ovšem. Co tedy navrhuješ?“

„Vyslat zvědy. Nebo krycí sbor.“

„Obojí je možné. Dostáváš za úkol přijít s jedním či dvěma plány.“ Alexie si dala ruce v bok a rozhlédla se po místnosti. „Nějaké další naléhavé problémy?“

Král Augustus udělal krok vpřed. „Shromáždila se tady mnohonárodnostní armáda. Každá země používá jiné způsoby signalizace a odlišnou vojenskou terminologii. Budeme muset navázat spolupráci mezi jednotkami v každém sboru, abychom se ujistili, že správně rozumějí rozkazům, že chápou signály a tak dále.“

„Souhlasím.“

Její učitel se usmál. „Budu poctěn, pověříš-li mě úkolem zařídit tyto věci, princezno.“

Přikývla. „Děkuji ti.“

„Je tu ještě další podobná záležitost,“ ozval se helurský generál. „Musíme se dohodnout na velitelské hierarchii a rovnosti hodností, abychom zabezpečili, že jednotky z jedné země začnou poslouchat rozkazy cizího důstojníka, bude-li jejich vlastní velitel zabit nebo vážně zraněn.“

„V zásadě souhlasím; jak ale rozhodneme, kdo by měl dostat přednost? Najde se snad šlechtic, který by se vzdal velení ve prospěch neurozeného, byť zkušenějšího důstojníka? A chtěl bys snad přihlížet, jak nějaký nedouk vede tvé muže do bitvy?“

„Samozřejmě, že ne.“

„Dobře, souhlasím. Přijď tedy s nějakým řešením.“

Na mužových rtech se zvolna objevil úsměv. „Bude mi potěšením to udělat, Výsosti. Zamyslím se nad tím.“

„Máš na to čas do dnešního odpoledne.“

Postupně zaznívala upozornění na další problémy a Alexie pověřovala důstojníky hledáním jejich řešení. Někteří lidé museli přemýšlet nad něčím, s čím sami přišli. Jiní pracovali ve dvojicích - ať už proto, že jejich problémy byly podobné, nebo proto, že Alexie měla pocit, že i když pocházejí z různých národů, budou spolu vycházet. Okranská princezna navíc měla přehled o pověsti a úspěších každého důstojníka v místnosti, a tak se snažila svést dohromady ty, o nichž věděla, že bude třeba, aby dobře spolupracovali.

Nepověděla jim však hned dvě důležité věci. Tou první byla její celková strategie ve válce proti Chytrině. Něco málo sice už naznačila, ale to, co se chystala udělat, bylo nevídaně troufalé; prvky její strategie sice byly tu a tam používány i dřív, avšak nikdy ne všechny najednou. Nefrai-keshovi, Anarovi a ostatní sullanciriům sice nechyběly válečné zkušenosti, ale Alexie na ně chtěla udeřit tak rychle a s takovou silou, aby jejich šance, že se s tím dokáží nějak vypořádat, byly naprosto zanedbatelné.

Druhou zásadní věcí bylo, koho se chystala postavit do čela jednotlivých sborů. Vojsko o velikosti toho, které se zde shromáždilo, se potýkalo s nutností mít hned několik zkušených velitelů. Někteří důstojníci z jedné země se museli nezbytně podřídit rozkazům svých kolegů odjinud - s tím se nedalo nic dělat. Ještě důležitější pro fungování spojenecké armády však bylo vybudování důvěry mezi veliteli menších jednotek, stojících na stejném stupni. Rozdělovala je příslušnost k různým národům, které mezi sebou v minulosti často neměly nejlepší vztahy. Musela je k sobě připoutat, přimět je, aby se cítili jako bratři ve zbrani; až poté jim oznámí, jak budou napojeni na vyšší úrovně velení.

Dotazů přibývalo, jak lidé dychtivě usilovali o to, aby mohli odejít a někde v ústraní přemýšlet nad přiděleným problémem. Všechno šlo snáze, než Alexie původně očekávala; a musela přiznat, že za to může do značné míry poděkovat Taťáně. Politici se ve stařenině přítomnosti báli třeba jen pípnout, což bylo velmi užitečné.

Vtom se dveře ze schodiště zničehonic rozletěly a do místnosti vrazil Kerrigan. „Běž od ní pryč, hned!“

Alexie se zamračila. „Co se děje, Kerrigane? Co tady děláš?“

„Běž od ní pryč. Není tím, za koho ji považuješ.“ Mladý čaroděj udělal krok vpřed a zvedl chvějící se ruku. „Není to tvá teta, princezno. Je to Chytrina!“

Kapitola dvacátá první

Princ Erlestoke zalapal po dechu a sáhl si k pasu. Myslel si, že nahmatá jílec meče, ale žádný tam nebyl. Absurdita toho, že se nachází v Chytrinině přítomnosti ozbrojen pouhým nožem s ním otřásla a stejně tak náhlá jistota, že jim všem hrozí smrtelné nebezpečí. V Kerriganově hlase nebylo ani stopy po panice. Zněla v něm jen přesvědčenost a rozrušení. Nikoho v místnosti podle všeho ani nenapadlo, že by se mohl mýlit.

Až na samotnou Taťánu. Přitiskla si levou ruku na plochou hruď a zapotácela se. Pak zvedla pravici a Sayce ji za ni chytila, aby jí pomohla udržet rovnováhu. Stařena na okamžik sklopila hlavu a pak ji malátně zvedla. Její hlas však zněl stejně příkře jako kdykoli předtím.

„Jak mě můžeš obviňovat, že jsem Chytrina?“ Ztěžka polkla a pokusila se napřímit, zdálo se však, že jí na ramena dopadla tíha celého světa. „Všichni přítomní mě znají. Možná se mě bojí, ale zdaleka ne tolik jako aurolanské Císařovny. Nejspíš to máš v hlavě trochu pomotané, chlapče.“

Kerrigan se postavil zpříma a nechal ruku klesnout. „Ale ty jsi Chytrina. Našla tě má magie.“ Jeho slova byla nasáklá pobouřením. „Musíš jí být!“

„Vskutku? Vím toho o kouzlech jen málo, ale předpokládám, že naše protivnice mě mohla očarovat, abych z hlediska magie vypadala jako ona. Kdoví, jak už to je dlouho, co to provedla?“ Pohled Taťániných ledově modrých očí přelétl místnost a Erlestoka z něj zamrazilo v zádech. „Opravdu jsi našel ji, chlapče, nebo jen další z jejích malých pastiček?“

Alexie rychle přikročila ke Kerriganovi. „Je to možné?“

„No ano, jistě, ale -“

„Samozřejmě, že to je možné.“ Taťána se pomalu usmála a sevřela Saycino levé rameno. „Byl jsi oklamán, chlapče. Jednoduše oklamán.“

„Ale...“ Kerrigan povytáhl obočí. „Když tak o tom přemýšlím -“ Vtom v půli věty mávl pravou rukou proti stařeně. Z konečků prstů se mu vynořila modravá jiskra a vyrazila jí přímo do obličeje.

Taťána pozvedla levici s lehkostí člověka odhánějícího mouchu. Její dlaň zlatě zaplála a modravá jiskra v mžiku přestala existovat. Po chvilkovém váhání Taťánina ruka sklouzla na Saycino štíhlé hrdlo a pevně ho sevřela.

Stařeniny oči vztekle zaplály. „Nechoď na mě s pouťovými triky, chlapče. A umři.“

Taťána prudce švihla pravou rukou dolů; asi jako šermíř-duelant zdravící svého protivníka. Její prsty otevřely přímo ve vzduchu trhlinu, ze které se vynořila jasně rudá koule. Po jejím povrchu přebíhaly modravé a stříbřité blesky. Koule vystřelila proti Kerriganovi a mladý čaroděj nestačil udělat nic víc, než od sebe odstrčit Alexii. Následná exploze srazila všechny v místnosti na podlahu. Erlestoke na chviličku ztratil vědomí, a když se probral, zjistil, že leží přitisknut tváří ke studeným dlaždicím.

Opřel se dlaněmi o podlahu a rychle se znovu postavil na nohy. V hlavě mu hučelo, ale přesto se pokusil zorientovat v situaci. Kerrigan byl odmrštěn o dobrých dvacet stop, téměř až zpátky ke dveřím. Z roucha se mu kouřilo a jeho tělo se svíjelo pod nohama Rymramocha. Také Augustus a Alexie se již stačili zvednout. Chytrina - protože touto ukázkou vyšší magie se aurolanská tyranka definitivně prozradila - stále svírala Sayce za krk a táhla ji s sebou ke dveřím na terasu.

Stařena se ohlédla přes rameno. V očích jí nyní vířily zlatavé plameny. „Nebuďte hloupí. Půjdete-li za mnou, bude ji to stát život.“

Bok přeskočil bezvládného Kerrigana a zamířil směrem k Chytrině. „Musí to konečně skončit, Chytrino.“

Když na ni malachitově zelený urZrethi skočil, Chytrina máchla volnou pravou rukou. Neviditelná síla mrštila Boka na stěnu, po které se vzápětí jako bezvládná hromádka svezl na podlahu. „Měl jsi celá staletí na to, abys mě zastavil. Ale vždy jsi zklamal. A teď znovu.“

Dalším letmým gestem rozrazila dveře, ke kterým směřovala. Na terase právě přistál ohnivý kůň, z jehož hřbetu seskočila malá postava. Když stanula na nohou, její plášť se dotkl ocasu okřídleného oře a zahořel jasnými plameny. Nad ním seděl na koňském hřbetě Nefrai-kesh, král sullanciriů. A plášť s kápí, který má na sobě, není nic jiného než Lombova kůže!

V menší postavě Erlestoke poznal Nefrai-layshe. „Po otci mám sílu a moc po své Paní, nebaví mě nic než životů braní. Jeden řez a jeden sek - proti smrti není lék!“

Orioský princ se rozběhl za Chytrinou; navzdory tomu, že malý sullanciri tasil meč. „Chytrino, nedovolím ti ji unést!“

„Ne? Měl bys být raději pokornější - tak jako tvůj otec.“ Stařena se otočila a zesílila stisk. Sayce divže nevypadly oči z důlků. Její tvář znachověla, zatímco nohy se stěží dotýkaly terasy. „Pak vám tu tedy nechám její mrtvolu.“

„Ne!“

Ten výkřik překvapil zároveň Erlestoka i Chytrinu. Aurolanská Císařovna vzhlédla na Nefrai-keshe. „Jak se mi opovažuješ rozkazovat?“

„Jde mi jen o to, abyste se nedopustila chyby, Paní. Vezměte ji s sebou.“

„Tuto bezcennou věc?“ Chytrina se Sayce zacloumala. „Je to nula.“

Sullanciriho hlas nabyl na síle. „Ověřte si to, Paní. Ona čeká mé pravnouče. Z jejího lůna vzejde nový Norrington.“

Na Taťániných rtech zahrál obscénní úsměv. „Ach, no to je dokonalé. Jižané jsou vážně hlupáci.“ Mrštila muroskou princeznu Nefrai-keshovi, který ji zachytil a přehodil ji přes koňský hřbet. Nefrai-laysh vykročil kupředu, aby zastoupil cestu Erlestokovi. Jeho otec se mezitím sehnul, chytil Chytrinu za ruku a pomohl jí vyhoupnout se za sebe.

„Vrátím se pro tebe.“

Nefrai-laysh se zasmál. „Otče, neměj žádnou péči a důvěřuj mému meči. Mám tu práci prve - prolévání krve. Budu hubit lidi, jen ať to všichni vidí! Věnovat se hodlám tomu, než se také vrátím domů.“

Ohnivý kůň roztáhl dračí křídla, jedinkrát s nimi prudce mávl a vznesl se k obloze. Závan vzduchu Erlestokovi rozcuchal vlasy. Byl to příšerný, ale zároveň úchvatný pohled. Zvířeti zřejmě ani v nejmenším nevadilo, že musí nést větší zátěž, jeho ocas se prodloužil a rudozlaté plameny zchladly a nabyly odstínů modré a zelené. Jak kůň stoupal, koncem křídla se dotkl vlajícího praporce, jenž se v mžiku ocitl v jednom ohni.

Nefrai-laysh poklepal špičkou zbraně na podlahu terasy. „Princi, už nadešel čas; svist meče je smrti hlas.“

Pak se sullanciri prudce vrhl vpřed. Erlestoke si jen tak tak stačil vytáhnout z boty nůž a odrazit jeho seknutí.

Ozval se příšerný skřípot; sullanciriho meč odkrojil z nože dlouhou kovovou kudrlinku. Princ ovšem ani nepočítal s tím, že by mu nůž mohl být příliš platný. Jakmile odrazil útok, otočil se svižně na levé noze a zabořil pravou pěst do Nefrai-layshova obličeje. Zazněl nepříjemný praskot kostí; princ si byl jistý, že ačkoli některé z nich patřily jemu, jeho sok utrpěl podstatně větší újmu.

Sullanciri se odpotácel zpět a zvedl ruku, aby si ohmatal rozpláclý nos. Sevřel si ho mezi palcem a ukazováčkem a hlasitě popotáhl. Pak si jednoduše odfrkl; z nosu mu vyšplíchla černá krev smíšená se slizem, která ještě dlouho syčela a bublala na kamenných dlaždicích. Dal ruku dolů, oklepal si z prstů zbytek tekutiny a podíval se na Erlestoka očima, které připomínaly spíše pohřební hranice.

Nefrai-laysh se nepochybně chystal něco říci, ale nikdy k tomu nedostal příležitost. Útok Alexie byl rychlý a náhlý. Vrhla se na něho z rozběhu, skočila a oběma nohama ho kopla do hrudi. Náraz zasáhl sullanciriho s nemenší silou než Chytrinino kouzlo Kerrigana; zvedl ho do vzduchu a odmrštil zpátky. V letu zavadil ramenem o jeden ze zubů cimbuří, obklopujícího terasu, přičemž rozdrtil omítku a uvolnil několik kamenů. Udělal přes něj přemet a pak se během mrknutí

oka zřítil dolů.

Erlestoke přeskočil Alexii a rozběhl se k cimbuří. Dole na ulici se rozléhaly výkřiky a řev. Lidé v panice prchali všemi směry. Nefrai-laysh do nich usilovně sekal a bodal; nikoho sice nezabil, ale dost jich zranil, čímž uspíšil úprk ostatních. Lidé tedy ječeli a utíkali - až na dvě výjimky.

Obrovitý muž držel v rukou silnou hůl připravenou k boji. „A tak to je všechno, na co se teď zmůžeš, Leighu?“

Sullanciri se zastavil. „Neyi?“

„Moc ses nezměnil.“

„Ach, příteli Neyi, hezký den ti přeji. Dnes konečně, můj milý, spolu změříme své síly. Vždycky jsi byl trochu trouba, což teď bude tvoje zhouba. Vynasnažím se však, hochu, aby to bolelo jen trochu.“ Nefrai-laysh vyrazil kupředu tak rychle, že ho princovy oči téměř nestačily sledovat, přičemž se rozmachoval k nízkému seknutí, které mělo Neyovi useknout nohy v kolenou. Třebaže kovář nastavil útoku do cesty hůl, nemohlo být pochyb o tom, že si s ní sullanciriho čepel snadno poradí.

Situaci zachránil zásah jiné zbraně. Borell odhodil pochvu, ve které se skrýval meč jménem Oko, a odrazil s ním Nefrai-layshův meč dříve, než se stačil dotknout otcovy hole. Sullanciri se rychle stáhl a na okamžik se zatvářil překvapeně. Pak však zvedl zbraň nad hlavu a ta vzápětí širokým obloukem zasvištěla dolů; kdyby se mu útok zdařil, rozsekl by Borellův obličej těsně pod linií masky.

Mladík se však sklonil a hned pohotově skočil vpřed. Jeho meč se zabořil Nefrai-layshovi do břicha. Sullanciri zalapal po dechu a uskočil, a tak se sesmekl z čepele. Borell se vrhl za ním, zablokoval jeho chabé seknutí a znenadání stočil meč, a tak snadno pronikl soupeřovým krytem. Hrot se vnořil do jednoho z Nefrai-layshových hořících očí...

Sullanciriho tělo sebou škublo zpátky a vyrvalo Oko z Borellova sevření. Nefrai-laysh zaklonil hlavu a otevřel ústa. Zdálo se, že vykřikne, ale místo slov se ven vyvalily plameny. Jeho nohy se oddělily od země a on se po jeden dva údery srdce vznášel ve vzduchu. Pak ohně v jeho očích pohasly a ochablé tělo se roztáhlo na dlažbě jako prázdná rukavice.

Alexie zakřičela dolů na Neye. „Vezmi jeho meč a pak oba dva pojďte sem.“

Erlestoke se otočil a zamířil zpět do místnosti plánovačů. Spatřil krále Augusta, jak se sklání nad Bokem. U dveří zase vedle Kerriganova bezvládného těla klečel Rymramoch. Princ přikročil k urZrethiovi. „Jak na tom je?“

Augustus zavrtěl hlavou. „Mrtvý není, ale jeho zranění jsou velmi vážná. Vypadá to, že umírá. Už jsem poslal pro léčitele.“

Erlestoke sklouzl pohledem po stěně. Omítka byla v místě, kde do ní Bok narazil, celá popraskaná a tam, kde po zdi sklouzával dolů, se táhla krvavá stopa. Zdálo se, že urZrethi dýchá, ale chrčení, deroucí se z jeho hrudi nebylo nejlepším znamením.

Princ potřásl hlavou a přešel na druhou stranu místnosti, kde Alexie rozmlouvala s Rymramochem. Kerriganovy končetiny byly nepřirozeně napnuté a nebýt občasných svalových záškubů, vypadal by jako mrtvý. „Co mu to udělala?“

Loutka trhavě zavrtěla hlavou. „Použila nějakou magii, kterou sama vymyslela. Je velmi mocná. I když pouze pobývám v její blízkosti, mám velké problémy s ovládáním této tělesné schránky.“

Alexie poklekla a vzala jednu z dlaní mladého čaroděje do svých. „Je ledový. Umírá?“

„Zřejmě.“

Alexie se posadila na paty a vzhlédla. „Co se stalo? Jak to, že jsi tady?“

„Jak to, že jsem ho neochránil, chtěla jsi říci.“ Loutka mínila začít gestikulovat, ale její pravá paže nemotorně ztuhla uprostřed pohybu. „Na Vaelu dělal Kerrigan rychle pokroky. Naučil se mnoha věcem, a dokonce byl schopen vymyslet kouzlo, které nám mělo ukázat, kde se nachází Chytrina. Seslal ho a zjistil, že je tady v Narrizu. S pomocí jiného draka jsme sem ve vší tajnosti dorazili minulou noc. V Narrizu své kouzlo zopakoval; ovšem velmi obezřetně, aby si ničeho nevšimla. Pak vyrazil rovnou sem a zbytek jste už viděli.“

Erlestoke potřásl hlavou. „Seslal tu na ni ještě další kouzlo. O jaké šlo?“

„Velice jednoduché zaklínadlo - nic než malá nepříjemnost. Většina čarodějů se ho naučí na samém začátku své kariéry a seslání příslušného protikouzla pro ně bývá téměř instinktivní záležitostí.“ Rymramoch naklonil hlavu na stranu. „V jejím případě tomu tak bylo a právě tím prozradila svou totožnost.“

Alexie si zhluboka povzdechla. „Účastnila se zasedání už od samého počátku. Věděla o všem, co se chystáme udělat. Nabádala nás, abychom dělali věci, které byly pouhým plýtváním našeho času a sil. To kvůli ní se polovina armády, která mohla posílit Pevnost Drakonis, vydala osvobozovat Okrannel. A byla to ona, kdo přišel s tím, že Adrogans má drakonely - a kdo by měl znát pravdu lépe než ona?“

„Uklidni se, Alexie. Tohle v žádném případě není tvá vina.“ Erlestoke poklekl vedle ní. „Jistě, uměla kalit vodu a podněcovat potíže, ale její odhalení všechny sjednotí.“

Princezna překvapeně zamrkala. „Že je to sjednotí? Copak jsi přišel o rozum? Klidně by se samým strachem navzájem povraždili. Budou podezřívat každého šlechtice, že je aurolanským špionem. Obviní tvého otce, že je sullanciri. Propukne šílenství. A korunu tomu nasadí zjištění, že Sayce, která čeká dítě s Willem, je v Chytrinin rukou.“

Erlestoke se usmál. „Alespoň si můžeš být jistá podporou muroských jednotek.“

„Jistě. Pokud bych se rozhodla podniknout vpád do Aurolanu a osvobodit Sayce, což zatím vůbec není našim cílem.“

„V tom máš pravdu. Našim cílem je zničit Chytrinu.“ Erlestoke vstal, neboť spatřil, že do místnosti vstupují Ney a Borell. Kývl jim na přivítanou a pak se otočil čelem ke shromážděným důstojníků a šlechticům. „Myslím, že se teď všichni chystáte vyrazit za svými nadřízenými, abyste je informovali o tom, co se tady stalo. Nejprve bych se však rád ujistil, že opravdu chápete, co to pro nás znamená.“

Rozhlédl se po místnosti, přičemž chladně a otevřeně čelil pohledům shromážděných. „Chytrina byla odhalena dříve,

než jsme se stačili pustit do prodiskutovávání strategických či taktických plánů. To, co zde zatím bylo řečeno, byly samé základní věci, které musely být každému z vás zřejmé už od začátku. Ještě důležitější je, že Chytrina teď bude muset vycházet z toho, co si myslí, že si my myslíme. Na řešení všech problémů, kterým jsme předtím čelili, teď budeme muset pracovat ještě tvrději; hlavní ale je, že jsme získali výhodu, kterou jsme dříve postrádali.

Další velmi podstatnou věcí je, že tento mladý muž, Borell Carver, zabil sullanciriho. Chytrina ztratila jednoho ze svých nejlepších služebníků. V průběhu této války přichází o sullancirie znepokojivě často. Smrt každého z nich vážně podrývá její schopnost ovládat své jednotky, což je pro nás další výhodou."

Venes zavrtěl hlavou. „A co to, že se zmocnila nového Norringtona?"

Erlestoke mocně pokrčil rameny, aby skryl, že ho z této otázky zamrazilo. „Princezna Sayce možná skutečně nosí Willovo dítě. Faktem však je, že se toto dítě určitě nenarodí před podzimem. A hlavně - copak jsme zapomněli, že Proroctví o Norringtonovi Chytrině nevěstí nic dobrého? Tím, že toto dítě unesla, si pouze přivinula k prsům hada. Ale co se nás týče, je to zcela nepodstatné. Naší prací je rozdrtit její armády a zahnat je tam, odkud přišly. Jistě se tam dostaneme včas, abychom zachránili Sayce a umožnili jejími dítěti, aby přišlo na svět v civilizovaných zemích."

Mávl rukou směrem ke dveřím. „Jděte tedy a podávejte hlášení. Do plánování se znovu pustíme až zítra."

Důstojníci a šlechtici jeden za druhým opustili místnost a zanechali v ní pouze Augusta, Boka, Alexii, Kerrigana, Rymramocha a trojici Oriosanů. „Můžeš něco udělat pro Boka?"

Loutka se podívala na ležícího urZrethie. „Když se najde někdo, kdo mě k němu odnese, věřím, že bych mu uměl pomoci."

Ney a Borell ho chytili v podpaždí a vydali se s ním směrem k Bokoví. Když se loutka dostala na tucet kroků od Kerrigana, vrátila se jí vláda nad končetinami. Zbytek cesty již ušla po svých a pak poklekla, aby se věnovala urZrethiovi.

Alexie položila ruku na Erlestokovo rameno. „Děkuji ti za tvá slova."

Pokrčil rameny. „Vím, jak se asi musíš cítit."

„Jak to?"

„Lidé si myslí, že můj otec je Chytrininou loutkou. Mezi tebou a falešnou Taťánou byl alespoň větší generační rozdíl."

Alexie se zasmála. „No dobrá, asi jsme vážně na jedné lodi." Potřásla hlavou a pak se opět rozesmála.

„Co se děje?"

„Jen jsem přemýšlela a rozvzpomínala se. Nevím, jak je to dlouho, co Chytrina uchvátila Taťáninu totožnost, ale doufám, že alespoň deset let už od té doby uběhlo." Okranská princezna se usmála. „Když jsme se prvně setkaly, kousla jsem ji."

Erlestoke se usmál. „Vážně? To já jsem svého otce nikdy nekousl."

„Zkus to."

„Ne, díky. Máme toho příliš mnoho na práci." Mrkl na ni. „Musíme naplánovat vše potřebné, abys ji mohla kousnout ještě jednou; ale tak, aby ji to tentokrát doopravdy bolelo."

Kapitola dvacátá druhá

Princezna Alexie se zastavila nad schody, klesajícími dolů do půlkruhového amfiteátru, kde se obvykle konala zasedání místního Shromáždění cechovních mistrů, a na okamžik zaváhala. Schodiště bylo lemováno několika řadami teras, na kterých stály dřevěné lavice. Končilo na půlkruhovém prostranství, na němž v dobách míru vystupovali jednotliví cechovní mistři, aby seznámili přítomné se svými názory ohledně obchodních zákonů a státní politiky. Za ním, na stupínku přímo pod zadní stěnou, ozdobenou skvostnými výjevy ze saporcijské historie, stál velký trůn. Také teď - stejně jako při běžných zasedáních - na něm seděl král Fidelius. Nyní však napravo i nalevo od něj přibylo po jednom trůnu. První patřil orioskému králi Scrainwoodovi, druhý alcidskému Augustovi.

Lavice právě zely prázdnotou; lidé postávali jen na půlkruhovém prostranství. Alexiinu pozornost však upoutal hlavně nízký stůl, stojící hned pod stupínkem s trůny. Ležel na něm Kerrigan, přikrytý od krku po palce u nohou bělostnou přikrývkou. Dosud se celý třásl a chvěl; újmu, kterou na něm napáchala Chytrinina magie, nešlo přehlédnout. Její kouzlo pustošilo jeho tělo, a to doslova tálo před očima. Alexie si byla jistá, že kdyby mladý čaroděj nebyl tak tlustý, už dávno by z něho nezbylo vůbec nic.

Začala sestupovat dolů. Za sebou slyšela Havranovo našlapování. Na půlkruhovém prostranství stály tři oddělené hloučky. Prvním byla skupina vilwanských čarodějů. Nalevo od ní vyčkávala Peri ve společnosti Rezoluta a nalevo zase Dranae, Rymramoch a mohutná žena, která musela být další dračicí v lidské podobě.

Vůdkyně Vilwaňanů se otočila, a jakmile spatřila Alexii, usmála se. „Výborně. Teď, když jsi tady, můžeme pokračovat."

Alexie se se ženou seznámila již během dřívějších jednání a nyní si vzpomněla na její jméno a titul. „Teprve jsem přišla, Magistryně Tadurienne; zatím tedy nemohu tušit, o co tu jde. Změnil se snad Kerriganův stav?"

Žena si schovala ruce do rukávů splývavého šedého roucha, jehož límec a manžety zdobilo lemování stejně černé jako její vlasy. Vypovídalo o magickém odvětví, v němž čarodějka především vynikala; Alexie však příliš špatně znala vilwanskou symboliku, než aby dokázala odhadnout, jakou specialistku má před sebou. „Kerriganův stav se nezměnil. Něco jiného ovšem ano - jeho status."

Alexie se zamračila a přistoupila ke své sestřičce a Rezolutovi. Havran zaujal místo po jejím boku. Pak se princezna podívala na krále Fidelia. „Seznámil bys mě, prosím, se situací, Výsosti?"

Král zvedl zdravou ruku a ukázal na Vilwaňany. „Kerrigan je nezletilým občanem Vilwanu, a tak čarodějové vznesli požadavek, abych jim ho předal do péče a nechal je, aby ho odvezli na svůj ostrov."

Alex se znovu zamračila. „Chtějí po tobě, abys jim ho vydal jako nějakého zločince? Na základě jakého obvinění?“

„Žádného obvinění, princezno.“ Taduriennin hlas zůstával klidným a uctivým. „Nejde o vydání zločince. Je to soucitná repatriace.“

„Soucitná? Ale jak tomu mám rozumět, Magistryně? Jsou-li mé informace přesné, zatím se vám ani nepodařilo přijít na to, co se s ním děje.“

„Jistě. Naděje ovšem stále žije.“ Mávla rukou směrem k drakům. „Dokonce ani oni nedokázali přijít na kloub magii, kterou Chytrina použila. Na Vilwanu se však případem budou zabývat největší světové kapacity, které uspějí tam, kde oni selhali.“

Havran si odkašlal. „Jak to, že Kerrigan je občanem Vilwanu? Měl jsem pocit, že všichni studenti na ostrově zůstávají poddanými své rodné země až do dosažení plnoletosti; teprve tehdy se mohou rozhodnout, že se zřeknou svého původního občanství a stanou se opravdovými Vilwaňany. Například Heslin to nikdy neudělal a až do chvíle, kdy ho zajala Chytrina, zůstal Oriosanem.“

Tadurienne se usmála. „Je to jednoduché. Kerrigan se na Vilwanu narodil.“

„To je lež.“ Loutkový Rymramoch tleskl; kožené rukavice suše pleskly jedna o druhou. „Kdyby se narodil na Vilwanu, měl by v sobě jeho poskvrnu. Což nemá - podrobně jsem si ho prostudoval. Jistě, strávil na Vilwanu prakticky celý život, a možná se dokonce narodil na ostrově - ale tím ostrovem určitě nebyl Vilwan.“

Vilwanská Magistryně zvedla ruku a chvíli se radila se svými společníky. „Nemám žádné informace o místě jeho narození. Ovšem jeho rodiče jsou nepochybně vilwanskými občany. Nemá jiný domov. Je náš.“

Rezolut vrhl rychlý pohled na Rymramocha. „Jak víš, že se narodil na ostrově?“

„Je to zjevné.“

Dranae se lehce pousmál. „Rezolute, objevování magických stop a poskvrn je pro nás stejně jednoduché, jako pro tebe hledání řvounských šlápot ve sněhu. Nikdy jsem sice nezkoumal Kerrigana, ale například u tebe je cejch Vorquellynu naprosto jasně patrný; navzdory tomu, že jsi mimo své rodiště strávil desetkrát víc let.“

Tadurienne potřásla hlavou. „Tato diskuse o stopách a poskvrnách je určitě fascinující, ale nemá naprosto nic společného s tímto konkrétním případem. Kerrigan Reese vyrostl na Vilwanu a tam byl také vycvičen, a tak náš nárok je zcela nepopiratelný. Nikdo tady mu není schopen pomoci, zatímco my ano. Chcete-li pro něho to nejlepší, necháte ho odejít s námi. Protože nás -jak sami vidíte - tlačí čas.“

Havran opět promluvil. „Nechci se tě dotknout, Magistryně, ale Orla, Kerriganova poslední učitelka, mu na smrtelné posteli nakázala něco úplně jiného. Řekla mu, aby se od Vilwanu držel co nejdál. V Meredu se Kerrigan dokonce postavil vašim lidem, kteří se ho proti jeho vůli pokusili odvést zpět na ostrov.“

„Je to pořád ještě dítě. A jako takové mívá své rozmary.“

„On možná. Ale co Orla? Měla stejný titul jako ty. Před smrtí svěřila Kerrigana do péče mně a Rezolutovi a on proti tomu nikdy neprotestoval.“

„To že udělala?“ Tadurienne ukázala na zachvívající se tělo. „Rozhodli jste se, že mu dovolíte zůstat na Vaelu, aby se tam něčemu přiučil - a tohle je výsledek! Králi Fidelie, ve prospěch mé žádosti mluví i to, že se Havran ukázal být naprosto nevyhovujícím strážcem. Krom toho Orla neměla žádné právo svěřit Kerrigana do péče kteréhokoli z těchto dobrodruhů. Než opustila Vilwan, neshodla se v názorech se svými nadřízenými, a dokonce se s nimi dostala do konfliktu. Jsem si jistá, že právě proto dala Kerriganovi takové rozkazy; vůbec ji k tomu nevedla starost o chlapcovo blaho.“

Scrainwood si prsty rozčísl kozí bradku. „Námitky Magistryně Tadurienne vůči Havranově péči o Kerrigana Reese mají rozhodně něco do sebe. Havran se sám přiznal, že se cítí být vinen smrtí Norringtona; nyní kvůli němu ztrácíme i Adepta Reese.“

Král Fidelius souhlasně přikývl, ale král Augustus nad touto poznámkou mávl rukou. „Adept Reese byl podle všech svědectví velmi mocný a hlavně moudřejší, než v jeho věku bývá zvykem. Rozhodně se vyznal v magii lépe než zde přítomní Vilwaňané. Získal si důvěru drakoniského barona, což, jak všichni víme, nebylo nic jednoduchého. A kdyby Kerrigan Reese mohl mluvit sám za sebe, nepochybně by ze svého nynějšího stavu obviňoval jen a pouze sám sebe.“

Fidelius přikývl. „Tvá připomínka byla naprosto oprávněná, Auguste; stále tu však přetrvávají určité právní problémy. Orla neměla pravomoc svěřit Kerrigana komukoli do péče. Mohla mu sice navrhnout, aby zůstal s Havranem a Rezolutem, ale předat jim ho nesměla. Jakékoli jejich nároky tedy musím zamítnout. A to, proč a zda vůbec nabádala Kerrigana, aby se držel co nejdál od Vilwanu, rovněž není podstatné.“

„Děkuji, Výsosti.“ Tadurienne se opatrně usmála. „Nejsou-li už tedy žádné další námitky-“

„Já bych jednu měl.“ Rymramoch zvedl ruku. „Mluvila jsi o soucitné repatriaci a zmínila ses o největších světových kapacitách, které pomohou vyřešit tento problém. Rád bych k tomu poznamenal, že to není pravda.“

Žena v šedém rouchu sklonila hlavu. „Pokud tím chceš naznačit, že mezi námi nejsou žádní draci, pak musím souhlasit. Ale budeš-li nás chtít doprovodit, ochotně uvítáme tvou pomoc.“

„Mýlíš se. Měl jsem na mysli něco jiného; krom toho nemíním nikam cestovat, dokud se Bok, můj společník, dostatečně nezotaví.“ Loutka si zkřížila ruce na hrudi.

„Chtěl jsem říci jen toto - ani všechny kapacity, které máte, si s tímto kouzlem nedokáží poradit.“

Taduriennin hlas se naplnil sarkasmem. „Jsem si vědoma toho, že tě mrzí tvůj vlastní neúspěch, Rymramochu, ale -“

Dračí loutka ji rázně přerušila. „A ty si myslíš, že se vám povede lépe?“

„Nám?“

„Dovol mi jednu otázku - víš proč jste měli takové problémy zjistit cokoli o kouzlu, které na něho působí?“

Vilwanská čarodějka zostražitěla. Otočila se ke svým druhům a chvíli s nimi šeptem diskutovala; pak zavrtěla hlavou. „Ne.“

„To kvůli samotné podstatě zaklínadla, které použila. Bylo vymyšleno tak, aby mařilo všechna kouzla sesílaná v jeho dosahu.“ Loutka se podívala na trojici králů. „Dokonce i já jsem slyšel o Chytrinině prvním útoku na Pevnost Drakonis. Tehdy použila kouzlo, které obrátilo vniveč úsilí pevnostních čarodějů - léčitelů. Toto zaklínadlo funguje na obdobném principu. Kdyby bylo šermířem, bylo by mistrem v odrážení veškerých útoků, vedených proti němu. Skutečnost je politováníhodně prostá - každá rasa má k dispozici pouze omezené množství diagnostických kouzel. Zkusil jsem všechna, která znám, a ani jedno nezabralo. Její zaklínadlo je natolik komplexní, že ovlivňuje dokonce i magii, již používám k rozpohybování této tělesné schránky.“

Král Fidelius si nervózně poposedl a zdravou rukou si promnul obličej. „Chceš tím tedy říci, že Vilwaňané nemohou udělat nic, aby mu zachránili život?“

„Neexistuje způsob, jak odhalit, co přesně s ním její kouzlo provádí. Vím ale, proč mají takový strach a proč po Kerriganovi tolik prahnou.“ Rymramoch kývl směrem k tělu mladého čaroděje. „Bojí se, že kouzlo, které na něj seslala, ho má postupně změnit v jednoho z jejích sullanciriů.“

Alexie zalapala po dechu a přitiskla se zády k Havranovi. Vůbec ji nenapadlo, že by něco takového bylo možné. „Vážně si myslíte, že se děje právě tohle?“

Tadurienne zvedla obě ruce. „Nemůžeme to vyloučit. A kdyby se z něho skutečně stal sullanciri, byl by nepředstavitelně mocný a nebezpečný. Na Vilwanu bychom ho však dokázali zkrotit a zlikvidovat.“

Havran se zasmál. „Neznám žádného sullanciriho, kterého by skolili vilwanští čarodějové. Snad s výjimkou Neskarta; k tomu ale Kerriganovi nepomohlo nic z toho, co se naučil na vašem ostrově.“

Orioský král potřásl hlavou. „Prosím, Hawkinsi, ušetři nás zbytečných ukázek svého hněvu a závistivosti.“

Alexie pocítila, jak se Havran po výtce, vzešlé ze Scrainwoodových úst, zachvěl. Sáhla za sebe, nahmatala jeho pravou ruku a sevřela ji. „Jen další z jeho her, lásko.“ Řekla to pouhým šeptem a ucítila, jak jeho stisk místo odpovědi zesílil.

Fidelius se zamračil. „Zřejmě je pravda, že by se s ním dokázali nejlépe vypořádat právě Vilwaňané. Zdá se, že mi nezbývá, než vyhovět jejich žádosti.“

„Počkej, Výsosti.“ Rezolut zvedl ruku. „Pořád tu je otázka, na kterou schází odpověď. Magistryně Tadurienne, říkala jsi, že nemáš žádné informace ohledně místa Kerriganova narození. Rozuměl jsem ti správně?“

„Ano.“

„Pak bych tedy byl rád, abys nám pověděla, jaký účel měla vilwanská výprava na Vorquellyn, která se tam vylodila zhruba v době jeho narození. Tví lidé se v několika krutých potyčkách střetli s Aurolaňany a pak se zase stáhli.“

Alexie neměla ani potuchy, o čem Rezolut mluví, zato Tadurienne se z tváře vytratila všechna barva. „Myslím, že jsi byl špatně zpraven, Rezolute.“

Rymramoch mávl rukou a Rezolutova tetování na okamžik modře zaplála. „No jistě, tentýž ostrov! Kerrigan Reese nese stejnou poskvrnu jako ty, Rezolute. Rovněž se narodil na Vorquellynu.“

Rezolutův hlas nebezpečně zpřísněl. „Kolik jich bylo, Magistryně? Kolik dětí se celkem narodilo na Vorquellynu? Domnívali jste se, že se mezi dětmi, narozenými na ostrově, a jejich rodištěm vytvoří stejné pouto, jaké máme my? Slyšeli jste snad o Chytrinių ch chovných experimentech a jejich neutěšených výsledcích, a tak vás napadlo, že by se vám třeba mohlo vést lépe než jí?“

Tadurienne zvedla hlavu a spojila si ruce za zády. „Mohu potvrdit, že na Vorquellyn byla skutečně vyslána výprava. Nemám však ponětí, jaký měla účel. Vím jen, že nás stála nemálo životů. Je možné, že máš pravdu; snad měla vážně zajistit, aby se na ostrově narodily děti. Já to však nevím. A stejně tak nevím, zda Kerrigan Reese byl sám, nebo jestli přežili i další. To je vše, co vám mohu povědět o této záležitosti.“

Rezolut si odfrkl. „Řekla jsi toho až dost. Kerrigan Reese se narodil na Vorquellynu. Orla to věděla, a právě proto ho svěřila do péče mně. Z toho plyne, že na něho mám nárok, před kterým blednou veškeré vilwanské požadavky.“

Tadurienne zavrtěla hlavou. „Nejsi pánem Vorquellynu, Rezolute. Protože hodláš-li argumentovat tímto způsobem, pak na něj má největší nárok Chytrina.“

„Potom tedy budu tentokrát jednat jako její služebník; tedy nenajde-li se někdo jiný, kdo by se toho chtěl zhostit.“ Rezolut se rozhlédl po místnosti, a když se jeho pohled střetl se Scrainwoodovým, orioský král se viditelně zachvěl. „Ne? Skvělé, a tak je to vyřízené.“

Magistryně udělala krok vpřed. „Ne, vůbec to není vyřízené.“

Rezolutova ruka klesla k jílci meče. „Mohl bych to vyřídit definitivně, pokud bys -“

„Zadrž, Rezolute.“ Tato dvě slova pronesl neznámý ženský hlas a Alexie se okamžitě otočila, aby se podívala na nově příchozí. Na vrcholu schodiště spatřila elfku s bujnou hřívou bílých vlasů a pletí, která se jí svou bledostí téměř vyrovnala. Alexie si zpočátku myslela, že celé její oči mají barvu mědi, ale když elfka sešla o jeden dva schody níž, všimla si bílých teček uprostřed. Okranská princezna si nebyla jistá, zda před sebou má Vorquelfku, avšak nepochybovala, že je slepá.

Rezolut okamžitě vyrazil ke schodům a vystoupal po nich; pak ji jemně vzal za ruku a vedl ji dolů. Starostlivost a ohleduplnost, s níž se vůči ní choval, Alex překvapila, protože Vorquelfa dosud znala jen jako strohého, odměřeného a nesmiřitelného bojovníka, který byl mrzoutský i ve chvílích, kdy měl důvod k radosti. Jejich vlasy měly úplně stejnou barvu, a tak princeznu napadlo, zda náhodou nejde o bratra a sestru.

Její pozornost se však na elfku soustřeďovala jen chvíli; pak se totiž na schodišti objevila další postava, štíhlá a šlachovitá, se složenými křídly. Peří krátce radostně zakřičela a její otec na ni mrkl jedním velkým jantarovým okem. Pak kývl na pozdrav Alexii a ona mu stejně odpověděla. Tu elfku sem musel přivést on. Ale jak a proč?

Rezolut odvedl návštěvnici doprostřed půlkruhového prostranství; když se však elfka přiblížila ke Kerriganovu tělu, zapotácela se. Vorquelf se stříbřitýma očima jí pomohl udržet rovnováhu a pak ji odvedl o kousek dál, kde se postavil

mezi ni a třesoucího se čaroděje.

„Pánové, toto je Pravda. Ta, která vyřkla Proroctví o Norringtonovi.“ Otočil se k ní. „Co tady děláš?“

„To, co dělám vždycky, Rezolute. Předpovídám.“ Pak se usmála - a její úsměv byl nádherný. V jejím hlase znělo cosi příjemného, snad trochu hravého. Alexie se přistihla, že se sama začíná usmívat, a dokonce i Scrainwood se zatvářil méně nerudně. „Viděla jsem mnoho věcí a mám několik vzkazů, které musím předat. Jeden z nich je určen tobě. Norrington čeká.“

Rezolut otevřel ústa a chvíli na ni zíral, než je zase zavřel. „Ale Will je mrtvý.“

Zvedla ruku a špičkami prstů mu přejela po svraštěném čele. „Norrington čeká. Očekává tě v největším coriiesci Saslynnae. Na Vorquellynu.“

„Cože? Jak to?“ Rezolut udělal pozpátku potácivý krůček a pak potřásl hlavou. „To nejde. Je to nemožné. Proč by tam měl být?“

„Aby vykoupil Vorquellyn, musí se z něho nejprve zrodit, Rezolute.“ Pravda nadále mluvila tichým konejšivým hlasem. „Je nezbytně nutné, aby se Norrington znovuzrodil; jedině tak naplní proroctví.“

„Tak tohle se Willovi dokonale podobá - zůstat viset uprostřed nepřátelského území.“ Rezolut zavřel oči. „Naším úkolem už tedy není jen porážka Chytrinin armád. Potřebujeme najít Vorquelfa připoutaného k naší vlasti.“

Ve tváři krále Fidelia se zračilo nepochopení, a tak Havran pohotově vysvětlil: „Když Aurolaňané vyplenili Vorquellyn, všichni dospělí Vorquelfové, kteří k němu byli připoutáni, trpěli nesnesitelnou bolestí. A aby unikli utrpení, opustili tento svět.“

„A nedal by se k ostrovu připoutat někdo, jako je Rezolut?“

„Ano, Výsosti, dal. On nebo Pravda nebo kterýkoli jiný Vorquelf. Proroctví však říká, že to bude Norrington, kdo vykoupí Vorquellyn. A abychom se k němu dostali, potřebujeme proniknout na magicky zapečetěné místo uprostřed hlavního města ostrova. Což nedokážeme bez pomoci Vorquelfa připoutaného k domovině.“

Král na okamžik zavřel oči a pak přikývl. „Rozumím. A tak tu máme takový bludný kruh... A neexistuje nějaká jiná cesta dovnitř?“

Rezolut zavrtěl hlavou. „I Chytrina se pokoušela otevřít coriiesci, ale neuspěla. Pečeť, která ho chrání, je tak mocná, že by ji nejspíš nezlomila ani dračí magie.“

Rymramoch naklonil hlavu doleva. „V tom s tebou nesouhlasím. Po použití dračí magie by však z místa, kam potřebujete vniknout, nezůstalo nic, co by stálo za řeč.“

Fidelius si povzdechl. „Obávám se, že bez pomoci Norringtona Chytrinu nezastavíme. Copak není nic, co bychom mohli udělat? Copak neexistuje žádný jiný způsob?“

„Myslím, že jeden znám, Výsosti.“ Kerrigan Reese se posadil na stole a zachumlal se do přikrývky, aby zakryl svou nahotu. „Chytrina mi totiž právě dala lekci, která nám v tomto ohledu převelice prospěje.“

Kapitola dvacátá třetí

Kerrigan hleděl na lidi v místnosti. Udivené výrazy v jejich obličejích - samozřejmě s výjimkou maskované loutky - ho vyváděly z míry. Uvědomoval si, že od okamžiku, kdy ho zasáhlo Chytrinino kouzlo, už musela uplynout nějaká doba; nedokázal však odhadnout, jak byla dlouhá. Přejel si prsty po tváři, aby zjistil, nakolik mu vyrostly vousy. Daleko více než řídké strniště ho však překvapilo zmizení buclatých tváří; přímo pod volnou kůží cítil nezvyklou tvrdost lícních kostí.

Magistryně v šedém rouchu spráskla ruce. „To je zázrak!“

Kerrigan si odfrkl. „Tak to tedy ani náhodou. Bylo to velmi obtížné, ale nakonec se mi její kouzlo podařilo rozplést.“

Žena přikývla. „Ano. Vypořádal ses s tím jako pravý syn Vilwanu.“

Mladý čaroděj zavrtěl hlavou a ještě více se zachumlal do přikrývky. Na okamžik se zatvářil překvapeně. Přikrývka musela být větší, než na jaké byl zvyklý. Anebo je mě méně než dřív. Očekával, že jeho úsilí zapříčiní něco podobného, ale s takovým výsledkem vůbec nepočítal. Proti své vůli se pousmál. Měl radost, že je konečně volný.

Král Fidelius na něho shlédl z výše svého trůnu. „Měl bys vědět, Adepte Reesi, že nikdo ze zde přítomných ti nedával velkou naději na přežití. Pro čaroděje ze tvé vlasti bylo Chytrinino kouzlo záhadou a pro Rymramocha zrovna tak.“

Kerrigan pokrčil rameny. „Rozhodně nebylo snadné se s ním vypořádat.“ Vrhl na krále rychlý pohled. „Snad vám nebude vadit, když se zeptám, co je tahle žena zač a co tady vlastně dělá?“

Král se chystal odpovědět, ale čarodějka ho předběhla. „Jsem Magistryně Tadurienne. Byla jsem vyslána, abych tě odvedla domů.“

„Domů? Myslíš na Vilwan?“ Mladý čaroděj se zamračil. „Jsem doma jen tam, kde jsou mí přátelé. Tam, kde probíhá válka proti Chytrině.“

„Jsi ještě mladý...“

Rezolut se krátce chraplavě zasmál. „Jak to můžeš říci, když se dokázal zbavit kouzla, které bylo pro všechny ostatní nerozluštitelnou hádankou?“

Tadurienne popotáhla. „Netvrdila jsem, že není talentovaný. To jistě je. Ale kdyby měl lepší výcvik, možná by se dokázal Chytrinině magii vyhnout, nebo si s ní poradit mnohem rychleji.“

„V tom máš možná pravdu, Magistryně, ale takového výcviku se mi určitě nedostane na Vilwanu.“

Magistryně zamrkala. „Stále jsi ještě trochu zmatený po tom všem, čím jsi musel projít. Měl by sis odpočinout. Její magie tě málem pohltila. Musíš se zotavit. Na Vilwanu.“

„Vidím, že tomu vážně ani za mák nerozumíš.“ Kerrigan svěsil nohy ze stolu a otočil se, aby se jí podíval do tváře. „Její magie mě nepohlcovala. To já sám jsem se pohlcoval. Její kouzlo by zabilo kohokoli z Vilwanu, přičemž by na jeho těle

nezanechalo jedinou stopu. Kdyby ho neseslala před tolika svědky a kdyby si na něm dala jen o trošičku víc záležet, vypadalo by to, že jsem zemřel ve spánku.“

Tadurienne znalecky přikývla. „A tak ses začal pohlcovat. Rozhodl ses změnit, aby v tobě kouzlo přestalo vidět svůj cíl. Jednoduchý přenos magické identity - což je něco, co ses naučil právě na Vilwanu.“

Kerrigan zaúpěl. „Ne. Copak si vážně myslíš, že je tak hloupá? Tato metoda je stařičká a Chytrina pochopitelně zajistila, aby proti jejímu kouzlu nezabrala.“

Rymramoch udělal klapavý krok vpřed. „Kerrigane, možná bys nám měl popsat podstatu jejího kouzla a způsob, jak ses s ním vypořádal. Myslím, že dokonce i Magistryně by mohla porozumět tvému vysvětlení.“

„Dobrá, pokusím se mluvit co nejsrozumitelněji.“ Sotva to dořekl, všiml si, že se princezna Alexie shovívavě usmívá; Havran jí položil ruce na ramena. „Ale vážně,“ ujistil je ještě jednou, „nebude na tom nic složitého.“

„Věříme ti, Kerrigane. Budeme poslouchat velmi pozorně.“

„Děkuji, Výsosti.“ Povzdechl si a pokračoval. „Chytrinino kouzlo mělo dvě hlavní složky. Představte si ho jako ořech ve skořápce. Skořápka je velmi složitá a jejím úkolem je rušení magie. Jedna její část rovněž zamezuje přenosům magické identity; tak, že by to pro lidi, kteří by to chtěli zkusit, mělo dost ošklivé následky. Pokud jste tomu, co se dělo se mnou, říkali pohlcování, tak buďte rádi, že jste neviděli tohle. Bylo by to vážně hrozné - usychající a odpadávající končetiny, hnisající vředy a boláky a -“

„Neříkal jsi náhodou, že se nebudeš pouštět do žádných složitostí, Kerrigane?“

„Ano, Magistryně.“ Kerrigan se letmo usmál na dračí loutku. „Tato skořápka tedy mohla za to, že vám vaše kouzla vůbec nic neprozradila. Ovšem tou opravdu nepříjemnou věcí bylo teprve jádro kouzla. Fungovalo jako klec oddělující čaroděje od zdroje magie.“

Magistryně Tadurienne zavrtěla hlavou. „To je nemožné. My jsme zdroj magie.“

„Ne. Kdyby to byla pravda, byl bych mrtvý. Dozvěděl jsem se o magii řadu věcí, které se možná kdysi vyučovaly i na Vilwanu; ale to bylo před mnoha staletími. Naposledy v dobách Yrulpha Kirúna.“ Kerrigan se poškrabal na hrdle a zjistil, že i tam má spoustu volné kůže. „Čaroděj z Vilwanu by se tedy po zásahu kouzlem ocitl v těsné kleci. Magie by pro něho zůstala pouhou vzpomínkou a jakékoli kouzlo, s jehož pomocí by se snažil vyprostit, by selhalo. Žádný Vilwaňan by neměl dost moci, aby se zachránil.“

Nasupeně na něj pohlédla. „Tobě se to však podařilo.“

„Ano. Ale jen proto, že toho vím víc než ty - o magii i o Chytrině. Víš, že jsem vytvořil kouzlo, jehož prostřednictvím jsem ji objevil. Dokázal jsem to, protože jsem měl její podstatu. Je napůl dračice a napůl urZrethi. V magiích těchto dvou ras je nejsilnější. Lidské čáry zná hlavně díky Neskartovi, který prošel vilwanským výcvikem, nevyznal se ovšem v elfské magii. Právě tady jsem vycítil slabinu. Věděl jsem, že jsem odříznut od zdroje energie, kterou potřebuji pro sesílání kouzel, a musel jsem se s ním tedy znovu spojit, abych se zachránil.

Rozhodl jsem se modifikovat elfské kouzlo, protože způsob jejich vytváření je poměrně jednoduchý. Rostou, a tak jsem si představil semínko, jak raší a tlačí se vzhůru skrze zeminu a kameny, aby se dostalo ke slunci. Než jsem mohl využít‚slunce', musel jsem čerpat energii odjinud. Seslal jsem tedy sám na sebe jiné kouzlo - upravené léčivé zaklínadlo, jež urychlilo můj metabolismus. Živilo se mým tukem a ohlodávalo mé svaly a kosti. Mohl jsem doslova umřít hlady, ale první kouzlo bylo naštěstí dostatečně rychlé. Protlačilo se jádrem i skořápkou a dosáhlo zdroje magie. Znovu mě naplnila energie, kterou jsem použil, abych definitivně zrušil její kouzlo.“

Roztáhl ruce. „A tak tu teď jsem - ale rozhodně ne díky Vilwanu.“

„Vůbec nevíš, co povídáš, Kerrigane Reesi.“ Tadurienne k němu přikročila, vzala ho za bradu a zvedla mu hlavu. „Znám tě od doby, kdy jsi byl malé děcko. Už od samého začátku jsi byl výjimečný, mnohem lepší než tobě podobní. Všichni jste byli zplozeni za jediným účelem -abyste mohli vzdorovat Chytrině. Zatímco jiní nedělali nic, aby se připravili na její návrat, my jsme nezaháleli. Připravili jsme tebe. Za to, čím teď jsi, vděčíš jedině Vilwanu. Zvolili jsme ti rodiče a dohlédli na to, aby tě počali. Věnovali jsme velkou péči okolnostem tvého narození a řídili jsme i tvé dospívání.“

„Neříkala jsi nám náhodou, Magistryně, že nevíš nic o Kerriganově narození?“

„Omlouvám se, králi Fidelie. Mám špatnou paměť.“ Pustila Kerriganovu bradu a pak ho popleskala po lících. „Naše žádost trvá. Stále ještě není zletilý a patří nám. Musí tedy odcestovat s námi.“

Její panovačný tón v Kerriganovi roznítil hněv - dokázal ho však ovládnout. Podíval se jí zpříma do očí a promluvil tím nejklidnějším hlasem. „Nikam s vámi nepůjdu.“

„Ale jistě, že půjdeš. Nikdo zde nám nemůže zabránit, abychom si tě odvedli.“

Pohlédl na ni přimhouřenýma očima. „Určitě nechceš, abychom si vyzkoušeli pravdivost tvého prohlášení, Magistryně. Faktem je, že jestli jsi mluvila pravdu a Vilwan mě skutečně stvořil, abych vzdoroval Chytrině, pak by byla pěkná hloupost odvážet mě zpět na ostrov, že ano? Pokud jsi sem byla vyslána, abys mě odvezla, musíš jistě chápat, že jednáš podle špatného rozkazu. Copak jste mě ukovali jen proto, abyste mě ve chvíli, kdy jsem nejlépe připraven zasadit jí ránu, schovali do pochvy? Dohaduji se, že já i ostatní jsme nebyli stvořeni jen proto, abychom zničili Chytrinu. Až bychom to totiž dokázali, svět by začal pohlížet na Vilwaňany jako na spasitele civilizace, a tak byste mohli získat zpět ztracenou moc; takovou, jakou jste měli za starých časů před Kirúnem. Chcete-li mě teď stáhnout, nedává to smysl. Ledaže byste ovšem uzavřeli dohodu s Chytrinou.“

„Jak se jen opovažuješ, ty nestydaté štěně?!“ Tadurienne mu vrazila takovou facku, že se mu hlava málem protočila kolem dokola. „Je to Kirúnova dědička a my netoužíme po ničem jiném, než abychom ji vymazali z dějin.“

Zvedl levou ruku, aby si promnul tvář. Palčivá bolest pomalu slábla a také z jejích slov vyprchávala jedovatost; zůstávala jen únava a strach. „A tak takhle to je?“ zeptal se Kerrigan. „Bojíte se, že se ze mě stane nový Kirún? Myslíte si, že jste mě ukovali až příliš dobře a že nyní je třeba mě zkrotit? Orla měla pravdu.“

„Orla byla hlupačka. Říkala jsem, že jsem tě znala už jako malé děcko. Vždycky jsem byla proti tvému výcviku. Ukázal jsi, že představuješ hrozbu, a mám za to, že je ti třeba trochu přitáhnout uzdu.“ Udělala krok zpět a dala si ruce v bok. „Půjdeš se mnou.“

Kerrigan vrhl rychlý pohled napravo a vzápětí zase nalevo. Rezolut, Dranae, Peri a Havran se přesunuli tam, odkud mohli pohotově zasáhnout a v případě potřeby zabránit jeho násilnému odvedení. Pomalu zvedl ruce do úrovně ramen a ukázal svým přátelům otevřené dlaně. Když promluvil, kůže pod jeho předloktími se rozechvěla jako sulc. „Klidně ji nechte dělat, co umí.“

Taduriennina tvář zrudla. „Přikazuji ti, abys šel se mnou.“

Kerrigan pomalu zavrtěl hlavou. „Uhodila jsi mě, Magistryně. Dotkla ses mě. Teď tě znám. Mám tvou podstatu stejně jako jsem získal tu Chytrininu. Nemůžeš udělat vůbec nic, abys mě donutila odejít s tebou.“

Kolem ženy v šedém rouchu se začala hromadit moc. Tadurienne pozvedla ruce, mezi nimiž se svíjelo klubko rudých jisker. Jejich zář zesílila, pak žena napnula prsty a namířila obě ruce na Kerrigana. Vyvalil se z nich proud šarlatové energie.

Kerriganovi ani nestálo za to zagestikulovat. Poznal kouzlo dříve, než ho stačila seslat, a zvolil si jednu jeho nicotnou částečku, napojenou na čarodějčinu podstatu, aby ho zmařil. Tato složka byla vším, co potřeboval pro jeho zrušení. Nemusel tedy vynaložit takřka žádné úsilí. Bylo to, jako kdyby rozdrtil základní pilíř budovy - zbytek kouzla se pak snadno zhroutil a rozpadl se na kusy. Pramínek šarlatové energie se k němu dostal na dosah ruky a pak úplně zmizel, vypařil se mu přímo před očima.

Tadurienne sklonila hlavu a podívala se na své ruce, jako by je obviňovala ze zrady. Pak pokrčila rameny a začala sesílat další kouzlo.

Kerrigan pouze zvedl ruku a pak ji sevřel v pěst. Tím kouzlo zhasnul stejně účinně, jako by se jednalo o plamínek svíce. „Ne, Magistryně. Přísahám, že zaútočíš-li na mě ještě jednou, bude tě to bolet. Už mě nebaví ti dokazovat, že není nic, co bys mi mohla udělat.“

Tadurienne se podívala za něj, na trojici králů. „Pánové, právě jste byli svědky toho, co všechno dokáže. Neuposlechl přímý rozkaz své nadřízené. Vymkl se kontrole. Vydejte mi ho, jinak budete mít co do činění s novým Kirúnem.“

Král Augustus se postavil, sešel ze stupínku a stanul u Kerriganova stolu. „Tvé tvrzení, že se vymkl kontrole, mě nadmíru udivuje, Magistryně. Mně se naopak zdá, že na někoho tak mladého projevil pozoruhodné sebeovládání. Kdybych já byl v jeho věku a ty jsi mě takto uhodila, hned bych ti mečem přibodl srdce k páteři. A má-li Adept Reese takovou moc, jak říkáš, mohl ti provést něco mnohem horšího.“

„Krom toho ho stěží můžeš ovládat.“ Ačkoli Scrainwood promluvil v jeho prospěch, králův hlas Kerrigana nadále popouzel. „Vždyť překonal samotnou Chytrinu. Nyní, když jsi přiznala, že znáš okolnosti jeho narození, budeš jistě souhlasit, že skutečně přišel na svět na Vorquellynu a že Rezolut má plné právo o něho pečovat.“

Taduriennin hlas vřel zlostí. „Zapomínáte, pánové, kolik toho pro vás Vilwan v minulosti vykonal. Svým jednáním ohrožujete naše budoucí vztahy. Podle mě byste o tom měli dlouho a pečlivě přemýšlet. Počkám na rozhodnutí krále Fidelia čtyřiadvacet hodin; pak budu nucena sdělit Velkému Magistrovi, že bychom měli vážně přehodnotit vztahy Vilwanu se zeměmi zde přítomných panovníků.“

Otočila se a vyrazila po schodech k východu z budovy Shromáždění cechovních mistrů. Její druhové jí spěchali v patách.

Kerrigan sklouzl ze stolu a zapotácel se, když se jeho chodidla dotkla studené podlahy. Nejspíš by upadl, kdyby ho zezadu nezachytily silné ruce. „Děkuji, Rezolute.“

„Rád jsem ti pomohl, bratře.“

Jeho slova způsobila, že Kerriganovým tělem projelo zvláštní zachvění. Podíval se na Rymramocha. „Kde je Bok?“

„Odpočívá. Hněv zlomyslného dítěte bývá silnější než rána obuškem.“

„Je něco, co bych pro něho mohl udělat?“

Loutka přikývla. „Postačí mu, když tě uvidí živého a zdravého. Bude to pro něho ten nejlepší lék.“

Kerrigan se podíval dolů na své bosé nohy, usmál se a upravil si přikrývku, která mu sklouzla z ramen.

„Pojďme. Nejprve šaty, pak Bok a potom jídlo. Mám hlad.“

Alexie doprovodila Kerrigana do hradu; pak se omluvila a pospíšila si do svých komnat, zatímco služebnictvo zmateně pobíhalo a hledalo pro Kerrigana vhodné oblečení. Jakmile dorazila k sobě do pokoje, uvelebila se u krbu a zavřela oči. Zhluboka se nadechla, uklidnila se a přenesla své vědomí do shromáždiště Velkého Dračího Společenství.

Ocitla se v přístavišti. Dračí loď byla připravená a Maroth stál u kormidla. Zjistila však, že je očekávána, protože se nemusela plavit až na ostrov, aby se setkala s Černým drakem. Čekal na ni přímo na molu.

„Zdravím tě. Musím s tebou nutně mluvit.“

„Počítal jsem s tím, že přijdeš. Preyknosery mi před chviličkou oznámil, že zdárně doprovodil Pravdu do Narrizu.“ Dračí uši sebou škubly. „Máš snad pocit, že s tebou manipuluji?“

„To přímo ne. Ale vypadá to, že se snažíš jednat tak, aby události nabíraly určitý směr. Trochu mě to znejišťuje. Poslední dobou se toho seběhlo až moc. Odhalili jsme, že se Chytrina celé roky vydávala za Taťánu, což neblaze ovlivnilo morálku lidí. A hned vzápětí - sotva jsme se stačili jakžtakž smířit se smrtí Norringtona -jsme získali novou naději, protože se objevila Pravda a prohlásila, že Norrington čeká. Jsem si jistá, že jsi v jejím příchodu do Narrizu sehrál hlavní roli.“

„Co přesně ti na tom vadí?“

Alexie zvedla hlavu, spojila si ruce za zády a zpříma pohlédla na Černého draka. „Netuším, kdo jsi, a tak nevím, proč tohle děláš. Vše, co jsi učinil, mi tak či onak prospělo a zároveň to ublížilo Chytrině; nejsem si ale jistá, co z toho máš ty

sám.“

Černý drak přikývl. „Lidské jednání může mít řadu různých motivací - a myslím, že podpora velkého poslání Společenství není zdaleka nejposlednější z nich. Usilujeme o vznik sjednoceného a klidného světa. Chytrina se tomu staví do cesty, a tak dělám vše, co je v mých silách, abych jí působil potíže.“

„Ale s tvou inteligencí bys toho mimo toto místo určitě dokázal mnohem víc.“

Zasmál se. „Alexie - ty, Markus Adrogans, a dokonce i princ Erlestoke jste mnohem lepší armádní velitelé než já. Děláte svou práci dobře. A já zase dělám dobře tu svou. Kdybych se věnoval ještě něčemu jinému, bylo by to mrhání časem.“

Princezna se zamračila. „Jak dlouho jsi věděl, že Taťána je ve skutečnosti Chytrina?“

Černý drak naklonil hlavu na stranu. „Výborně, máš postřeh. Věděl jsem to už přes dvacet let.“

„A jak jsi to odhalil?“

„Taťána bývala členkou Společenství. Chytrina ji zajala během jedné z jejích výprav do Okrannelu - byla to jakási předchůdkyně pozdějších snových nájezdů. Chytrina nevěděla, že patří ke Společenství, a tak s námi Taťána nějakou dobu zůstávala v kontaktu; dokud nezemřela v aurolanských kobkách.“

„Ale proč jsi nic neřekl?“

„Jak bych mohl? Dozvěděl jsem se to zde, a tak jsem se o tom v normálním světě nemohl šířit.“

„A mně? Proč jsi to neprozradil mně1?“

„Nebylo to potřeba, nebo snad ano? Tak či tak jsi ji neměla ráda a nedůvěřovala jsi jí. Myslela si, že její tajemství je v bezpečí a že její snaha slaví úspěch. Kdyby nebyla odhalena, řekl bych ti, že se všechno, co uslyší, donese k Chytrininým uším, a tak by sis na ni začala dávat pozor. Což by, myslím, stačilo.“

„Možná. Teď je však veškeré naše snažení v ohrožení. Zpráva o zradě všemi panovníky pořádně otřásla.“

„Tohle tě ovšem ve skutečnosti až tolik netrápí, že ano?“ Jeho slova byla vřelá a srdečná. „Máš obavy, protože o tobě falešná Taťána vždycky mluvila jako o velitelce, která zničí Chytrinu. Říkáš si, zda na tebe nenastražila nějakou past.“

Alexie sklonila hlavu. „Už pokolikáté mě napadá, jestli mi náhodou nedovedeš číst myšlenky.“

„Na tvých obavách není nic divného, Alexie.“

„Tady však jde o víc než jen o obyčejné pochyby velitele, který si není jistý, zda je dostatečně schopný, aby vedl svou armádu do boje.“

Otevřel tlamu ve vpravdě drakonickém úsměvu. „Tomu rozumím. Jsi mladá, a třebaže se ti dostalo skvělého výcviku, uvědomuješ si, že tě čeká válka nepodobná všem, které se odehrály v minulosti. Lord Norrington, muž, který naposledy velel tažení proti Chytrině, zklamal a stal se jejím služebníkem. To tě nutí k zamyšlení. A hlodá v tobě také otázka, jak je možné, že si je tolik jistá, že pro ni nepředstavuješ hrozbu - protože kdyby v tobě hrozbu viděla, nikdy by ti nedovolila projít výcvikem a nejspíš by se tě už dávno zbavila.“

„Máš pravdu, nepovažuje mě za hrozbu.“

„Možná se mýlí.“

Alexie se zasmála. „Musela bych být úplně pitomá, kdybych vedla armádu do boje a přitom se spoléhala na hloupost svého protivníka.“

„Souhlasím. Myslím si však, že stále nevidíš základní fakta. Ona té podceňuje. Přesněji, podceňuje každého, ale tebe obzvlášť, protože v tobě vidí nástroj, který sama vyrobila. To, že ses vůči ní - vůči Taťáně - chovala rezervovaně a nepřátelsky, že jsi navázala vztah s Havranem a vůbec všechny podobné věci, je pro ni jen důkazem toho, že tvá osobnost postrádá hloubku. Nedokáže pochopit tvou schopnost milovat: Havrana, Perrinu i všechny tvé přátele. Láska je pro ni něco naprosto cizího, nezná ji. A už vůbec nevěří, že bys mohla dělat něco pro ostatní a ne jen sama pro sebe.

Považuje tě za člověka, který se soustřeďuje na svou kariéru velkého vojevůdce. Chytrina měla prsty i ve vzestupu Marka Adroganse. Chtěla, aby se stal tvým rivalem, někým, kdo ještě zvýší tvou touhu být nejlepší. Ten, kdo se žene jen za slávou, dělá chyby. A chyby se trestají. Takto o tobě Chytrina smýšlí. Jenomže se mýlí.“

Alexie přikývla. Černý drak hovořil rozumně a přesvědčivě. Věděla, že má pravdu - tetu Taťánu skutečně nikdy neměla ráda. Protivila se jí už od doby, kdy Taťánu kousla, a dokonce ji neváhala popichovat; například když jí před nedávnem naznačovala, že s Havranem možná čeká dítě. Havran jí vyprávěl, že mu Chytrina kdysi nabízela, aby se stal jejím milencem a spoluvládcem, ale on ji odmítl. Alexie získala něco, po čem Chytrina sama toužila, což ještě více zatemnilo mysl aurolanské tyranky.

Princezna polkla. „Ví, co považuji za nejlepší způsob vedení této války. Má představu o tom, co se chystám udělat.“

Černý drak pokrčil rameny. „V tom případě zvol jiné řešení. Má drahá, máš oproti ní tu nespornou výhodu, že i když se tvé nejlepší bitevní plány rozpadnou, jsi pořád schopná uvažovat, rozkazovat a velet. Chytrinini služebníci se netěší takové svobodě a navíc toho zdaleka tolik nedávají v sázku. Bojuješ proto, abys ostatním zajistila něco, čeho se oni dávno vzdali. Budou-li síly ve všech ostatních ohledech vyrovnané, tohle ti zajistí vítězství.“

Alexie se jízlivě pousmála. „Vážně si myslíš, že budou vyrovnané?“

„Ne, pokud předvedeš všechno, co umíš.“ Černý drak se široce usmál. „V tom případě budou velmi nevyrovnané - a to ve tvůj prospěch. Potom donutíš Chytrinu draze zaplatit za její aroganci.“

Kapitola dvacátá čtvrtá

Alexie počkala, dokud Havran na jejich posteli nerozprostřel mapu východní části světa, a teprve poté začala mluvit. Na mapě byla velmi podrobně zakreslena Saporcie a stejně tak Oriosa, Muroso a Bokagul. Nacházela se na ní i území Loquellynu, Sarengulu, Sebcie a vzdálenějšího severu, ale ta nebyla propracovaná do takových detailů. Princezna by byla daleko spokojenější, kdyby si kartografové dali na mapě více záležet. Věděla však, že v tom případě by jejím vytvářením strávili mnohem delší dobu; navíc se obávala, že na základě lepší mapy by někdo mohl uhodnout, co má v úmyslu.

„Chci se s vámi šesti podělit o válečný plán, který jsem vymyslela. Důvěřuji vám -jak v tom, že mi tento plán pomůžete uskutečnit, tak i v tom, že ho udržíte v tajnosti až do chvíle, kdy s ním předstoupím před panovníky. Vím, že se proti němu z celé řady důvodů zvedne vlna námitek, ale také jsem si jistá, že naši lidé - vojáci - ho přijmou, a tak jejich vládcům nezbude, než ho odsouhlasit. Je mi ovšem jasné, že od chvíle, kdy vejde ve známost, se o něm dozví i Chytrina a zařídí se podle toho."

Ostatní v místnosti vážně přikývli. Augustus, Peri a Havran na ni hleděli z druhé strany postele, Dranae s Rezolutem stáli za vysokou pelestí, zatímco Erlestoka měla po svém pravém boku. Orioský princ zvolna pokýval hlavou. „Jsem si jistý, že ať už jsi naplánovala cokoli, bude to nové a neotřelé."

„To doufám. Chtěla bych však, abyste mě upozornili na případné chyby nebo nesrovnalosti." Svůj výklad zahájila tím, že ukázala prstem na Narriz. „Naše armáda se shromažďuje zde. Chtěla bych ji rozdělit do tří sborů. V čele toho hlavního stanu já. Bude zahrnovat sedmdesát procent vojáků, které tu máme, a zamíří na sever údolím řeky Delaseny. Naším cílem bude Bacirro. Až se Chytrina vypořádá s Fronosou, bude jí stát v cestě právě toto město. V bojích kolem něho porazíme část jejího vojska a zbytek zatlačíme zpět k Fronose. Vím o jedné tamní slabině, kterou bych chtěla využít. Potom tedy osvobodíme Fronosu a překročíme muroskou hranici... Ano, Výsosti?"

Král Augustus si zkřížil ruce na hrudi. „Víš, že máš mou naprostou důvěru, Alexie. Kde však bereš takovou jistotu, že se ti podaří zmocnit se Fronosy tak rychle?"

„Pane, vím, že dobudu Fronosu, protože obsazení tohoto města - stejně jako ostatních měst, o nichž ještě budu hovořit - bylo jádrem snu, který se mi zdál během snového nájezdu a který jsem pak vyprávěla Korunnímu kruhu a Taťáně."

„Ale Taťána byla Chytrina."

„Ano, přesně tak." Alex si spojila ruce za zády. „Chytrina se hodně spoléhá na proroctví, konkrétně ta snová. Vzpomeň si na mého bratrance Michaila, díky němuž padla citadela Tři bratři. Před lety se mu o tom zdálo a nyní se to splnilo. Tento případ upevnil víru ve snová proroctví. A co se mých snů týče - byly něčím, o čem mě Taťána odjakživa přesvědčovala, že se to prostě nemůže nesplnit."

Erlestoke se zamračil. „Proč by Chytrina měla věřit, že se tvé sny splní?"

Alexie zavrtěla hlavou. „Vlastně nevím, jestli tomu věří, nebo ne. Pokud ano, možná je to proto, že je vidí jako částečky něčeho většího, nějakého snu nebo věštby, o které ví jen ona sama. Její víra či nevíra je ovšem zcela nepodstatná. Důležité je, že věří, že já věřím. Názor, který na mě má, se nezakládá na pravdě. Vidí ve mně mladici, mnohem méně zkušenou než Adrogans. Jakmile zjistí, že jednám podle její předlohy, uvěří, že mě má přesně tam, kde mě chtěla mít. Nastraží na mě past a bude čekat, až se do ní chytím."

Augustus se poškrabal na bradě. „Myslím, že by mohlo být dost riskantní jednat v souladu s takovýmto neověřeným předpokladem."

„Však ono se rychle ukáže, zda uvažuji správně, nebo ne. Zjistíme to podle toho, co podnikne po dobytí Fronosy. Vyšle-li proti Bacirru malý oddíl - takový, který dokáži snadno rozdrtit - budeme vědět, že mi hází návnadu."

„A kdy udeří vší silou, sestřičko?"

Alexie trochu nejistě pokrčila rameny. „Přesný okamžik samozřejmě nemohu znát, ale nebude to dřív, než dosáhnu několika vítězství. Zvěst o tom, že se snové proroctví začíná naplňovat, se musí nejprve řádně rozkřiknout; o to drtivěji pak lidi zasáhne zpráva o jeho selhání. V mém snu došlo k poslední velké bitvě v Sebcii, u Lurrie. Čím více se tam budu blížit, tím si Chytrina bude jistější, že ztrácím ostražitost, protože jsem přesvědčena, že znám čas a místo rozhodujícího střetnutí. Kdybych se na to vážně spoléhala, byla by to z mé strany osudová chyba."

Z Rezolutova hrdla se vydralo krátké chrčivé zavrčení. „Mám to chápat tak, že svůj sen nepovažuješ za prorocký navzdory tomu, že se sen tvého bratrance splnil?"

„Ne, nepovažuji, Rezolute. Mám k tomu jediný prostý důvod - té noci se mi žádný sen nezdál. Všechno bylo trochu jinak." Usmála se. „Můj bratranec porušil všechny předpisy a svěřil se mi se svým snem. Měl velkou radost a já jsem mu tak trochu záviděla. Pak se mě zeptal na můj sen a já jsem zalhala. Vymýšlela jsem si. Měla jsem dobrou znalost světových dějin, a tak jsem si vzpomněla na několik historických bitev. Zvolila jsem takové, které se odehrály mimo území Okrannelu - protože ty by Michail mohl znát. Potom, když jsem stanula před Korunním kruhem, jsem zjistila, že všichni už vědí, co se mi zdálo. Netuším, zda jim to řekl můj bratranec nebo náš rozhovor tajně poslouchal někdo další. Zopakovala jsem jim tedy stejnou lež, jen obohacenou o podrobnosti. Fronosu jsem zmínila jen proto, že leží v půli cesty mezi Bacirrem a Palosou na muroském pobřeží."

Alcidský král potřásl hlavou. „To, co říkáš, rozhodně dává smysl. Obávám se však, že bude-li o tom Chytrina dostatečně dlouho uvažovat, odhalí pravdu."

„Právě proto mám v úmyslu nedat jí k tomu příležitost." Alexie ukázala na kopcovitou oblast severovýchodně od Narrizu. „Sem bych chtěla vyslat malý a vysoce pohyblivý oddíl, jenž by znepříjemňoval život Aurolaňanům, kteří tudy potáhnou. Ve finále právě on dobude Fronosu. Nejprve po něm ovšem chci, aby nějakou dobu podnikal rychlé přepady a narušoval nepřátelské zásobování. Aurolanští velitelé vědí, že něco podobného jsme dělali i předtím, a tak ho budou považovat jen za nepříjemnou hrstku odvážlivců, vedoucích partyzánskou válku - stejně jako tomu bylo v

Murosu. Ale až bude potřeba, aby zasadil tvrdý úder, udělá to. To ovšem ještě stále není všechno.“

Alexie se podívala na Erlestoka. „Kapitán Venes správně poznamenal, že si nemůžeme být jistí Oriosou. Toto křídlo bude potřeba zabezpečit. Oriosa je sice toho času neutrální, ale všichni dobře vědí, že na území tvého království pobývají nepřátelské jednotky, s nimiž je třeba počítat.“

„Království mého otce, chtěla jsi říct.“

„Erlestoku, tobě možná připadá, že Oriosa je jeho, ale samotní Oriosané ji považují za tvou.“ Alexie mu položila ruku na rameno. „Chci po tobě, aby ses postavil do čela menšího sboru a vpochodoval přímo do Oriosy. Chytrině dojde, že pro ni představuješ velkou hrozbu, a tak jí nezbude než vyčlenit oddíly, aby tě zastavily.“

„Jistě, budu se muset potýkat i s jejími jednotkami, ale ty budou až druhé na řadě. Můj otec se těší podpoře mnoha významných šlechticů. Také oni mi budou bránit v postupu.“ Erlestoke zvedl ruku a přitiskl si svou černou masku k obličeji. „Víš, oč mě žádáš? Abych ve své vlasti rozpoutal občanskou válku.“

„Ne. Žádám tě, abys zaujal svou právoplatnou pozici v čele orioské armády. Nevydáš se tam proto, abys válčil proti svému otci; lidé to snadno poznají podle toho, že neoblehneš Meredo a potáhneš dál. Spojíš se se silami šlechticů, kteří tvého otce nemají v lásce, a až tě Chytrina napadne, de facto tím napadne i Oriosany. To pochopitelně popudí celý venkov, který povstane a podpoří tě.“

„Podceňuješ Oriosany, pokud si myslíš, že nebudu nucen prolévat i jejich krev.“

„Ne, Erlestoku, to v žádném případě. Vím o tvých činech. Vím, co všechno dokázal Havran. Vím, že se tvůj bratr přidal ke Svobodné korouhvi. Viděla jsem toho dost, abych nepochybovala o srdnatosti Oriosanů. Vím, že budou bojovat - a to jak s tebou, tak i proti tobě.“ Pevně mu stiskla rameno. „Po tobě však chci, abys nalezl způsob, jak dostat většinu na naši stranu. Nelíbily se ti činy tvého otce, a tak ses rozhodl odejít. Tvým lidem se jistě nezamlouvají o nic víc, avšak oni nemají na vybranou. Nyní jim však můžeš konečně dát možnost volby; tedy budeš-li chtít.“

Erlestoke si zhluboka povzdechl. „Já nevím. Je to něco, co musím pečlivě zvážit. Vím, že je to třeba udělat, ale nejsem si jistý, zda na to mám. Kolik času mi dáš na přemýšlení?“

„Jeden den.“

Princ sebou škubl, ale pak přikývl. „Jeden den. Dobrá.“

Alexie vrhla rychlý pohled na Rezoluta. „Chci, abys oddílu v kopcích velel ty.“

„Ne.“

„Cože?“

Havran se usmál. „Vždyť jsem ti to říkal.“

„Nemohu mu velet, Alexie. Jistě čekáš, že to odůvodním tím, že nemám žádnou hodnost. Šetři dechem. Nemohu mu velet, protože tou dobou nebudu k dispozici.“

Alexie se zamračila. „O čem to mluvíš?“

Vysoký Vorquelf na ni pohlédl stříbřitýma očima. „Copak jsi zapomněla na Pravdina slova? Will na nás čeká na Vorquellynu. Právě tam musím jít. A Pravda mě doprovodí.“

Alexie měla pocit, že jí hrdlo svírá ledový pařát. „Ale to je šílené, Rezolute. Jakmile se vylodíte na Vorquellynu, okamžitě vás zabijí. Sám jsi říkal, že k tomu, aby ses dostal na místo, kde čeká Will, potřebuješ dospělého Vorquelfa, ale žádný takový není.“

„Na tom nesejde, princezno. Musí se to udělat. Ve svých úvahách o tom, co všechno Chytrina považuje nebo nepovažuje za proroctví, jsi vynechala jednu zásadní věc - bylo to Proroctví o Norringtonovi, kterým to všechno začalo. Ty v ně možná nevěříš, ovšem já ano.“

„Ale vždyť já v ně věřím, Rezolute. Věřím, že Will byl jeho ztělesněním a že to, co udělal, uvedlo do pohybu sled událostí, na jehož konci je Chytrinina smrt.“

„Tahle interpretace se mi zamlouvá, princezno. Kéž bych si mohl dovolit věřit, že tomu tak doopravdy je. Jenomže Pravda říká, že Will čeká. Proroctví tvrdí, že Will zahubí Chytrinu a vykoupí Vorquellyn. Kdoví? Možná si naplnění Proroctví o Norringtonovi žádá, abychom já a Pravda zemřeli na půdě naší vlasti...“ Pokrčil rameny. „Krom toho, stejně potřebuješ někoho, kdo odcestuje do Loquellynu a přesvědčí Loquelfy, aby prošli vysočinou a přidali se ke tvému vojsku. Proč bych to nemohl být já?“

Alexie se podívala na Havrana. „Nemohl bys mu nějak domluvit?“

„Známe se už spoustu let, ale zatím se mi to ani jednou nepovedlo. Navíc dobře vím, jak dokáže být paličatý. Udělá přesně to, co říkal, že udělá. Předpokládám, že budeš potřebovat někoho, kdo by ti kryl záda, Rezolute.“

Vorquelf přikývl. „To ano, ale ty to nebudeš, příteli. Staneš se totiž velitelem oddílu, který projde kopci a dobude Fronosu.“

„Ale...“

Rezolut zavrtěl hlavou. „Kdo by to zvládl lépe než ty?“

Havran se zasmál. „Takových bych mohl klidně vyjmenovat třeba tucet. Princem Erlestokem počínaje a Adrogansem konče.“

Erlestoke se usmál. „Klidně vyměním svůj úkol za tvůj.“

„Tak to by se tvému otci líbilo. Odmítám.“

Augustus se zamračil. „A co se chystáš udělat s Adrogansem, Alexie?“

Potřásla hlavou. „Budu ho pravidelně zpravovat o našich pokrocích, ale obávám se, že nic dalšího už nebude v mé moci. Je příliš daleko. Jeho jízda by se sem mohla dostat během půldruhého měsíce a další dva týdny by strávila v Murosu tím, že by nás hledala. Po takovém přesunu by navíc byla vyčerpaná a málo platná. A co se jeho pěchoty týče, mohla by sem připochodovat nejdříve na sklonku léta.“

Král se sklonil nad mapou; jeho prst se dotkl Svarskye a pak klouzal přes hory do Přízračných plání. „Mohl by zvolit

kratší cestu.“

„V tom případě by ho na každém kroku čekal boj.“ Usmála se. „Rozhodně by tím však dal Chytrině důvod k zamyšlení. Myslíš si, že se pro to rozhodne?“

„Kdyby měl opravdu v úmyslu vybudovat říši, už dávno by prohlásil Okrannel za její součást. Jedním jsem si ovšem jistý - že nikdy nepřesvědčíš panovníky, aby mu vydali rozkaz táhnout do Přízračných plání.“

„A tak ho mám pouze informovat o tom, co se tu děje, a doufat, že porozumí mým narážkám?“

Augustus se krátce zasmál. „Myslím, že nemáš jinou možnost. Ve skutečnosti bych se klidně vsadil, že ti bude řečeno, abys Adrogansovi rozkázala setrvat ve Svarskyi. Roli kurýra ovšem navrhuji svěřit Rezolutovi.“

Princezna se usmála. „To udělám. Co si o tom myslíš ty, Dranae?“

Drak v lidské podobě si zkřížil svalnaté ruce na prsou. „Během doby, kterou jsem s tebou strávil, jsem se naučil důvěřovat tvému úsudku; vlastně jsme se tomu naučili všichni. Tvá strategie mi připadá správná. Budu bojovat po tvém boku a věřím, že Arimtara učiní totéž. Ochráníme armádu před útoky Chytrininých draků.“

„Dobře, děkuji ti.“ Pak se podívala na Perrinu. „A co ty, sestřičko?“

„Na tvém plánu se mi nelíbí jen jedna věc.“

„Jaká?“

„Že nemohu být ve všech skupinách zároveň.“ Peri výhružně rozsekla vzduch zahnutými drápy. „Severská čarodějnice má o sobě příliš vysoké mínění. A o tobě zase příliš nízké, sestřičko. Považuje tě za hlupačku, která je jí vydána napospas. Společně ji přinutíme, aby draze zaplatila za svůj omyl.“

Kapitola dvacátá pátá

Isaura ještě nikdy neviděla svou matku v takovém rozpoložení. Chytrina pevně svírala dívčino zápěstí a vlekla ji za sebou jeskynními chodbami pod svou pevností. Spolu s Nefrai-keshem a zajatkyní se do Aurolanu vrátila ani ne před hodinou. Isauře se příčilo označovat neznámou ženu tímto slovem, ale skutečnost, že Chytrina poručila kryalniriům, aby ji odvlekli do cely, jí v tomto ohledu nedávala příliš na vybranou.

Kráčely tak rychle, že za Isaurou vlály její bělostné vlasy. Její zlatovlasá matka, maličko nižší a podsaditější, se zde dokonale vyznala; na žádné z křižovatek nezaváhala a hnala se klikatou chodbou jako vichr. Dostaly se do tunelů, o jejichž existenci neměla Isaura - navzdory tomu, že v Aurolanu strávila celý život - ani potuchy. Stopy magie kolem některých průchodů jí napovídaly, že byly donedávna uzavřené a že je zpřístupnila až Chytrinina kouzla.

Skupina řvounů vlekoucí jinou zajatkyni je spolehlivě následovala, byť se jim čas od času ztrácela z dohledu. Isaura si nebyla jistá, zda je to tím, že touto cestou již dříve kráčela, anebo se nechávala vést svou oddaností k Chytrině.

Aurolanská Císařovna se otočila a podívala se na Isauru. „Dceruško, je nezbytně nutné, abych se s tebou podělila o určité informace. Třebaže ses nezrodila z mé krve a mého těla, nikdy jsem nepochybovala o tom, že jsi vskutku mým dítětem. Jediným důvodem, proč jsem před tebou tajila některé zásadní skutečnosti, bylo to, že jsem čekala, až budeš připravená. Když jsem se já dozvěděla pravdu, byla jsem více než dvakrát starší, ovšem ty jsi mnohem vyzrálejší, než jsem kdysi bývala já.“

„Děkuji, mami.“

Chytrina zpomalila. Chodba, kterou kráčely, zvolna klesala dolů. Kolem se postupně oteplovalo. „Musím ti vyprávět o světě a o jeho původu. Byly časy, kdy neexistovalo nic než chaoticky vířící koule. Vybav si veškeré blizardy, které jsi kdy viděla, a spoj je se všemi živly, přesto však nezískáš dostatečnou představu o silách, jež tehdy zuřily. Z tohoto chaosu se zrodily bytosti, mocné a moudré. Vyrvaly tento svět z vírů energií a daly mu novou podobu. Udělaly si z něho svůj domov. Jejich jméno bylo Oromisové.“

Chytrina hovořila tichým, maličko nakřáplým hlasem, který nutil Isauru vzpomínat na večery, kdy jí Císařovna před usnutím vyprávěla příběhy o aurolanských hrdinech a jejich slavných činech nebo mírnější pověsti o severských bytostech, zrozených z magie. To, co jí matka povídala teď, by pro Isauru mělo tentýž jemný nádech fantastična, nebýt pevně sevřeného zápěstí a houževnatého postupu hlouběji a hlouběji do zemských útrob.

„Pak do tohoto světa vstoupili draci a Oromisové je přivítali. Tehdy nevypadali jako draci, které známe dnes; byli pouhými obřími červy, téměř neschopnými rozumně uvažovat. Oromisové je chránili a pečovali o ně - postupně z nich dělali ony mocné tvory, jimiž jsou nyní. To proto draci nemají žádnou původní kulturu. Jsou skutečnými bytostmi chaosu a žijí, aby ničili. Je to jejich nezměnitelná podstata, ale Oromisové se naivně domnívali, že ji svou vytrvalou péčí dokáží přetvořit.

Poté se v tomto světě objevili elfové a Oromisové k nim byli laskaví. V oněch dobách se husté lesy táhly, kam až oko dohlédlo, a elfové záhy osídlili obrovská území. Nikdy nerušili draky a ti si stěží všimli jejich přítomnosti. Klid, jenž na světě zavládl, by možná trval věčně; elfové však byli kreativní bytosti a chtěli Oromisům vzdát hold. Vyráběli proto nádherné věci ze dřeva a kovů; svým způsobem napodobovali samotné Oromisy, protože ti byli prvními ze všech tvůrců a budovatelů. Elfové je uctívali a nabízeli jim obětiny. To Oromisy těšilo. Zároveň to však vyvolalo závist draků.“

Matčin hlas naplnilo pobouření. „Draci zaútočili na elfy; pálili, vraždili a kradli věci, které byly vyrobeny pro Oromisy. Stvořitelé světa však rychle zareagovali a jejich moc byla tak velká, že draci brzy museli žadonit o milost. Oromisové jim rozkázali, aby vrátili všechny uloupené věci a draci - v jádru stejní proradní červi, jimiž bývali -naoko souhlasili. Tito závistiví služebníci pak po staletí kuli pikle a sbírali síly. Nastal den, kdy se proti Oromisům vzbouřili a vypukla velká válka.“

„To muselo být strašné, mami.“

„Také, že bylo. Nic strašnějšího svět do té doby nepoznal. Oromisové vytvořili mnoho druhů bytostí, aby jim pomohly v boji. Z nich jsou dnes nejznámější urZrethiové, ale v tu a tam roztroušených koloniích přežívají i jiné.

Potomky některých jsou grichotkové a vylaenové, zatímco podle jiných jsem stvořila kryalnirie. Válka pustošila zemi, spalovala lesy, otravovala řeky a moře a vůbec páchala více škod, než si dokážeme představit. Draci se snažili získat své vlastní spojence, ale to nejlepší, nač se zmohli, bylo zrození Panquiů. V tomto tedy neuspěli, avšak sami byli těmi nejúčinnějšími zabijáky. Byli vražední a naháněli hrůzu - tehdy úplně stejně jako dnes.

Oromisové si uvědomili, že tím, že se nechali zatáhnout do této války, umožnili drakům, aby do tohoto světa zavlekli chaos. Samotné válečné běsnění ničilo místo, které se ze všech sil snažili chránit, a tak se Oromisové stáhli - dolů, do zemských útrob. Tam se opevnili a čekali. Klidně a mírumilovně, neboť s jistotou věděli, že nastane doba, kdy znovu získají všechno, co jim po právu náleží."

Zahnuli za roh a ráz chodby se změnil. Až potud místa nesla všechny známky toho, že vznikla přirozenou cestou. Pravda, podlaha byla hladká a téměř bez nerovností, k čemuž, jak Isaura věděla, málokdy docházelo bez cizího zásahu; přijala to však bez uvažování jako prostý fakt. Nyní však před sebou spatřila skutečné opracované schodiště klesající do velké půlkruhové místnosti. Ta měla místo podlahy pouze tmavý chřtán propasti, na jejíž dno dívka nedokázala dohlédnout. Hned za patou schodiště vybíhal do propasti úzký kamenný můstek končící přímo nad jejím středem.

Její matka se zastavila na nejhořejším schodu. „Nevěděla jsem o tomto místě až do dne Kirúnovy smrti. Když do pevnosti dorazili ti, kteří ho chtěli zabít, uprchla jsem do těchto chodeb. Víš, že mohu nabývat mnoha různých podob; včetně té dračí, na které ses vozila loni v létě. To proto, že jsem bytostí dvojí podstaty - urZrethijské a dračí. Z jedné strany věrná služebnice Oromisů a z druhé rebelka. Spojuji v sobě oba tyto aspekty a snažím se odčinit křivdu, které se dopustili ti, z jejichž krve napůl pocházím. Tady dole, kde jsem konečně byla v bezpečí, jsem poprvé uslyšela šepot Oromisů. Dozvěděla jsem se od nich pravdu a naplnilo mě odhodlání udělat všechno pro jejich osvobození."

Chytrina zatahala dívku za zápěstí. „Pojď, brzy to uvidíš sama."

Isaura ji následovala. Nedokázala ze sebe vypravit ani slůvko. U paty schodiště se zastavila a nechala kolem sebe projít dva grichotky. Ti vyvlekli zajatkyni, jež měla svázané ruce i nohy, na můstek a na jeho konci ji donutili pokleknout.

Chytrina řvouny mávnutím ruky propustila. Chlupaté bytosti odpelášily nahoru po schodech a zmizely z dohledu. Isaura pocítila nutkání následovat jejich příkladu, ale místo toho jen strnule sledovala matku, jak kráčí po můstku.

Aurolanská Císařovna popadla zajatkyni za hnědé vlasy a prudce zaklonila její hlavu, čímž jí odhalila hrdlo. Svázanou ženou byla Vionna, kdysi královna wruonských pirátů a služebnice Císařovny. Před časem se jí pro ni podařilo ukořistit úlomek Dračí koruny, vzápětí si ho však nechala vzít Norringtonem a jeho společníky. Vionna připravila Chytrině opravdu velké zklamání a Isaura podle jejího kňourání a chvějících se promodralých rtů poznala, že si to bývalá pirátská královna dobře uvědomuje.

Chytrinin hlas naplnil tmavou místnost ozvěnou. „Slyšte mě, prastaří Páni a Paní. Obracím se k vám s velkou prosbou. Další z vašich služebníků byl zničen. Nabízím vám tuto oběť v naději, že v této nehodné služebnici naleznete alespoň něco užitečného, aby mohla nadále sloužit vašemu spravedlivému cíli."

Vionniny oči se rozšířily. „Oběť? Nedělej to!"

Císařovna přimhouřila oči. „Jsi pouhý odpadek, z něhož Oni vytvoří mistrovské dílo." Udělala krok zpět a vzápětí Vionnu vší silou kopla mezi lopatky. Pirátka vyhekla, okamžik se potácela na kraji můstku a pak sklouzla dolů. Zoufale se pokusila zachytit kamenné obruby, ale bylo to marné. S křikem zmizela v bezedné tmě.

Isaura se zachvěla. Vionnu nikdy neměla ráda a věděla, že jí nebude chybět. Netušila, jaký osud ji očekává, a ani ji to příliš neznepokojovalo. Ale matčina bezcitnost a lhostejnost, s níž ženu skopla dolů - to bylo něco dosud nevídaného. Ačkoli Chytrinu upřímně milovala, tato stránka její povahy ji silně znepokojila.

Z propasti se vyvalila slabá vlna magie a zůstala viset pod klenbou místnosti asi jako kouř, jenž se hromadí u stropu. Srovnání s kouřem bylo opravdu příhodné, přeléval se totiž a nechával se unášet neexistujícím větrem. Magický oblak se smrštil a zamířil ke zdi místnosti naproti patě schodiště. Kameny, kterých se dotkl, začaly rudě zářit a posouvat se. Šarlatová barva se zvolna rozlévala, až nabyla oválného tvaru. Ovál vzápětí rozpůlila tmavá vodorovná čára, jež se postupně rozšiřovala; vypadalo to jako zvedající se oční víčko. Isaura za ním spatřila jen čerň, ale ne obyčejnou, něčím jí připomínala bez-hvězdnou noc.

Chytrina poklekla a Isaura mimoděk učinila totéž. Zazněl hlas - ani ženský, ani mužský. Dívky se zmocnil pocit, že musí patřit mnoha bytostem hovořícím ve stejnou chvíli. Naplnil jí mysl a rozléhal se v každičkém koutku jejího vědomí. „Tvůj dárek, naše drahá, má potenciál. Bude nám potěšením na něm pracovat. Kdo to stojí za tebou?"

„Má dcera a dědička. Přivedla jsem ji, aby se vám naučila sloužit stejně, jako vám sloužím já. Jmenuje se Isaura."

Isaura pocítila, jak se na ni soustřeďuje intenzivní pozornost; bylo to jako upřený pohled, avšak takový, jenž dokázal proniknout jejím tělem, kostmi, a dokonce i duší. Chtěla vykřiknout hrůzou, ale nějakým způsobem se jí podařilo zachovat mlčení. Se skloněnou hlavou nehybně klečela u paty schodiště.

Hlas se ozval znovu. „Též potěšující. Schvalujeme tvou volbu."

Chytrina se naklonila tak daleko dopředu, že se čelem dotkla kamenů můstku. „Žiji jen proto, abych vám sloužila. Vaše potěšení je i mým."

„Pověz nám, nakolik nás tvé snažení přiblížilo k cíli."

„Vše je připraveno pro dosažení velkého vítězství, které smete veškerý odpor. Mezi nepřátele byly zasety rozbroje. Váš velký dar střelného prachu byl poskytnut tomu nejchamtivějšímu a nejambicióznějšímu z nich. Ostatní se ho již nyní obávají, což maří jejich válečné úsilí na východě. V čele tamních armád má stanout mladá žena, která věří v moc prorockých snů - snů, jež ji mají dovést k řadě vítězství. S pomocí dalších vašich darů narušíme její snový cyklus a rozdrtíme její vojska."

„A co Norrington?"

„Je pryč - a s ním i veškerá jejich naděje. Víru v něj nyní vyměnili za víru v proroctví, podle něhož je všechny zachrání

Alexie.“

„A červi? Chovají podezření?“

„Ne. Myslí si, že jedině já mohu znovu složit a pak definitivně zničit Dračí korunu. Ó ano, až mi dají své úlomky, skutečně ji opět dám dohromady. Ale místo toho, abych ji zničila, ji použiji, abych donutila největší z dračích čarodějů, aby zrušili magii, která vás věznì. Konečně budete znovu svobodní.“

Oko se otevřelo o něco víc. „Máš na sobě magickou poskvrnu.“

„Ano.“ Chytrina zasyčela a napřímila se. Položila si dlaně na klíční kosti a pak se jimi jala klouzat po svém těle níž a níž - přes ňadra, břicho, boky až po stehna. Zpod jejích prstů se drala namodralá mlha, v níž se tu a tam mihotaly zlatavé odlesky.

Když se čarovný opar rozptýlil, Isaura zachytila stopu zbytkové magie. Nedokázala rozeznat podstatu kouzla, ale bylo jí okamžitě jasné, kdo ho seslal. Viděla ho u brány muroského přístavu Navval. Zabil jednoho z nejmocnějších sullancirů a zmařil pokusy aurolanských čarodějů o urychlení dobytí města.

„Vychytralé kouzlo, naše drahá. Copak sis ho nevšimla?“

„Ne, Páni a Paní, ale s tím, kdo ho seslal, jsem se již vypořádala.“

„Měla jsi ho přenechat nám.“

Chytrina znovu padla tváří k zemi. „Odpusťte své nehodné služebnici.“

„Odpustíme - z důvodů, které se vzpírají vší logice. Zbývají tedy už jen tři úlomky Koruny.“

„K získání dvou z nich máme velmi blízko. S tím posledním to naneštěstí bude problematičtější, ale slibuji, že ho naleznu. Vaše vůle bude vykonána. Krom toho jsem se postarala, aby má záhuba nebyla záhubou mého poslání.“

Isaura se zachvěla. Neměla ani potuchy, co tím její matka myslela, protože sama nedostala žádné pokyny. Kdyby jí Chytrina skutečně důvěřovala, pověděla by jí to. Ale když to neudělala, jak mě potom může nazývat svou dědičkou?

„Vynasnaž se nás nezklamat.“

„Ano.“

Hlas ztichl a oko se zavřelo; magická aktivita v místnosti však nepolevila. Náhle se víčka znovu rozevřela. Ozval se vlhký mlaskavý zvuk a něco vyletělo ven z černoty. Minulo to Isauru a tvrdě dopadlo na schody. Chvíli to po nich klouzalo, když vtom se ze silné vrstvy slizu, která věc pokrývala, vysunuly drápy a zaskřípaly o kameny.

Dívka si uvědomila, že hledí na živou bytost. Té se po chvilce podařilo posadit na stupeň schodiště; pak se jediným seknutím drápů zbavila membrány, která ji obalovala. Poloprůhledná hmota se svezla dolů a odhalila pružnou ženskou postavu, jejíž tělo pokrývala krátká černá srst - s výjimkou bílého konečku ocasu a krku a širokých ramen, na nichž husté dlouhé chlupy barvy půlnoci vytvářely jakousi hřívu. Ocas sebou švihl ze strany na stranu a pak se nad hlavou ostražitě vztyčily kočičí uši.

Bytost se otočila a podívala se na Isauru. Ukázalo se, že má čenich s dlouhými vousky a zářivě modré oči. Pak kočičí žena stáhla pysky a obnažila tesáky barvy slonové kosti. Byla stále ještě slabá, a tak jí trvalo dlouho, než se postavila na nohy; i potom se však musela opírat o zeď. „Co jsi to se mnou udělala, čarodějnice?“

Chytrina na ni vrhla rychlý pohled přes rameno. „Dostalo se ti takové cti, jako málokterému z mých sullancirů; mí Páni a Paní tě přetvořili v nástroj své vůle. Dříve jsi byla Vionna a považovala ses za královnu. Oni však z tebe udělali bohyni. Nyní jsi Nekaamie a mezi mými služebníky jsi na druhém místě - hned za Nefrai-keshem. Staneš se jeho chotí a budeš plnit výhradně jeho a mé rozkazy.“

Nekaamie zasyčela a napnula svaly. Zvedla si pravou ruku před obličej a fascinovaně sledovala, jak se její drápy vysouvají a zase zatahují. Olízla si dosud vlhkou srst a zamhouřila fosforeskující oči. „Což, alespoň mi už není zima.“

Místnosti se znovu rozlehl hlas Oromisů. „Líbí se ti tato odměna, naše drahá?“

„Je to víc, než jsem se vůbec odvažovala doufat.“

„Služ nám a osvoboď nás. Až se to stane, naše potěšení nebude znát mezí. A stejně tak naše vděčnost.“ Černočerné oko se opět zavřelo a rudě žhnoucí ovál zvolna vyhasl. Magický opar začal klesat zpět do propasti, v níž se zrodil, až po něm nakonec nezůstala ani stopa. Isaura se zachvěla a pomalu se postavila.

Chytrina ještě chvíli klečela na kolenou a cosi šeptala v jazyce, jemuž Isaura nerozuměla. Než vstala, ještě jednou se hluboce uklonila. Pak se Císařovna otočila a usmála se na svou dceru. „Pořád je toho hodně, co se musíš naučit. Zaprvé je třeba, abys sem uměla najít cestu. Oromisové tě vždy ochrání. Nemusíš se jich bát, dceruško. Dokud jsou našimi spojenci, není nic, co by nás mohlo ohrozit.“

„Já vím, mami.“ Isaura se usmála tak sladce, jak jen dokázala.

„Dobře, to mě těší. Pojď.“ Chytrina prošla po můstku zpět a vykročila nahoru po schodech. Vyhnula se zbytkům slizké membrány, které zde zůstaly ležet po zrození Nekaamie, a záhy stanula vedle své nové sullanciri. Ohlédla se. „S tím, co ses dnes naučila, se už nikdy v životě nemusíš nikoho a ničeho bát.“

Isaura vrhla poslední pohled dolů do propasti a po celém těle jí vyrašila husí kůže. „Jistě, mami, to už teď také vím.“ Protože po dnešku se bojím tebe. A tento strach mi více než bohatě vystačí na celý život.

Kapitola dvacátá šestá

Krále Scrainwooda poněkud udivovalo, že ačkoli se poměrně často setkával se ženami, žádná z těchto tajných schůzek nebyla tím druhem dostaveníčka, jenž by se mu zamlouval. Ne že by kteroukoli z těchto žen toužil poznat intimněji, to v žádném případě. Přinejmenším určitě ne Taťánu a ani ženu, která před ním stála nyní.

Slabě se zachvěl. Vzpomněl si na Taťániny návštěvy, kdy neměl ani potuchy o její skutečné totožnosti. Chytrina byla zkušenou hráčkou a využívala Taťániny podoby, aby zjistila, nakolik je k ní loajální. Maličko ho pobavilo, když si uvědomil, že právě on Taťáně prozradil, že Adrogans má drakonely, přičemž mu tuto novinku předtím sdělila Chytrina. Určitě se mohla v hloubi duše potrhat smíchy, pokud se ovšem vůbec umí smát.

Žena v šedém rouchu se před ním uklonila. „Děkuji, že jste souhlasil s touto audiencí, králi Scrainwoode."

„Tvá žádost byla trochu nečekaná, Magistryně Tadurienne." Scrainwood se prohnaně usmál. „Tvé čtyřiadvacetihodinové ultimátum vypršelo již dvakrát. Myslím, že teď už ti král Fidelius Kerrigana Reese do péče nesvěří. Většina lidí tady se k tomu chlapci chová jako k dospělému."

Tadurienne si pravou rukou upravila krajkovou zdvořilostní škrabošku, která jí zakrývala tvář, a pak si promnula čelo. „Stále to považujeme za velký problém, ale v danou chvíli naneštěstí nevíme, jak ho vyřešit."

Král se postavil a pokrčil rameny. „To ovšem nevím ani já. A tak pokud tě sem přivedlo jen tohle, pouze jsi zbytečně promarnila čas - svůj i můj."

„Nechcete mě nejdříve vyslechnout, Výsosti?"

„Dobře. Ale snaž se, abych se nenudil." Přešel od svého trůnu k malému stolku a nalil si do číše víno. Vedle sice čekal ještě jeden prázdný pohár; ten však král odmítl naplnit. Scrainwood si pozvedl číši k ústům a usrkl z ní. Pak se otočil ke své návštěvnici a kývl. „Můžeš začít mluvit."

„Děkuji, Výsosti." V jejím hlase sice slyšel určité napětí, ale prsten, který nosil, ho nevaroval před nepřátelskými úmysly. „Připadá nám, že Vilwan i Oriosa čelí podobným problémům. Máme Kerrigana Reese, syna našeho ostrova, který vůči nám neprojevuje ani špetku loajality. Je samozřejmě docela dobře možné, že uspěje a zachrání svět, ale nikoho ani nenapadne, že bez nás by svého vítězství nikdy nedosáhl. Naše úloha v těchto událostech bude podceňována, což se nám vůbec nezamlouvá."

„Jistě, je celkem nabíledni, že se vám to nelíbí." Scrainwood znovu usrkl vína a pak postavil poloprázdnou číši na stolek. „Máš snad v úmyslu přirovnávat Kerrigana Reese k princi Erlestokovi?"

„Věděla jsem, že poznáte, nač narážím, Výsosti. Týká se to spíše Erlestoka než Linchmera, ale obávám se, že by vás za stávající situace mohli ohrozit oba. Pokud vaši synové vyjdou z války jako hrdinové, jejich popularita zastíní vaši, což bude dost možná znamenat konec vaší vlády."

Scrainwood pomalu přikývl. „Možná sis nevšimla, že má vláda může klidně skončit již během několika měsíců. Do Oriosy vtrhne Chytrina, nebo mí spojenci. Mé šance, že vydržím takový nápor, jsou zanedbatelné. Zdá se, že se mi pokoušíš naznačit, že je potřeba se odhodlat k nějakému činu, abychom něco vytěžili z výsledku války. Dokud však nenajdu způsob, jak se zachránit, snažíš se tu úplně zbytečně."

Koutky Tadurienniných úst zaškubaly ve slabém úsměvu. „Věříme, že víme, jak toho docílit. Vyměníme vaši záchranu za svou, Výsosti."

„Jestli umíte zařídit, abych se z toho všeho dostal se zdravou kůží, pak jste lepší čarodějové, než jsem si kdy představoval."

Magistryně přikývla. „Hovořila jsem s mnoha panovníky, Výsosti, a zjistila jsem, že většina vládců menších království sdílí stejné obavy. To, že Adrogans pravděpodobně vlastní drakonely, ohrožuje každého. Za hrozbu je považována i silná alcidská vojenská přítomnost. Proč by se měl Augustus po válce stahovat ze Saporcie? Jistě bude přinejmenším požadovat odměnu za své válečné úsilí a ponechá si kontrolu nad klíčovými městy, dokud mu nebude vyhověno. Možná dokonce zatouží po vytvoření říše; v tom případě nevyhnutelně dojde ke konfliktu mezi ním a novým jeranským impériem. Národy sevřené mezi těmito mocnostmi se už teď necítí bezpečně."

„Je to fascinující scénář vývoje událostí, co mi tady líčíš, opravdu. Pořád však nechápu, co má do činění s mou situací."

„Na silnou a jednotnou Oriosu je pohlíženo jako na jedinou možnou hráz proti alcidské rozpínavosti. Mocná Oriosa je jako nabroušená dýka, připravená se kdykoli zabodnout do Yslinu či oddělit saporcijské provincie od vlastní Alcidy. Západní národy jsou připraveny podpořit v Radě válku v Saporcii; ovšem pod podmínkou, že nedojde k cizí invazi do Oriosy. Vaši východní sousedé nemají v úmyslu napadnout vaše království. Ledaže by se cítili být ohroženi Chytrinou; tu by ovšem měly plně zaměstnat boje tady v Saporcii."

Orioský král znovu zvedl číši a vyprázdnil ji jediným dlouhým douškem. Když ji postavil na stolek, posměšně zatleskal. „Mluvíš jako někdo, kdo absolutně nerozumí vedení války. Skutečnost je jednoduchá. Jakmile Alexie vytáhne na sever, Chytrině zkrátka nezbude, než podniknout další útok někde jinde. Pokusí se projít Oriosou, aby udeřila na Narriz a odřízla spojeneckou armádu od zásobování. Do severní Oriosy pak ihned vtrhnou aloské a veganské jednotky. Můžeme jenom doufat, že se začnou vraždit navzájem, protože tyhle dvě země se nikdy neměly zrovna v lásce."

„Nemíním zpochybňovat vaši analýzu situace, Výsosti. Já a mí nadřízení bychom pouze rádi podotkli, že pokud se boje dostatečně rychle přesunou do Murosa, nebude již v Chytrininých silách uskutečnit invazi do Oriosy." Tadurienne si spojila ruce za zády. „Z našich nejschopnějších bojových čarodějů jsme vytvořili oddíl, který bude k dispozici princezně Alexii. Je dostatečně silný na to, aby zvrátil vývoj klíčových bitev. Další naši lidé budou usnadňovat přesuny vojsk a zásob; jejich snažení zajistí, že se válka přenese na území Murosa spíše dříve než později."

„Pokud ovšem Chytrina neudělá něco nečekaného."

„Ach, to ona udělá, o tom nepochybuji."

Tadurienne pokrčila rameny. „Ale ať už to bude cokoli, budeme tam, abychom jí to překazili. Další čaroděje, zběhlé v rozličných uměních, ve vší tajnosti poskytneme tobě. Používej je podle svého uvážení, abys ve své zemi udržel pořádek. Budeš-li potřebovat vyčistit své území od aurolanských jednotek, udělají to. A budeš-li potřebovat vypáčit informace z případných kolaborantů, udělají to také."

„A když bude potřeba zabít aurolanské sympatizanty?" Tadurienne přikývla. „Jak už jsem řekla - bude to na tobě."

„Chápu-li to správně, pomůžete mi udržet si trůn tím, že mi tajně věnujete sbor magických bojovníků, jenž se vypořádá s mými nepřáteli. Počítám, že cena, kterou za to budete požadovat, nebude z nejnižších."

„To nebude; stěží však převýší tu, kterou bys musel zaplatit, kdybys na náš návrh nepřistoupil." Magistryně v

šedém rouchu si zkřížila ruce na prsou a schovala dlaně do protějších rukávů. „Jak už naznačil Kerrigan Reese, Vilwan po Kirúnově pádu uměle omezil schopnosti svých studentů. To byl bezpochyby omyl, ale došlo k tomu v časech, kdy se mnozí obávali zrození dalšího příliš mocného čaroděje. Sám Kerrigan Reese takovou moc určitě má a nelze vyloučit, že by něco, co udělá, mohlo přispět k obnovení těchto obav. Navíc, pokud bude naše přispění k Chytrinině porážce podceněno, jistě se najdou tací, kteří prohlásí, že existence ostrova čarodějů přestala mít smysl.

To, co po tobě chceme, je v podstatě velmi jednoduché - musíš podpořit naši snahu o to, aby se Vilwan znovu stal silným. Budeš chválit a propagovat naše úspěchy v boji proti Chytrině. Tvá podpora a nabídka, abychom v Oriose založili satelitní školu, podnítí ostatní národy, aby učinily totéž. Všem nám to prospěje.“

„To nepochybně.“ Scrainwood se otočil a znovu nalil víno - tentokrát do obou pohárů. Zvedl je a jeden nabídl Tadurienne. „Prosím, vychutnej si mou pohostinnost.“

Magistryně zagestikulovala a pohár jí sám vlétl do natažené ruky. „Jste velmi laskavý, Výsosti.“

„Ne, to ve skutečnosti ani trochu nejsem - jak dobře víš. Protože kdybys to nevěděla, nepřišla bys za mnou.“ Pozvedl svou číši k přípitku. „Nechť nám to, na čem jsme se dohodli, přinese to nejsladší ovoce.“

Alexie se opřela o opěradlo židle a zasténala, když jí Havranovy silné prsty začaly masírovat svaly krku a ramen. „Ach, nepřestávej.“

„Jak poroučíš. Výsosti.“ Jeho palce jí zezadu klouzaly vzhůru po krku a nutily ji zvolna naklánět hlavu dopředu. Jejich tlak na okamžik zesílil, aby uvolnil ztuhlé svaly - vzápětí ucítila, jak se jeho rty jemně dotýkají její kůže. Políbil ji přímo na otisk, který na jejím hrdle zanechal během nočního milování. Na Alexiiných rtech se mimoděk objevil úsměv. „Víš,“ řekl starý válečník, „už je skoro čas jít do postele.“

Znovu zasténala. „To bych chtěla, Havrane, hrozně moc bych to chtěla, ale je tu hromada hlášení, která musím přečíst. Těch oddílů je velká spousta - a já musím porovnat to, co o nich píší úředníci, s tvými, Periinými a Dranaeho zjištěními. A to ještě vůbec nemluvím o všech těch zprávách ohledně zásob...“

„To všechno může počkat. Myslím, že teď se hlavně potřebuješ pořádně vyspat; a já na to míním dohlédnout.“

Otočila hlavu a vrhla na něho rychlý pohled. „Mám to chápat tak, že mi naznačuješ, že sám budeš spát jinde?“

Zasmál se. „Raději bych tě držel v náruči, lásko.“ Snížil hlas. „A myslím, že se ti bude usínat lépe, když přede mnou přestaneš ukrývat tajemství, které tě už dva dny trápí.“

Alex ztuhla. „Co tím myslíš?“

Havranovy ruce se přestaly dotýkat jejího krku, starý válečník se přesunul nalevo od ní a klesl na koleno. „Znám tě. Když jsme projednávali válečnou strategii, řekla jsi Rezolutovi, že se ti během snového nájezdu nezdál žádný sen. Lhala jsi mu. Ve skutečnosti se ti něco zdálo, něco, co se k tobě během posledních dvou nocí znovu a znovu vrací. Měla by ses mi s tím svěřit. Povědět mi, o co jde.“

„Ne, to nemohu, Havrane.“

„Proč ne?“

Otočila se na židli a vzala jeho ruce do svých. „Protože pokud se to splní...“ Alex pevně sevřela rty ve snaze přemoci slzy, ale jedna jí z pravého oka přece jen unikla a začala stékat po její tváři.

Sevřel její prsty. „Pšt, tak zlé to přece být nemůže.“

„Ale ano, může.“

„Řekni mi to, Alexie. Pokud to má něco společného se mnou, měla bys mi dovolit, abych s tebou to břímě sdílel.“

„Ne. Protože když v to nebudu věřit, nic se nestane.“

Havran se na ni usmál. „Miláčku, pokud to narušuje tvůj klidný spánek, znamená to, že v to už věříš. A tak mi to pověz.“

Zhluboka se nadechla, na okamžik strnula a pak rychle vydechla. „V té době mi bylo sedmnáct, a tak jsem svému snu v mnoha ohledech nerozuměla. Byl matoucí, tak matoucí, jak už sny bývají. Ležela jsem na zádech v posteli a po mém boku spal můj milenec. Drželi jsme se za ruce.“

Usmála se na něho a pohladila ho po líci. „Tehdy jsem nevěděla, o koho šlo, a až do posledních dvou nocí jsem o tom ani neuvažovala. Měl prošedivělé vlasy a vousy, stejně jako ty. Byl jsi to ty, přesněji jsi to ty! Byla jsem šťastná. Pak se nad námi sklonila nějaká bytost. Byla jsem jako ochromená. Nemohla jsem se hýbat, nemohla jsem dělat vůbec nic. Bytost ti vzala zpod hlavy polštář a přitiskla ti ho na obličej. Ani ty jsi nemohl nic dělat, vůbec ses nebránil. A pak tě začala dusit.“

Havranovy oči se rozšířily. „Dobře. Tak teď už tu jsou dva lidé, kteří doufají, že se tvůj sen nezmění ve skutečnost.“

„Tím to však neskončilo.“ Alex znovu ztěžka polkla. „Jak už jsem řekla, byl to sen. Najednou se objevil můj otec a zahubil bytost, která tě dusila. Vím, že to je nemožné, ale přesně tohle se mi zdálo.“

„A dál už nic? Přežili jsme?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, dál už nic. Dost se toho pak semklo a já už jsem té noci nespala. Když mi Míša vyprávěl svůj sen, nedokázala jsem mu povědět o tom svém. A tak jsem nelhala, když jsem říkala, že jsem si svůj sen vymyslela. Vážně jsem to udělala.“

Havran si rukou promnul bradu a zatahal se za vous. „Ten sen se mi nelíbí, ale třeba to s ním je stejné jako s Proroctvím o Norringtonovi - aby se splnil, události se budou muset odehrávat určitým způsobem. Možná se nám podaří podniknout kroky, aby okolnosti, o nichž jsi mi vyprávěla, nikdy nenastaly.“

„Tak vážné budeš dnes v noci spát někde jinde?“

„Nebudeme to hnát do extrémů, že ne?“ Zajel jí prsty do vlasů a jemně si ji k sobě sklonil, aby ji políbil. Jejich rty se na okamžik dotkly, pak je něžně olízl a ona udělala totéž. Plně se oddali dlouhému vášnivému polibku, a když se od sebe konečně odtáhli, oba se usmívali a oči jim zářily.

„Ach, Havrane, tenhle pocit se mi líbí nekonečně víc než obavy, které mě trápily předtím."

„V tom s tebou souhlasím." Postavil se a zvedl ji. Uvelebila se mu v náruči; objímal ji kolem krku a jejich kyčle a břicha se k sobě tiskly. „Nevzpomínáš si, jestli jsi ve svém snu měla pocit, že jsme se před usnutím milovali?"

„Tou dobou, Havrane, jsem ještě neměla tušení, oč jde. Tedy ne."

„Dobře. To znamená, že tenhle pocit nebyl součástí snu." Políbil ji na hrdlo a se rty těsně u její kůže zašeptal: „Což znamená..."

„...že místo toho, abychom spali každý někde jinde, bychom měli spát tak blízko vedle sebe, jak to jen jde?"

„Uvažuješ úplně stejně jako já."

Alexie se usmála. „Teď už chápu, jak jsi dokázal přežít čtvrtstoletí nepřetržité války proti Chytrině."

„No jistě, mohla za to má zvířecí vychytralost." Vrhl rychlý pohled na jejich postel. „Co říkáš, miláčku, budeme tam v bezpečí?"

„Vzhledem k tomu, že se všichni spoléhají na to, že zachráním svět, je opatrnost rozhodně na místě." Usmála se a políbila ho na ucho. „Děkuji, lásko. Myslím, že ve tvém objetí budu konečně moci klidně spát."

Kapitola dvacátá sedmá

Kerrigan naslouchal pokynům, které princezna Alexie udílela shromážděným důstojníkům; nedokázal se však na to plně soustředit. Třebaže od chvíle, kdy si poradil s Chytrininým kouzlem, už uplynulo sedm dní, stále si nedokázal zvyknout na změny, které se s ním staly. To, že si při pohledu dolů viděl na prsty u nohou, ho nepřestávalo překvapovat; a stejně tak spousta volné kůže, jež mu visela a plandala snad úplně všude. Byl si jist, že potrvá ještě dlouho, než se bude ve svém těle opět cítit jako doma.

Zjistil rovněž, že má podstatně víc svalů, než si předtím představoval - když se nad tím však zamyslel, dávalo to dokonale smysl. Bez pevné muskulatury by nikdy neuvedl do pohybu své někdejší objemné tělo. Pravda, teď už nebyl ani zdaleka tak mohutný jako Dranae, neboť ho jeho martyrium pouze zbavilo tuku, ale neposkytlo mu nic, co by ho nahradilo. Přesto se však cítil mnohem lépe a navíc se dokázal pohybovat podstatně rychleji. Jediné, co mu na jeho tělesných změnách vadilo, bylo to, že mu bránily v soustředění - a to zrovna v době, kdy to nejvíce potřeboval.

Akce, kterou Alexie líčila, Kerrigana nepřestávala fascinovat, třebaže o ní věděl dlouho dopředu, a dokonce princezně pomáhal provádět potřebné výpočty. Celkem měla pod svým velením třicet tisíc vojáků. Tři tisíce z nich měly doprovázet Erlestoka do Oriosy; o tom, jakým úkolem prince pověřila, ovšem Alexie před důstojníky z pochopitelných důvodů pomlčela. Druhou nižší velitelkou se stala Pandiculie, generál ze Salnie. I ona měla stanout v čele tří tisíc mužů a přesunout se s nimi pěkný kus cesty na západ, až do údolí řeky Varaseny, a tím pak táhnout k severu. Dvě korouhve, určené pro operace v kopcích, byly posíleny o oddíl vilwanských bojových čarodějů. Havranův sbor se díky tomu stal mnohem nebezpečnějším, než by byla samotná elitní kavalerie.

Jádro spojeneckých sil mělo pod Alexiiným přímým velením zamířit na sever údolím řeky Delaseny. Princezna tam mínila počkat na Pandiculiin sbor a pak zahájit úder na Fronosu. Půjde-li všechno dobře, dostane se Alexiino vojsko do Bacirra pět dní po opuštění Narrizu; o čtrnáct dní později tam delší cestou dorazí i Pandiculiiny jednotky. Po dalších pěti dnech pak opětovně spojené sbory společně stanou před hradbami Fronosy. Od jejich odchodu z Narrizu tedy neuplyne ani měsíc.

Problém spočíval v tom, že existovala celá řada věcí, která se mohla pokazit. Při odjezdu z Narrizu měla princeznina kavalerie čítat zhruba tři tisíce jezdců, nepočítaje náhradní koně a vozy se zásobami. Bylo tedy jisté, že se jízdní kolona roztáhne na dobrých dvanáct mil, a tak až bude poslední jednotka opouštět město, první již bude čtyři hodiny na cestě. Jezdectvo postupující takovou rychlostí muselo nutně nechat své zásobovací vozy daleko za sebou. Tento problém nakonec vyřešilo vyslání říčních člunů, které na březích v pravidelných intervalech zřizovaly skladiště s pící.

U pěchoty se nebylo potřeba bát, že se vzdálí svým zásobovacím vozům, neboť postupovala přibližně stejnou rychlostí jako ony. Potíž spočívala v tom, že zatímco jízdě potrvá cesta do Bacirra jen dva dny, infanterii zabere celých pět. Pěšáci, tvořící dvě míle dlouhou kolonu, tedy budou mít pochybné potěšení pochodovat po silnici, kterou tisíce koňských kopyt změnily ve skutečnou bažinu.

Shromáždit a uvést do pohybu tak obrovskou masu vojáků se zdálo být nadlidským úkolem, ve srovnání se zajištěním jejich zásobování to však vypadalo jako maličkost. Jízdní korouhev denně spotřebovávala osmnáct tun píce. Ačkoli se počítalo s brzkým táním sněhu, pláně v tomto ročním období nemohly poskytnout téměř žádné krmivo, a tak bylo nutné všechno posílat po řece. Armáda si denně žádala pět tun jídla, a aby je skutečně dostávala, budou se mezi klíčovým městy -jako bylo Bacirro - a hlavním ležením muset bez přestání pohybovat zásobovací karavany. Rozhodne-li se nepřítel pro stejnou taktiku, s níž Rezolut a Havran přednedávnem slavili úspěchy v Murosu, narušené zásobovací trasy zpomalí postup spojeneckých sil a výrazně je oslabí.

Během svého proslovu k důstojníkům Alexie naznačila, že Rezolut bude pomáhat Havranovi v kopcích, avšak Kerrigan věděl, že tomu bude jinak. Rezolut a Pravda se rozhodli vydat se na Vorquellyn; až do městečka Otedo měli cestovat v doprovodu oddílů Pandiculie. Jakmile její sbor zabočí na východ, oba Vorquelfové se od něho oddělí a zamíří na sever do Loquellynu. Rezolut doufal, že jim elfská královna půjčí loď, na níž doplují do své okupované domoviny a tam naleznou Willa.

Zpráva o tom, že Will čeká na Vorquellynu, s Kerriganem otřásla. Na vlastní oči viděl, jak se Will na Vaelu vrhá vstříc záhubě, a stále se nedokázal zcela smířit s jeho ztrátou. Nešlo jen o to, že si vyčítal, že kdyby něco podnikl, mohl by ho zachránit; daleko více ho bolelo, že mladý Norrington byl jeho přítelem. Vlastně si to uvědomil teprve po jeho smrti - že Will byl jeho první kamarád.

První lidský kamarád, měl-li být přesný, neboť jeho kamarádem byl i Lombo. Jistě, Alexie, Havran a ostatní mu rovněž

byli velmi blízcí; nespojovalo ho však s nimi takové pouto jako s Willem.

Zajímalo by mě, jestli na mě bude naštvaný, až ho najdou? Tato otázka byla poněkud absurdní, protože po návratu ze záhrobí bude mít Will určitě na práci spoustu důležitějších věcí, než se hněvat na přítele. Navzdory tomu však Kerrigana nepřestávalo soužit pomyšlení, že Willově smrti mohl zabránit, ale místo toho hanebně selhal.

Právě zde, v místnosti, kde princezna Alexie informovala důstojníky o svých plánech, Kerrigan před několika dny stanul tváří v tvář Chytrině. Navzdory jejímu popírání ani na okamžik nezapochyboval, že před sebou má Severskou čarodějnici. Říkal si, že neměl ztrácet čas řečně-ním, měl sem vtrhnout a seslat na ni to nejničivější kouzlo, které znal. Jednou provždy by tím zbavil svět strašlivé hrozby.

Možná. Žádné vražedné kouzlo na ni nepoužil ze dvou dobrých důvodů; a z jednoho dosti mizerného. Tím hlavním byla skutečnost, že neměl žádné příhodné zaklínadlo, které by dokázal bez potíží seslat pod tlakem. Jeho učitelé ho zasvětili do základů bojové magie, ale nikdy ho nepodporovali, aby se v tomto umění zdokonaloval. Kdyby došlo k nehodě, mohl by někdo vzhledem k rozsahu jeho moci přijít k vážné úhoně, a tak připouštěl, že jejich opatrnost byla nejspíš na místě.

Druhým dobrým důvodem byl zvláštní pocit, který z Chytriny měl. Chvíli trvalo, než pochopil, co mu na ní nesedí; nakonec mu však došlo, že před sebou má bytost s napůl dračí podstatou a vlastním Pravokamem. Ten se zřejmě nacházel kdesi daleko, zřejmě až v Aurolanu. Z toho plynulo, že ať už se s její fyzickou schránkou stane cokoli, Chytrina přežije. Bylo by opravdová katastrofa, kdyby ji všichni považovali za mrtvou, a ona by se za měsíc, rok či deset let, až by se její tělo dalo do pořádku, zase objevila.

Posledním důvodem, tím mizerným, bylo to, že cítil potřebu odhalit, že se skutečně jedná o Chytrinu. Chtěl ukázat všem, kteří ji považovali jen za starou mrzutou čarodějnici, koho mají doopravdy před sebou. Krom toho mu použití kouzla, jež mohla tak snadno zrušit, připadalo rozumné. Chtěl ji nachytat a předvést, že ji dokáže přelstít; nepočítal ovšem s tím, že mu úder oplatí - a to nepoměrně větší silou.

Princezna Alexie v přední části místnosti právě jedinkrát tleskla do dlaní. „A tak to je vše. Všichni jste dostali své úkoly. Vím, že budete chtít informovat své nadřízené o tom, co jsem vám řekla, ale chtěla bych vás požádat, abyste to prozatím nedělali. Již zítra hodlám Radu plně zasvětit do našeho plánu. Vím, že někteří panovníci proti němu vysloví námitky, ale byla bych raději, kdyby byly spontánní, nikoli promyšlené. Tento plán je dílem nás všech. Víme, že bude fungovat; víme, že fungovat musí. Politické spory počkají, protože nyní je nezbytná jen jediná věc - porážka Chytriny."

Kapitán Venes souhlasně přikývl. „Vím, jak dlouho se Chytrina dokázala ukrývat přímo mezi panovníky. Kdybych jim tedy cokoli předčasně prozradil, zřejmě bych si tím pouze zkrátil život. A tak ze mě nedostanou ani slovo."

„Dobře, děkuji ti." Usmála se. „Pozítří začne nový rok. Hned po oslavách vyrazíme. Řekněte svým lidem, ať slaví naplno, už brzy dostanou šanci zařídit, aby se pro nás nadcházející rok stal skutečným důvodem k radosti. Můžete jít. Bavte se dobře, protože uplyne dlouhá doba plná dřiny, než k tomu budete mít znovu příležitost."

Důstojníci se jí odvděčili potleskem a Kerrigan se k nim přidal. Alexie se začervenala a pak se rozesmála, když ji začal obletovat bzučící Qwc, divoce tleskající všemi šesti končetinami. Za princeznou postupně přicházeli různí velitelé, aby si s ní potřásli rukou, zasalutovali jí nebo alespoň uctivě kývli. Alexie je všechny zdravila, oslovovala je jmény, přála jim hodně štěstí a ujišťovala je, že se na ně plně spoléhá.

Místnost se záhy vyprázdnila - zůstala v ní jen skupina princezniných starých druhů, doplněná o hrstku nových. Rezolut zavřel dveře za posledním z vojáků a zbytek lidí v pokoji se mezitím shlukl kolem stolu, na němž ležela velká mapa. Když se k nim připojil i Vorquelf, Alexie začala mluvit tlumeným hlasem:

„Toto je nejobtížnější část celé operace. Máme čtyři odlišné úkoly a nemůžeme tedy být všichni pohromadě, i když bych to moc a moc chtěla. Některé z vás znám dobře, jiné ani zdaleka tak, jak bych si přála, ale všech si vás cením pro odvahu a bystrost. Naneštěstí se v zájmu dosažení našich cílů musí tato důstojná společnost rozdělit."

Rezolut natáhl ruku a dotkl se mapy v místě, kde na ní byl zakreslen Vorquellyn. „Vezmu s sebou Pravdu. Pocestujeme co nejrychleji, vylodíme se tam, vyzvedneme Willa a pak zamíříme do Aurolanu. Zabijeme Chytrinu a zachráníme Sayce."

Alexie prudce zvedla hlavu. „Přece tam nepůjdeš sám!"

„Vždyť jsem říkal, že se mnou bude Pravda. Zachráníme Willa."

„Nedělej, že mi nerozumíš, Rezolute. Vím, že chceš cestovat rychle, ale území, kam máš namířeno, může být velmi nebezpečné; nemluvě o tom, že tě bude doprovázet slepá žena. Nezpochybňuji tvé schopnosti, ale také se na celou věc snažím pohlížet realisticky. Trvám na tom, aby s tebou šli Bok, Rym a Kerrigan."

Vorquelf si zkřížil ruce na prsou. „UrZrethi, loutka a Kerrigan? Proč mě rovnou nezapřáhneš do pluhu, abych musel celou cestu orat brázdu? Bok tu teď s námi není, protože se ještě pořád nezotavil ze svých zranění. Rym je - při vší úctě - jenom velká dřevěná panenka. A Kerrigan rovněž není zdráv."

Alexie se podívala na mladého čaroděje. „Chceš k tomu něco říct?"

Kerrigan se zamračil. Měl pocit, že mu hrdlo ucpal nepříjemný žmolek, a tak polkl, aby se ho zbavil. „Jo." Vyslovil to chraplavě a téměř nesrozumitelně; znovu tedy těžce polkl a podíval se na Rezoluta, přičemž se snažil zadržet slzy, jež měl na krajíčku. „Chystáš se zachránit Willa. Musím tam být s tebou. Musím vidět, že je v pořádku. A... A nemůžeš mi přece tvrdit, že ti se vším, co dokáži, nebudu nic platný. Možná, že v celé téhle záležitosti má sehrát významnou roli skutečnost, že jsem se narodil na Vorquellynu."

Rezolutova tvář se stáhla do nevídané grimasy. Pomalu otočil hlavu a probodl Alexii pohledem. „Nelíbí se mi to."

„Ale smíříš se s tím?"

„Jen proto, že musím."

Havran se na svého dávného přítele usmál. „Pravda ti přece říkala, že se ti dostane pomoci."

Vorquelf si odfrkl. „Slovo pomoc lze interpretovat mnoha různými způsoby."

„Neodmítej pomoc, Rezolute. Prosím.“ Alexie si povzdechla a pak se otočila k Erlestokovi. „Tvá mise je ze všech nejchoulostivější. Chtěla bych, aby tě doprovázeli Ney a Borell. Bude s tebou také Preyknosery a letka gyrkymských zvědů.“

Princ přikývl. „To by mělo stačit. Pokud bych se snažil získat na svou stranu urZrethie z Bokagulu, přítomnost Gyrkymů mi pomůže více než cokoli jiného.“

Dranae, stojící po boku Arimtary, zvedl ruku. „Výsosti, rád bych tě požádal, abych se i já mohl připojit k výpravě do Oriosy. Předpokládám, že jakmile se Chytrina dozví o princově sboru, napadne ho. Její nejúčinnější zbraní jsou draci; myslím, že vyšle přinejmenším jednoho, aby spálil Erlestokovy jednotky. Věřím, že bych mohl svým soukmenovcům bojujícím na její straně připravit malé překvapení.“

Erlestoke se usmál. „Já jsem rozhodně pro. Navíc se mi líbí, jak zacházíš s drakonelou, a tak jsem ten poslední, kdo by něco namítal proti tvé společnosti.“

Ney a jeho syn, stojící mezi Rezolutem a Dranaem, ve stejnou chvíli přikývli. „Beztak jsme se chystali na návrat domů. Budeme vděční za doprovod.“

Alexie se pousmála. „Oba budete mnohem víc než obyčejní poutníci, Neyi. Tvůj syn zabil sullanciriho. Je to hrdina, na kterého může být Oriosa pyšná.“

Borell se jen začervenal a neřekl nic.

Princ na něho kývl. „Jsem moc rád, že se mnou půjdeš.“

Havran si zahákl palce za přezku svého opasku. „Perrina zůstane s tebou, Alexie. A myslím, že Arimtara zrovna tak - tedy pokud se chce zapojit do války. Víš, že můžeš narazit na draky, proto mít jednoho na své straně rozhodně nebude na škodu.“

„To potom ovšem znamená, že nezbývá nikdo, kdo by doprovodil tebe.“

„A co Qwc?“

Spritha se prudce snesl dolů, přistál na Havranově rameni a objal mu hlavu. „Díky, díky, ale ne. Qwc nemůže.“

Alexie se zamračila. „Co tím myslíš?“

Qwc seskočil z Havranova ramena a přešel po mapě na druhou stranu - k Rezolutovi. „Pomůže. Qwc pomůže Rezolutovi.“

Zasmušilý tón jeho hlasu Kerrigana překvapil. Obvykle totiž Qwc hovořil vesele a bezstarostně. Sprithové byli známí svou zvláštní schopností vědět, kdy a kde je potřeba, aby se v důležitých okamžicích nacházeli. Prohlásil-li tedy Qwc, že je nutné, aby pomohl Rezolutovi, nezbývalo, než jeho přání vyhovět. Všichni věděli, že by bylo nemožné ho od toho odradit, a tak se o to nikdo ani nepokusil.

Havran pokrčil rameny. „Půjdou se mnou Vilwaňané. S Adeptem Jarmym jsem se už setkal na Vilwanu a vím, že se zúčastnil dobytí Svoinu. To, že ho jeho nadřízení odvolali ze Svarskye a postavili ho do čela oddílu bojových čarodějů, je pro něho velkou poctou. Myslím, že se v takové společnosti nemusím ničeho bát; jenom mi všichni budete moc chybět.“

Peri se usmála. „Ani se nenaděješ a setkáš se s námi ve Fronose.“

„To rozhodně.“

Alexie se podívala na dračici. „Připojíš se k nám, Arimtaro?“

Dračice pohlédla nejprve na Peri a pak na princeznu. Nakonec přikývla. „Půjdeme tedy všechny tři společné - sestry z chaosu. Mohlo by to být zajímavé.“

Kerrigan se zachvěl. Po zádech mu přeběhl mráz. Rozhlédl se kolem stolu a uvědomil si, že některé z těchto lidí už nikdy neuvidí. Nebál se o své vlastní přežití - a nebylo to způsobeno jeho přehnanou sebejistotou. Předpokládal totiž, že ať už se stane cokoli, Rezolut z toho vyvázne se zdravou kůží a jeho samotného vyrve ze spárů nebezpečí. Totéž ovšem neplatilo v případě Havrana, Alexie, Peri a Erlestoka. Ačkoli si strašně moc přál, aby ve válce nezemřeli, nedokázal se zbavit nepříjemného pocitu, že všem se to nepovede. Will, Orla a Lombo jsou mrtví. A oč byli horší než kdokoli z nás?

Měl co dělat, aby se nerozesmál, když se mu do hlavy vloudila zvláštní myšlenka. Vilwaňané ho vytvořili jako zbraň. Nechali ho zplodit. Určili místo jeho narození. Vycvičili ho; a při tom všem je ani na chvíli nenapadlo, že by mohl být něčím víc než pouhou zbraní. Mysleli si, že když nebude mít žádné přátele a vlastně ani žádné spojení s okolním světem, bude pro ně snazší ho ovládat.

Nepočítali však s tím, že byl něco víc než jen zbraň. Chtěli po něm, aby nesobecky zasvětil svůj život Chytrininu zničení. To se mu však nikdy nemohlo povést, protože mu vlastně o nic nešlo; neměl co ztratit a její porážka by mu nic nepřinesla.

Nyní však mohl svými činy zabránit smrti jednoho či několika svých přátel. Vlastně mohl zachránit tisíce a tisíce nevinných lidí. Když se vymkl vilwanské kontrole, pocítil loajalitu vůči celému světu. Orla měla pravdu, bylo třeba, aby se od ostrova čarodějů držel co nejdál. Musel setrvat ve společnosti lidí, kteří ho měli rádi a uznávali ho takového, jaký byl. Oni a vše, co ho s nimi spojovalo, ho nutilo bojovat mnohem usilovněji.

Chtěl zastavit Chytrinu ne proto, že to po něm chtěli jeho stvořitelé, ale proto, že lidé, které měl rád, potřebovali jeho pomoc.

Alexie se opřela dlaněmi o mapu a rozhlédla se po přítomných. „Zítra budou panovníci tento plán zpochybňovat. My však neustoupíme ani o krůček; pak půjdeme a zachráníme jim jejich království. Nepochybuji o tom, že pokud uspějeme, politici obrátí vniveč to nejlepší, co jsme dokázali. Tou dobou už na tom však nebude záležet. Ukončíme Chytrinino snažení o ovládnutí světa. Nechť nad námi všichni bohové drží ochrannou ruku. Nebo ať si nás alespoň nevšímají a nechají nás dělat naši práci.“

Kapitola dvacátá osmá

Ke stolům uprostřed jednací místnosti Rady králů toho dne přibyl ještě jeden. Patřil velitelům spojeneckého vojska. Ze tří židlí, které u něho stály, byly v danou chvíli obsazeny pouze dvě, přičemž volná zůstávala ta prostřední. Napravo od ní seděl princ Erlestoke a nalevo generál Pandiculie, která v uniformě Salnijských těžkých jízdních stráží působila velmi vojácky. Karmínový kabátec dokonale ladil s její opálenou tváří a kontrastoval s havraní černí jejích nakrátko ostříhaných vlasů.

Prázdná židle patřila princezně Alexii, ta však momentálně stála uprostřed místnosti vedle velké mapy, přišpendlené k dřevěné tabuli. Na začátku pečlivě popsala složení svých sil, přesně vyjmenovala velící důstojníky, přičemž se nezapomněla zmínit o jejich dosavadních úspěších, a vylíčila kvantitu a kvalitu jednotlivých oddílů. Poté začala mluvit o problémech zásobování armády a o tom, jak je vyřešila. Její výklad byl natolik podrobný a pro civilisty nezáživný, že asi po hodině uspal valnou část ministrů. Také nejedna koruna poklesla, neboť její nositel začal propadat dřímotě.

Když se konečně začala věnovat popisu samotného tažení, její posluchače to nijak nevyburcovalo, protože princezna se nepouštěla do žádných strhujících a nadsazených líčení očekávaných událostí. Ale navzdory tomu, že její dosavadní projev panovníky ukonejšil, a některé dokonce uvedl do stavu naprosté otupělosti, nyní, když se dostala k Erlestokově úloze, bylo orioskému princi jasné, že klid v jednací síni vezme za své.

„Je pochopitelně naprosto nezbytné zabezpečit naše východní křídlo, protože pokud to neuděláme, budeme riskovat ztrátu Narrizu a přerušení zásobovacích tras. Dojde-li k tomu, celou naši armádu potká neslavná smrt hlady.“ Princezna zvedla pravou ruku a ukázala na orioskou hranici. „Rozhodla jsem se tedy, že malý sbor pod velením prince Erlestoka vstoupí do Oriosy a potáhne na sever.“

„Cože?“ Král Scrainwood se nad svým stolem naklonil daleko dopředu a chvíli se přimhouřenýma očima díval na mapu. „Nějaké oddíly mají vstoupit do mé země? Nepřípustné! Všichni jsme se dohodli na tom, že do Oriosy žádné jednotky nevkročí.“

Alexie se napřímila. „Výsosti, z přečtení tohoto usnesení vyplývá, že do Oriosy nevstoupí žádné cizí jednotky. Ale těm, které tam vyšlu já, bude velet tvůj syn. Všichni vědí, že netouží po tvém svržení, chce pouze prokázat službu celému světu.“

Scrainwood střelil po Erlestokovi jedovatým pohledem. „Všichni tady moc dobře vědí, že se Oriosy zřekl. Je cizincem.“

Augustus povytáhl obočí. „Ale během předchozích jednání přece seděl po tvém boku, Scrainwoode.“

„Nenavedl jsi ho k tomu náhodou ty, falešný příteli?“ Scrainwood vyskočil na nohy. „Tohle je přesně to, čeho jsme se báli. Sněhodrápova tlama už nakukuje do stanu a zbytek ji bude brzy následovat. Schválili jsme toto usnesení proto, abychom poskytli záruku suverenity slabším královstvím, ovšem ty jsi už našel cestičku, jak ho obejít. Přísahám však, že takovou podlost nebudu tolerovat!“

Erlestoke se nevzrušeně postavil. „Otče, není to tak, jak si myslíš.“

„Ne? Copak jsem špatně rozuměl? Můj syn vtrhne v čele oddílu cizích vojáků na půdu mé vlasti! Chystáš se přepochodovat Oriosu a napadnout Aurolaňany? Chytrina podnikne invazi do Oriosy jedině tehdy, začne-li se bát tvého obkličovacího manévru. Je pošetilé si myslet, že by tvé tažení mohlo čemukoli prospět.“

„Klidně si buď naprosto jistý, že na Oriosu nezaútočí, otče, ale - jak řekla princezna - nemůžeme jednat pouze na základě takové domněnky. Nevstoupím-li do své vlasti já, nepřímo tím k tomu vybídnu Chytrinu. Nepochybuji, že ráda využije situace a napadne Narriz. A nesmíš zapomínat, že nejpřímější cesta sem vede přes Meredo.“

„Nazýváš Oriosu svou vlastí?“ Scrainwood udeřil pěstí do stolu. „Nebyl jsi tam už přes pět let a pochybuji, že bys tam strávil více než polovinu života. Neznáš tamní lid, tamní hrdý lid, který se odjakživa bránil a bude bránit cizím vpádům. A ani nyní tomu nebude jinak. My to nedovolíme. Už je o tom rozhodnuto.“

Panovníci menších zemí svorně zakývali hlavami a jejich příkladu následovala i většina ministrů, probuzených rozruchem v síni. Místnost byla najednou plná zasmušilých tváří. Jejich obavy byly vcelku pochopitelné; věděli, že přestanou-li být respektovány hranice jejich království, bude to pozvánkou pro velmoci, aby začaly obsazovat území slabších sousedů a budovat říše. Panovníky i jejich rádce hlodala neodbytná myšlenka, jestli Alexie náhodou není stejně nenasytná jako Adrogans. Říkali si, zda se jejich panství nedostanou mezi kladivo a kovadlinu rychle se rozvíjejících impérií.

Princezna Alexie udělala dva tři kroky kupředu a upřeně se zahleděla na Scrainwooda. „Výsosti, při vší úctě?“

„Ale no tak, copak ty ke mně chováš nějakou úctu? Nenávidíš mě - nesnaž se to zastírat. A zcela očividně mnou pohrdáš.“

„Teď k tobě mluvím jako k orioskému králi, ne k muži, který se skrývá pod královskou korunou.“ Roztáhla ruce. „Vlastně bych se teď chtěla obrátit na vás na všechny. Přispěli jste svými oddíly k velké armádě, která má zničit Chytrinu. Jakmile se však jednotky staly součástí spojeneckého vojska, přestaly být vašimi. To proto, že lidé, kteří v nich slouží, nejsou pouze vašimi poddanými, především to jsou vojáci. Znají nebezpečí a nebojí se ani takových, o nichž ví jen málokterý z vás a kterému by se žádný z vás dobrovolně nenechal vystavit. Nejdou do boje jen proto, aby přinesli slávu zemím civilizovaného světa, ale především proto, aby nějaké takové země v budoucnu vůbec existovaly. Teď, když jsou příslušníky spojenecké armády, jim už nevelíte vy, nýbrž jen já.

Vím, co jste si odhlasovali a co vás k tomu vedlo. Také vím, čeho se obáváte. Ovšem otázka, kterou si musíte položit - přesněji, kterou jste si měli položit už před generací - je následující: Co představuje větší hrozbu pro vaše království, vaši sousedé z Jižních zemí, nebo aurolanská Císařovna? Před čtvrtstoletím jste na tuto otázku odpověděli špatně. Tentokrát se však já a vaši vojáci nezmýlíme a vypořádáme se s hrozbou jednou provždy.“

Pohled jejích fialkových očí zpřísněl. „Poslali jste spoustu dobrých lidí, aby bojovali, krváceli a umírali. Jsou ochotni

to udělat nejen proto, že jste jim to rozkázali, ale hlavně proto, že vědí, že to je nutné. Nebudou bojovat za svou vlastní nesmrtelnost, nýbrž aby zajistili šťastné životy svým dětem a vnukům. Jdou do války kvůli vašim poddaným, ne kvůli vám. Dokonce bych řekla, že budou bojovat vám navzdory, protože vědí, že Chytrina je mnohem větší hrozbou než jakékoli malicherné politické pře."

Venebulius, král Salnie, se postavil. „Generále Pandiculie, rozkazuji ti, abys se svými vojáky okamžitě opustila toto vojsko."

Salnijská důstojnice se ani nenamáhala vstát. Pouze zavrtěla hlavou. „Ne, pane."

„A co tvá přísaha věrnosti, generále?"

Pandiculie se vsedě napřímila a věnovala mu upřený pohled. „Věrnost jsem nepřísahala vám, pane, ale Salnii, své vlasti."

Král se bouchl pěstí do soudkovitého hrudníku. „Já jsem Salnie."

„Ne, pane. Má země existovala před vámi a bude tu i po vás. Jsem-li nucena zvolit si mezi vámi a vlastí, bez váhání volím vlast. A mí lidé budou stát při mně." Klidně pokrčila rameny. „Myslím, že úplně stejné to bude se všemi jednotkami tvořícími tuto armádu. Jak řekla princezna - jsme ochotni prolévat svou krev za naše domovy a uděláme to bez ohledu na to, zda to považujete za dobré nebo ne."

Venebuliovy hnědé oči zaplály. „V tom případě ti doporučuji zemřít někde na bojišti, protože uvidím-li tě na svém území, nechám tě odtud vypráskat bičem!"

„Je-li to váš rozkaz, pane, pak budiž. Dokud jste vládcem Salnie vy, nemám žádnou vlast."

Král Augustus zavrtěl hlavou. „Budu teď mluvit pouze za sebe - i když mám za to, že král Fidelius zastává stejný názor. Myslím, že se po válce najde mnoho vděčných království, která ráda přivítají statečné lidi, jako jsi ty."

Scrainwood zavrčel. „Tohle je vzpoura a ty ji podporuješ, Auguste. Považoval jsem tě za přítele, ale ty ses mi odvděčil tím, že navádíš mého syna, aby mě svrhl. Nepochybuji, že ty určitě rád přivítáš Erlestoka i jeho společníky, to klubko zmijí."

„Není to žádná vzpoura, otče, jen životní realismus." Erlestoke se opřel dlaněmi o desku stolu a naklonil se dopředu. „Muroso už neexistuje. Sebcie už neexistuje. Pevnost Drakonis je v troskách. Vorquellyn, Okrannel, Přízračné pláně - všechna tato místa byla kdysi svobodná a nezávislá. Chytrina den za dnem a rok za rokem ohlodává civilizovaný svět. Jistě, podařilo se nám získat Okrannel zpátky, ale museli jsme za to zaplatit vysokou cenu. Nyní je v ohrožení Saporcie.

Vy všichni jste politici. Kdyby Nefrai-kesh rozrazil dveře, vjel do této síně a prohlásil, že Chytrina chce jednat o míru, vyslechli byste ho. Kdyby jeho ústy prohlásila, že si přeje, aby se z Murosa stal nárazníkový stát, oddělující její panství od vašich, a slíbila vám věčný mír, souhlasili byste? Všichni, kdo teď vrtíte hlavami, lžete. Vy byste totiž souhlasili - a víte proč? Protože byste si řekli, že ukončením válečného běsnění svým královstvím v podstatě prokazujete velikánskou službu."

Napřímil se. „Jste jako důvěřivé ovce, co věří v pravdomluvnost vlků, kteří si právě pochutnali na vaší družce a sytí říkají, že tentokrát to bylo už vážně naposledy. A stejně jako ovce s vlky nemůžete bojovat. Dopřáváte sluchu jejich lžím, protože nemáte na vybranou. Ale my - vojáci -jsme vaši vlčáci. Dokážeme vlky zabít a také to uděláme. Můžete se rozhodnout, že nám zakážete odejít, ovšem my vás neuposlechneme. Už nás nebaví přihlížet, jak se stádečko, které strážíme, postupně zmenšuje."

Erlestoke se zpříma podíval na Scrainwooda. „Se svým oddílem vstoupím do Oriosy. Nepokoušej se mi v tom bránit."

„Najdeš jen uzavřené hranice a nenávist v srdcích tvých bývalých krajanů, Erlestoku. To, k čemu se chystáš, bude znamenat občanskou válku."

„Ne, otče. To, k čemu se chystám, bude znamenat konec strachu. Nechci tvůj trůn. A tak mě nenuť, abych ti ho vzal."

Scrainwood znovu uhodil pěstí do stolu a pak se rozhlédl po ostatních panovnících. „Dobře se na mě podívejte, bratři a sestry. Už brzy se ocitnete ve stejné situaci, v níž jsem nyní já. Budete svrženi; nikoli však Chytrinou, nýbrž těmi, kteří ji používají jako záminku, aby si dělali, co se jim zamane. Pokud mého syna nezastavíte, stanou se z vás jeho spoluviníci a má odplata se bude týkat i vás."

Orioský král se vykradl z pokoje, Cabot Marsham mu cupital v patách.

Jakmile se za nimi zavřely dveře, princezna Alexie znovu promluvila - tentokrát o dost tišším hlasem. „Rozhodování o tom, jak, kdy a kde dojde ke střetnutí s Chytrinou, už není ve vašich rukou. Nyní vám nezbývá než si zvolit, zda budete podporovat své krajany dalšími jednotkami, zásobami a penězi, nebo dovolíte svému strachu a ješitnosti ohrozit vítězství nad Chytrinou. Král Scrainwood se už zjevně rozhodl. Zachováte se stejně hloupě jako on, nebo v sobě najdete dostatek kuráže, abyste riskovali své životy pro záchranu světa - tak, jako se to nebojí udělat vaši vojáci?"

Místnost naplnila vlna šepotu, až po chvíli ji přerušilo hlasité odkašlání královny Carus. „Jak moc jsi si jistá, že dosáhneš vítězství?"

Alexie zavrtěla hlavou. „Dlouho a tvrdě jsme pracovali, abychom vytvořili fungující plán. Využili jsme všeho, co víme o nepříteli. Chytrina má možná v záloze věci, které si doposud šetřila, ale naše strategie je dostatečně pružná, a tak ji v případě nutnosti můžeme pozměnit. Vítězství samozřejmě nemohu zaručit - i ten nejlepší plán někdy selže. Slibuji ale, že udělám vše, co bude v mých silách, abych uspěla."

Jeranská královna se usmála. „Vojenské strategie mi nikdy mnoho neříkaly, ale na tvém plánu nevidím žádnou vadu. Máš mou plnou podporu."

Erlestoke si nebyl jistý, proč zdůraznila slovo „plnou", ale pro vládce království, sousedících s Jeranou, to očividně znamenalo něco důležitého. Také Gurol s Valirií se zavázaly podporovat plán. Totéž postupně učinily i další státy - některé ochotně, jiné méně. Salnijský král sice zůstal neoblomný, ale vzhledem k tomu, že tím nejlepším, co mohl poskytnout, byla generál Pandiculie, na tom pramálo záleželo.

Když byl plán odsouhlasen, Fidelius přerušil jednání Rady a pozval všechny v síni, aby strávili dvoudenní oslavy

příchodu nového roku zde na jeho královském dvoře. Slíbil bohaté hostiny a hojnost zábavy všeho druhu. Panství drtivé většiny přítomných panovníků se nacházela tak daleko, že by jim návrat domů mohl trvat i několik týdnů, a tak byla Fideliova nabídka přivítána bouřlivým potleskem.

Erlestoke se usmál na Pandiculii. „Jsou tak nadšení z chystaných slavností, až mám dojem, že úplně zapomněli na válku."

„Upřímně řečeno, ani já teď na ni ještě nechci myslet." Pokrčila rameny. „A nezávidím ti úlohu, kterou v ní máš sehrát."

„Myslím, že žádnému z nás není co závidět..." Než však stačil pokračovat, objevil se před ním maskovaný čaroděj. „Výsosti, mohl bych vás na chvíli vyrušit?"

„Jistě." Podle masky a přízvuku princ okamžitě poznal, že muž pochází z Murosa, a značky na masce v něm vyvolaly pocit, že ví, co po něm bude chtít. „Musím tě však předem varovat, že neexistuje způsob, jak přesvědčit princeznu Alexii, aby tobě a tvým Chřestýším čarodějům dovolila vyrazit do Aurolanu a zachránit princeznu Sayce."

Muž - urostlý třicátník s řídnoucími hnědými vlasy a tmavýma očima - se pousmál. „Těší mě, že jste o nás slyšel, Výsosti. Není to ovšem tak, jak si myslíš, přivedlo mě za tebou něco jiného. Mimochodem, jmenuji se Rumbellow."

„Těší mě, Rumbellowe." Pokud pověsti nelhaly, tento muroský čaroděj úplně sám pobil oddíl aurolanských otrokářů a pak odvedl bývalé zajatce na jih do bezpečí. Časem kolem sebe shromáždil asi třicet muroských čarodějů různého zaměření a schopností. Všichni přísahali věrnost Sayce a poté, co princezna byla unesena, neustále usilovali o to, aby byli vysláni po jejích stopách. „Co mohu pro tebe a Chřestýše udělat?"

„Chceme vás doprovodit do Oriosy."

„Cože?"

„Chceme se stát součástí vašeho sboru, pane."

Erlestoke překvapeně zamrkal. „V Oriose však těžko najdeme Sayce."

„To víme." Rumbellow ztišil hlas. „Včera v noci jsme se všichni sešli. Byli jsme připraveni na vlastní pěst vyrazit do Aurolanu. Vtom se však mezi námi objevila Vorquelfka. Měla oči barvy mědi, ale byla slepá. Řekla, že vidí dvě cesty, jimiž se můžeme ubírat. Tou první byla ta, pro kterou jsme byli rozhodnuti. Prohlásila, že by vedla k Saycině smrti, naší proměně v sullancirie a nakonec k naprosté katastrofě. Tou druhou bylo připojit se k vám. Když to uděláme, existuje prý šance, že Sayce bude zachráněna."

„Pravda. Mluvili jste s Pravdou."

„Ano, pane." Čaroděj přikývl. „My Chřestýši nejsme ani zdaleka tak hrůzostrašní, jak napovídá naše jméno, ale každopádně jsme ti, kterým se podařilo přežít zkázu své vlasti. A to přece jen o něčem svědčí."

Erlestoke se usmál. „Strávil jsem dost času na útěku před Aurolaňany, a tak dobře vím, jak je těžké jim uniknout. To, že se vám to povedlo, znamená víc, než si kdokoli dokáže představit. Bude mi potěšením mít tebe a tvé Chřestýše pod svým velením."

„Nebudete toho litovat, princi Erlestoku."

„To věřím."

Čaroděj se začal otáčet, ale princ mu položil ruku na rameno. „Rumbellowe, řekni svým Chřestýšům, že pokud se Sayce dá zachránit, stane se to. Je chytrá a vynalézavá - stejně jako my ostatní."

Muž se usmál. „Ano, pane. Děkuji vám. Šťastný Nový rok."

„I tobě, Rumbellowe."

Jakmile Murosan odešel, vedle Erlestoka se ihned objevila Alexie. „Má odpověď zní: Ne."

„Odpovídáš na špatnou otázku. Chřestýši se právě přidali k mému sboru."

Princezna se usmála. „Tuhle starost navíc ti nezávidím, ale na druhou stranu to znamená, že já budu mít o jednu méně. A také ti nezávidím -"

„Neříkej to, Alexie. Všichni jsme věděli, jak zareaguje."

„Ano, ale doufala jsem..."

Erlestoke zavrtěl hlavou. „Už dávno jsem se naučil nevkládat žádné naděje do svého otce. Spoléhá na to, že se budu zdráhat prolévat orioskou krev. Jedině díky tomu může zvítězit, protože ví, jak by to dopadlo, kdyby se se mnou pustil do občanské války."

„A co ty na to? Budeš zabíjet své krajany?"

„Raději bych se tomu vyhnul." Vyčerpaně pokrčil rameny. „Ale stanou-li mezi mnou a Chytrinou, nebudu mít na vybranou. Protože pokud nebudou pomáhat mně, budou vlastně pomáhat jí; a za tuto chybu zaplatí krvavou cenu."

Kapitola dvacátá devátá

Princezna Alexie stála venku na kamenném balkonu, za sebou, za prosklenými dveřmi, měla prostornou místnost, jež donedávna sloužila Scrainwoodovi jako přijímací pokoj. Po kvapném odjezdu orioského krále se ve vile znovu ubytoval Rounce Playfair a pozval Havrana a jeho přátele, aby zde přebývali po dobu dvoudenních oslav příchodu nového roku. Minulou noc všichni - jak velela tradice - strávili na velkolepém večírku, pořádaném na hradě krále Fidelia. Druhá noc však patřila důvěrnějším setkáním s úzkým kruhem opravdových přátel.

Šaty, které Alexie měla na sobě, nebyly zdaleka tak elegantní jako ty, jež si oblékla předchozího večera, ani vlasy již neměla pečlivě sčesané tak, aby byl vidět její odhalený krk. Cítila se však mnohem pohodlněji. Možná ne tak pohodlně jako v kožené prošívanici nebo kroužkové košili, ale válečnická zbroj nebyla oděvem, v němž by si přála přivítat nový rok. Navíc dobře věděla, že si bude muset brnění již brzy obléknout a že nejspíš potrvá hodně dlouho, než je znovu vymění za civilní oblečení.

Rozhlédla se po nočním Narrizu a spatřila množství světel. Některá zářila v budovách, zatímco jiná přímo na ulicích - patřila procesím lidí nesoucích lucerny a zpívajících radostné písně o šťastné budoucnosti. Tyto písně nebyly pouze jejich darem pro ostatní, měly být také předzvěstí dobra, které nový rok přinese. Alexie jim samozřejmě přála, aby tomu tak skutečně bylo a aby lidé měli po celých dvanáct měsíců důvod k veselému prozpěvování, ale byla příliš velká realistka, než aby, byť jen na chviličku, uvěřila, že se to skutečně stane. I kdyby její armáda zvítězila, jistě se najde nemálo rodin, které ztratí své milované, a v písních takovýchto lidí bude znít všechno, jen ne radost.

Z větší dálky k jejím uším dolehl také jiný, chraplavější zpěv - zpěv vojáků. Tu znělo barvité líčení činů statečných válečníků, jinde zase smutnější balady o padlých hrdinech, kdysi sloužících v jednotlivých oddílech. Vojáci měli daleko lepší představu o tom, jak bude vypadat jejich nový rok, a tak písněmi přivolávali chrabrost a udatnost, aby se uhnízdily v jejich srdcích. Někteří si dodávali odvahu, aby neselhali v boji, jiní se zase smáli smrti do tváře. Ať už však jejich důvody byly jakékoli, společný zpěv je sbližoval. Alexie věděla, jak moc je tato soudržnost důležitá, a chtěla věřit, že jim přinese vítězství.

Na okamžik ji napadlo, zda některý z lidí tam venku zpívá o skutcích Havrana nebo Willa. Doufala, že ano. Zpráva o Willově smrti se rychle rozšířila, neméně rychle však mezi obyvatele města pronikla i zvěst o Pravdiných slovech, že čeká na Vorquellynu. Všichni vojáci o tom mluvili a zdálo se, že si každý z nich myslí, že čeká právě na něho. „Veďte nás do války, generále," slýchávala často. „Bude to jen začátek. A na konci pomůžeme Norringtonovi skoncovat se Severskou čarodějnicí."

Alexie si usrkla červeného vína. Bylo suché, jen s nepatrným nádechem trpkosti. Chutnalo jako zima, ale bylo dostatečně silné, aby z něho vycítila blízkost příchodu jara. Preyknosery předpověděl brzkou změnu počasí, což znamenalo, že se silnice promění v bažiny a zpomalí veškeré přesuny. Princezna věděla, že pochod blátem nebude žádný med, ale dávala mu přednost před pohledem na vojáky s omrzlinami.

Zachvěla se a představila si, jaké by to bylo, kdyby Kerrigan neodhalil Taťáninu pravou totožnost. Samotná Chytrina by pomáhala při vytváření spojenecké strategie. Předčasně by přesunula své oddíly do Oriosy a polapila by Erlestokův sbor do pasti. Po rozdrcení tohoto armádního křídla by se Alexie musela chtě nechtě stáhnout a počkat, až Chytrina přenese válku hlouběji na území Saporcie. Kdyby aurolanská tyranka v tu chvíli přišla s mírovým návrhem, panovníci by pravděpodobně ochotně souhlasili a aurolanský problém by byl odsunut na další pokolení.

Za svými zády uslyšela zavrzání podrážek o kámen a usmála se. Tyto kroky by poznala kdykoli a kdekoli. „Říkala jsem si, kdy si všimneš, že jsem zmizela."

„Všiml jsem si toho okamžitě, lásko." Havran se opřel o sloupkové zábradlí po jejím boku. „Rounce mě požádal, abych vyprávěl příběh o tom, jak přišel ke svému zranění. Sám ho natolik vyšperkoval, že zní úplně jinak, než jak si ho pamatuji já. Udělal z něho hotovou frašku."

„Viděla jsem tě, jak se směješ."

Havran se pousmál. „Nasmál jsem se jako už dlouho ne. Sama víš, že jsem ho od toho prvního tažení neviděl. Vždycky s ním mluvil Rezolut. Myslel jsem si, že zatrpkne, ale to tedy ani náhodou. Vypořádal se se svým zmrzačením podobně jako můj bratr. Ani jednomu z nich nezabránilo žít plnohodnotným životem. Podařilo se jim přemoci osud."

Otočila se a zvedla ruku, aby ho pohladila po zjizvené tváři. „Stejně jako tobě."

Políbil ji na konečky prstů a pak se podíval dolů na její dlaně. „Dokud jsem se s tebou nesetkal, nežil jsem - ne doopravdy. Přesněji, dokud jsem tě nepotkal podruhé... Když jsem se snažil zapomenout na Hawkinse, hodil jsem za hlavu všechno, čím jsem kdysi býval, a změnil se v Kedynova havrana. Než jsem tě spatřil, nikdy jsem nepocítil přání povědět někomu, že Hawkins udělal mnohem víc, než jen spáchal sebevraždu."

Alexie se usmála. „Poprvé jsi mě spatřil v noci, v městečku Stellin. Tehdy mi tvůj výstřel z luku zachránil život."

„Copak jsem měl na vybranou? Rozzuřilo mě, že nějakého vylaena napadlo, že by mohl zaskočit někoho, jako jsi ty. Potom jsi však dvakrát zachránila život mně. Nejprve u Svoinu a pak v Tolsinu."

„Ani já jsem neměla na vybranou." Alexie si odvázala od opasku malý kožený váček a podala mu ho. „To je pro tebe, lásko. Dárek do nového roku."

Havran postavil číši s vínem na balustrádu a otevřel váček. Pak si jeho obsah vysypal do dlaně levé ruky. „Ale to je přece tvůj nákotník..."

Přikývla. Podobně jako mnohé šlechtičny měla i Alexie elfy očarovaný šperk, který po dobu, kdy ho nosila, zabraňoval otěhotnění. „Dávám ti ho, protože tě moc miluji. Protože hledím vstříc naší společné budoucnosti, Havrane."

„Já tu nemám nic, co bych ti dal, Alexie."

Překvapeně povytáhla obočí. „Jak tohle můžeš říct, tedy vzhledem k tomu, co právě držíš v ruce?"

„Aha, no jistě, ano." Havran se trochu začervenal. „Měl jsem na mysli, že dárek, který pro tebe mám, je v našem pokoji. Chtěl jsem ti ho dát o samotě."

„Uvědomuješ si, že do toho zabředáš pořád hlouběji?"

Havran se zasmál, když mu došla dvojsmyslnost vlastních slov. „Řekl bych, že ano." Napřímil se, otočil se k ní a sevřel ji v náručí. „Dám ti cokoli, po čem zatoužíš, Alexie. Dostaneš všechno, čím jsem, celou mou budoucnost. Vždycky tě budu milovat - vroucně a po všech stránkách."

Naklonila se dopředu a políbila ho, jeho rty jí chutnaly lépe než víno. „Já vím, Havrane. Se mnou je to stejné."

Sevřel ji ještě pevněji. „Je ti zima, lásko? Nevrátíme se dovnitř?"

„Ve tvém doprovodu mi bude potěšením." Zavěsila se do něj a nechala se odvést do velké místnosti. Nalevo od nich stály stoly, prohýbající se pod tíhou rozličných lahůdek. Kerrigan právě váhal, kterou z nich má ochutnat nejdřív, společnost mu dělali Pravda, Rym a Bok. Ney a jeho syn rozmlouvali s Dranaem, Arimtarou a princem Erlestokem. Rounce a několik jeho orioských přátel se uprostřed pokoje shlukli kolem Perriny. Osamocený Rezolut zamyšleně

postával v nejvzdálenějším rohu. Skupina čtyř muzikantů hrála v koutě naproti Vorquelfovi a plnila místnost tichou nevtíravou hudbou. Qwc poletoval komnatou jako kolibřík mezi květinami, vždy chviličku naslouchal každému rozhovoru a pak se střemhlav vrhal na tabuli plnou jídla, aby si uždíbl obzvlášť lákavý kousek.

Dvojice přešla místnost a zastavila se před Rezolutem. „Vše nejlepší do nového roku," popřála mu Alexie.

„I tobě, princezno."

Vážnost jeho hlasu ji znepokojila. „To se vážně nedokážeš bavit, Rezolute, nebo ti v oslavách brání nějaká naléhavá záležitost?"

„Odpusť mi, pokud svým chováním narušuji slavnostní atmosféru, Výsosti."

„To jsem vůbec nemyslela, Rezolute. Jen bych ráda věděla, o čem přemýšlíš. Ze všech úkolů, které nás v novém roce čekají, je ten tvůj nejobtížnější."

Vorquelf chviličku mlčel a pak přikývl. „Musím se vypořádat s mnoha neznámými faktory a Pravdiny vize se neustále mění. Dneska oznámila Smutkovi, že půjde s námi. Připadá mi to jako rozumná volba, protože jako jediný z nás relativně nedávno pobýval na Vorquellynu, moc se mu do toho však nechtělo. A tak skupina, kterou povedu, bude slepá, zraněná, zesláblá, zdráhavá nebo dřevěná. Alespoň že Rymramoch může být trochu užitečný - tedy až nám dojde dříví na podpal."

Havran zavrtěl hlavou. „Myslím, že v Kerriganově společnosti bys s rozdělováním ohňů neměl mít žádné problémy."

„Kéž bys měl pravdu, Havrane, ale já vím, že se mýlíš." Vorquelf vrhl pohled na cpoucího se mladíka. „Je velmi mocný, to ano, ale není to bojový čaroděj. Princezno, viděla jsi, jak zabil Neskarta. Nepoužil žádné útočné kouzlo. Připouštím, že způsob, jak to provedl, byl velmi originální. Jenomže vzhledem k tomu, čemu nejspíš budeme čelit, bych spíš přivítal někoho, kdo umí vložit svou moc do bojových zaklínadel."

Rezolut pokrčil rameny. „Ale na druhou stranu, nejsem si jistý, jestli chci, aby se z Kerrigana stal bojový čaroděj. Není to zabiják, nemá to v sobě. Nutnost zabíjet by ho mohla změnit, ale nemám ani potuchy, k čemu by to vedlo."

Havran položil ruku na Rezolutovo rameno. „Není to náhodou tak, že se spíš než toho, co tě čeká, bojíš nezbytnosti velet skupině? Kdybys byl sám, určitě by ses do toho ochotně pustil, ale ta odpovědnost za ostatní..."

„Ano, příteli. Z velké části jsi to vystihl." Rezolut se zmohl na pousmání. „Will mi ovšem dal meč, který si žádá, abych takovou odpovědnost přijal. Na Vorquellynu mu za to budu moci ještě jednou poděkovat."

Alexie se usmála, ale úsměv jí ze rtů rychle zmizel. „Budeš mu muset povědět o Sayce a jejím dítěti."

„Já vím." Rezolutovy oči se zatřpytily. „Zachráníme je, matku i dítě. To přísahám."

„Na takové přísahy si dej pozor, Rezolute." Havran se šibalsky zasmál. „Přísahal jsem, že než umřu, uvidím Vorquellyn svobodný. A podívej, kam jsem se kvůli tomu dostal."

„Řekl jsem to s rozmyslem, příteli."

Výbuch smíchu u stolu s jídlem donutil Alexii, aby se otočila. Po podlaze se kutálela velká brusinka, poháněná Qwc, který ji opakovaně napadal a pokoušel se ji nabodnout na vidličku, jež byla o dobrou polovinu větší než on. Po každém takovém útoku se Spritha vznesl, opsal ve vzduchu piruetu a pak se znovu vrhl za unikajícím soustem. Vidlička opět zaskřípala o podlahu, ale i nyní pouze odpálila bobuli o kus dál. Zastavil ji Kerrigan, který jí pohotově dal do cesty nohu.

Pak mladý čaroděj zvedl ze stolu jinou vidličku. Držel ji oběma rukama, přičemž ji svíral mezi nataženými prsty, vzápětí se mu v dlaních zamihotala magická energie. Pak začal pomalu vzdalovat ruce od sebe a příbor se přitom prodlužoval a ztenčoval. Když Kerrigan téměř bez námahy změnil tvar vidličky, hodil ji Sprithovi. „Tady máš, Qwc. Chytej!"

Qwc pustil svou vidličku a ta s cinknutím přistála na podlaze. Vzápětí obratně zachytil letící příbor, proměněný v půldruhé stopy dlouhé stříbrné kopí. Pronikavě se zachichotal a udělal salto nazad, z něhož plynule přešel do střemhlavého letu. Když se přiblížil k cíli, jeho blanitá křidélka prudce zavířila. Naklonil se nalevo, pak zase napravo a zabořil hrot své miniaturní zbraně do brusinky, až z ní vystříkla šťáva.

Qwc se vítězoslavně zasmál a olízl šťávu, stékající po ratišti jeho kopí.

Všichni přítomní zatleskali; Alexie si nebyla jistá, zda jejich aplaus patří Kerriganovi nebo Qwc. Mladý čaroděj se podíval na Rounce. „Omlouvám se, že jsem vám zničil příbor, Mistře Playfaire."

Rounce nad tím pouze mávl rukou. „Nedělej si starosti, Adepte Reesi. Klidně tu můžeš změnit třeba všechny příbory, v cokoli se ti zamane. A ty, Qwc, si tenhle můžeš nechat. Považuj ho za dárek ode mě. Snad se ti v novém roce bude hodit."

Spritha důrazně přikývl.

Rezolut se zamračil. „Pokud Qwc použije své nové párátko na něco jiného, než jsou brusinky, budeme nejspíš v pořádném průšvihu."

„Pochmurná proroctví přenechej mně, Rezolute." Zatímco všichni sledovali skotačení Qwc, Pravda bez povšimnutí přešla místnost a stanula mu po boku. „Navíc, věci se nemají tak špatně, jak se obáváš."

„Chceš říci, že se tak nemají právě teď. Sama jsi mi vysvětlila, že se budoucnost neustále mění. Co když vytvoření tohoto kopí změnilo běh dějin?"

„Možná. A možná ne." Pravda se otočila a upřela své nevidoucí oči na Alexii. „Nemusíš se bát, princezno, nedočkáš se ode mě žádných tajemných prohlášení ohledně svého tažení. V bitvách se všechno mění tak rychle, že ani já nedokáži předvídat jejich výsledky."

„Mým úkolem je, abych počet možných výsledků maximálně omezila."

„V tom případě tě čeká pěkný kus práce." Pravda na okamžik zavřela oči. „Když něčí život skončí, celý jeho potenciál se uvolní. Všechny možnosti, které se ho týkaly, jsou najednou pryč. To proto je válka tak chaotická."

Princezna přikývla a vzápětí si uvědomila, že ji Pravda nevidí. „Já vím."

Vorquelfčiny oči barvy mědi se znovu otevřely. „Chytrina si libuje v chaosu. I svou porážkou by mohla dosáhnout

vítězství.“

Alexie se usmála. „Neříkala jsi před chvílí, že se zdržíš tajemných prohlášení?“

„Žádné jsem nevyslovila. Veď svou válku obezřetně, princezno, ale nezdráhej se využít chaosu. Chytrina si ho sice vychutnává, ale neumí ho ovládat. Dělej to, co umíš nejlépe, a vyjdeš z boje jako vítězka.“

Pak se Pravda otočila k Havranovi. Přistoupila k němu a políbila ho na zjizvenou tvář. „A ty, bratře Havrane, jsi blízek ke splnění své přísahy. Přeji ti šťastnou cestu, lehký spánek a důvěru v ty, kteří si ji zasluhují.“

Havran ji rovněž políbil. „Ať se ti na tvé cestě vyhne všechno zlé, Pravdo. Přeji ti do nového roku hodně štěstí. A klidu.“

„Budu-li mít první, nemine mě ani druhé.“ Otočila se k Rezolutovi a levou rukou mu sevřela pravici. „A nyní, bratranče, mám vizi, jak se mnou tančíš.“

Rezolutův obličej zkřivila grimasa. „Netančil jsem od doby, kdy jsme byli děti.“

„Těmi jsme přece pořád; ledaže by se ti změnily oči, aniž bych si toho všimla.“

„Víš přece, co jsem měl na mysli.“

„A ty zase víš, že se mé vize nikdy nemýlí.“ Pravda ho zatahala za ruku. „Pojď, zatančíme si spolu. Ostatní se k nám přidají. A stejně jako budeme tančit nyní, budeme tančit i za rok.“

Rezolut se na ni podíval. „To bylo také proroctví?“

„Naděje, Rezolute. Jen má naděje.“ Pravda se vřele usmála. „Ale naděje je to nejlepší, s čím se dá vstoupit do nového roku.“

Kapitola třicátá

Úsvit prvního dne nového roku byl jasný a studený, ale Rezolut již žil dostatečně dlouho, aby poznal, že to je jen poslední vzepětí zimy. Už brzy se sluneční paprsky stanou silnějšími a hřejivějšími a přimějí zeleň k růstu. Po tuhých zimách odjakživa nastávaly povodně a povodně vždy znamenaly teplá jara a rané sklizně.

V tomto roce však první sklizeň bude krvavá. Rezolut již viděl nemálo vzkvétajících polí, zúrodněných krví. Krví, mrtvolami a fekáliemi. Jistě, rostlinám se bude dobře dařit, ale Vorquelf si kladl otázku, zda zůstane dost lidí, kterým tato úroda přinese užitek.

Kolona oddílů generála Pandiculie, vyjíždějící z brány Narrizu, se táhla po zasněžené silnici. Zatím mířila na sever, na západ měla zabočit až po několika mílích. Její čelo již překročilo most přes řeku Delasenu a postupovalo po jejím západním břehu. Alexiiny oddíly měly naopak použít silnici na tom východním. Pandiculiin sbor byl vyslán jako první, aby se předešlo zmatkům, a vojáci, kteří měli vyrazit později, bouřlivě povzbuzovali své druhy.

Vorquelf a jeho společníci cestovali s Pandiculiinými jednotkami z ryze praktických důvodů. Kdyby byl Rezolut sám, hnal by se co nejrychleji napřed, přičemž by si dával pozor jen na to, aby neuštval koně. Měl však s sebou Boka, který se ještě plně nezotavil ze svého zranění, a také Pravdu, o níž pochyboval, že by zvládla takto namáhavou jízdu.

Rezolut si potichu odfrkl. Smutek se svědomitě rozhodl, že bude cestou pečovat o Pravdu, a Vorquelfovi to lezlo na nervy. Na druhou stranu měl jeho černovlasý soukmenovec alespoň něco na práci, což znamenalo, že se mu nebude plést pod nohy. Ani s Rymramochem, jenž cestoval ve velké krabici, přivázané ke hřbetu soumara, by pravděpodobně neměly být žádné problémy.

Vorquelf vrhl rychlý pohled dozadu na Kerrigana a všiml si, že si mladík - ač od začátku cesty ještě neuplynula ani hodina - nemotorně poposedá v sedle. Vzhledem k tomu, že již neměl kosti důkladně obalené tukem, sedlo ho tlačilo daleko víc než kdykoli předtím. Nejpodivnější však byla skutečnost, že Kerrigan snášel své utrpení mlčky a ani se nesnažil pomoci si nějakým kouzlem.

Přitom by od něho Rezolut očekával právě hlasité stížnosti nebo použití magie. Když se před časem poprvé setkali, neudělal obtloustlý čaroděj na Vorquelfa zrovna dobrý první dojem. Současná Kerriganova proměna ho proto nepřestávala udivovat, možná dokonce ještě víc než obrat v povaze Willa Norringtona. Will byl divokým pouličním zlodějíčkem z Yslinu. Ačkoli nevěděl téměř nic o světě, měl riskování v krvi a neváhal se vrhat po hlavě do jakéhokoli dobrodružství. Kdysi se možná vyhýbal zodpovědnosti, ale jakmile se ji naučil přijímat, byla to právě jeho touha po akci, která ho hnala kupředu a dělala z něj platného a těžko nahraditelného člena jejich skupinky.

Kerrigan představoval jeho pravý opak. Byl tak zodpovědný a rozvážný, že to hraničilo s úzkostlivostí. Dělal chyby, za které musel draze platit, a nesčetněkrát kvůli tomu podlehl trudnomyslnosti. Na rozdíl od jiných však nedovolil svým selháním, aby ho zcela pohltila. Stejně jako se Will naučil přijímat zodpovědnost, naučil se Kerrigan rozumět své moci a potenciálu. Dokázal uznat, když se dopustil nějaké chyby, a ze všech sil se snažil, aby se již znovu neopakovala. U mladého člověka, jenž byl navíc po léta rozmazlován a ukrýván před realitou, to bylo něco zároveň vzácného i obdivuhodného.

Kerrigan vzhlédl a jeho pohled se na okamžik střetl s Rezolutovým. Mladý čaroděj se zatvářil tázavě a Vorquelf se na něho reflexivně zamračil. Kerrigan ihned sklopil zrak a shrbil se tak prudce, že Qwc měl co dělat, aby se mu udržel na rameni.

Rezolut si odkašlal. „Pojeď ke mně, Kerrigane.“

Mladík znovu zvedl hlavu, popohnal svého koně kupředu a přiměl ho srovnat krok s Rezolutovým. „Ano?“

„Něco tě znepokojuje.“

„Jen jsem... Nerad bych tě s tím obtěžoval.“

Rezolut se chystal znovu zamračit, ale včas se ovládl. „Tak o čem jsi přemýšlel?“

„No, vzhledem k tomu, že mi zatím nikdo nedovolí seslat žádné z mých vyhledávacích kouzel, pokoušel jsem se přijít na to, jak najdeme Willa a dostaneme ho z coriiesci. Ty už určitě máš plán, že ano?“

„Ne.“

„Ne?“ Kerrigan vykulil oči. „Musíš přece nějaký mít!“

„Kerrigane, nech toho, prosím. Hledáme Willa. Nemusíš mě napomínat tak, jako to už brzy bude dělat on.“

„Promiň.“

Vorquelf se otočil a podíval se na Kerrigana. Nedokázal se sice přimět k úsměvu, ale alespoň se snažil nevěnovat mladíkovi některou ze svých nepříjemných grimas. „Pravda říkala, že Will na nás čeká. Neměla žádnou konkrétní vizi, která by nám prozradila, jak ho najdeme, ale ze samotného Proroctví o Norringtonovi vyplývá, že nějaký způsob být musí-jinak by neexistovalo. Klidně to může být tak jednoduché, že se Will někde ukrývá a čeká, až přijdeme, aby se mohl pokusit o útěk. Ale může jít i o něco podstatně drastičtějšího. Než tam dorazíme, máme ještě spoustu času na přemýšlení.“

„No dobře, dobře. Přesto jsem ale uvažoval...“

„A povíš mi, nač jsi přišel?“

Kerrigan přikývl, a než po chvilkové odmlce promluvil, sklopil zrak. „Smutek mi podrobně vylíčil všechno, co viděl. Vypadá to, že rituály vytvářející pouto s Vorquellynem jsou dost komplikované a nebezpečné.“

„Dojde-li při nich k chybě, mohou být smrtící.“

„Ano, to mi Smutek říkal... Ale napadly mě dvě věci. Zaprvé - k úspěchu rituálu vůbec nebylo potřeba celebrujících elfů.“

Rezolut přikývl. „Vlastně ne, i když je to tradice. Ve skutečnosti přijímá či odmítá samotný Vorquellyn. To byla první věc. A druhá?“

„Došel jsem k závěru, že aby někdo mohl podstoupit rituál, stačí, aby se na ostrově narodil. Tím chci říci, že by Vorquellyn možná přijal i mě.“

Rezoluta nepříjemně zamravenčilo v zádech. „Snažíš se mi navrhnout, abychom ten rituál provedli s tebou? Doufáš, že nám pak otevřeš coriiesci?“

„No... Ano. Narodil jsem se tam až poté, co Chytrina ostrov obsadila, a tak je mé spojení s ním novější než tvé.“

„To platilo i o kryalniri, o níž vyprávěl Smutek. Vorquellyn ji ale přesto odmítl.“

„Já vím.“ Kerrigan se na něho podíval a v očích se mu zaleskly slzy. „Ale jestli... Ne, protože tam čeká Will, jsem ochoten to risknout, abych ho zachránil.“

„Abys odčinil jeho smrt?“

„Říkáš to, jako bys to považoval za hloupé.“

Rezolut zavrtěl hlavou a podíval se před sebe, na dlouhou řadu jezdců. „Zčásti je to skutečně hloupé, Kerrigane. Vycházíš z nepravdivého předpokladu. Neexistuje totiž nic, co bys musel odčiňovat.“

„Jak to můžeš říct?“ Kerrigan potřásl hlavou a zvýšil hlas. „Mohl jsem zabránit jeho smrti.“

„Ne, nemohl jsi. Mám pravdu, Qwc?“

Spritha, jenž seděl na rameni mladého čaroděje, se zachumlal do límce, ušitého ze skopovice. „Pravdu, pravdu.“

„Cože?“

„Kerrigane, Sprithové vždycky vědí, kde se musejí v důležitých chvílích nacházet. Ty jsi do Síně Shromáždění dorazil pozdě, a tak sis nemohl všimnout, že Qwc ihned odletěl na místo, kde mohl zachytit Rymramochův Pravokam. Věděl, kde musí být, a když nastal pravý čas, byl tam. Tvým úkolem zase bylo zajistit, aby Pravokam neupustil.“

„Ale určitě jsem ho mohl chytit dřív, než po něm Will skočil...“

„Ne. A právě proto není třeba, abys cokoli odčiňoval. Will dobře věděl, co dělá, když se vrhal za Pravokamem. Ukázal tím drakům, že se neváháme obětovat kvůli jiným. Zachránil život, zatímco Nefrai-laysh ho pouze chtěl vzít. To bylo pro draky zcela zásadním zjištěním. Draci touží po opětovném složení Koruny a my jsme se zavázali, že jim na Vaelu necháme náš úlomek. Nebylo by tedy nic divného, kdyby se okamžitě přidali k Chytrině, protože právě ona vlastní nejvíce úlomků. Ani trochu by mě nepřekvapilo, kdyby se tak rozhodli. Neudělali to však - a to výhradně kvůli Willově oběti.“

„Jak mohou důvěřovat Chytrině?“

„Možná nevidí jinou možnost. Je Kirúnovou žačkou. Třeba si myslí, že je jediná, kdo Korunu dokáže zničit. Nevím, co je k tomu vede, ale řekl bych, že to není podstatné. Klíčem ke všemu je Proroctví a my se podle něho musíme řídit.“

Vorquelf znovu letmo pohlédl na mladého čaroděje. „Za zvážení ovšem stojí jiná věc; a Pravdina zvěst ji pouze potvrzuje. Když bylo Proroctví vyřčeno, mysleli jsme si, že se týká lorda Norringtona nebo Leigha. Možná tomu tak skutečně bylo. Oba byli změněni. Víme, že na nás Will čeká, a myslím, že smrt lze rovněž považovat za transformaci - a ne ledajakou. Třeba se celou dobu postupně stával prorokovaným Norringtonem a ochota se obětovat byla poslední kapkou, která dovršila jeho přeměnu.“

Kerrigan se na něho podíval a zdálo se, že v jeho tváři pátrá po známkách nejistoty. „Vážně si myslíš, že je to pravda?“

„Kerrigane, strašně dlouho jsem věřil jen několika pravdám. Jednou z nich bylo to, že čím víc zabiji Aurolaňanů, tím méně jich bude stát mezi mnou a osvobozením mé vlasti. Další to, že úspěch se dostaví ještě za Havranova života. A nakonec - uznal jsem, že Will Norrington sehraje klíčovou roli při znovuzískávání mé domoviny. Všechno ostatní byly jen nepodstatné detaily, které jsem přehlížel.“

Mladý čaroděj pokrčil rameny. „Byl jsi na něho vážně tvrdý. Na Willa, myslím.“

„Jsem tvrdý na každého, Kerrigane.“

„Proč?“

Rezolut ucítil, jak se mu na rtech zvolna objevuje úsměv. „Nejspíš ze zvyku.“

„Nechci do toho strkat nos, vážně mi do toho nic není, ale... Mám pocit, že jsi dneska nějaký hovorný.“

Vorquelf pomalu přikývl. Zdálky se k jeho uším donesl Pravdin zvonivý smích. Když s ní minulou noc tančil, pocítil

mnohé z toho, co v sobě už celé století potlačoval. Na jediný večer se vynořil z jezera krve, masa a pomsty, které bylo celým jeho životem, a nadechl se čerstvého vzduchu. Bylo to zároveň velmi opojné i nebezpečné; nutilo ho to totiž polevit v ostražitosti. Ačkoli se ve skutečnosti nezbavil břemene, které ho tížilo, alespoň ho na malou chvíli odložil. A líbilo se mu to.

„Žiji už dlouho, Kerrigane. Přihlížel jsem bolesti dospělých, kteří přežili znesvěcení Vorquellynu. Sledoval jsem, jak odcházejí. Také jsem viděl řadu slušných lidí, kteří to mysleli dobře, jak vyrážejí bojovat proti Chytrině a jejím výtvorům a umírají, nebo se přidávají na její stranu. S těmi, na které jsem tvrdý, to může dopadnout dvěma způsoby - buďto se stanou tak dobrými, jak si to představuji, nebo přijdou k úrazu."

Kerrigan přikývl. „A ty se s nimi nesblížíš, dokud nejsou natolik dobří, že už není tak pravděpodobné, že padnou v nejbližším boji."

„Kéž by. Ve skutečnosti jsem zvyklý na to, že mí druzi umírají. Jen bych si přál, aby alespoň tentokrát zemřeli v posteli sešlostí věkem."

Mladý čaroděj potřásl hlavou. „Rozhodl ses, že nebudeš mít přátele, a mně zase nikdy nedovolili, abych si nějaké našel. Will byl vlastně můj první přítel. Nikdy by mě nenapadlo, že bychom se mohli skamarádit. Na začátku jsem ho neměl rád."

„Nebyl jsi sám."

„Ale potom, nejspíš jak dospíval, mi přirostl k srdci." Kerriganovy oči se zaleskly. „Myslíš, že bude naštvaný?"

„Naštvaný?"

„No ano, protože zemřel."

Rezolut na okamžik zavřel oči a pak zavrtěl hlavou. „Ne. Will si zvolil a věděl, k čemu to povede. Nejspíš bude rád, že je zpátky. Jak ho znám, určitě se vrátí s plnou hrstí pokladů z Turicovy říše a spoustou příběhů o kouscích, které tam prováděl."

Kerrigan se zasmál. „To je fakt."

„A na tvém místě bych si nelámal hlavu s tím, že by na tebe mohl být naštvaný. Nejspíš tě ani nepozná."

„Vlastně mě ani příliš neznepokojuje, jestli mě pozná on. Jenom doufám, že se to nepovede Chytrině."

Rezolut odhalil zuby v dravčím úšklebku. „Ó, než se k ní dostaneme, naučí se nás znát úplně všechny."

Kerrigan se rychle ohlédl. „Sedm proti impériu."

„Osm. Včetně Willa."

„Jasně." Kerriganovi se zachvěl hlas. „Bude nás osm, že ano?"

Vorquelf natáhl ruku a poplácal mladého čaroděje po rameni. „Tohle je jediný rozkaz, který dávám svému malému oddílu - žádné umírání."

„A jestli tě někdo neuposlechne, zabiješ ho?"

„Něco horšího. Dovleču ho zpátky."

Kerrigan se zamračil. „Když se zase staneš tím starým zamlklým Rezolutem, zmizí i tvůj smysl pro humor?"

„Nežertoval jsem."

„Aha... No dobře, myslím, že už jsme všechno důležité prodiskutovali, a tak..."

Rezolut se zasmál a zjistil, že mu tento zvuk nevadí; byť z jeho hrdla zněl dosti cize a nepatřičně. „Uděláme to, co bude potřeba, Kerrigane. Možná jsme nejmenším sborem v této válce, ale naše poslání je to nejdůležitější. Nesmíme selhat a pevně věřím, že k tomu nedojde. Každý, kdo stane mezi námi a naším cílem, zjistí, že nejsem ani trochu vtipný; a ochotně to dotyčnému vysvětlím s maximální důkladností."

Kapitola třicátá první

Skutečnost, že o sobě Bolest téměř nedává vědět, generála Marka Adroganse lehce znepokojovala. Od chvíle, kdy jeho vojsko opustilo Svarskyu a vydalo se na náročnou cestu přes hory oddělující Okrannel od Přízračných plání, už uplynul téměř týden. Okrané pod jeho velením dokázali noc co noc vyprávět nekonečné příběhy o bitvách, ke kterým v tomto pohoří odedávna docházelo, jak s Aurolaňany, tak ještě předtím s Norivany. Vůbec se nesnažili zastírat své pohrdání lidmi, kteří ztratili svou vlast ještě v dobách pádu Vorquellynu, avšak líčení krvavých střetnutí nikoho nenechávala na pochybách, že Norivané kdysi bývali velmi nebezpečnými protivníky.

Adrogans pocházel z Jerany, a tak toho o Norivanech věděl jen málo. V dobách dávno minulých se na lodích pouštěli podél pobřeží a napadali města; jen zřídka však pronikali za bohaté okranské přístavy. Plachty jejich galér bývaly černé, s velkým rudým kruhem uprostřed, a plavily se na nich posádky krutých a divokých válečníků, a tak Jeraňané pádu Norivy nijak zvlášť neželeli. Pro Okrannel, jenž se mnohem častěji stával terčem jejich útoků, byla zkáza země nenáviděných plenitelů daleko větším důvodem k radosti. Dnes to sice generálovi připadalo podivné, ale chápal, že před lety muselo to, že se jejich sousedem stal Aurolan, Okranům připadat jako změna k lepšímu.

Koneckonců, Aurolaňané je nechali obsadit tyto hory. Předtím bývalo dělící pohoří skutečnou zemí nikoho. Obě země si na ně dělaly nárok a pravidelně o ně sváděly boje, zřídka však podnikaly akce větší než krvavé přepady a nájezdy. Norivané dávali přednost útokům z moře, protože bohatý a lidnatý Okrannel dokázal rychle svolat dostatek vojáků na odražení jakékoli pozemní ofenzívy. Když se Norivy zmocnili Aurolaňané, Okrané obsadili hory. Udělali však tu chybu, že zde vybudovali pouze opevnění schopná odolávat nájezdům; nepočítali s tím, že až Chytrina zaútočí, přitáhne s celou armádou.

Generál se postavil ve třmenech a jal se prohlížet dlouhou řadu vojáků, koní a zásob, ploužící se horským údolím. V horách se pohybovali pěší zvědové i jízdní hlídky a na obloze kroužili Gyrkymové, kteří měli včas varovat vojsko před nepříjemnými překvapeními. Ale ačkoli věděl, že cesta před ním je volná, nedokázal postup své armády nijak urychlit. Zima se sice měla již brzy dát na ústup, avšak hory tak daleko na severu byly obtížně schůdné v kterémkoli ročním

období. Nyní se jeho muži trmáceli hlubokými sněhovými závějemi a kdykoli se utábořili, snědli spoustu jídla, aby si udrželi síly.

Nejvíce je však zpomalovala skutečnost, že nemohli postupovat rychleji než jejich zásoby a vybavení; a ty nikdy neurazily víc než osm mil za den. Jeden cestovní den přitom trval dost dlouho - začínal před rozbřeskem a končil po západu slunce, kdy vojáci předvoje rozdělávali na horských úbočích ohně, navádějící zbytek vojska do nového tábora.

Ze všeho nejtěžším úkolem byl nejspíš přesun dvacítky drakonel, zbraně samotné byly těžké a jejich munice nevážila o mnoho méně. Vojáci neustále žehrali, protože nic z toho, s čím se táhli, se nedalo sníst a oni dosud neměli příležitost se přesvědčit o ničivé síle dračích kanonů. Muži měli ve skutečnosti spíše sklon podceňovat účinky drakonel, protože se již střetli s nepřítelem, který jimi disponoval, a porazili ho, přitom ovšem zapomínali, že tyto zbraně proti nim nebyly ani jednou použity.

Navzdory nepřetržitému reptání - našla se vůbec někdy nějaká armáda, která by si kvůli něčemu nestěžovala? - byla morálka mužstva velmi vysoká. Neexistoval však důvod, proč by tomu tak nemělo být, protože muži a ženy pod jeho velením bojovali v zimní válce a přemohli nepřítele, který byl mnohem uvyklejší zimním strázním než oni. Všichni do jednoho byli připraveni odhodit teplé oblečení a pustit se do boje v „tom správném počasí“. Navíc se jim ohromně zamlouvalo, že porušují mlhavé rozkazy z Narrizu. Žádný z vojáků nebojoval za svou vlast, jen za sebe a své druhy ve zbrani.

Dohonil ho Phfas, jedoucí na malém koníkovi. Vrásčitou tvář starého šamana téměř rozpůlil širokánský úsměv, plný nažloutlých zubů. „Postup dobrý je.“

„Neznepokojuje tě, jak tiší jsou yrúnové?“

Zhusk zavrtěl hlavou. „Tak daleko od domova ospalí jsou oni.“

Adrogans se zamračil. „Nevěděl jsem, že jsou stejně jako weirunové spojeni s nějakým konkrétním místem.“

„Spojeni jsou oni s místem, kde ses k nim připoutal. Tak jako sám ty.“ Vyzáblý mužíček pokrčil rameny. „Když poslouchat pozorně budeš, uslyšíš je ty.“

Jeranský generál si přejel rukou po čele. „Proto už pro mě nebudou tak užiteční, jako tomu bylo předtím?“

Phfas stroze zavrtěl hlavou. „Zhuskové daleko od domova jít můžou, ale yrúnové ne.“

Adrogansova tvář se zakabonila. V jeho nitru se vzedmula vlna rozmrzelosti. Bolest byla extrémně užitečná při určování polohy a početního stavu nepřátelských oddílů; dokázala mu zjistit vše, co o nich potřeboval vědět, prostřednictvím jejich utrpení a vlastně vůbec jakéhokoli nepohodlí, jež zažívaly. A i když se mu nijak zvlášť nezamlouvalo nechávat ji, aby se s jeho vědomím ve spárech prohánělа nad bojišti, kde si užívala nadbytku trýzně, musel uznat, že mu její schopnost plnit agónií těla živých bytostí přišla mnohokrát vhod a umožnila mu zachránit nespočet lidských životů.

Na okamžik se zamyslel. Překvapila ho jeho vlastní reakce na to, že se již nebude moci spolehnout na její pomoc. Ztráta přesných informací o nepřátelích mohla v jeho situaci mít osudové následky, neboť znalost protivníka z něho činila lepšího generála. Když věděl o početnosti a stavu aurolanských armád i o jejich skrytých zálohách, mohl vydávat podstatně efektivnější rozkazy a zasazovat mnohem ničivější údery.

Schopnost doslova vystřelovat bolest z něho zase dělala lepšího válečníka - válečníka vyšší úrovně. Na první pohled to mohlo vypadat jako skvělá věc. Rozhodně to jeho lidem pomohlo, když za mostem přes řeku Svar poprvé narazili na bumbágly. Bez této schopnosti by byly ztráty jeho armády mnohonásobně vyšší, možná by dokonce byly natolik značné, že by mu zabránily v dobytí Svarskye.

To, co z něho činilo lepšího válečníka, však z něho zároveň dělalo horšího velitele. Nebál se boje a během své dlouhé kariéry si ho užil více než dost. I během tohoto zimního tažení několikrát stanul v první linii a ocitl se v ohrožení života. Navzdory tomu však bylo jeho skutečnou úlohou povznést se nad kvílivý zmatek bitvy a vydávat rozkazy vedoucí k vítězství. Kdyby se příliš spoléhal na Bolest či na kteréhokoli jiného yrúna, zapomněl by, v čem je nejlepší, a také na to, co dokáží jeho lidé.

Vrhl rychlý pohled dolů na Phfase. „Proč jsi mi o tom nic neřekl?“

Odpovědí mu bylo pokrčeni ramen a vzápětí úšklebek. „Nikdy tak daleko od domova jsem nebyl já.“

Adrogans se zasmál. „Jaké to je - cítit se zase po letech jako obyčejný smrtelník?“

„Spojený s yrúnem už déle jsem než života půl. Starý a nahý připadám si já.“

„Pokud by to pro tebe a tvé lidi představovalo velký problém, mohu zařídit, abyste se vrátili zpět do Okrannelu.“

Mužíček si kostnatou rukou promnul nos. „Ne. Příběhy jsou, že Zhuskové ze severu přišli. V těchto zemích lovili jsme před Okrany. Vidět chci, odkud jsme.“

„Doufáš, že se ti podaří najít další místo, které probudí tvého yrúna?“

Phfas pokrčil rameny. „Nezáleží na tom. Tohle už válka yrúnů není. To už ani válka Zhusků není.“

„Tak proč nás doprovázíš?“

Šaman zaklonil hlavu a z hrdla se mu vydral chraplavý smích. „Copak stejný jsi ty jako ostatní, synovče?“

Adrogans zavrčel. „Nemluv v hádankách.“

„Uvažuj. Tohle hádanka žádná není.“

Adrogans si přejel rukou po strništi na bradě. Zhuskové byli primitivním lidem, jenž odedávna obýval Zhuskskou plošinu, rozkládající se na hranicích Okrannelu a Jerany. Neuznávali vládu žádného panovníka, neplatili daně a ve své vlasti mohli být velmi nebezpečnými protivníky. Adrogans dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že on sám byl poloviční Zhusk a tak dlouho bojoval s Aurolaňany, Phfas a ostatní se k němu připojili z důvodu osobních sympatií. Jejich domovina však už nebyla v ohrožení, a tak generál nechápal, proč se do ní jednoduše nevrátí.

„Ale je. A to nerozluštitelná.“

Phfas zavrtěl hlavou a položil ruku na Adrogansovo koleno - výš ze svého koníka nedosáhl. „Dokonce i ty již o

Zhuscích jako o lidech nesmýšlíš. Ale toto lidská válka je. Zhuskové jakékoli jiné lidi rádi nemají. Za nepřátele považujeme je, ale pořád to lidé jsou. Když své příbuzné Aurolaňanům napospas necháme, pak lidmi nebudeme my.“

Adrogans položil pravici na Phfasovo rameno. „Moc se omlouvám, strýčku. Máš pravdu. Přestal jsem o vás uvažovat jako o lidech.“

„To častý omyl je... mezi lidmi.“ Šaman zvedl ruku a pohybem ukazováčku sledoval řetěz vojáků, prodírající se zasněženým údolím. „Daleko od domova jsou všichni. Yrúna žádný z nich nemá. A když jdou dál oni, pak i my.“

Zvědové objevili dobré místo k utáboření ještě před osmimílovým limitem, a tak Adrogans předčasně zavelel k odpočinku; věděl, že ho vojáci i zvířata skutečně potřebují. Položil si otázku, zda ho spojení s Bolestí nezlhostejnilo vůči útrapám podřízených, a tak se rozhodl pozvednout ducha armády delším oddechem a mimořádným přídělem potravin.

Těsně po západu slunce za Adrogansem přilétl gyrkymský Válečný jestřáb Duranlaun, aby mu podal hlášení. „Mí průzkumníci létají daleko před pochodovou kolonou. Pěšky vám potrvá ještě čtyři dny, než opustíte hory.“

Adrogans přikývl a rozvinul mapu, na níž sledoval postup svého vojska. „Míříme do podhůří, kde pramení několik říček - žádná z nich ovšem není splavná. Co jste vlastně viděli na druhé straně hor?“

Gyrkyme opatrně poklepal drápem na místo kousek od ústí jedné z řek, pramenících v aurolanských Zářících horách. „Tady jsme objevili velkou osadu. Je postavená na troskách města. Nevypadá nijak staře, ale přece jen má určité opevnění. Jedná se ovšem jen o dřevěné palisády a nějaké ty hliněné valy; nic lepšího.“

„Myslíš, že ji dokážeme obsadit bez použití drakonel?“

„Možná. Pošlu tam víc průzkumníků, aby se vrátili s jejími náčrtky; snad vás neurazí, že budou hodně schematické.“

Generál mávl rukou. „Jak daleko od nás jsou Naliskští horští myslivci?“

„Jeden den.“

„Dobře. Do rána pro ně připravím rozkazy, abys jim je mohl odnést. Budu po nich chtít, aby se věnovali průzkumu.“ Adrogans si poškrabal bradu, na níž mu pomalu začínal rašit vous. „Ještě něco zajímavého?“

Gyrkyme zamrkal velkýma jantarovýma očima. „Silnice na východ. Vlastně je to spíš obyčejná prašná cesta, toho času rozbahněná, ale musí se po ní jezdit dost často, protože na ní neleží žádný sníh. U osady kotví několik nákladních člunů, ale řeka je zamrzlá, a tak se až do jara nehnou z místa.“

„Hm. Ať už tedy obvykle přepravují cokoli, na východě je po tom tak velká poptávka, že se nečeká, až roztají ledy, a vozí se to po zemi. Řekni svým lidem, aby prohledali deltu a našli místo, kde by se náklad člunů dal překládat na lodě.“ Generál se na okamžik zamyslel. „Musí to být dřevo. Kdyby těžili rudu, zpracovávali by ji přímo v osadě, což bychom poznali. Tví průzkumníci by viděli slévárny a kovářské dílny.“

Duranlaun přikývl. „V lesích se skutečně těží dřevo. Z části se staví palisády, část jde na podpal, ale je ho mnohem víc.“

Adrogans přikývl. Těžilo-li se tu dřevo, bylo ho pravděpodobně zapotřebí pro stavbu lodí. Tato myšlenka mu přivodila mravenčení v zádech. „Zjistěte mi také, co přivážejí zpátky do osady. Musejí přece nějak krmit lesní dělníky.“

„Jak si přejete, generále.“

Gyrkyme zasalutoval. Adrogans pozdrav opětoval a pak okřídlený válečník opustil velitelův stan.

Generál upřel pohled na mapu. Od Sebcie ho dělilo sedm set dvacet mil - tedy pokud by pochodoval přes celé Přízračné pláně, pak kolem Pevnosti Drakonis a nakonec na jih, cestou, kterou se princezna Alexie před časem ubírala do Oriosy. Za předpokladu, že by postupoval stejnou rychlostí jako nyní, dostal by se na hranice civilizovaného světa během tří měsíců, to by ho ovšem nesměly zdržet žádné bitvy či šarvátky. Věděl však, že ve skutečnosti by byl každý jeho krok vykoupen krví a nemohl vyloučit ani to, že Chytrina proti němu vytáhne s tak početným vojskem, že jeho armáda bude zmasakrována.

S tím musel ve svých kalkulacích vždycky počítat. Třebaže jeho současným úkolem bylo objevení a zničení útočné flotily, věděl, že neméně důležité je podniknout vše, co je v jeho silách, aby donutil Chytrinu vysílat proti němu nové a nové oddíly a oslabovat její válečné snažení na východě. Navíc mu bylo jasné, že je téměř nemožné, aby se se svými jednotkami včas dostal do Sebcie a ovlivnil vývoj na hlavním bojišti; pokud mu ovšem nepadnou do rukou lodě, na nichž by se mohl přeplavit přes Srpové moře.

Tato strategie naneštěstí vůbec nepřicházela v úvahu, ale moře se přesto dalo využít. Jeho zásobovací trasy se stále nebezpečněji protahovaly a vedly přes hory i jiným těžko schůdným terénem. Věděl, že je nezbytné získat zásobovací základnu někde v Přízračných pláních, a tak pro něj bylo obsazení první osady životně důležité. Kdyby se mu to podařilo, další postup na východ by byl o dost snazší. Krom toho by získal útočiště, kam by se mohl v případě nouze stáhnout, navíc se z něj dalo snadno ustoupit do hor.

Adrogans poklepal prstem na mapu tam, kde mu Gyrkyme ukázal, že se nachází první osada. „Nevím, jak se jmenuješ, ale slibuji ti, že tě proslavím. Budeš místem mého prvního vítězství během tažení do Přízračných plání a tvé jméno bude žít ještě dlouho poté, co mě zahrabou do hlíny!“

Kapitola třicátá druhá

Isaura na poradu nebyla pozvána, nikdo však dívce ani nezakázal, aby se jí zúčastnila. Sullanciriové její matky se shromáždili v pevnostní Velké síni. Ojíněnými okny dovnitř pronikaly sluneční paprsky, které zeštíhlovaly a prodlužovaly stíny bytostí, jež její matka stvořila, aby jí sloužily. Isaura věděla, že se Jižané matčiných velitelů velmi obávají, a i ona sama se v přítomnosti některých z nich cítila poněkud stísněně, na rozdíl od mnoha jiných je však nikdy nepovažovala za příšery z nočních můr.

Isaura však na poradu nepřišla kvůli nim. Chtěla vidět svou matku. Během týdne, který uplynul ode dne, kdy ji

představila Oromisům, dívka Chytrinu nezahlédla ani na vteřinku. Tento nedostatek kontaktu ji vážně znepokojoval, především proto, že měla pocit, že její matka není úplně ve své kůži. Skutečnost, že na ni bylo prostřednictvím jednoho z úlomků Dračí koruny sesláno kouzlo, aniž by si toho všimla, ji očividně překvapila a rozčílila. Isaura se obávala, že jediným důsledkem toho bude prohloubení paranoie, kterou v ní ono podivné zaklínadlo vyvolalo.

Matčin příchod však okamžitě zapudil veškeré pochmurné myšlenky, které se jí honily hlavou. Chytrina si tentokrát zvolila podobu elfky; byla však velmi vysoká, dokonce o jeden dva couly vyšší než Quiarsca. Navíc Císařovninu štíhlou postavu obalovaly pevné svaly - podobně, jako tomu bylo u některých Vorquelfů - a bledou pleť jejích paží zdobily jemné ornamenty tajemných symbolů.

Její paže a obličej byly jedinými částmi těla, jež vystavovala na odiv. Chytrina na sobě měla dlouhé světlehnědé šaty bez rukávů, ušité z hrůzovědí kůže, pružné a poddajné s výjimkou límce, pásu a spodního lemu, kde byly obroubeny kožešinou. Tento oděv musel být velmi těžký, ale Císařovna se v něm pohybovala s lehkostí a elegancí. Obnažená ramena jí zakrývaly rozpuštěné zlaté vlasy. Neměla u sebe žádné zbraně, ale každému muselo být hned na první pohled jasné, že není ani v nejmenším zranitelná.

Chytrina se posadila do křesla stojícího uprostřed oblouku velkého stolu ve tvaru podkovy. „Jsem nadmíru spokojená s vaší prací. Anare, tvůj útok na Muroso navzdory jistým problémům slavil úspěch. Doufám, že budeš pokračovat ve stejných výkonech i pod velením Nefrai-keshe, jemuž odteď svěřuji východní armádu.“

Vlčí sullanciri přikývl a pak Nefrai-keshovým směrem zavrčel. Částečně to pramenilo z neochoty podřídit se jinému sullancirimu; obzvláště tomu, který ztratil Okrannel. Nefrai-kesh byl ovšem prvním a nejspolehlivějším z Chytrinių nových Temných bojovníků, a tak jeho povýšení nemohlo nikoho nijak zvlášť překvapit.

Isauru napadlo, že ono zavrčení zapříčinila spíše přítomnost Nekaamie, která na Nefrai-keshovi visela jako plášť z kočičí kůže, neustále ho hladila a zároveň předla. Králi sullanciriů se ji nějakým způsobem dařilo ignorovat, ale její laskání mu rozhodně nemohlo být nepříjemné. Stačilo by totiž, aby mávl rukou a odmrštil ji od sebe. To, co dělala, Anarovi nepochybně lezlo na nervy; bylo jasné, že Nefrai-kesh chce z nějakého důvodu narušit jeho soustředění, ale Isaura netušila proč.

Její matka pokračovala. „Naše válka na jihu pokračuje velmi dobře - tak dobře, že si můžeme dovolit přesunout část zdrojů jinam. Nekaamie, tebe teď čeká cesta jih, kde byly zahájeny přípravy obojživelného úderu. V Přízračných pláních se staví větší flotila, než jaké jsi během svého dosavadního života kdy velela. Nefrai-kesh ti sdělí přesné místo a čas útoku; každopádně však buď připravena k vyplutí do dvou měsíců.“

Kočičí pirátská sullanciri olízla Nefrai-keshovu pravou tvář. „Udělám všechno, co po mně žádáte, má Paní.“

Nefrai-kesh zvedl ruku a poškrabal ji za uchem; vzápětí však nechal ruku klesnout a sevřel jí hrdlo jako železným svěrákem. „Samozřejmě, že to uděláš. A uspěješ, nebo zemřeš, když se o to budeš pokoušet.“

Sullanciri se pokusila mňouknout, ale nevydala ani hlásku, dokud ji znovu nepustil.

Chytrina se pomalu usmála a Isaura se přistihla, že se rovněž usmívá. Matčina vyrovnanost se vrátila a spolu s ní i schopnost bystře uvažovat a pohotově se rozhodovat, díky níž se dívka odjakživa cítila v bezpečí. Stále si vzpomínala, jak se její matka domnívala, že ji někdo zradí; nyní však doufala, že za to mohlo pouze kouzlo jižanského čaroděje. Nechci být tou, kdo ji zradí. Já ne.

Císařovna kývla na Ferxigo, urZrethijskou sullanciri, sedící na jednom z konců stolu naproti Myrall'maře. „Se svým úkolem ses vypořádala výtečně, a tak tě pověřuji obranou Aurolanu. Pomáhat ti budou Hlucri a má dcera Isaura.“

Isaura zalapala po dechu a Chytrina se na ni podívala. „Co se děje, dceruško? Snad sis nemyslela, že tě vyšlu s armádou na bojiště?“

„Ne, mami, takhle jsem to nemyslela. Jenom mě překvapilo, že si myslíš, že bychom mohli být v ohrožení.“

Nefrai-kesh vážně přikývl. „Aurolan není snadné ohrozit, ale předpokládat, že jsme v naprostém bezpečí, by bylo příliš lehkovážné. Pochybuji, že by Jižané dokázali dát dohromady tak silné vojsko, aby mohlo napadnout a zničit naši vlast, a zároveň si ponechat dost sil na zadržení našeho postupu na východě. Přece jen jsou však chytří a mohli by se pustit do nějakého podobného pošetilého podniku jako kdysi. A právě před takovouto možností se musíme chránit.“

Myrall'mara - svítivá, vysoká a štíhlá - téměř neslyšně zasyčela. „Rezolut přijde.“

Sullanciri s kůží barvy síry pokrčila rameny a maličko změnila podobu. Na temeni hlavy jí vyrašil proužek krátkých bílých vlasů. „O zničení Aurolanu už marně usiluje déle než století. Selže i tentokrát.“

Nefrai-kesh zavrtěl hlavou. „Rezolut je nepochybně velmi nebezpečný, ale skutečnou hrozbu nepředstavuje on. Tou je Markus Adrogans.“

Anarus hlasitě zavrčel. „Měl jsi ho rozdrtit ve Svarskyi.“

Chytrina udeřila dlaní do desky stolu; ozval se praskavý zvuk, jako když se láme led. „Tažení v Okrannelu bylo vedeno přesně podle mých rozkazů. Ano, Adrogans by mohl být nebezpečný, ale postarala jsem se, aby ztratil důvěru svých nadřízených. Budou ho držet na vodítku jako psa. Každopádně, o Adroganse se nestarejte. Anare, na tobě je stabilizovat situaci v Murosu a pak vyčkávat. Tythsai dostává na starost operace v Saporcii; oba se budete řídit Nefrai-keshovými rozkazy.“

Vlčí muž obnažil tesáky. „Na co mám čekat, Paní?“

Chytrina se lehce usmála. „Princ Erlestoke potáhne s vojskem do Oriosy, aby na nás podnikl ‚překvapivý' boční útok. Mám v úmyslu jeho sbor zničit. To zařídíš ty a tvá armáda; poté sám projdeš Oriosou a udeříš na Narriz.“

Z Anarova hrudníku se vydralo burácivé zavrčení. „Odpusťte mi, Paní, ale tato strategie je očividná. Budou připraveni se s ní vypořádat. Pokud princezna Alexie přenese válku na území Murosa, snadno přeruší mé zásobovací trasy.“

„Očividných věcí je věru hodně, Anare. A víš proč? Protože my chceme, aby takové byly.“ Aurolanská Císařovna si přitiskla ruce k sobě, jako by se chystala k modlitbě. „Jižané teď věří v naplnění jisté série snů, ale to se nestane. Tato

víra je zavede do pasti, která jejich armádě zlomí vaz. Zmocníme se Saporcie a oni zpanikaří. Potom to budou právě oni, kdo pustí ze zřetele očividné věci.

Na Vaelu se mluvilo o tom, že mé armády pochodují na jih a obsazují všechny země bez ohledu na to, zda mají či nemají co do činění s úlomky Dračí koruny. Jižané si tedy myslí, že mým cílem je dobytí světa; ale já ve skutečnosti chci pouze získat všechny úlomky Dračí koruny. Domnívají se, že si chci s její pomocí podmanit draky a donutit je, aby zlikvidovali ten jejich takzvaný civilizovaný svět. Jistě, to by nebylo na škodu. Ale pravdou je, že toho s Korunou dokáži o mnoho víc."

Rozhlédla se po místnosti. Její pohled na okamžik ustrnul na Isauře, sedící opodál od jednacího stolu. „Tuto válku jsem nezahájila proto, abych si chamtivě přivlastnila celý svět. Pouze chci místu, jež obýváme, vrátit jeho někdejší klid. Tento klid nemůže nikdy nastat, dokud přetrvává prastará křivda. Jen znovustvořením Dračí koruny mohu učinit spravedlnosti zadost. A pak bude se světem opět všechno v pořádku.

Jak všichni víte, kamkoli naši vojáci přijdou, pátrají po úlomcích Dračí koruny. Magie, kterou jsme dosud používali, se ukázala jako neúčinná, ale kouzlo, s jehož pomocí jsem byla objevena, mi odhalilo nový způsob hledání věcí. Zatímco se vy všichni budete věnovat svým povinnostem, já zůstanu tady a budu onomu zaklínadlu dávat novou podobu - tak, aby nám po seslání odhalilo polohu všech úlomků, včetně toho sedmého, ústředního, ať už se nachází kdekoli nebo kdykoli. Jižané bojující o holý život budou mít příliš mnoho práce, než aby naše úsilí dokázali vážněji ohrozit, a tak jsem si jistá, že uspějeme."

Chytrina letmo pohlédla doleva, kde seděla elfská sullanciri. Ze všech služebníků Isauřiny matky se vzhled Quiarscy nejméně lišil od původního. Dlouhé zlaté vlasy jí splývaly až k útlému pasu a její zdobené roucho bylo přepásáno hedvábnou šňůrou. Ani na barvě její pleti nebylo nic neobvyklého, totéž se ovšem nedalo prohlásit o očích. Vypadaly jako prázdné otvory v lebce. Nepůsobily dojmem, že je někdo vydloubl, spíše jako by důlky vyplňovaly neviditelné bulvy.

„Tvá práce, Quiarsco, pokračuje velmi zdárně. Kryalniriové byli vítanou posilou našich armád. Ovšem tvůj nový úkol se ukázal jako ještě úspěšnější. Byla jsi spokojená s jeho výsledky, Ferxigo?"

„Ano, Paní. Naprosto spokojená -jak jsem uvedla ve svém hlášení."

„Výborně. Mluv, Quiarsco."

Změněná elfka přikývla a pak otočila hlavu Chytrininým směrem. „Přejete si - vzhledem ke zprávám z Jihu -abych dál pracovala na otevření coriiesci v Saslynnae?"

„Ne. Samozřejmě ho nadále střež, ale už na ně neplýtvej silami. Vzdoruje nám už dost dlouho a obávám se, že v tom hodlá pokračovat."

Isaura zvedla ruku. „Mami, jsem si jistá, že bych ho dokázala otevřít."

„Vskutku, dítě?"

Přikývla. Ačkoli od doby, kdy podstoupila rituál, který ji připoutal k Vorquellynu, už uplynulo několik let, Isaura věděla, že její spojení s ostrovem stále trvá. Jakmile obřad úspěšně skončil, pocítila, že ji coriiesci podivně přitahuje. Viděla v něm bezpečný azyl, což ji udivovalo, neboť jí bylo předtím mnohokrát popisováno jako centrum nepřátelské moci.

„Pustí mě dovnitř, mami."

„Těší mě, že to slyším, Isauro. Věřím ti, ale přesto bych nerada riskovala tvůj život. Nyní jsi skutečnou dědičkou mé říše a mých tajemství, a tak na tebe vybývá onen nezáviděníhodný úkol setrvat zde, abys mohla - pokud by došlo k nejhoršímu - pokračovat v mém poslání." Chytrina se usmála. „Krom toho, dítě, se k ostrovu již blíží nepřátelé, aby ho otevřeli za nás. Nehodlám je připravit o tu čest."

I přes masku z kůže Panquiho bylo patrné, jak se Nefrai-kesh zamračil. „Neberete tuto informaci na příliš lehkou váhu, Paní?"

„Myslím, že ne. Pravda prohlásila, že Norrington čeká v coriiesci. Budou se tedy muset dostat dovnitř, aby ho osvobodili. Právě v tomto okamžiku budou nejzranitelnější." Zatímco mluvila, Chytrina natáhla ruku dlaní nahoru. Postupně ohýbala prsty a ty se měnily v dračí paráty! „A pak o ně bude nepochybně vynikajícím způsobem postaráno. No, nemám snad pravdu, Quiarsco?"

Sullanciri přikývla. „Nemusíte se ničeho bát, Paní."

„Vskutku, proč bych měla?" Císařovna otočila hlavu. Její pohled sklouzl po nemrtvé válečnici Tythsai a zastavil se na Myrall'maře. „A tobě, má smrtící krásko, připadá pocta ze všech největší."

Vorquelfská sullanciri prudce zvedla hlavu. „Ano, Paní? Nastal můj čas?"

„Přesně tak." Chytrina ztlumila hlas. „Velmi dobře si pamatuji, že než jsem tě změnila v Temnou bojovnici, požádala jsi mě o jednu jedinou věc. Chtěla jsi, abych tě nechala pomstít křivdu, které se na mně dopustil Tarrant Hawkins tím, že mě odmítl. Řekla jsem, že ti to dovolím, ale ne dřív, než nastane pravý čas. A ten nadešel právě teď."

Myrall'mařin úsměv se rozšířil a Isaura na jediný okamžik zahlédla obraz té nejčistší a nejdokonalejší krásy. Tvář sullanciri rychle zahalila temnota a nádhera vybledla a zmizela; Isaura si ji však stačila vrýt do paměti. Myrall'mara, která byla vždy tak chladná a vzdálená, alespoň na okamžik vypadala vřele.

„Provedu to, Paní. Budete na mě hrdá."

„To už jsem, má milá." Chytrina se rozhlédla po svých velitelích. „Jižané sebrali všechnu odvahu a chystají se udeřit. Chvíli je budeme lákat a dávat jim falešnou naději. Pak je zlikvidujeme. Ti, kteří přežijí, poznají vznešenost našeho pravého poslání. Ti, kteří zemřou, budou strádat ve věčné temnotě, v níž končí oklamaní hlupáci. Jděte a dobývejte. Buďte rychlí a nemilosrdní, neboť v honbě za vítězstvím je dovoleno vše!"

Kapitola třicátá třetí

„Byla bych raději, kdyby se mi teď věnoval Kerrigan.“

Pravdina slova donutila mladého čaroděje prudce zvednout hlavu. Uviděl, že vedle jejího koně stojí Smutek s pozvednutýma rukama, připravený jí pomoci ze sedla. Během celé dosavadní cesty jí oddaně sloužil, a tak Kerrigan nechápal, proč ta náhlá změna zde v Otedu.

Mladík se usmál. „Rád pomohu.“

Pravda obdařila Smutka krásným úsměvem a trpělivě čekala. Černovlasý Vorquelf na Kerrigana nasupeně zíral, ale jen tak dlouho, dokud Rezolut neštěkl: „Uražené zíraní je nepraktické. Padej dělat něco užitečného.“

Kerrigan slezl z koně a uchopil Pravdu kolem jejího štíhlého pasu. Když jí začal jemně pomáhat ze sedla, ucítil na ramenech její ruce. Byla mnohem lehčí, než by si byl myslel - to ho přimělo si uvědomit, že o ní téměř nikdy neuvažoval. Vlastně se jí trochu bál, a třebaže se k ní choval zdvořile, nikdy nevyhledával její společnost.

Ve skutečnosti se ovšem cestou stranil téměř všech -s výjimkou Qwc a Boka. Rezolut se postupně vrátil ke své obvyklé podrážděnosti. Na Vorquelfově nynějším chování bylo pramálo přívětivého, ale alespoň Kerrigana nevyvádělo z míry jako jeho úsměvy a smích. Mladý čaroděj obdivoval Rezolutovu schopnost soustředit se výhradně na problém v danou chvíli nejožehavější, ale říkal si, že skutečnost, že to den za dnem dělá už déle než století, musela nutně zdeformovat jeho mysl.

Cestou do Oteda se nestalo téměř nic zajímavého. Na několika místech záplavy smyly části silnice, a tak kolona musela čekat na opravu trhlin či obnovu mostů. Kerrigan by rád přispěl svými kouzly, avšak Rezolut mu to výslovně zakázal. Bok s ním v tom byl zajedno, a tak mladý čaroděj po většinu času neměl co na práci - tedy pokud zrovna nepomáhal vojákům s kopáním a taháním trámů.

Rezolutovo odůvodnění znělo logicky. Chytrina věděla, že Kerrigan je mocný čaroděj. Doufala sice, že ho její kouzlo zabilo, ale bylo jen otázkou času, než zjistí, že přežil. Čím řidčeji teď bude používat magii, tím menší bude šance, že ho její špehové poznají a ohlásí jeho polohu. Ačkoli se Kerriganovi nezamlouvalo pomyšlení, že v Jižních zemích stále působí Chytrinini špioni, uznal, že Rezolut má pravdu, a zařídil se podle toho.

Po desetidenní cestě kolona konečně dorazila do Oteda - třebaže ho všichni ucítili už dávno předtím. Reka Varasena vytvářela rozlehlou bažinatou deltu, zahrnující několik splavných ramen. Otedo se nacházelo v místě, kde se řeka začínala větvit, a ačkoli Varasena odplavovala městskou špínu a splašky do moře, dělala to velmi pomalu. Místní sice tvrdili, že to zlepšuje kvalitu ryb a korýšů lovených v bažinách, ale Kerrigan si nebyl zdaleka jistý, zda si dokáže pochutnat na čemkoli, co předtím plavalo v tom smrdutém kalu.

Samotné město kdysi bývalo hlavním městem Saporcie, ale staletí se k němu nezachovala nejmilosrdněji. Popraskané nátěry a omítky budov pokrývala plíseň a vlhké ovzduší zanechávalo stopy i na těch nejnovějších domech. Ačkoli dosud bylo hlavním městem okresu, úředníci, kteří je přivítali u brány, vypadali spíše unaveně než hrdě; bylo vidět, že je do svého města vpouští jen z povinnosti a nemají z toho žádnou radost.

Vojáci měli být ubytováni v domech místních obyvatel, což se rovněž nesetkalo s nijak kladnou odezvou. Rezolutova skupinka spolu s generálem Pandiculií přijala pozvání, aby strávila noc ve starostově paláci. Bylo to až příliš honosné označení pro budovu jen o málo větší než běžný hostinec; a kvalita ubytování rovněž celkem pokulhávala. Konečně však mohli ustájit koně a bylo zde i několik sluhů, kteří se měli postarat o jejich potřeby, což byla po týdenní cestě vítaná změna.

Pravda stiskla mladíkova ramena. „Nabídni mi rámě, Kerrigane, a veď mě, prosím.“

Vyhověl jí a nechal ji, aby se do něho zavěsila. Pak obezřetně vykročil vpřed. Upozornil ji na schůdky před zápražím a chystal se ji zachytit, kdyby zaškobrtla.

Vorquelfka se zasmála. „Já nespadnu, Kerrigane. Podle lidského počítání jsem možná stará, ale nejsem žádná bába.“

„Ne, samozřejmě, že ne. Moc se omlouvám.“ Kerrigan byl rád, že nevidí, jak se červená. Na okamžik se zarazil a zapřemýšlel, proč se vlastně cítí tak rozpačitě, a pak si uvědomil, že je to tím, že udělal chybu. Jistě, ocitl se ve zcela nové a neznámé situaci, a tak se měl hodně co učit; měl se jí však zeptat, co si přeje, a ne jednat podle vlastních domněnek.

„Prosím, Paní Pravdo, kam máme jít? Pověz, jak ti mohu nejlépe posloužit?“

„Můj pokoj bude v patře. Vyjdeme po schodech, zahneme doprava a půjdeme chodbou až k posledním dveřím.“

„Dobrá tedy.“ Kerrigan přikývl a pak zatnul svaly předloktí, aby jí dal najevo, že je připraven. Poté společně vstoupili do takzvaného paláce. Nalevo od nich klesalo krátké schodiště do podúrovňového pokoje, zatímco široké schody vpravo vedly nahoru. Vystoupali po nich a ocitli se v úzké chodbě, jíž se vydali doprava k pokoji, který Pravda určila. Ukázalo se, že ačkoli je malý, jeho okna hledí na jih a pronikají jimi sluneční paprsky. Navíc se z něho otevíral výhled na hustě zarostlou zahradu s množstvím jarní zeleně.

Pravda se ho pustila a po hmatu nalezla postel. Otočila se a posadila se na ni; slaměná matrace hlasitě zakřoupala. „Jednu dvě noci bych to tu mohla vydržet.“

Kerrigan přikývl a opět se začervenal. „Ano, Paní.“

Letmo na něj pohlédla nevidoucíma očima. „Ty se mě bojíš, Kerrigane. Proč?“

Její otázka ho překvapila, přesto na ni odpověděl téměř bez uvažování. „Vidíš víc, než říkáš.“

Pravda přikývla. „Vidění rozličných věcí je podstatou mého daru. Na Vilwanu jsi jistě studoval i jasnovidnou magii. Jak se ti dařila? Viděl jsi něco?“

„Ano, něco ano. Mí učitelé však nechtěli, abych příliš pátral v budoucnosti.“

„Nebo se spíš báli, že bys mohl pohlédnout do minulosti?“

Po zádech mu přeběhl mráz. „Ano, tím to asi bylo. Nechtěli, abych odhalil svůj původ a účel, za jakým jsem byl stvořen.“

Lehce se zasmála; znělo to téměř jako ptačí trylek. „Udělali to a tím si sami sobě prokázali medvědí službu. Kdyby ti

přesně popsali tvé poslání a pověděli ti, jakou slávu získáš, když uspěješ, měli by tě ještě pořád pod kontrolou. Oni se ovšem báli, že pokud by ses dozvěděl, že jsi uměle vytvořená zbraň, mohl by sis vyvinout schopnost samostatně uvažovat. Možná by tě to časem dovedlo až ke vzpouře. Takhle jsi k tomu dospěl teprve vlivem okolností. Zjistil jsi, že zbraní být nechceš."

Kerrigan klesl na dřevěnou židli, stojící u zdi; trochu ho překvapilo, že pod jeho váhou nezapraskala ani zdaleka tak hlasitě, jak čekal. „Ne, nejsem zbraň. Nejsem zabiják. Chci říci, že lidé a další bytosti umírali kvůli tomu, co jsem dělal, ale..."

„... ale nejsi jako Rezolut."

„Ne." Kerrigan se naklonil dopředu, dal si ruce k sobě a lokty se opřel o kolena. „Rezolut je tak... intenzivní, ale ty na druhou stranu... Ne, myslím, že to je další důvod, proč se tě bojím. Protože z tebe má strach i Rezolut."

Znovu se zasmála a krátce zatleskala. „Rezolut že se mě bojí? Ach, jsi tak nevinně rozkošný! Milý Kerrigane, Rezolut ze mě nemá o nic větší strach, než ty z Qwc."

„Ale když jsi poblíž, chová se jinak..."

„Jistě, že se chová jinak. Před strašně dlouhou dobou, když Vorquellyn padl, jsme my tři utekli společně. Já byla nejstarší, jen o pár roků, zatímco Rezolut a má sestra byli přibližně ve stejném věku. Rezolut je můj bratranec; tehdy byl mladý a snad ještě méně připravený na život mimo naší ostrovní vlast než ty, když jsi opustil Vilwan."

„To není možné."

„Ach, ale je. Rezolut býval zasněný mladík. Miloval čtení legendárních příběhů. Psával poezii. A dobrou - dostal za ni několik ocenění, a dokonce se dal do psaní jedné básně, kterou mi chtěl věnovat, protože se blížil čas, kdy jsem měla podstoupit rituál a spojit se s Vorquellynem. Pracoval na ní velmi dlouho a tvrdě, ale odmítal mi přečíst třeba jen řádek, než nastane pravý čas."

„Rezolut? Poezie?"

„Rezolut byl mnohými považován za velmi lehkovážného mladíka. Dokázal trávit celé dny v kopcích a hrát si na Raisasela nebo nějakého jiného velkého elfského hrdinu, který zabíjel draky a zachraňoval panny. Někdy dokonce přemlouval mě a mou sestru, abychom se účastnily jeho her, a my jsme ochotně souhlasily."

„Tvou sestru? Kde je teď?"

Pravda maličko sklonila hlavu. „Stala se z ní sullanciri, známá jako Myrall'mara."

„Aha... To je mi líto."

„I mně." Znovu vzhlédla a Kerrigan uviděl, že jí po tváři stéká slza. „Někdy se stává, že vidím věci, o kterých nemohu mluvit. Situace, v níž se teď nacházíme, je jednou z nich. Viděla jsem ji už před mnoha a mnoha lety a věděla jsem, že pokud nastane, bude to znamenat, že se má sestra přidala k nepříteli. Jenomže kdybych ji varovala, zničila bych tuto budoucnost a s ní i šanci na záchranu světa."

Kerrigan se zachvěl. Pravdin dar si žádal nepředstavitelnou odpovědnost. Jemu se nepodařilo zabránit smrti svých přátel, ale Vorquelfka byla nucena vypořádávat se s mnohem horšími věcmi. Musela se držet zpátky a nečinně přihlížet, jak lidé kolem ní umírají, nebo se s nimi děje něco ještě horšího, aby mohla nastat nejlepší možná budoucnost. Tedy pokud nějaká taková vůbec existuje.

„Viděla jsi, že se i mně stane něco takového?"

„Viděla jsem, jak mi kladeš tuto otázku a přitom víš, že ti na ni nemohu dát odpověď - ať už bude kladná, či ne." Pravda se na posteli zavrtěla, přitáhla si k hrudi pravé koleno a rukama si objala ramena. „Mohu ti však prozradit, Kerrigane, že se tvá pouť ještě ani zdaleka nechýlí k závěru. Velmi ses změnil - po fyzické i po psychické stránce. Hodně ses toho naučil, ale ještě stále jsi příliš mladý."

Poklepala si dlaní na hruď. „Právě tady, Kerrigane, ve svém srdci jsi pořád dítě. A to je v mnoha ohledech úžasná věc. Tvá nevinnost tě chrání. Také Rezolut kdysi býval nevinný a dítě v něm dosud žije - byť je ukryto hodně hluboko."

„Viděl jsem dost ošklivých věcí. Ale on musel spatřit spoustu ještě horších."

„Někdy nezáleží na tom, co vidíš, ale jak se na to díváš." Na jejích rtech se objevil smutný úsměv. „Rezolut snil o hrdinech. Považoval mytické příběhy za pravdivé, ale jistě víš, jak moc se legendy liší od skutečnosti. I tvá vlastní dobrodružství zřejmě budou jednoho dne takto pozměněna, ale ty už alespoň znáš realitu. Pro Rezoluta se ze slávy, povinnosti a cti - ze všeho, v co věřil - stal oheň, krev, hrůza a bolest. Všechno, co považoval za pravdivé a krásné, se ukázalo být jednou velkou lží, která si z něj tropí žerty."

Kerrigan se zamračil. „A tak za svou minulostí udělal tlustou čáru a zcela se změnil?"

„Zcela ne. Rezolut dosud doufá. Právě ta část jeho osobnosti, která stále chová v úctě někdejší romantiku, ho přiměla hledat Norringtona. Našeptává mu, že ho na Vorquellynu najdeme a osvobodíme ho. Pokud byl tvrdý na Willa, a pořád ještě je tvrdý na tebe nebo na Smutka, pak jedině proto, chce a potřebuje, aby se jeho původní představa změnila ve skutečnost."

„A proto je tvrdý i na Aurolaňany?"

Pravda se usmála. „Ne. Prostě je jenom rád zabíjí." Poté se na mladého čaroděje otevřeně podívala; téměř jako by její oči nebyly slepé. „Obětoval mnohé, abyste ty a Norrington byli schopni a ochotni zahubit Chytrinu a vykoupit Vorquellyn. Ty však nebudeš muset zajít tak daleko. Vím, jak tě děsí představa, že bys musel zabíjet jako on."

„Je to něco, co vidíš?"

Pravda zavrtěla hlavou. „Ne. Jen něco, co cítím. Ale každopádně je to tak."

Mladík upřel zrak na své ruce. „Nikdy nebudu zabíjet. Nemohu. A nechci."

„Kdybys s tím začal, vkročil bys na velmi temnou cestu, Kerrigane. Nyní je tato cesta uzounká a začíná až kdesi velmi daleko od tebe."

Zvedl hlavu. „V mé budoucnosti se však pořád rýsuje, je to tak?"

„Ano.“

„Dobrá, tak to bych si měl nejspíš dát pozor na to, kam šlapu.“ Pokrčil rameny a mocně vydechl. „Vilwaňané se bojí, že se ze mě stane nový Kirún, ale ani zdaleka ne tolik, jako se toho děsím já sám.“

„Dej si pozor, Kerrigane. Právě strach by tě mohl dovést na onu cestu.“ Zvolna se na něho usmála. „Ale tvé srdce je navzdory mládí silné a dobré. Budeš-li užívat jeho moc, abys ovládl svůj strach, pak tu nejtemnější z budoucností nikdy nepoznáš.“

Kapitola třicátá čtvrtá

Zvuk dopadu dešťových kapek na kápi Erlestokova pláště z voskovaného plátna se podobal vzdálenému nepravidelnému dunění bubnů. Princův kůň potřásl hlavou, až se kolem rozlétla vodní tříšť, a ohlédl se na svého pána, jako by se ptal, proč se rozhodl zastavit právě tady. Nepršelo nijak silně, ale den byl chladný, a tak když se nehýbali, do jezdce i jeho zvířete se ošklivě zahryzávala zima.

Princ si přejel dlaní po tváři. Poté, co Alexie opustila hlavní město Saporcie, dal se do pohybu i jeho sbor a pomalu zamířil k orioským hranicím. Erlestoke nevěděl, co má očekávat, proto své lidi nenutil spěchat. Chtěl, aby byli odpočatí, a dnes ráno jim nařídil překontrolovat si zbraně a brnění; jen pro případ, že hranice bude uzavřená.

Protože neměl tušení, jak bude jeho otec reagovat, vyslal kupředu zvědy. Ti se postupně vraceli povětšinou s příznivými zvěstmi. Všichni pronikli až na periferii Mereda a prozkoumali okolní vesnice; dva se dokonce odvážili vstoupit přímo do města. Tato dvojice byla jediná, která se doposud nevrátila.

A právě tyto dva vojáky spatřil, jak se houpají oběšení na bezlistém dubu, rostoucím na hranici. Muž i žena měli svázané ruce a nohy a kolem krků konopné smyčky. Tváře jim zakrývaly bílé krajkové zdvořilostní škrabošky, které ostře kontrastovaly s popelavostí jejich kůže.

Erlestoke se otočil v sedle a podíval se na Dranaeho. „Najdou se tací, kteří říkají, že Oriosané ve všem zbytečně hledají symboliku, ale myslím, že smysl tohoto sdělení je celkem nabíledni. Byli popraveni za vyzvědačství a škrabošky jim byly nasazeny jako projev úcty k jejich statečnosti. Nejsme tu vítáni, jsme považováni za vetřelce.“

Velký muž se usmál. „Věděl jsi, že tomu tak bude. Copak jsi vážně doufal, že se tvůj otec během toho týdne, který nám trvala cesta sem, změní?“

„Nedoufal. Jen jsem si přál, aby to tak bylo.“ Mávl na dva poblíž stojící zvědy a pak ukázal na oběšence. „Sundejte je. A pak je se ctí pohřběte.“

Vojáci ihned uposlechli jeho rozkazu. Na silnici daleko před nimi - tam, kde louka, po níž doposud jeli, začínala přecházet v kopce porostlé stále zelenými stromy - se objevila skupina jezdců. Blížila se. Malý oddíl sestával z půltuctů vojáků Meredských stráží a dvou dalších mužů. Jeden z nich byl dosud mladý, téměř ještě chlapec. Erlestoke nevěděl, o koho se jedná, ale o to lépe znal jeho společníka.

Princ zvednutím ruky nařídil svým podřízeným, aby se zastavili, a pak vyjel kupředu. Následovali ho Dranae, Rounce, Ney, Borell a Rumbellow, udržovali si však uctivý odstup od blížících se Oriosanů. Gyrkyme Preyknosery jim líně kroužil nad hlavami. Erlestoke si s potěšením všiml, že dvě čety zvědů zaujaly pozice po stranách stromu s oběšenci. Jednalo se o projev úcty k mrtvým; zároveň však vojáci zůstávali na dostřel, a tak mohli kdykoli skosit přijíždějící sprškou šípů.

Koneckonců, nikde nevidím bílou vlajku.

Kousek před hranicí Oriosané přitáhli koním otěže. Jejich zvířata začala přešlapovat na místě, a některá se dokonce pustila do okusování troufalých trsů trávy vykukujících zpod mělkého sněhu. Stráže, na jejichž kopích povlávaly malé zelené vlaječky, zůstaly ve střehu, ale nedělaly žádné výhružné pohyby. Starší muž pobídl svého koně kupředu. Vzápětí se otočil a strohým kývnutím hlavy naznačil mladíkovi, aby ho doprovodil.

Erlestoke si prudce shodil z hlavy kápi. „Cabote Marshame, je to věru nečekané, vidět tě venku v takovém počasí. Na druhou stranu, červ, jako jsi ty, si musí v zimě a vlhku přímo libovat.“

Rádce jeho otce se pohrdavě ušklíbl. „Očerňuj si mě, jak chceš, Erlestoku. Pro pravého Oriosana jsou všechny tvé urážky největší pochvalou.“

„Erlestoku?“ Pohled princových očí zpřísněl. „Začínáš se chovat příliš důvěrně, než aby to prospívalo tvému zdraví. Snad jsi nezapomněl, kdo jsem?“

„Lupič, nic víc. A už ne pravý Oriosan.“ Marsham si sáhl pod plášť, vytáhl krabičku, zabalenou do voskovaného plátna, a hodil ji na zem. „Zde je výnos tvého otce, jímž vydědňuje tebe i tvého nanicovatého bratra. Vzal si za manželku paní Noldu Norringtonovou a prohlásil její syny za jediné právoplatné následníky trůnu. Skloň se před princem Redgravem.“

Erlestoke se hlasitě rozesmál a chlapci sloužilo ke cti, že mu tvář zalil ruměnec. Princ se podíval nejdříve na něho a pak na Marshama. „Asi tě dost štve, že jsi byl shledán dobrým tak maximálně na to, abys v dešti dělal poslíčka. A teď mi podej tu krabičku.“

Marsham zavrčel. „Nemůžeš mi přikazovat, Erlestoku Bezzemku. V té krabičce je také rozkaz, abychom tobě i všem, kdo tě doprovázejí, strhli masky. Toto nařízení je zcela legální a vstoupí v platnost ve chvíli, kdy překročíte orioské hranice.“

Ney seskočil ze sedla, rozbalil plátno, otevřel dřevěnou krabičku a vyndal z ní několik srolovaných papírů. „To je ono?“

„Nech si to od někoho přečíst, Carvere. Zjistíš, že tvůj dům byl zkonfiskován. A ty, Mistře Playfaire, jsi teď pánem ničeho.“

Ney vrhl rychlý pohled zpět na Erlestoka. Princ nepochyboval, že by stačilo jediné jeho slovo, či snad dokonce

jediný pohyb prstu, aby velký muž úderem pěsti rozdrtil krysí tvář Cabota Marshama. Erlestoke měl sto chutí to udělat, ale ovládl se.

„Mistře Carvere, mohl bys mi, prosím, podat ty papíry?“

Ney přikývl a pak ukázal rolí na Marshama. „Něco si zapamatuj. Masku je třeba si zasloužit. Nestačí ji jen dostat hned po narození.“ Kovář se napřímil a pohlédl na příslušníky Meredských stráží. „Plníte svou povinnost vůči Oriose - teď, stejně jako vždycky. Nezlobím se na vás.“

Marsham si narovnal svou masku. „I já věrně sloužím svému králi.“

Princ natáhl ruku a vzal si od Neye papíry. „Jednou zjistíš, že sloužit mému otci není totéž, jako sloužit Oriose. Díky, Mistře Carvere.“

Ney jedinkrát přikývl. „Nepotřebuji nikoho, aby mi to četl.“

„Já vím. A navíc, jejich čtení by beztak bylo ztrátou času.“ Erlestoke se na roli zběžně podíval a uviděl, že je zapečetěná otcovým prstenem. Hodil ji Rumbellowovi. „Prosím, nebude-li tě to obtěžovat, spal to.“

Chřestýši čaroděj se usmál a levou rukou obratně chytil letící roli. Jeho rty se stěží pohnuly; přesto se však papíry v příštím okamžiku vzňaly a začaly rychle hořet. Rumbellow je mrštil zpět na orioskou stranu hranice.

Bledý a promočený Marsham se zakymácel v sedle. „Dostalo se vám varování. Vstoupíte-li do Oriosy, bude s vámi zacházeno jako s psanci. Na každém kroku vás bude čekat boj a umírání a vaše těla zůstanou ležet tam, kde padla.“

„To pochybuji.“ Princ ukázal na dva vojáky Meredských stráží. „Podle značek na vašich maskách vidím, že jste z Východní marky. Z Talosa?“

Hubený blonďák vypadal vyplašeně. „Já, Výsosti? No, pane...“

„Ještě dneska se tam vrátíš. Povíš hraběti Stortonovi, že jsem zpátky v Oriose a že tu jsem proto, abych chránil svou vlast. Řekneš mu, že jsem nepřišel proto, abych válčil, ale abych válce zabránil.“

Marsham kvapně otočil koně a sevřel otěže vojákova zvířete. „Lže ti. Žádnou takovou zprávu nedoručíš. Kdybys to udělal, dopustil by ses zrady. V tom případě by byly tobě i celé tvé rodině strženy masky.“

Erlestoke přikývl. „Ano. Hned poté, co by mi hrabě Marsham strhl tu mou.“

Marsham se mocně zamračil, když si všiml, že Erlestokovi společníci zkrátili vzdálenost, která je od něho dělila. „Tohle ti neprojde, Erlestoku.“

„Tím bych si na tvém místě nebyl tolik jistý, hrabě Marshame. Přemýšlej o tom. Tihle dva byli oběšeni na rozkaz mého otce. Ty jsi byl vyslán, abys stanul tváří v tvář mně a mé armádě právě v době, kdy bychom měli být zcela oprávněně velice rozzuření. Dokonce ses ani neobtěžoval vzít si bílou vlajku. Můj otec očividně doufal, že zabiji tebe a možná i tohoto uchazeče o trůn.“

Z mužíkovy tváře vyprchala všechna barva.

„Můj otec ví, že jsi intrikán. Nemůže ti důvěřovat a chce, abys zemřel; předpokládal, že tě zabiji hned, jakmile tě uvidím. V Meredu již nejspíš koluje historka, že jsi mě vyhledal, abys mi nabídl své služby. Kdybych tě zabil, žádný z mých potenciálních spojenců by mi už nemohl důvěřovat a já bych nezískal nikoho, kdo by bojoval proti mému otci. Tvá smrt by byla malou cenou za to, že ztratím přízeň našich krajanů.“

Princ se opět otočil k příslušníkům Meredských stráží. „Který z vás měl dohlédnout na to, aby hrabě Marsham nepřežil zpáteční cestu?“

Dva vojáci se usmáli a zvedli ruce.

„Díky.“ Erlestoke pokynul veliteli svých zvědů. „Zabijte je.“

Během chviličky zasvištěly dva tucty šípů a zabodly se do hrudníků obou mužů. Jejich těla téměř okamžitě ochabla a za řinčení kroužkových košil i kovových plátů dopadla na zem. Redgrave se svezl ze sedla a začal zvracet.

Erlestoke zamhouřil oříškově hnědé oči. „Oriosané nejsou zákeřní vrazi; takové chování mezi nimi nemíním tolerovat. Vy dva z Východní marky - okamžitě vyrazte na cestu a doručte mé poselství. Jeďte.“

Oba muži zatáhli za otěže, otočili koně a během chvilky se již hnali tryskem po silnici; tam, odkud předtím přijeli. Zbývající dva vojáci vypadali velmi nervózně, ale ani z poloviny ne tak jako Marsham. Vypadalo to, že nedokáže odtrhnout oči od proděravěných mrtvol královýchvrahů.

„Hrabě Marshame.“

Nezdálo se, že by ho mužík slyšel.

„Věnuj mi trochu pozornosti, hrabě Marshame!“ Erlestoke výhružně zvýšil hlas a mužík se zachvěl. Konečně se donutil pohlédnout na prince. „Jsi velezrádný pes -a omlouvám se všem psům, které jsem tímto urazil. Vím, že bych tě neměl pouštět z dohledu. Nejrozumnější by bylo, kdybych tě zabil. Měl bych na to plné právo, protože jsi mě urážel. Ale neudělám to. Nabízím ti šanci žít, což je víc, než čeho ses dočkal od mého otce. Jsi připraven prokázat mi svou užitečnost?“

„Jsem tu, abych ti sloužil, pane.“

„No, není to přesně ta odpověď, kterou jsem čekal, ale asi mi bude muset stačit.“ Princ si promnul bradu. „Vím, že jsi kul pikle proti mému otci. Půjdeš za svými podporovateli a získáš je na mou stranu. Všichni jsou vinní velezradou, ale já dokáži být chápavý, a dokonce milosrdný. Přesně tohle jim řekneš. Vrátíš se s jejich odpověďmi a já posoudím míru jejich loajality podle počtu ozbrojenců, které mi pošlou na pomoc. Rozuměl jsi?“

„Ano, Výsosti. Jsem jen a jen tvůj - srdcem i duší.“

„Přísaha věrnosti od někoho tak zbabělého a zkaženého; jak uklidňující!“

Redgrave se s Borellovou pomocí pomalu postavil. „A co já, Výsosti?“

„Ty, bratře, jsi teď hodně daleko od Valsiny. Chtěl bys, abych tě doprovodil zpátky?“

Vyzáblý mladík přikývl. „Ano, prosím. Děkuji vám.“

Princ povytáhl obočí. „Přeješ-li si, můžeš se vrátit do Mereda.“

Redgrave zavrtěl hlavou. „Pochybuji, že by váš otec počítal s mým návratem, nejspíš jsem měl dopadnout stejně jako hrabě Marsham."

„Asi ano. Otec koneckonců ví, že nevěřím, že bys byl ten Norrington." Erlestoke se usmál. „Potomkem Norringtonů ovšem každopádně jsi, a tak mi bude potěšením, když se k nám připojíš. Než se dostaneme do Valsiny, budeš mít víc než dost času se rozhodnout, zda s námi chceš pokračovat ještě dál."

„Děkuji vám. Výsosti." Redgrave přijal Borellovu pomoc a vyšplhal zpět do sedla. „Půjdu s vámi tak daleko, jak bude potřeba."

„Dobře." Princ se podíval na Marshama. „Dovoluji ti se vzdálit a věnovat se svému úkolu. A rychle, než si to rozmyslím."

Marsham spěšně pobídl svého koně do klusu.

Jeden ze dvou zbývajících vojáků nervózně sklonil hlavu. „A co my, Výsosti? Co máme dělat my?"

„Vy to máte ze všech nejsnazší." Erlestoke se usmál. „Konejte svou povinnost. Přivítejte nás v Oriose a popřejte nám hodně štěstí ve všem, co nás čeká."

Kapitola třicátá pátá

Nastal okamžik, jehož se Alexie obávala už od opuštění Narrizu. Pokoušela se vůči němu obrnit, ale nebylo to nic jednoduchého. Bolest a strach mohla přemoci, a také je už nejednou přemohla. Ale tohle - to tíživé vědomí ztráty - pouze otevřelo trhlinu v jejím srdci, kterou nebyla schopna zacelit.

Věděla, že to tak je zčásti kvůli tomu, jak báječných bylo posledních několik dní. Její jednotky rychle zdolaly vzdálenost, která je dělila od Bacirra. Řeka Delasena se dosud plně nerozvodnila a síť kanálů zatím dokázala chránit silnice před spláchnutím. Ačkoli se množství sněhu a špíny změnilo ve studené bahno, které každou noc zamrzalo, povrch cest se nikdy nestal natolik bažinatým, aby zpomalil vojáky a zásobovací vozy. Do města se proto dostali již za šest dní. Jeho obyvatelé, kteří se od uprchlíků, přebývajících v táborech jižně a západně od Bacirra, dozvěděli o osudu Murosa, přivítali spojenecké vojsko s otevřenou náručí a poskytli mu ubytování ve svých domovech.

Alexie vydala přísné rozkazy ohledně zacházení s civilisty a dala všem jasně na srozuměnou, jak tvrdé tresty čekají ty, kteří by chtěli místním jakkoli ubližovat. Vojáci se ve městě většinou skutečně chovali jako hosté a jen hrstka se jich vymkla kontrole. Velitelé jednotek, k nimž provinilci patřili, je rychle exemplárně potrestali, napravovat napáchané škody pak museli všichni příslušníci daného oddílu. Celkově tedy vládl pořádek, jenž umožnil, aby se většina vojáků pustila do práce na budování opevnění - jak městského, tak i kolem dosud zcela nechráněných uprchlických táborů.

Alexie směrem k nepříteli vyslala zvědy; nikoli však Havranův sbor. Oddíly, ze kterých sestával, zatím ponechávala oddělené - byť se neustále držely blízko sebe. Nechtěla, aby případní špehové poznali, že fungují jako jeden sbor. Měla v úmyslu poslat Havrana a jeho lidi zpět na jih, jako by tam měli shromáždit posily a vrátit se s nimi na sever. V půli cesty do Narrizu však měli odbočit na východ do kopců a zmizet.

Vybraným zvědům se podařilo proniknout poměrně daleko na východ. Mezi nimi a aurolanským předvojem došlo k řadě potyček. Gyrkymové hlásili, že z okolí Fronosy stoupá kouř, ale že vzduch nad samotným městem je čistý. Princezna pochopila, že to jsou spalována těla padlých. Tato skutečnost mohla spolu s rostoucím množstvím aurolanských průzkumníků znamenat jen jednu jediou věc - že město padlo.

Ještě o něco znepokojivější byly zprávy, že se zvědům, které vyslala na západ, nedaří navázat spojení se sborem generála Pandiculie. Její jednotky měly během necelého týdne dorazit do Bacirra a princezna počítala s tím, že obsadí pozici, na níž budou moci účinně čelit jakékoli armádě blížící se od Fronosy. Pokud by se Pandiculie zpozdila, Alexie by musela nepřítele zadržet sama. Věděla, že by obléhání města začalo nepředstavitelným masakrem uprchlíků v táborech či jejich houfným úprkem za hradby. Takovéto přelidnění Bacirra by znamenalo brzké vyčerpání zásob a hladovění.

A jako by všech těch starostí nebylo málo, pořád musela myslet na Havrana. Komnata, ve které se ubytovali, se nacházela v domě předního místního obchodníka, jehož bratr velel Bacirským jízdním strážím. Ačkoli již poznali i mnohem okázalejší bydlení, pokoj, jenž měli k dispozici, jim z nějakého důvodu dokonale vyhovoval. Postel byla velká a teplá, zatímco z krbu vedle ní sálal dostatečný žár, aby udržel na uzdě plíživou zimu. V komnatě nechyběl ani koupací výklenek s velkou dřevěnou vanou. Po šestidenní jízdě Alexie netoužila po ničem jiném, než aby si chvíli poležela v teplé vodě a pak si z těla sdrhla špínu.

Princezna se první večer po příjezdu musela věnovat svým velitelským povinnostem; Havran však mezitím ohřál vodu a navoněl ji pomocí santalového dřeva. Poté vyhledal Alexii a odvedl ji do jejich pokoje, zatímco z vany stále stoupala pára. Zul jí boty a pak z ní zvolna svlékl šaty. Pokusila se mu přetáhnout přes hlavu rubášku, ale on jí jemně sevřel ruce a dal je dolů.

„Buď trpělivá, lásko."

Zblízka se na něho dívala. Potlačila úsměv, když jí zbavil posledního kousku oblečení a pomalu ji obešel kolem dokola. Zepředu i zezadu ji políbil na ramena. Chtěla zareagovat, ale opět jí jemně přitlačil ruce k bokům. Chviličku za ní stál, pak odsunul silný cop a políbil ji zezadu na krk. Cítila na kůži horkost jeho dechu a instinktivně se k němu přitiskla zády. Pouhý jeho dotek, tlak jeho hrudi na její lopatky, ji nutil se chvět.

Zašeptal jí do ucha: „Princezno Alexie, jsi vším, po čem toužím, co potřebuji a co na tomto světě miluji. Dovol mi, abych se o tebe postaral." Znovu ji políbil zezadu na krk; tentokrát se zuby dotkl její kůže. Potom ji s dlaněmi na jejích bocích zvolna dovedl k vaně a podržel jí ruku, když překračovala její okraj, aby se ponořila do vody.

Přelila se přes ni vlna horka a ona hlasitě zasténala. Naklonila se dozadu, zavřela oči a usmála se. Ačkoli byla smířená s tím, že valná část jejího života bude sestávat z dlouhých pochodů, tvrdých sedel, ještě tvrdší země a neodbytné zimy, rozkošnické teplo koupele spolu se zápachem, jenž nepatřil potu, krvi či exkrementům, pro ni bylo opravdovým požitkem. Uvolnila ramena a ohnula záda, až jí luplo v kříži.

Potom jí Havranovy silné ruce sevřely chodidlo pravé nohy a vytáhly ho z vody. Okamžitě se do něho zahryzl studený vzduch, ale vzápětí je stiskly Havranovy prsty, které ho mnuly, třely, hladily, laskaly a jemnou masáží zaháněly chlad.

Alexie zalapala po dechu a otevřela oči. „Ach, jak ses to dozvěděl?“

„Šťastný odhad. Nevadí ti to?“

„Jestli mi to nevadí? Mé druhé chodidlo už žárlí!“

Mrkl na ni. „I na ně přijde řada.“

Starý válečník dostál svému slovu. Namasíroval jí i druhé chodidlo a pak se pustil do lýtek. Jeho silné prsty neomylně nalézaly ztuhlé svaly a zbavovaly je strnulosti. Poté vzal do rukou mýdlo a kus měkké látky a omyl jí chodidla i lýtka. Naklonil se dopředu a namasíroval jí také stehna a paže, a pak je rovněž opláchl.

Jak jeho péče pokračovala, Alexie se začala ztrácet ve víru vjemů a pocitů. Teplo, pevnost jeho doteků i váha a měkkost mokré látky, klouzající po jejím těle, byly něčím naprosto úžasným a nepopsatelným. Zvedla bradu, aby mu umožnila omýt jí hrdlo, a pak se trochu ponořila, až jí voda zašplouchala o klíční kosti.

Přesunul se za ni a vytáhl z vody její mokrý cop. Rozpletl ho a jal se jí mydlit vlasy. Zajel do nich rukou a začal mnout a masírovat kůži na hlavě. Chvíli jí střídavě pokládal jednu a pak druhou ruku zezadu na šíji a klouzal po ní vzhůru, dokud mu dlaň nezmizela v jejích vlasech. Po Alexiině obličeji a ramenech stékaly horké krůpěje mýdlové vody. Se zavřenýma očima cítila, jak ji lechtají na kůži.

Poté nabral vodu do malé misky a stejně jemně jí opláchl vlasy. Vzal je do rukou a zakroutil s nimi, aby z nich vyždímal většinu vody. Poté je nechal viset přes zadní okraj vany, na který předtím položil osušku, a tak se do ní vsakovala zbývající vlhkost.

Havran se k ní naklonil a políbil ji na tvář. „Asi bych tě měl dostat ven dřív, než voda úplně vychladne.“

Otevřela jedno oko a usmála se. „Víš, možná existuje pár způsobů, jak bychom ji mohli zase ohřát. Je tu dost místa i pro tebe.“

Také na jeho rtech zahrál úsměv. „Možná některý další večer, lásko. Teď si myslím, že zahřát potřebuje především naše postel.“

Postavila se a on ji zahalil do silného huňatého ručníku. Do jiného, o něco menšího, jí zabalil vlasy a vysušil jí je. Poté se pustil do utírání celého jejího těla; po chvíli klesl na kolena, aby se věnoval nohám. Třel ji tak usilovně, že její kůže záhy získala narůžovělý odstín. Chvílemi ustával v práci, aby ji zahrnul něžnými polibky, jež jí zrychlovaly dech.

Už to nedokázala vydržet a zabořila mu dlouhé prsty do vlasů. „Ihned mě odveď do postele, Havrane. Jinak přestávám být odpovědná za své činy.“

V odpověď se na ni zazubil a jeho vous se jí otřel o stehno. „Jak poroučíš, princezno.“

Té noci nepotřebovali oheň, aby se zahřáli. Během dalších nocí ano - ale spíše kvůli jeho hřejivému světlu a hravým plamenům, pokrývajícím jejich těla poskakujícími stíny. Třebaže si jejich denní povinnosti často žádaly, aby se od sebe odloučili, každičkou noc trávili společně. Ráno, když se probouzeli jeden druhému v náruči, se jim rozluka zdála snesitelná jen díky vědomí, že se večer opět shledají.

Nyní však nastal okamžik, kdy se měla s Havranem definitivně a nadlouho rozloučit. Ráno se oba snažili tuto skutečnost svorně ignorovat a chovat se stejně jako vždy. Téměř se jim to povedlo, než si náhle uvědomili, že ani jeden z nich není schopen slova. Mohli se jen pevně objímat. A tehdy to Alexie nevydržela. Zabořila mu tvář do krku a rozplakala se.

Když se ovládla, vstala, oblékla se a odešla se věnovat svým povinnostem. Zhostila se jich celkem dobře; Peri i Arimtaře ovšem nemohlo uniknout, že se toho dne nedokáže na nic plně soustředit, a tak se jí snažily všemožně pomoci. Většina z toho, čím se musela zabývat, byla úřednická práce. Do města totiž neustále proudily zásoby, které bylo potřeba rozdělit mezi jednotlivé oddíly. Ještě nikdy se sice nenašel bard, jenž by opěvoval činy proviantních důstojníků, ale bez plných skladišť a prostředků pro dopravení zásob jednotkám by byla válka prohraná dříve, než by stačil padnout první voják.

Kolem poledne, kdy již byli Havran a jeho lidé připraveni vyrazit, si udělala pauzu a vrátila se do jejich pokoje. Jeho sedlové vaky již ležely uchystané na posteli; stejně jako meč Alarien. Havran seděl na kraji prázdné vany a pečlivě splétal dohromady několik hoblin santalového dřeva.

Když ji uviděl vstoupit, usmál se. „Alespoň mi bude cesta víc vonět.“

„Doufám, že ti bude připomínat mě.“

„To bude.“ Postavil se, přistoupil k ní a sevřel ji v náručí. „Miluji tě, Alexie. Nechci tě opouštět, ale má-li náš plán uspět, má-li pro nás existovat nějaká budoucnost, musím to udělat.“

Zamračila se. „Když jsem dávala dohromady plán, myslela jsem si, že ten sbor povede Rezolut. Ty jsi měl zůstat se mnou.“

„Ale já s tebou přece budu. Ve Fronose. A už brzy.“ Sevřel ji ještě pevněji a přivinul si ji k sobě.

Přejela dlaněmi po jeho jemné zámišové rubašce. „Vím, že do detailů znáš plán a že jsi si jistý, že ho dokážeš uskutečnit. Přesto ale zbytečně neriskuj.“

Havran se pousmál. „Tento rozkaz dáváš všem svým velitelům, ale hádám, že pro mě má obzvláštní význam.“

„Ano, Havrane. Miluji tě. A zároveň ti naprosto důvěřuji. Udělej, co bude potřeba, a setkáme se ve Fronose. Ne dost brzy, ale brzy.“

Přikývl a pak ji láskyplně políbil. Ještě dlouho ji pak držel v objetí. Ne tak dlouho, jak by si přála, ale dostatečně, aby se jeho vůně a vůně santalového dřeva v její mysli spojily dohromady. Neochotně ho nechala jít a z okna sledovala, jak jeho jízdní korouhve a oddíl vilwanských čarodějů projíždějí ulicemi a míří na jih.

V bráně se otočil v sedle a zamával jí. Ještě jednou to udělal na temeni vzdáleného kopce. Pokaždé mu pozdrav

opětovala, a když jí nakonec zmizel z dohledu, pokývala hlavou. Tes se na Fronosu, manželi. Tam totiž, vykoupu já tebe.

Kapitola třicátá šestá

„Za to, že jsi mě vlákal do téhle pasti, zemřeš!“ zasyčel Rezolut na Smutka, když ve stínech skladišť otedské průmyslové čtvrti zahlédl několik nehybných postav.

Černovlasý Vorquelf zvedl ruku. „Tohle není past, Rezolute.“

„Že ne?“ Rezolut se rozhlédl a zahákl si palce za opasek, na němž mu visel meč. „Je jich tucet, včetně tebe tedy třináct. Proč pro ni pořád pracuješ, když víš, že nemůže vyhrát?“

Jedna z tmavých postav udělala několik kroků vpřed a nechala slabé nažloutlé světlo petrolejové lampy, aby jí ozářilo tvář. Stejně jako tomu bylo u všech Vorquelfů, scházely i očím tohoto panenky. V mdlém světle se dalo pouze s obtížemi rozpoznat, že jsou safírově modré, stejně tak se i jeho hnědé vlasy v šeru zdály být spíše inkoustově černé. Rezolut ovšem nepotřeboval vidět barvy, aby poznal, koho má před sebou, a bleskově dospěl k závěru, že tento zemře jako první. Ne proto, že by představoval větší hrozbu než ostatní, ale proto, že jsem ho měl zabít už dávno.

Predátor rozevřel dlaně a zvedl ruce, aby bylo vidět, že je má prázdné. „Není to žádná past, Rezolute. Urazili jsme dlouhou cestu, abychom tě našli.“

Rezolut zamhouřil stříbřité oči. „Tak se zase honem vraťte do yslinských slumů. Otedo vám nemá co nabídnout. A já také ne - tudíž jste zbytečně ztráceli čas.“

„Počkej.“

„Proč?“ Rezolutův hlas naplnilo podráždění. „Proč bych měl čekat, až mi cokoli řekneš? Co jsi dělal od doby, kdy jsme ztratili vlast? Byl jsi snětí na těle společnosti. Alcida nás přivítala, ale ty ses jí odvděčil terorizováním lidí z Yslinu. A jako by to nebylo málo, když jsme začali shánět předměty z Vorquellynu, zadržel jsi něco zcela zásadního. Pro záchranu naší domoviny jsi nehnul ani prstem, a tak ti nic nedlužím.“

Rezolut očekával, že se jeho příkrá slova Predátora dotknou. Počítal s tím, že se na něho zloděj vrhne a spolu s ním i ostatní členové Šedé mlhy. Zamýšlel svými slovy probudit Predátorův hněv, ale místo toho to vypadalo, že ho každičké z nich zahanbilo. Zatímco hovořil, zloděj skláněl hlavu stále níž a níž a jeho ramena poklesávala.

„Máš pravdu, Rezolute. Nic nám nedlužíš. Dělali jsme jen problémy. Bylo naší povinností přesvědčovat lidi, že stojíme za záchranu a že si naše vlast zasluhuje svobodu. A i když jsme v Yslinu zachránili Norrigtona, bylo to málo. Změnili jsme se příliš pozdě. Ale -“

„K věci,“ zavrčel Rezolut.

„Jistě.“ Predátor se podíval na postavy, ukrývající se ve stínech. „Nastal čas, abychom udělali něco správného. Doprovodíme tě na Vorquellyn.“

„Cože?!“ Rezolut nedokázal skrýt své překvapení. Nebyl si jistý, co je horší: zda to, že se k němu chystala přidat banda zlodějů, anebo skutečnost, že cíl jeho cesty byl natolik známý, že se o něm doslechla i nejhorší spodina z yslinských slumů, a dokonce měla dost času na to, aby se dostala do Oteda. „Chci vysvětlení. Hned.“

„Mezi Narrizem a Yslinem se neustále plaví spousta lodí, které se navíc potkávají s jinými loděmi a vyměňují si zprávy. Námořníci v přístavu nemlčí, všichni tedy dávno vědí, že v Saporcii dojde k válce.“ Predátor se zachmuřil. „Návrat pořád shromažďuje něco jako milici; všichni mají módní oblečení a myslí si, že budou v boji něco platní. Ale já a pár dalších jsme došli k závěru, že má-li se semlít něco opravdu důležitého, budeš u toho ty. Vzpomněli jsme si na Proroctví o Norringtonovi, které mluví o vykoupení Vorquellynu. Věděli jsme, že jsi jeho součástí, a tak jsme vyrazili na cestu, abychom se k tobě připojili.“

„Norrington je mrtvý.“

Tato tři slova způsobila, že se Predátor zapotácel. „Opravdu? Will? Ten malý zlodějíček?“

Rezolut vážně přikývl. „Zemřel, když bránil svému otci, aby zavraždil draka.“

Predátor potřásl hlavou. „To není možné. Jestli je mrtvý...“

„... pak jste sem cestovali zbytečně,“ dokončil Rezolut.

Smutek zvedl ruce. „Vyslechni je, Rezolute.“

„Na rozdíl od tebe, Smutku, nemám tolik času, abych jím mrhal na rozhovory s póvlem, který se nechá tak snadno zlákat třpytivými lístečky a trpkým pivem.“ Rezolut nasupeně pohlédl na Predátora. „Vrať se domů.“

Predátor zvedl hlavu. „Ne.“

Vorquelf se stříbřitýma očima si zkřížil ruce na široké hrudi. „Není nic, co bys tady mohl udělat. Vrať se domů.“

Zloděj se zatvářil rozpačitě. „Ale Pravda říkala...“

„Co říkala? Že sem musíte přijít?“ Pravda byla důvodem, proč vyrazil na tuto cestu. Nejprve ho přiměla, aby s sebou vzal toho otravného Smutka, a nyní to vypadalo, že bude mít díky ní na krku tucet velkoměstských elfů. Na chvilku se ho zmocnil hněv, neboť si vzpomněl na všechny útrapy, jež zažil, když učil Willa Norringtona přežití v divočině. Hned za hněvem se však přihnala vlna melancholie, která ho uklidnila.

„Nic nám neřekla, Rezolute,“ dal se Predátor nesměle do vysvětlování. „Jen jsem si vzpomněl na Proroctví. Říkala, že Vorquellyn bude vykoupen. Totéž už pěkně dlouho říkáš i ty. A víš - nejsi jediný, kdo by se toho rád dožil.“

Otočil se a rozmáchlým gestem ukázal na své druhy. „Myslíš si, že nám byl osud naší vlasti lhostejný, protože jsme jen zůstávali v yslinských slumech a nevěnovali se ničemu kromě nás samotných a našich starostí. Všechny nás soudíš podle sebe, ale uvědom si, že my nejsme tak silní jako ty. Myslíš si, že jsme o Vorquellyn nedbali; jenomže my jsme o něj dbali a pořád dbáme. Prostě nás příliš bolelo na něj myslet, když je tak vzdálený a nedostupný.“

„Něco jsi udělat mohl, Predátore.“

„Ale co, Rezolute?“ Zloděj se zasmál. „Návrat a ta jeho skvadra zpracovávali jednu generaci lidí za druhou a

pokoušeli se vlichotit do jejich přízně. K ničemu to nevedlo; nikdy se jim nepodařilo přesvědčit lidi - a ani ostatní elfy -, aby podnikli útok na Vorquellyn. Co jiného jsme mohli podniknout my? To, co jsi dělal ty?“

Rezolut vážně přikývl. „Přesně tak.“

„Snad jsi nezapomněl, jak dopadli jiní, Rezolute! Bratři Právo a Moc, Vítězka - znal jsi ji, ne? - a koneckonců i Vřela a tucty a tucty jiných; ti všichni kráčeli po stejných stezkách jako ty, ale teď jsi zůstal sám. Oni jsou mrtví a Vorquellyn není o nic blíž ke svobodě.“

„Nejsou to stezky pro slabé.“

„Já vím.“ Predátor zvedl ruku. „Tak nám ukaž, jak být silnými.“

Rezolut zavrčel a sevřel pěsti. „Na to není čas.“

„Abys věděl, nejsme tak bezmocní, jak si myslíš.“

Rezolut zavrtěl hlavou. „Tohle bude něco úplně jiného než plavba načerno na palubě nějaké alcidské zásobovací lodi.“

Ze stínů zazněl tichý smích.

Predátor se usmál. „My jsme se však neplavili načerno.“

„Tak jak jste se sem potom dostali?“

„Loquellyn kdysi daroval alcidským králům jednu ze svých galér.“ Predátor pokrčil rameny. „Lidé neměli ponětí, jak se používá, a tak jsme si ji vypůjčili.“

„Jak jste věděli...?“

Predátor hrdě vztyčil hlavu. „Když naše vlast padla, byl jsi velmi mlád. Já jsem sice také ještě neprošel rituálem, ale sloužil jsem na galéře, které velel můj strýc.“

Rezolut se zamračil. „Ve zdejším přístavu jsem žádnou žraločí loď ze dřeva stříbrných cedrů neviděl.“

„Samozřejmě, že ne. Ukryli jsme ji v bažinách. Většina posádky tam zůstala a čeká na náš návrat.“

„Kolik vás je?“

„Přibližně rota, jak tomu říkají lidé. Máme s sebou i několik léčitelů, kteří nechtěli nečinně sedět doma.“

Rezolut zavřel oči. „Jak jste věděli, že máte zamířit sem?“

Ze stínů se opět ozval tichý smích a na Predátorových tvářích se překvapivě objevil ruměnec. „Dostali jsme se sem náhodou. Vím, jak tu loď uvést do pohybu. Ovšem navigace, na druhou stranu... Zkrátka jsme chtěli do Narrizu, ale skončili jsme tady. Pravda říkala...“

„Říkala, že je vašim osudem tu být.“

„Ano. Podívej, Rezolute, možná jsem nenašel Narriz, ale vím, že nás dokáži dostat na Vorquellyn.“

„Ne. Poplujeme proti proudu Varaseny.“

„To se pak ovšem jenom dostaneme k jejím pramenům; pak se budeme muset pustit pěšky napříč Loquellynem. Tam bychom museli shánět novou loď... Proč bychom nemohli vyplout na moře hned tady?“

Rezolut ho probodl pohledem. „Říkal jsi, že chceš cestovat se mnou, mám pravdu?“

„Ano, ale...“

„Potom tedy půjdeš tam, kam zamířím já. Mám své rozkazy.“ Na okamžik se zamyslel a pak přikývl. „Doplujte s tou svou lodí do přístavu. Vyrazíme za jeden dva dny; jakmile dostaneme a naložíme zásoby. Nějaké dotazy? Připomínky?“

„Ne, ne, uděláme to přesně takhle.“ Predátor se na něho zachmuřeně podíval. „Je Norrington vážně mrtvý?“

„Norrington zemřel. Pravda však říká, že na nás čeká na Vorquellynu.“

„O důvod víc, proč bychom se tam měli dostat nejrychlejší cestou.“

„Ó, věř mi, že bude dost rychlá.“ Rezolut se usmál. „Stačí, budete-li rychle veslovat a pak ještě rychleji hýbat nohama.“

Generál Pandiculie jim poskytla veškeré zásoby, o které si řekli. Nyní stála na říčním molu a sledovala, jak k němu Vorquelfové se svou lodí přirážejí a uvazují ji a pak se pouštějí do jejího nakládání. Chvíli je pozorovala při práci, potom potřásla hlavou a usmála se na Rezoluta. „Vybral sis docela zajímavou posádku.“

„Naprosto postrádá disciplínu, skrupule a bojové zkušenosti.“ Povzdechl si. „Raději jim nedovolím vstupovat do města, jinak by ses musela vypořádávat s následky jejich zlodějských aktivit.“

„Ve skutečnosti mě napadlo, že bych je s tebou vyměnila za některou ze svých elitních jednotek. Koneckonců to vypadá, že tihle elfové nejsou špatní pracanti. Mé oddíly, jak jsi mohl vidět cestou, se přesouvají příliš pomalu. Takhle na dohodnuté místo setkání s princeznou Alexií nikdy nedorazíme včas.“

„Máš mou soustrast.“

„A ty zase tu mou.“ Zadívala se k severovýchodnímu obzoru. „Pochybuji, že se naše cesty někdy znovu zkříží. Ale přeji ti hodně štěstí.“

„Nápodobně. Půjde-li to, budu ti posílat hlášení.“

Pokrčila rameny. „Hlášení mě ušetři. Stačí, když se budeš pilně věnovat zabíjení.“

Rezolut se zasmál. „Jak si přeješ, generále.“

Pak Vorquelfa opustila, neboť bylo potřeba zařídit vše potřebné, aby se její sbor mohl vydat na další cestu. Rezolut se tedy jal pomáhat s nakládáním, přičemž své nové svěřence neustále popohánět. Kolem poledne již byla loď připravena k vyplutí. Členové Šedé mlhy usedli k veslům a příď galéry se zvolna otočila proti proudu. Třebaže podpalubí bylo přecpané zásobami, pro každého člena skupiny se našlo nějaké volné místečko; Rymova krabice byla přivázána k palubě mezi stěžněm a zádí.

Na přídi stojící Rezolut mohl poklopem kdykoli nahlédnout do podpalubí a sledovat, jak veslaři ze všech sil tahají za páky podobné veslům, napojené na složitý systém řetězů a soukolí, který roztáčel lopatkové koleso na zádi. Loď, jež

byla do vody ponořena podstatně hlouběji než kterákoli lidská galéra, se po řece pohybovala obstojnou rychlostí, navzdory tomu, že se potýkala s nepříznivým proudem.

Predátorův odhad počtu členů posádky výrazně zaostával za skutečností; navíc, nazývat přítomné elfy rotou bylo výsměchem vůči pravému významu tohoto slova. Zhruba čtvrtinu z nich tvořili násilně zverbovaní povaleči. Vorquelfy připoutané k rodnému ostrovu zachvátila po jeho znesvěcení taková bolest, že raději odešli z tohoto světa. Jejich děti a vnuci se bez nich cítili ztraceně a opuštěně, a tak se mnozí uchýlili k pití či jiným neřestem, aby se donutili nemyslet na svou ztrátu, případně aby na ni úplně zapomněli. Čerstvý vzduch měl spolu s rostoucí vzdáleností od jejich špeluněk na některé z nich blahodárný vliv, u jiných však bylo jasné, že pěší cestu nevydrží a padnou hned po prvních několika mílích.

Dále zde byl asi tucet ryzích civilistů; buďto léčitelů, nebo rebelantských členů Návratovy umírněné kliky. Rezolut očekával, že už brzy začnou kňourat. Nebo, což by bylo ještě horší, se pokusí převzít velení výpravy.

Zbytek posádky měl potenciál - ovšem nijak velký. Šedá mlha sice byla nebezpečným pouličním gangem, ale to z jejích členů nedělalo válečníky. Všichni měli dýku či dvě, ale mečů se mezi nimi našlo jen pár a luk vůbec žádný. Kůži několika z nich zdobila magická tetování podobná jeho vlastním, Rezolut však mezi nimi nenašel ani jedno, které by se jim mohlo hodit v boji. Dokonce i jejich kožené stejnokroje byly pramálo užitečné. Rezolut musel doufat, že narazí na co nejmenší odpor nebo že se jim v případě, dostanou-li se do větších potíží, podaří nechat členy Šedé mlhy daleko za sebou.

Političtí uprchlíci celkem pochopitelně usilovali o setkání s Pravdou a nebyl důvod jim v tom bránit. Rezolut nevěděl, zda spatřila nějaké věci, které by se jich týkaly, každý z těchto Vorquelfů však za ním o něco později přišel a slíbil mu věrnost. Nedělal si žádné iluze o jejich pozdější poslušnosti, ale alespoň to načas oddálilo jeden velký problém.

Plavba proti proudu probíhala celkem svižně, osm hodin světla jim umožňovalo každý den zdolávat dva tucty mil. Navečer nikdy neměli potíže s nalezením příhodného kotviště, přičemž dávali přednost těm, jež se nacházela daleko od lidských obydlí. Rezolut by byl rád udělal zastávku ve městě Sanurval, ale protože se k němu přiblížili uprostřed dne, raději zvolil západní říční rameno a vyhnul se mu. Nevadilo by mu, kdyby Chytrinini špehové nahlásili své paní, že proti proudu Varaseny pluje elfská loď, jen nechtěl, aby se předčasně dozvěděla, koho má na palubě.

Po pěti dnech se dostali k pramenům řeky. Jednalo se o malé jezírko na úpatí hřebenu oddělujícího Loquellyn a Saporcii. Na jeho břehu se naposledy utábořili a nechali nejhorší členy posádky spolu s hrstkou politikářů, aby s galérou dopluli zpět do Oteda. Rezolut napsal zprávu pro krále Fidelia v Narrizu, ale nepředpokládal, že se mu někdy skutečně dostane do rukou. Vlastně na tom však příliš nezáleželo, neboť text obsahoval všechny možné falešné informace ohledně místa, kde se výprava právě nacházela, i cíle, k němuž mířila.

Následujícího rána se členové Šedé mlhy srdečně rozloučili se svými druhy a hodili si přes ramena rance, naplněné zásobami z podpalubí galéry. Ještě než vyrazili na cestu, zazněla spousta více či méně vtipných návrhů, jak by měli jejich skupinu pojmenovat. Zhruba polovina Vorquelfů si chtěla říkat Rezolutova rota.

Dalším populárním názvem byla Rota zoufalců.

Rezolutovi se toto druhé pojmenování zamlouvalo víc, ale nakonec zamítl i je. Podíval se na svou nahodile organizovanou partu banditů, hrdlořezů, politikářů i neviňátek a potřásl hlavou. „Myslím, že bychom měli být První rota. První, která se pustí do boje proti Chytrině, a první, která se vrátí domů. Tak tedy kupředu a dělejme všechno, co bude v našich silách, aby se z nás nestala Poslední rota.“

Kapitola třicátá sedmá

Nejzápadnější město Norivy se jmenovalo Nikde. Přesně jak hlásil Duranlaun, se jednalo o pouhou hrstku budov obklopených palisádou. Zablácené ulice lemovaly podlouhlé barabizny, ve kterých bydleli dřevorubci. Ostatní menší domy sloužily jako krčmy, jídelny a nevěstince. Nad nejvyšší střechou vlála modrobílá vlajka, generál Markus Adrogans si však nedokázal vzpomenout na žádnou zemi či vojenskou jednotku, které by mohla patřit.

Adrogans by byl náramně překvapený, kdyby zjistil, že v osadě žije více než tisíc obyvatel. S armádou, kterou disponoval, by její dobytí bylo až směšně jednoduché. Jediná salva z drakonel by rozmetala dřevěnou palisádu a ponechala by Nikde zcela nechráněné. Místní milice -dalo-li se jim tak vůbec říkat - čítaly asi půl roty pobudů, kterým zjevně leželo víc na srdci okrádání opilců než starost o bezpečnost. Všichni však na sobě měli modrobílé stejnokroje, což svědčilo o tom, že slouží nějaké vyšší moci. A byli to samí lidé, ne řvouni, což generála nevýslovně potěšilo.

Adrogans shlížel na osadu ukryt za stromy rostoucími na temeni nedalekého kopce. Jeho armáda přitáhla a utábořila se na jeho úpatí; zůstala však neobjevena, neboť hlídky z Nikde ani jednou nevyšly zpoza palisády.

Generál zcela vážně uvažoval o tom, že použije drakonely, aby srovnal osadu se zemí, díky takovému útoku by totiž jeho kanonýři získali cenné zkušenosti s mířením a nabíjením svých zbraní. Navíc by se zbytek jeho vojáků přesvědčil o tom, jak ničivé dokáží drakonely být. Třebaže všichni věděli, že právě tyto zbraně zlikvidovaly Pevnost Drakonis, dokonce i ti, kteří severskou citadelu kdysi navštívili, měli potíže si představit, jak velké síly muselo být zapotřebí k jejímu pokoření.

Ale třebaže by tento plán útoku nepochybně uspěl, existovalo několik důvodů, proč ho nerealizovat. Prvním a nejpřednějším byl ten, že generál nechtěl zbytečně plýtvat zásobami střelného prachu. Druhým byla obava, že případní uprchlíci varují Chytrinu a její velitele, že se nebezpečně blízko srdce jejich říše pohybuje sbor vybavený drakonelami. Adrogans si nedokázal představit, že by aurolanská Císařovna nevymyslela nějakou účinnou obranu proti svým vlastním vynálezům, a nechtěl, aby jeho lidé na tuto obranu narazili. Byl si jistý, že by to vyústilo ve strašlivý masakr.

Důvodem, jenž generála nakonec přiměl, aby od útoku upustil, však bylo to, že by tím ztratil zdroj informací o nepříteli a poštval by si proti sobě místní obyvatelstvo. Adrogans hledal způsob, jak získat lidi na svou stranu a přimět je, aby

pracovali pro něj. Zároveň samozřejmě nechtěl, aby se Chytrina dozvěděla, že její někdejší poddaní teď slouží jemu, po poradě s generálem Carem a ostatními tedy vymyslel fungující plán.

Podíval se dolů, kde Caro seděl v sedle svého hřebce v čele od pohledu chatrné jízdní kolony, a kývl. Caro zvedl ruku, a když ji opět nechal klesnout, jeho Alcidské jízdní stráže začaly pomalu sjíždět z kopce. Za třemi stovkami kavaleristů postupovalo čtyři sta pěších ozbrojenců; všichni tito muži a ženy pocházeli z řad dobrovolníků ze Svoinu i odjinud z Okrannelu.

Třebaže jejich počet byl působivý, o jejich zjevu se to již prohlásit nedalo. Vojáci zanechali své uniformy v táboře a oblékli se do té nejnesourodější sbírky šatstva, jakou jen dokázali vyštrachat. Vypadali jako skupina uprchlíků nebo možná spíše horda zběhů, která se dala na banditství. Caro měl se svým oddílem zastavit před bránou osady a dožadovat se jejího otevření s tím, že od nynějška tu velí on. „Koneckonců," měl poznamenat, „jestli svou říši může mít ten bastard Adrogans, tak proč ne taky já?"

Než Carova jízda dorazila k osadě, příslušníci místních milicí zavřeli bránu. Po chvíli na palisádu vyšplhal člověk, jenž mohl být zrovna tak starostou jako hospodským povalečem, a dal se s alcidským generálem do řeči. Adrogans byl příliš daleko, než aby slyšel, co si spolu povídají, ale jejich gesta byla dostatečně výmluvná. Po jednom z nich se z oblohy prudce snesl Válečný jestřáb a svrhl ohnivec. Část palisády rázem pohltily plameny. Starostu to očividně donutilo pohlédnout na události v novém světle.

Brána se otevřela a Caro byl přivítán zástupem místních obyvatel. Modrobílá vlajka zmizela a byla nahrazena jinou. Osada Nikde od nynějška věrně sloužila králi Carovi Prvnímu. Bouřlivé oslavy jeho korunovace trvaly celou noc.

Pod příkrovem tmy jádro Adrogansovy armády obešlo Nikde a přesunulo se za linii pahorků na jihu. Pochodovali několik hodin a nakonec se utábořili na rozlehlé louce, kterou již dříve objevili Naliskští horští myslivci. Řetěz zvědů Adrogansovi každou hodinu podával nová hlášení o dění v osadě; teprve pozdě dopoledne se však v ležení objevil samotný Turpus Caro a všechno náležitě vysvětlil.

Carovy obvykle ruměné tváře ještě více zčervenaly - Adrogans měl za to, že se na tom stejnou měrou podílel alkohol a chlad. Alcidský generál se široce usmíval. „Počáteční odpor byl spíše symbolický. Dalanous, guvernér okresu Nikde, byl dříve nijak zvlášť významným dvořanem, který se dobrovolně rozhodl přijmout tuto funkci; vysvětlil to tím, že se k němu norivská korunní princezna začala chovat příliš majetnicky. Prý začala projevovat nepříjemně velký zájem o to, kde spí a s kým."

Adrogans povytáhl obočí. Rozlomil malý bochník chleba na dvě poloviny a jednu podal Carovi. Pak si z té své uždíbl menší kousek a ponořil ho do misky s bujonem, aby změkl. „A tak Noriva má svou vládu? Svého krále?"

„Přesněji královnu. Jestliže jsem to správně pochopil, Chytrinu vlastně nezajímá, co kdo v Norivě dělá; tedy dokud se tu sklízí obilí, těží se ruda, chová se dobytek a vůbec je tu dobře postaráno o všechno, co potřebuje. Země je rozdělena na několik okresů, ale královna sídlí ve městě Břevnov. Ženy přeorganizovaly zdejší společnost podle zásad sesterství; vypadá to totiž, že když sem čas od času přicházejí Chytrinini otrokáři, spokojují se s odváděním mužů a ženy nechávají na pokoji. Polovina mužů, kteří žijí v Nikde, tu skončila právě proto, aby se vyhnula odvedení do Aurolanu."

„A zbytek?"

Caro pokrčil rameny. „Kácejí stromy. Nikdo neví jistě, k čemu je potřeba tolik dřeva, protože se dopravuje do oblasti východně od Břevnova, která se nachází pod přímou aurolanskou kontrolou. Všichni si ale myslí, že Chytrina staví flotilu. Aurolaňané odvedli všechny norivské loďaře a námořníky, a tak tento závěr je nevyhnutelný."

Adrogans přikývl. „Dřevo, vytěžené nyní, bude muset uschnout a dozrát, než ho bude možné použít. Jestliže se stromy začaly masově kácet teprve nedávno, její flotila nebude připravena k vyplutí dříve než za rok."

Alcidský generál zavrtěl hlavou. „Chce-li mít loďstvo hned, přenechá zpracování dřeva svým čarodějům. Jistě, nebude tak kvalitní, jako kdyby dostalo dost času na uzrání, a pokud by se někomu podařilo zrušit magii, celá flotila by šla ke dnu. Jestliže však Chytrině jde o to, podniknout náhlý útok, postačí jí i narychlo postavené loďstvo."

„Neuvědomil jsem si, že by se magie dala použít takovýmto způsobem... Teď mě však něco napadlo. Chci odštěpek z každé klády, kterou tu najdete. Poslouží našim čarodějům jako vodítko, aby mohli zjistit, kde zdejší dřevo končí. Třeba se jim dokonce podaří odhalit, k čemu přesně se používá."

„Dobrý nápad." Caro si zvedl misku s bujonem ke rtům a napil se. Pak si utřel ústa rukávem. „Dalanous mě byl ochoten uznat za svého pána především proto, že jsem slíbil, že navštívím Břevnov. Myslím, že ho můj odchod náramně potěší. Podaří-li se mi získat vládu nad celou Norivou, bude z něj můj nejvěrnější stoupenec. A jestliže selžu, jednoduše vyvěsí zpátky starou vlajku."

„Jak daleko odtud je Břevnov?"

„Dostaneme se tam nejpozději za půldruhého týdne." Caro si strčil do úst malou kůrku chleba a chvíli přežvykoval. „Cestou narazíme na další osady. Náš malý úskok nám zřejmě otevře brány většiny z nich. Dalanous říkal, že žádná z nich nemá pořádné opevnění, protože by se to Aurolaňanům nelíbilo; a není tu ani nic jiného, co by mohlo ohrozit náš postup."

„Několika osadám se vyhneme. Musíme předpokládat, že se zpráva o tvém příchodu rychle rozkřikne, a nechceme, aby lidé věděli, kde přesně se zrovna nacházíš." Adrogans se opřel lokty o stůl. „Jsou tu dvě možnosti, s nimiž je potřeba počítat. Tou první je, že královna..."

„Jmenuje se Winalie."

Adrogans chviličku přemýšlel. „Tak tedy, že královna Winalie vyšle jednotky, aby tě zastavily. Vzhledem k tomu, že Norivané nesmějí mít téměř žádnou obranu, počítám, že se se zdejšími milicemi vypořádáme velmi snadno."

„Souhlasím."

„Podle mě je však daleko pravděpodobnější druhá možnost. Některý z jejích dvořanů informuje Aurolaňany a ti sem

vyšlou své oddíly. Při prvním střetnutí bude na naší straně moment překvapení, a tak je budeme moci rozdrtit. Poté už ovšem budeme muset bojovat o každý krok - k loděnicím, přes Zářící průsmyk a pak samotným Aurolanem."

„V tom případě by bylo nejlepší, aby k tomuto prvnímu boji došlo pěkný kus cesty za Břevnovem. Alespoň budeme mít v krajním případě kam se stáhnout."

Jeranský generál zavrtěl hlavou. „Tomu bych se raději vyhnul. Bránili bychom téměř neopevněné město, a tak bychom nemohli zabránit smrti stovek civilistů. Jakmile Aurolaňané zjistí, že máme drakonely, dovlečou sem své vlastní."

„Pokud ovšem v Norivě nějaké mají."

„Dobrý postřeh. Myslím si však, že se na to nemůžeme spoléhat. V případě nutnosti je sem vždycky mohou dopravit z Murosa nebo ze Saporcie."

„Alespoň tak ulevíme naší armádě na hlavní frontě."

Adrogans souhlasně přikývl. „To ano. Ale neméně jí pomůžeme rychlým postupem kupředu a zasazováním tvrdých úderů. Dokázali jsme dobýt Svarskyu jedině proto, že jsme jednali v naprostém rozporu s tradičními vojenskými poučkami. Zvítězili jsme v zimní válce s pomocí záludností a klamání. Budeme v tom muset pokračovat, protože nebude-li nepřítel vědět, kde se nacházíme, nezbude mu, než plýtvat časem a energií na pátrání po nás. To vyčerpá jeho jednotky, neúnosně roztáhne jeho zásobovací trasy a usnadní nám nalézt jeho slabé místo, které bychom mohli využít."

„Souhlasím se vším, co říkáš." Caro položil ruce na stůl a naklonil se dopředu. Pak promluvil o něco tišším hlasem. „Vím, že naše oddíly jsou dobré a že je drakonely dělají ještě lepšími; pořád nás však je stěží šest tisíc. Kolik vojáků si myslíš, že proti nám dokáže vyslat? Měj na paměti, že předpokládáme, že chystá útočnou flotilu, a tak už nepochybně shromáždila vojsko, které má tato flotila přepravit."

Adrogans vstal od stolu a přešel do zadní části velkého stanu, kde byla k dřevěné tabuli přešpendlena podrobná mapa světa. Chvíli si ji prohlížel a pak potřásl hlavou. „Nemám tušení. Myslím, že princezna Alexie velí přinejmenším patnácti tisícům vojáků. Odhaduji, že aurolanská armáda je stejná nebo možná o něco početnější - ovšem určitě ne více než dvojnásobně. Navíc, už v Okrannelu jsme narazili na kryalnirie a já bych se klidně vsadil, že Chytrinino vojsko posílí ještě další podobně nečekané věci.

A co se týče počtu vojáků připravujících se k vyplutí, pokusme se ho odhadnout. Kolik lidí bys potřeboval, abys dobyl města jako jsou Narriz nebo Yslin?"

Caro zavrtěl hlavou. „Narriz dost dobře neznám. Ale na Yslin by mi stačilo takových deset tisíc mužů."

„A co kdybys podnikal útok z moře a měl bys lodě plné drakonel, které by změnily pobřežní obranu v hromadu trosek? Co kdybys mohl své jednotky vylodit, aniž by narazily na odpor? Kolik vojáků bys potom potřeboval?

Vždyť by stačilo, aby obklíčili městskou posádku v jejích věžích a počkali na přivlečení drakonel, které by tato věže srovnaly se zemí."

Generál alcidského jezdectva viditelně zbledl. „Možná pět tisíc."

„Jsi o dost opatrnější než já. Osobně bych nasadil tři tisícovky mužů, a to ještě pouze proto, že bych počítal s tím, že se mi na odpor postaví i obyvatelé města. No a na Narriz by mi stačily dva tisíce."

„Dva tisíce?"

„Přesně tak. Pochybuji, že by měšťané vydrželi delší ostřelování z moře. Až by kapitulovali, ponechal bych v obsazeném městě několik set vojáků jako posádku a se zbytkem bych táhl na sever, abych vpadl do zad princezně Alexii."

Caro se na okamžik zamyslel a pak přikývl. „Tyhle drakonely dokáží být pořádně ničivé, že ano?"

„Ano, pořádně. Drakoniský baron měl naprostou pravdu, když se o ně nechtěl s nikým rozdělit." Adrogans poklepal prstem na mapu v místě, kde Aurolan a Norivu spojoval Zářící průsmyk. „Pro jistotu budeme počítat s tím, že pravdu máš ty. Pět tisíc vojáků - to je síla, se kterou si budeme muset poradit."

„Vyrovnaný boj. Bude to příšerné."

„Bylo by - ale jen pokud bychom dovolili, aby to skutečně byl vyrovnaný boj." Adrogans se pomalu usmál. „Tvé skutky, králi Caro, jsou jen prvním krokem k tomu, aby nás Chytrina začala podceňovat. Bude-li nás svými jednotkami krmit pěkně sousto po soustu, stačíme je rozžvýkat a dojít do srdce její říše právě včas, abychom vyplivli kosti."

Kapitola třicátá osmá

Erlestokův sbor svižně postupoval Oriosou; a to hned z několika příčin. Prince to zároveň těšilo i znepokojovalo. Nejpřednějším důvodem byl dobrý stav silnic. Královská hlavní začínala v Meredu, před Bokagulem zahýbala na sever a pak se vinula podél masivu až k muroským hranicím u Tolsinu. Kvalitní síť silnic umožňovala rychlý přesun jednotek i zásobovacích karavan. A pokud se Erlestoke chtěl znovu spojit s hlavními silami princezny Alexie, což mínil udělat co nejdříve, byla rychlost tím nejdůležitějším.

Postup jeho sboru ho těšil také proto, že čím hlouběji se dostával na orioské území, tím blíže byl ke střetnutí s Aurolaňany. Mezi Středozemím a Severozápadním hrabstvím se rozkládala malá oblast známá jako Doliny, jež podle jeho názoru byla ideálním bojištěm. Kopcovitá krajina nabízela jen několik míst, kde by mohlo dojít k organizované bitvě. Protože si byl téměř jistý, že Chytrina vyšle draka, aby zničil jeho sbor, a zároveň věděl, že proti němu bude moci postavit Dranaeho, měl v úmyslu vylákat nepřátele na jedno z těchto otevřených prostranství. To by mu umožnilo nasadit své rezervy tak, aby v příhodnou chvíli napadly Aurolaňany z boku a pak - až jejich formace budou rozprášeny a oni se dají na útěk - se ihned pustily do jejich pronásledování.

Erlestoke si uvědomoval, že je ve svých plánech až nezdravě optimistický, ale i tak se chtěl dostat do Dolin.

I kdyby se mu nepodařilo přimět nepřítele k rozhodujícímu střetnutí, zalesněné kopce by pořád byly ideálním místem

pro nenadálé přepady a rychlé ústupy; tedy pro taktiku, k níž se bude muset uchýlit, narazí-li na silnější vojsko. Krom toho bude mít za zády Bokagul, což rovněž hrálo nemalou roli. Nebyl si jistý, co má čekat od svých krajanů. Doufal v jejich podporu, ale uspokojila by ho i jejich neutralita. Nemohl ovšem ani vyloučit, že se od nich dočká nějaké věrolomnosti.

Skutečnost, že dosud nenarazil na sebemenší odpor ho překvapovala a znepokojovala. Jeho otec se mu zatím vůbec nepokoušel házet klacky pod nohy a nechal ho klidně minout Meredo. Šlechtici ze Středozemí a Středopolí měli odjakživa přátelštější vztahy s ústřední mocí než ti ze Severozápadního hrabství, Jestřebí či Východní marky, ale i když procházel kraji nejvěrnějších spojenců svého otce, nic se nedělo. Sythara, rozlehlé hrabství, jež mělo nejdelší hranici s Alcidou, mělo v otázkách mezinárodní politiky sklon k neutralitě; navíc měli tamní páni silné rodinné vazby s Alcidou.

Šestého dne dorazili na křižovatku tří silnic. Sytharská silnice se vinula na jih do Alcidy. Toloská silnice z ní odbočovala na východojihovýchod do hlavního města Východní marky, nejprve ovšem vedla územím hrabství Jestřebí - známého především díky ruinám prastarého města Atval. V časech dávno minulých bylo zničeno draky, ale kdysi se jednalo o velkolepé místo. Žádný z orioských králů nemohl doložit, že je potomkem někdejších vládců Atvalu, podezřele často však zařizovali svatby svých vzdálenějších příbuzných s jestřebskými šlechtici. Králové doufali, že se jim tím podaří zajistit loajalitu místního hrdého lidu, místo toho se jim však dostávalo jen jeho pohrdání.

Erlestoka proto vůbec nepřekvapilo, když mu jeho zvědové ohlásili, že cestu před ním blokuje přibližně tisícovka jestřebských vojáků. Princ se pozastavil nad tím, že nebránili Toloskou silnici, nýbrž Královskou hlavní, jež vedla na sever, ale pak si vzpomněl na proslulou jestřebskou hrdost. Prostě nedokázali snést pomyšlení, že bych je mohl ignorovat, minout je a jet dál. Zvědové mu rovněž oznámili, že na křižovatce čeká před velkým stanem hrstka šlechticů se svým doprovodem a že mají bílou vlajku.

Erlestoke svolal všechny své velitele a rozkázal jim, aby ze svých jednotek vytvořili dlouhou linii. Chtěl, aby zatímco on s malou skupinkou nejvěrnějších pojede vyjednávat, křídelní oddíly jeho sboru obsadily kopce kolem křižovatky. Jeho armáda byla zhruba třikrát početnější než vojsko Jestřebanů. Věřil, že by takováto ukázka síly mohla odradit jeho protivníky od nejpošetilejších činů, nedělal si ovšem žádné iluze o tom, že se nezkrotní Jestřebané nechají zastrašit a skloní se před ním.

Své společníky si vybíral velmi pečlivě, nakonec vyrazil kupředu jen s šestičlenným doprovodem. K Neyovi, Borellovi, Dranaemu, Rumbellowovi a Redravovi se přidala generál Quantusa z Jeranské korunní jízdy, jež byla služebně nejstarším důstojníkem jeho sboru. Během její a Erlestokovy nepřítomnosti přešlo velení vojska do rukou generála Percurse z Alcidských trůnních stráží. Princ věděl, že nastanou-li nějaké problémy, Percurs se s nimi dokáže pohotově vypořádat.

Erlestoke v čele své skupiny dojel ke stanu, z koně však nesesedl. Princ si pozorně prohlížel Jestřebany, přičemž se mírně nakláněl kupředu a držel ruku na pažbě čtyřčete, zasunutého s sedlovém pouzdře vedle jeho pravého kolena. Na židlích před ním si hověla dvojice šlechticů. Oba muži usrkávali víno z neuměle vyrobených číší. Měl za to, že jednoho z nich poznává, ale oba byli poměrně mladí, proto si nemohl být jistý.

„Myslím, pánové, že to je vaše armáda, která blokuje cestu, po níž se hodlám ubírat."

Jeden ze šlechticů - ten vyzáblejší, s nažloutlou pokožkou a vlasy řidšími než jeho čerstvě narostlý vous - se pomalu postavil. Přes kroužkovou košili měl navlečený tabard; obojí mu sahalo až po kolena. Jeho tabard byl zelený, byť o něco světlejší než orioská národní barva, spodní lem a rukávy však byly bílé jako sníh. Měděná přezka na opasku, k němuž měl připnutou pochvu s mečem, měla podobu letícího jestřába. Jeho masku - také zelenou s bílým lemováním - zdobily vrypy oznamující, že jeho otec je mrtvý a on sám že získal hraběcí titul. Ještě zajímavější však byla značka pod pravým očním průřezem. Jednalo se o malou korunku, jež znamenala, že je dědicem orioského trůnu. Stejně jako u všech Jestřebanů se i jemu na levé straně masky pohupovalo jestřábí pero.

Erlestoke málem zvedl ruku, aby se dotkl vyryté korunky na své vlastní masce, ale včas se zarazil. Uvědomil si, že tato značka zdobila pouze jeho životní masku, tu, které se vzdal v posledních dnech Pevnosti Drakonis. Jeho manželka ji spolu s jejich synem odvezla do Mereda - a nejspíš tam jsou dodnes. Maska, jež mu nyní zakrývala tvář, byla celá černá, bez jakýchkoli vrypů či ozdob. Vypadala stejně jako ta, kterou nechal přišít na kus zelené látky, jenž se stal praporem jeho sboru.

Hrabě z Jestřebí zvedl hlavu a afektovaně se na Erlestoka podíval. „Má armáda tu je proto, aby bránila mou vlast. Ty jsi psanec. Ihned se vrať tam, odkud jsi přišel."

Erlestoke si nebyl jistý, co ho překvapilo nejvíc. Jestřebané jen zřídka připouštěli, že jsou součástí Oriosy, a to, že by o ní mluvili jako o své vlasti, bylo zcela neslýchané. Otevřený odpor hraběte vůči Erlestokovi naznačoval, že zde musí být nějaká léčka, dost možná však jen uvěřil královým lžím, že se sem blíží posily. Třebaže princ choval podezření, že hrabě ve skutečnosti nevěří tomu, že ho Scrainwood jednoho dne nechá usednout na trůn, věděl, že mu vyrytá korunka získá podporu jiných šlechticů, kteří požadují, aby si převzetí moci novým vladařem zachovalo alespoň zdání legitimity.

Erlestokovi se podařilo odpovědět klidným a vyrovnaným hlasem. „Nemám v úmyslu zabíjet Oriosany." Chtěl ještě dodat: „Nebo Jestřebany," ale včas od toho upustil. Zhluboka se nadechl a potřásl hlavou. „Mám na severu naléhavou práci - v Murosu a pak ještě dál. Nepřekážejte mi."

„To měl být pokus o hrozbu, Erlestoku?" Vyzáblý muž se rozesmál, jeho smích toho princi prozradil dost na to, aby si konečně vzpomněl, koho má před sebou. „Pokud skutečně nemáš v úmyslu zabíjet Oriosany, pak ti radím, aby ses otočil a vrátil se do Saporcie."

„To nemohu udělat, hrabě Wightmane."

„V tom případě tedy oba nemáme příliš na vybranou."

Erlestoke se v sedle napřímil. „Možná bychom mohli najít způsob, jak vyřešit tuto bezvýchodnou situaci. Místo toho,

abychom nutili bojovat své armády, mohli bychom tuto záležitost vyřešit bez většího krveprolití - bojem muže proti muži."

Wightmanův obličej zpopelavěl. „Žádáš snad po mně zadostiučinění?"

„Samozřejmě, že ne, můj pane, protože jsi mě ničím neurazil. Ve skutečnosti jsem chtěl, aby si každý z nás zvolil svého bojovníka. Výsledek jejich střetnutí rozhodne o všem - tvá povinnost a čest zůstane bez poskvrny. Jestliže můj člověk porazí tvého, nebudeš nám bránit v dalším postupu."

„A pokud selže?"

Erlestoke roztáhl ruce. „V tom případě mi nezbude, než se vrátit do Saporcie."

„Dobrá tedy." Wightman se otočil a ukázal na velmi mohutného muže v kroužkové zbroji a jestřebském tabardu. „Trushere, budeš mým šampionem. A ty, Byarde, mu budeš dělat sekundanta." Chvíli hleděl na své bojovníky a pak se obrátil zpět k Erlestokovi. „Jak budou bojovat? Osobně navrhuji výměnu ran, volba zbraní bude na nich."

„Výměnu ran, dokud jeden z nich už nebude schopen vstát ze země? Nemám nic proti." Erlestoke se otočil a ukázal na Dranaeho. „Byl bys tak laskavý?"

Drak v lidské podobě se usmál. „Vždycky ti rád posloužím."

Dranae sklouzl ze sedla. Všichni Jestřebané se jali natahovat krky, aby si ho prohlédli. Několik se jich zasmálo, ale většina pouze zůstala zkoprněle stát s tvářemi bledými jako křída. Erlestokovi se jejich reakce zamlouvaly; všiml si však, že si jejich velitel z Dranaeho mohutnosti naprosto nic nedělá.

Také Borell slezl z koně. „Bude potřebovat sekundanta. Výsosti."

Erlestoke přikývl. „Jistě."

Jestřebský šampion vykročil vpřed a zastavil se na kusu louky, kde se zelené úponky nové trávy začínaly prodírat mezi zimou pocuchanými zežloutlými trsy z předchozího roku. Změřil si Dranaeho od hlavy až k patě a pak se pohrdavě ušklíbl. Trusher si od svého sekundanta vzal přilbu s úzkým průhledem a pak si nasadil rukavice. Následně tasil účelně vypadající široký meč, do jehož čepele byly vyryty tajemné runy.

Wightman se usmál. „Doufám, že ti nevadí, že můj bojovník má magickou zbraň."

Aha, tak to vysvětluje, proč nemá strach. „Skutečně?"

„Ano, máš před sebou znovu skutý Temmer. Jeho úlomky byly přivezeny z Pevnosti Drakonis a naši kováři dali zbraň opět dohromady. Trusher je s ní nepřemožitelný."

„Ano, to jistě je." Vzhledem k mužově velikosti, jež byla nemalá, si byl princ celkem jistý, že přemohl všechny válečníky, s nimiž se v Jestřebí střetl. „Dranae, máš něco proti použití tohoto meče?"

„Vůbec nic, Výsosti." Dranae si nasadil přilbici s ocelovým hledím. „Předpokládám, že protože jsme vetřelci, bude mít právo prvního útoku."

„Ano."

„Dobře." Dranae se začal zvolna přibližovat ke svému protivníkovi. Tráva mu křoupala pod nohama a pak se pomalu zvedala, aby skryla jeho šlépěje. Jedinou zbraní, kterou měl, byl hrozivý kyj s železem okovaným koncem - svou tloušťkou si ani trochu nezadal s Erlestokovým předloktím.

Jestřebský bojovník zvedl meč na pozdrav a pak se hlasitě představil: „Jsem sir Fawke Trusher, šampión hraběte Wightmana - stejně, jako jím byl můj otec a otec mého otce. Jsi vetřelec a já přísahám, že ti už nedovolím vstoupit ani o krok dál na území mé vlasti."

Dranae se svému soupeři uklonil. „Jsem Dranae. Bojoval jsem na Vilwanu, na Wruoně, v Pevnosti Drakonis, a dokonce i v Sarengulu. Nemám žádné slavné předky a ani nepodnikám invazi do Oriosy - naopak sem přicházím proto, abych ji zachránil. Ty, pane, máš právo na první útok."

Trusher se podíval nejprve na něho, pak na hraběte Wightmana a nakonec na půlkruh Jestřebanů, stojící za ním. „Nechť se ti v Turkově říši dostane přátelského přijetí," řekl a v příštím okamžiku zvedl meč vysoko nad hlavu.

Zbraň zasvištěla dolů a zasáhla Dranaeho do levého ramena. Ozval se zvuk prohýbající se a praskající kroužkové zbroje; v příštím okamžiku ji čepel zdolala. Meč zalila krev, jež vytryskla zpod proraženého brnění. Seknutí nebylo dostatečně silné na to, aby roztříštilo kost, avšak proniklo hluboko do svalů a zcela určitě do nich zarazilo povolivší kovové kroužky. Dranae se zapotácel. Upustil svou palici, jež se zaduněním dopadla do trávy, a klesl na jedno koleno.

Dál se však nehnul ani o píď. Zalapal po dechu a celý se shrbil, nespadl však. Třebaže výrazy jejich tváří skrývaly masky, strnulé pohledy a otevřená ústa Jestřebanů prozrazovaly jejich neskonalý údiv nad Dranaeho přežitím.

Trusher ucouvl. Po čepeli jeho zbraně stékala krev a odkapávala do trávy. Dranae se postavil a chviličku vrávoral, než se mu podařilo nabýt rovnováhy. Vtom se vedle něj objevil Borell a vtiskl mu do ruky kyj, vůbec se však svého druha nepokusil podepřít. Dranae přikývl, opatrně pohnul rameny a pak zachroptěl: „Jsem na řadě."

Trusher přikývl.

Dranae se rozmáchl palicí a pak ji síla jeho svalnaté paže vymrštila vpřed. Úder zasáhl Jestřebana doprostřed hrudi. Drcené kroužky hlasitě zacinkaly. Trusher vyhekl; náraz ho zvedl do vzduchu a odmrštil do půlkruhu jeho krajanů. Dva tři vojáci nestačili včas uskočit a skončili pod svým bezvládným šampionem. Temmer zůstal ležet v trávě. Trusherovi sklouzla z hlavy přilba a odkutálela se stranou. Muži, kterým se podařilo vyprostit se zpod jeho těla, se pomalu zvedali na nohy a marně se ho pokoušeli křísit.

Pozornost všech se soustředila na poraženého válečníka, a tak si nikdo nevšiml, jak Byard, středně vysoký světlovlasý muž, zvedá Temmer a rychle se blíží k Dranaemu, který mezitím opět klesl na kolena. Nikdo - kromě Borella. Ten pohotově tasil Oko a zastoupil mu cestu. Jestřeban podrážděně zavrčel a zaútočil na svého zbrojí nechráněného soka nízkým sekem. Borell ho však snadno odrazil. Byard opět zaútočil, ještě vztekleji než prve, avšak se stejným výsledkem. Kovářův syn z obrany plynule přešel do protiútoku. Jeho meč se mihl vzduchem, cinkl o brnění a rozpáral tabard; Jestřebanovi však nezpůsobil ani škrábnutí.

Erlestoke se zamračil. „Ihned svého muže odvolej.“

„Ne. Jen ať tihle dva bojují do první krve - to rozhodne.“

„Takhle jsme se však nedomluvili.“

„Už ano.“

„Tak tedy do první krve, Borelle.“ Erlestoke si všiml, že z hloučku jeho druhů vyjíždí Ney. „Tvůj chlapec je dobrý,“ poznamenal směrem k němu.

„To jo. Ostatní dělali těžkou práci v kovárně. Říkal jsem si, že nebude na škodu nechat ho, aby se naučil, jak se zachází s tím, co my vyrábíme.“

A že to musel být pozorný žák...

Byard očividně neměl rád, když mu někdo mařil plány - obzvláště někdo, na jehož masce nebyla žádná značka, svědčící o šlechtickém původu nebo alespoň vojenském výcviku. Předstíral seknutí seshora a pak znenáhla švihl mečem dolů; Borell však jeho výpad jednoduše přeskočil. Pak se skrčil, aby se vyhnul zpětnému seku, a vzápětí se prudce vrhl kupředu. Hrot jeho meče zanechal v Byardově pravém koleni nehlubokou ranku.

Borell se stáhl, neboť prolil první krev, ale byl vzteky nepříčetný Jestřeban skočil vpřed a pravou pěstí udeřil mladíka do sanice. Borell nestačil udělat vůbec nic, jeho tělo zvláčnělo a bezvládně se poroučelo k zemi. Byard pozvedl meč a chystal se dokončit práci, započatou Trusherem.

Zaznělo hromové zaburácení.

Byard sebou škubl a svalil se do trávy. Z hrudi mu tryskala krvavá fontána. Temmer odletěl ladným obloukem a opodál se zabodl do hlíny.

Wightman se podíval na Erlestoka a ucouvl. „Co jsi to udělal?“

„Tvůj člověk podváděl,“ vysvětlil Erlestoke, který nevzrušeně připravoval své čtyřče k dalšímu výstřelu. Mechanismus pohnul s hlavněmi; prázdná se pootočila a na své místo s klapnutím zapadla nabitá. „A mimochodem, tohle není Temmer. Dranae, chceš se o ten meč postarat?“

Velký muž přikývl a zvolna se postavil. Vytáhl zbraň ze země, pak v jedné ruce sevřel její hrot a ve druhé jílec. Jeho svaly se napnuly. Z poškozené zbroje se s cinknutím uvolnilo několik dalších kroužků a odlétlo stranou. Dranae začal ohýbat čepel a jeho tělo se přitom měnilo a rostlo přímo před očima. Zatímco hlava zůstávala stejná, ruce mu obrůstaly šupiny a z prstů rašily drápy.

Čepel se ohnula a pak se s prasknutím zlomila.

„Mizerná zbraň,“ zamumlal Ney. „Málo pružná.“

Dranae odhodil úlomky meče a pak se sklonil nad Borellem. „Bude v pořádku - tedy až na modřinu na sanici.“

Wightmanův hlas se zachvěl vzteky. „Tohle bylo už od začátku nespravedlivé. Nevím, co je tenhle zač, ale každopádně to není člověk.“

„Není. Ale je to můj šampión.“ Erlestoke si položil čtyřče na stehna. „Klidně bych ho mohl nechat, aby se proměnil do své skutečné podoby a rozprášil tu tvou malou armádu. Myslím, že nechceš, aby se to stalo. A stejně tak nechceš, abych se svým vojskem pochodoval napříč Jestřebím.“

„Ne, to nechci.“

Princ ukázal na Wightmanovu masku. „Nevím, co ti můj otec slíbil, když z tebe udělal následníka trůnu, ale jsem si jistý, že mu nevěříš - ostatně, nemáš k tomu žádný důvod. Krom toho jsi přišel o vše, co sis myslel, že získáš, protože jsi mě nebyl schopen zastavit. Rád bych ti teď tedy dal na vybranou.“

Hrabě vzhlédl. „Mluv.“

„Můžeš se vrátit domů; v tom případě dám rozhlásit, že každého, kdo tě podporuje, považuji za velezrádce. Z takovými lidmi se vypořádám hned poté, co si to vyřídím s tebou, a myslím, že by ses měl hodně vroucně modlit, aby mě Chytrina zabila, protože to je to jediné, co mi zabrání v tom, abych se vrátil a našel si tě.“

Hubený muž se zachvěl. „Nebo?“

„Nebo se ty a tví lidé přidáte k mému sboru. Víš, že Aurolaňané už jsou tady - především ve Středozemí a v Dolinách. Budu-li poražen, tvá armáda nebude dost silná na to, aby si s nimi poradila. Společně bychom je však mohli přemoci; každopádně díky tomu budu mít čas, abych změnil názor, který jsem si o tobě udělal.“

„Vážně bys mě nechal odejít?“

Erlestoke přikývl. „Tebe ano. Ale tvé lidi ne. Na to je příliš potřebuji. Myslím, že odhalením, že součástí mého sboru je drak, a také dovoláváním se jejich smyslu pro povinnost vůči národu, jehož všichni příslušníci nosí masky na znamení úcty ke společné historii, je snadno získám na svou stranu. A jaký je tvůj názor?“

Wightman ztěžka polkl. Pak tasil meč, poklekl a nabídl svou zbraň Erlestokovi. „Můj názor, Výsosti, je ten, že bych se měl přidat ke tvému vznešenému poslání - v zájmu Jestřebí, Oriosy i celého světa.“

„Na pořadí svých priorit bys asi ještě měl trochu zapracovat, ale na to bude dost času.“ Erlestoke zvýšil hlas, a tak ho mohli zaslechnout i vojáci v předních řadách jestřebské formace. „Přijímám tvé služby, hrabě Wightmane. Spojení tvého vojska s mým nám zaručí vítězství. Vydejme se na sever - vstříc našemu osudu.“

Wightmanovi nejbližší rádcové rovněž poklekli a vojáci obou armád při pohledu na ně propukli v jásot. Když ozvěna jejich hlasů naplnila celé údolí, Wightman vzhlédl. „Jak velká je šance, že tohle všechno přežijeme?“

Erlestoke pokrčil rameny. „Copak na tom záleží? Válčíme, abychom vykonali svou povinnost vůči civilizovanému světu, a zklameme-li, stejně už nebude důvod dál žít.“

Kapitola třicátá devátá

Na krajinu se snesla noc a pocit neklidu, jenž se v Kerriganovi usídlil od chvíle, kdy vstoupili do Loquellynu, se prohloubil natolik, že nedokázal usnout. Dosavadní cesta byla plná paradoxů a chybných začátků; navíc probíhala

podstatně pomaleji, než by si Rezolut přál. Vorquelf měl v úmyslu rychle překročit hory a pak údolím řeky Assarienny pokračovat do Rellaence. Doufal, že jim místní poskytnou nějaký dopravní prostředek, ať už koně nebo člun, jenž jim pomůže dostat se do hlavního města dřív.

Avšak hned ode dne, kdy opustili loď, si dokonce i Kerrigan uvědomil, že se veškeré Rezolutem vymyšlené plány musejí ve společnosti členů Šedé mlhy nutně zhroutit. Mladý čaroděj s překvapením zjistil, že je obklopen společníky, kteří jsou podstatně hůře připraveni na dlouhou pouť horami, lesy a mokřinami než on sám. Cesta započala jeden den trvajícím pochodem napříč smrdutým močálem, kde se výprava musela rozdělit na menší skupiny, aby mohla přenocovat na jednotlivých ostrůvcích pevné půdy. Kerrigan byl pověřen přecházením od tábora k táboru a používáním magie pro rozdělání ohňů; členové Šedé mlhy totiž neměli ani potuchy, jak na to. Dále jim musel předvést, jak si vycpat boty mechem, aby se zabránilo vzniku puchýřů, a ukázal jim rovněž přinejmenším tucet dalších věcí, jež pochytil od Lomba a Rezoluta.

Připadalo mu skutečně paradoxní, že na něj tito Vorquelfové hledí s úžasem, jenž by očekával spíše od mnohem mladších Učedníků z Vilwanu. Jeho společníci byli alespoň o století starší než on, ale přesto tváří v tvář divočině - tolik vzdálené svému obvyklému prostředí - pociťovali bezmoc. Nejeden z nich začal reptat. Svalům, které je dosud bolely po vyčerpávajícím veslování, se při pochodu mazlavým bahnem nedostalo žádného odpočinku a blízkost hor ani trochu nenasvědčovala tomu, že další cesta bude snazší.

Qwc se stejně jako už mnohokrát předtím zhostil role smíška a zlepšovatele morálky. Naučil se hledat v lese všelijaké drobné předměty - hlavně kosti, zuby, drápy či pírka - a pak je věnovat jednotlivým elfům z Šedé mlhy. S velkou vážností obdařil každého z nich nějakým válečnickým jménem, například Kousanec, Šrám nebo Bodec. Jeho slovní zásoba ho nutila držet se krátkých úderných slůvek, u nichž se snažil, aby zněla co nejnásilněji. Vorquelfy to bezmezně nadchlo a zároveň je to přimělo připravit se na věci, jež je čekaly. Všichni se předháněli ve vychloubání, jak si svá jména jednoho dne zaslouží.

Spritha každou noc usínal v Kerriganově stanu. Malá bytůstka vždycky zabodla své stříbrné kopí do hlíny a pak žuchla na zem příliš uondaná na to, aby zatřepetala křídly. „Najít slova těžší než najít věci."

Kerrigan se tomu pokaždé zasmál. „Pro mně jsi ještě žádné válečnické jméno nenašel, Qwc."

A Spritha, než se jeho oči vyčerpáním zavřely, vždycky zabručel. „Jméno si tě samo najde."

Dostat se ze Saporcie sice bylo obtížné, avšak po překročení hranic Loquellynu se jejich situace ještě zhoršila. Něco zde bylo špatně. Ačkoli na obloze každý den svítilo slunce, všechny barvy se zdály matné a nevýrazné. Kerriganovi připadalo, jako by sem jaro dosud nedorazilo. Z větví stromů nerašily pupeny a zpod opadaného listí nevykukovaly květy. Dařilo se zde snad jen škumpě jedovaté, ovíjející kmeny většiny stromů, a kvetoucím pýrům, těm, které v létě dokázaly zaplevelit celé louky. To všechno působilo nepatřičně, a jak postupovali hlouběji do nitra hor, důkazy oněch podivných útoků se množily.

Problém ovšem představovali i členové Šedé mlhy. Postrádali disciplínu a nebrali si k srdci Rezolutovy pokyny, jak se mají chovat v táboře. Kdyby bylo po jeho, vůbec by na noc nerozdělávali ohně a v pravidelných intervalech by se střídali na stráži. Postupovali by v naprosté tichosti a splynuli by s okolní krajinou, jenomže členové Šedé mlhy toho byli schopni asi jako Kerrigan dýchání na dně Srpového moře.

Rezolut se tedy rozhodl postavit ještě jeden tábor, kousek stranou od hlavního. V něm přespávali členové jeho původní malé skupinky, přičemž Smutek, Bok, Kerrigan a samotný Rezolut střídavě drželi hlídky. Čas před úsvitem obvykle patřil Kerriganovi, což mu umožňovalo spát bez přerušení. První hlídka byla z téhož důvodu většinou na Bokovi; to zaručovalo, že bude-li potřeba jejich schopností, oba čarodějové budou odpočatí.

Nyní však cosi uvedlo Kerrigana do stavu naprosté bdělosti. Ne že by předtím spal - jen se poddal sledu snů, jež byly okamžik od okamžiku temnější a pochmurnější. Připadalo mu, jako by se toulal jeskynním dómem, jenž byl natolik tmavý a obrovský, že si v něm neviděl ani špičku nosu. Když se mu konečně podařilo vyčarovat světlo, zjistil, že se nachází v tlamě gigantického netvora, jenž ho právě začíná žvýkat a polykat.

Posadil se a odhodil přikrývku. Vzápětí se celý zachvěl, neboť ho chladný noční vzduch zastudil na zpocené kůži. Potichu, aby se neprobudil klidně oddechujícího Qwc, se oblékl a vyklouzl ze stanu. Proplížil se ke stanovišti hlídky, kde našel Rezoluta. Vorquelf nehybně seděl na zemi s očima upřenýma do tmy.

Rezolut zvedl ruku a Kerrigan ztuhl. Podíval se směrem, kterým hleděl Vorquelf, ale nespatřil vůbec nic. Bylo by pro něho snadné vyvolat kouzlo, jež by mu propůjčilo noční vidění, ale jestliže se tam ve tmě skutečně něco skrývalo - něco, co pracovalo pro Chytrinu - byla značná pravděpodobnost, že to odhalí jeho magii.

Mladý čaroděj se přesunul za malý balvan a přitiskl se k němu. Stále zíral tam, kam se upíral Vorquelfův pohled, ale pořád se mu nedařilo si čehokoli všimnout. Jejich tábor se nacházel na svahu nízkého zalesněného kopce, z něhož se otevíral výhled zhruba na polovinu úbočí. Dokud ještě bylo světlo, mohl dole vidět malý potůček. Nyní slyšel jeho zurčení, avšak žádné šplouchání, jež by naznačovalo, že se sem něco blíží.

Vtom to jeho uši konečně zachytily. Ozvalo se to kdesi nalevo od něj. Zvedl pravou ruku, aby upoutal Rezolutovu pozornost, a levou ukázal vpravo, odkud zazněl onen zvuk. Náhle ho uslyšel podruhé a otočil hlavu, aby se podíval podél své napřažené paže. Zvuk se ozval tak blízoučko, že si byl jistý, že spatří jeho původce.

Nemýlil se. Cosi vyskočilo na balvan a prudce se vrhlo vpřed. Jeho levá ruka až po loket zmizela v mocných čelistech. Tři řady jehlám podobných zubů mu probodly rukáv a hlasitě zavrzaly o zbroj z dračích kostí. Netvorovy tmavé oči se rozšířily překvapením. Divoce potřásl hlavou ve snaze čarodějovi ukousnout ruku. Když se mu to nepodařilo, škubl zadníma nohama a odrazil se od kamene. Kerrigan ztratil rovnováhu a bytost, jež stále svírala v zubech jeho předloktí, se ho jala vléci do lesa.

Brnění z dračích kostí sice zachránilo Adeptovo břicho před rozpáráním o hrbolatý povrch balvanu, avšak ani trochu nebránilo větvím a ostružiníkovým šlahounům, aby ho bičovaly, zatímco ho netvor táhl podrostem. Do obličeje a rukou

ho šlehaly trnité výhonky a rvaly na něm šaty. Bytost se zastavila a opět potřásla hlavou; takovou silou, že Kerriganovi div nevykloubila rameno. Levice mladého čaroděje jí přitom vyklouzla z čelistí. Kerrigan odletěl stranou a bolestivě narazil kolenem do stromu. Otočil se na záda a tiše sykl, když se na okamžik opřel o pochroumané rameno, a vzápětí - dříve, než se stačil odkulit - ho nad levým okem švihl ostružiníkový šlahoun.

Kerrigan na okamžik zpanikařil. Cítil se naprosto ztracený, pak ho však k vědomí přivedla naprosto absurdní věc. Zatímco ho netvor vlekl lesem, přezka na jeho opasku rozrývala zem a nabírala ji, a tak se mu dostala do kalhot. Bylo to neskutečně ponižující. Pro Kerrigana, který na Vilwanu odjakživa úzkostlivě dbal na svou čistotu, to představovalo strašlivou potupu, jež zapudila bolest na dost dlouho, aby se vzpamatoval a začal jednat.

Bývaly časy, kdy Adept ve chvílích nouze reflexivně volil telekinetické kouzlo, které mu mnohokrát výborně posloužilo. V poslední době se však objevilo jiné zaklínadlo, jež používal tak často, že se mu vrylo hluboko pod kůži. Viděl, jak se k němu netvor rychle blíží - tmavý stín, klouzající mezi stromy. Dělilo ho od něj pět kroků, vzápětí už jen tři. Mladý čaroděj se zavrčením sevřel ruku v pěst, a když ji znovu rozevřel, uvolněná magická energie se vrhla kupředu, vstříc určenému cíli.

Snad ještě nikdy nekouzlil s takovým nadšením.

Během posledních několika dní nedělal o mnoho víc, než že rozdělával ohně. Žhavý proud, který mu vyvřel z dlaně, zasáhl netvora přímo do otevřené tlamy, spálil mu vnitřnosti a vydral se ven řitním otvorem, přičemž sežehl jeho silný ocas. Útočící bytost se svalila přímo před něj, celé její tělo se po několik okamžiků zmítalo v křečích a pak znehybnělo. Hrozivá tlama zůstala pootevřená a mezi zuby bylo vidět probleskující oranžové jazýčky plamenů.

Kerrigan potřásl hlavou a navzdory bolavému kolenu se pomalu postavil. Chvíli poskakoval na místě, aby si z nohavic vytřásl hlínu, a poté si pravým rukávem otřel čelo. Když se na něj pak podíval, zjistil, že je potřísněný krví. Překvapilo ho to, ale jeho kolena se kvůli tomu nerozklepala, jak by tomu určitě bylo kdysi.

To byl starý Kerrigan. Starý, tlustý, pomalý a ustrašený Kerrigan. Zvedl levou ruku a několikrát s ní zakroužil; ucítil, že mu dřevění, ale byl si jistý, že žádná kost není zlomená nebo naštípnutá. Ze směru, kde se nacházel tábor členů Šedé mlhy, k němu dolehly výkřiky, jekot a zvuky boje. Ne, už žádné další umírání. Tedy dokáži-li tomu zabránit.

Kerrigan věděl, že vzhledem k tomu, že Aurolaňané již jejich skupinu stejně objevili, nebude vadit, když se prozradí použitím magie. A i kdyby ano, usmažená potvora to už těžko někomu poví. Přejel si pravou dlaní po tváři a vyvolal kouzlo nočního vidění. Rozhlédl se a spatřil, že se tmou pohybují tvary a siluety. Nahoře v jeho malém táboře skočilo doprostřed shluku stínů cosi pokřiveného a bodlinatého. Vzápětí se na balvan, z něhož na něj byl podniknut útok, vyhoupl Rezolut. Jeho ruce se jen míhaly, jak vrhal do noci smrtonosné urZrethijské hvězdice.

Kerrigan se rozběhl doleva, kolem úpatí kopce. Mířil přímo do tábora členů Šedé mlhy. Noc plnily zvuky boje, jež spolehlivě zabraňovaly nepřátelům, aby zjistili, že se k nim blíží. Po chvíli narazil na dalšího protivníka - stejného jako ten, který ho napadl. Bytost mu něčím připomněla jeskynní gvakry, její tělo však bylo o něco podsaditější, porostlé hustou kožešinou a končící ocasem, jenž trochu připomínal plazí. Místo hřívy měla kolem krku jakýsi masitý límec, hustě protkaný žilkami.

Netvor se začal otáčet, aby se mu postavil čelem, ale jeho silný ocas zavadil o kmen stromu a zpomalil ho. Kerrigan jeho směrem pohotově švihl ukazováčkem. Tentokrát použil telekinetické kouzlo, aby mu rozdrtil zploštělou lebku. Bytost se jedinkrát divoce zachvěla - od tlamy až po koneček ocasu - a svalila se na zem, kde zůstala nehybně ležet. Kerrigan na ni okamžik hleděl a pak se opět dal do běhu.

Zatímco pádil k táboru, hlavou se mu jako o závod honily myšlenky. Během doby, strávené na Vilwanu, se mu nedostalo téměř žádného bojového výcviku. Jeho učitelé se vcelku oprávněně obávali, že by mohl někoho náhodou zranit jen proto, že by špatně odhadl množství energie vložené do zaklínadla. A to bylo ještě předtím, než jsem zjistil, jak čerpat z jejího skutečného zdroje... Navzdory pochybnostem svých nadřízených se však několika bojovým kouzlům přece jen naučil. Dospěl k závěru, že věci, které je napadly, rovněž ovládají magii. Přizpůsobil tomu tedy svůj plán a usmál se.

Ještě předtím, než vkročil do tábora, seslal kouzlo, které před časem použil Neskartu proti čarodějům v Navvalu. Třebaže se ve skutečnosti jednalo jen o jednoduché otravné zaklínadlo, pro magiky bylo ekvivalentem škrabání nehtů o porcelán - velmi hlasitého škrabání. Několik čarodějů v řadách útočníků okamžitě zareagovalo příslušnými protikouzly. A přesně na to Kerrigan čekal. Když mu odhalili svou polohu, rychle seslal bojové zaklínadlo, po němž mu z konečků roztažených prstů vyskočily modravé jiskry; sám se přitom ještě ani nestačil ocitnout ve víru boje. Jiskry se před ním vznášely jako hejnko očarovaných pakomárů, jakmile však od severu vstoupil do tábora elfů z Šedé mlhy, znenáhla se rozprchly a bleskově vyrazily ke svým cílům.

Ukázalo se, že na tábor zaútočili jiní tvorové než ti, se kterými měl dosud co do činění. Mimoděk si vzpomněl na Chytrininy kryalnirie - byli štíhlí a elegantní a v mnohém se podobali elfům z Loquellynu či z jiných domovin; bytosti, jež měl před sebou, zase něčím připomínaly Rezoluta. Jejich těla byla stejně jako u řvounů porostlá kožešinou, nebyla však neuspořádaně skvrnitá jako u řadových vojáků aurolanských hord. Netvoři měli velké tmavé fleky, olemované pruhy zlatohnědé srsti, jež se vlnily v rytmu pohybů pevných svalů. Jejich hlavy byly zvířecí, nejvíce ze všeho připomínající psí, a v tlamách se jim ve světle skomírajícího ohně žlutě leskly velké tesáky. Některé na sobě měly kroužkové košile a jiné zase pláty brnění - zjevně však pro ně představovaly spíše ozdobu než ochranu. Bojovali zbraněmi se zahnutými čepelemi, jež byly delší než řvounské dlouhé nože. Způsobovali jimi příšerné krvácející rány, které elfy jednoho za druhým srážely k zemi.

Jejich čarodějové se téměř ničím nelišili od svých soukmenovců, dali se poznat snad jen podle toho, že nenosili nic kovového a v prackách drželi hole či hůlky. Jeden z nich se otočil a rukou se prudce ohnal po jiskře, která k němu mířila; ta se mu však jen propálila skrz dlaň a ponořila se do jeho hrudi. Jiný po jiskře chňapl. O úder srdce později mu z očí a uší vyšlehly plameny. Jeho tělo sebou škublo a bezvládně se zhroutilo na zem. Jiskry změnily také další dva v

planoucí pochodně a pouze pátý, poslední čaroděj stačil seslat obranné kouzlo. Jiskra začala klouzat po jeho obvodu a hledat nějakou slabinu, kterou by mohla využít.

Výkřiky čarodějů a jejich ohnivá záhuba nezůstaly bez povšimnutí. Aurolanští válečníci se otočili a soustředili se na Kerrigana. Skoro všichni po něm hodili nůž nebo cokoli jiného, co zrovna měli po ruce. Většina zbraní ho minula a ty, jež ho zasáhly, se jen neškodně odrazily od magického brnění. Mladého čaroděje na okamžik napadlo, že by mohl jednoduše zůstat stát na místě a nechat je, aby na něj bezvýsledně dotírali. Uvědomil si však, že pokud by jeho síla nějakou náhodou selhala, nepřátelé by ho rozsekali na kusy, a tak začal jednat.

Zvedl pravou ruku a seslal kouzlo, jež se projevilo oslnivým zábleskem ostrého světla. Elfové i netvoři svorně zaječeli a zakryli si oči dlaněmi. Všichni bojovníci byli na okamžik oslepeni, a tak strnuli, než se jim opět vrátil zrak. Prudkost nepřátelského útoku díky tomu polevila a členové Šedé mlhy dostali čas se vzpamatovat.

Rovněž Kerrigan přestávky jaksepatří využil. Stejně jako v útrobách Vaelu seslal diagnostické kouzlo, jímž okamžitě odhalil podstatu nejbližší bytosti. Doufal, že se toho o nepřátelích dozví dost na to, aby mohl upříst kouzlo, jež by je všechny uspalo, avšak potřebná informace mu unikla. Zato přesně určil, kde se v jejich tělech nacházejí nervy, registrující bolest. V rychlosti obrátil naruby elfské hojivé zaklínadlo a použil ho.

První zasažený netvor pronikavě zavřeštěl. Ohnul záda, jak se všechny jeho svaly naráz napnuly, a pak se jeho tělo za praskotu suchých větévek a šustění listí svalilo na zem. Mnozí další jeho spolubojovníci jednoduše omdleli bolestí. Zaklínadlo se přehnalo řadami útočníků jako smršť. Některé zanechalo svíjející se v křečích, další zůstali bezvládně ležet a zbylý čaroděj ztratil kontrolu nad svým obranným kouzlem. Jiskra vystřelila kupředu a zmizela mu v hrudi, netvor se zhroutil, z nosních dírek mu stoupal dým.

Členové Šedé mlhy se vrhli na bezmocné nepřátele a začali je masakrovat. Kerrigan seslal další kouzlo, které je donutilo vyděšeně uskočit od toho, jenž ležel nejblíže k němu. „Tohohle chci živého. Co bude s ostatními, mě nezajímá."

Vorquelfové se odplížili od Kerriganova zajatce a pak začali jeho soukmenovce doslova trhat na kusy. Mladý čaroděj by se od krvavé lázně nejraději odvrátil, ale donutil se jí přihlížet. Chápal hněv a zuřivost těch, na něž byl podniknut nenadálý útok. Říkal si, že pouze dávají průchod všem citům, které v sobě museli potlačovat už od doby, kdy ztratili svou vlast, ale záhy si uvědomil, že podlehl klamné představě.

Když se díval, jak klesají na úroveň divokých zvířat, po zádech mu přeběhl mráz. To, co teď dělají oni, bych mohl dělat i já - pokud bych se přestal ovládat. A vzhledem k mé moci by tohle vypadalo jen jako nevinná hra.

Znovu se zachvěl. Pak zagestikuloval a seslal kouzlo, které zvedlo zajatce do vzduchu a začalo ho odnášet od místa masakru.

Kapitola čtyřicátá

Výraz zuřivosti ve tváři zajatkyně Isauru překvapil. V očích jí blýskala nezkrotná nenávist a prsty měla ohnuté jako dravci paráty. Nevstala z dřevěné lavice, ačkoli jí to řetězy, připevněné k jejím okovům, dovolovaly. Odřená místa na podlaze podávala jasné svědectví o tom, jak daleko se může dostat, a Isaura si byla jistá, že tuto linii bude lepší nepřekračovat.

Položila tácek s jídlem na malou kamennou poličku a pak zvedla obě ruce, aby zajatkyni uklidnila. „Donesla jsem ti něco k snědku, víc než ti dávali doposud. Doneslo se mi, že tě stráže okrádají o jídlo."

Žena zamhouřila modré oči. „Jakou hru to tady se mnou hraješ? Nejprve mě vyhladovíš a pak, když mi přineseš kus žvance, čekáš, že ti povím všechno, co vím?"

„Ne, ne, nic takového."

Ženin pohled přilákala postava, která se do cely právě vbelhala dveřním otvorem. „Lombo? Ach, u všech bohů, co ti to provedli?"

Sullanciri jménem Hlucri si hned za dveřmi sedl do dřepu. Postavil na podlahu hliněný hrnec, který nesl, a začenichal. „Princezno Sayce, Lombo být mrtvý."

Žena vypadala zdrceně. Ruce jí klesly podél těla a ona se prudce opřela zády o hrubě otesanou kamennou stěnu podzemního vězení. „Lombo je mrtvý. Will je mrtvý. Muroso je mrtvé." Pak si za rachocení řetězů oběma dlaněmi zakryla tvář a celé její tělo se zachvělo tlumenými vzlyky.

Isaura ucítila, jak jí po zádech přebíhá mráz. Ještě nikdy v životě neslyšela jiného člověka plakat. Jistě, ona sama někdy prolévala slzy, avšak nikdo další- včetně její matky a jejích sullanciriů - dosud v její přítomnosti neplakal. A ještě nikdy jsem v ničím hlase neslyšela tak strašné zoufalství.

Isaura zvedla ruku a chtěla vykročit k zajatkyni, ale Hlucri ji zadržel. Sayce dala dlaně dolů, probodla ho pohledem a pak zavrčela: „Proč jsi ji zastavil?"

Sullanciri pokrčil rameny. „Hlucri starat se o ni, aby ona v bezpečí."

„Kdysi ses staral o mě. Byl jsi mým přítelem. Přítelem, který by mi pomohl dostat se odtud."

Isaura udělala krok zpět. „Dostat se odtud? Odsud se dostat nemůžeš. Nikdy bys nedokázala dojít zpátky na Jih."

„Lepší umrznout, než tady zemřít hlady." Sayce si přejela rukou po břiše, skrytém pod špinavou látkou šatů. „Jsem těhotná. Potřebuji jídlo."

„Vím, že ho potřebuješ. A také vím, že ti ho stráže braly." Isaura se otočila a znovu zvedla tácek. „Hlucri mi to řekl, a tak jsem se rozhodla, že ti jídlo přinesu sama. O tom, že jsi těhotná, jsem však nevěděla."

Sayce se postavila; velmi velmi pomalu. „Ano, jsem těhotná. Už téměř tři měsíce nosím dítě Willa Norringtona."

„Rozumím." Isaura k ní natáhla ruku s táckem. „Vezmeš si to? Přísahám, že jsem do toho nepřidala nic, co by tobě nebo tvému dítěti mohlo ublížit. Chleba i sýr jsou moc dobré. A v tom hrnci je polévka."

Rusovlasá zajatkyně udělal krok vpřed. Isaura si nebyla jistá, zda se na ni chce vrhnout nebo ne, ale Hlucri ponechal

její otázku bez odpovědi, protože pohotově vzal tácek do tlapy a podal ho Sayce. Princezna si ho od něj vzala a dala na lavici; pak se sama posadila. Hlucri se mezitím vrátil k hliněnému hrnci, zvedl ho a postavil před zajatkyni.

„No výborně, udělala jsi dobrý skutek," řekla Sayce zachmuřeně. „A tak už můžeš klidně jít."

Isaura se ohlédla ke dveřím. „Vlastně jsem s tebou chtěla mluvit. Krom toho - jistě chápeš, že ti tu nemohu nechat hrnec ani tácek."

Sayce se ještě více zamračila a pak z hrnce sundala víko. Z nádoby vystoupala trocha páry. Začichala, vzápětí zvedla hrnec oběma rukama a začala pít. Na okamžik se zakuckala, pak však několikrát přežvýkla a polkla. Otřela si mokrou bradu rukávem a odfrkla si.

„Nečekala jsem, že dostanu maso."

„Je sněhodrápí. Někdy je jíme."

„Lepší, než se nechat sníst od nich." Sayce ulomila malou kůrku chleba, dala si ji do úst a začala žvýkat. „O čem jsi se mnou chtěla mluvit?"

Isaura si spojila ruce u pasu. „O Norringtonovi."

Princezna ztuhla. „Nevím, jestli o něm chci hovořit. Je to velmi osobní."

„Jednou jsem se s ním setkala. Zachránila jsem mu život."

Sayce jí věnovala upřený pohled. „Jak to?"

Hlucri zachrochtal. „Sněžná paní."

„Ale proč?" Sayce si chviličku pohrávala s přívěskem na svém krku. „Co jsi zač? V den, kdy jsem sem byla přivedena, jsem viděla, jak čekáš na Severskou čarodějnici. Proč bys měla zachraňovat Willa?"

Isaura zvedla hlavu. „Tady v Aurolanu mám titul, který se vyrovná tvému. Jsem Chytrinina dcera. Nikoli pokrevní; sama si mě však zvolila za svou nástupkyni. Jmenuji se Isaura."

Sayce povytáhla obočí. „Aha, a tak jsi zachránila Willa, aby zabil tvou matku a umožnil ti zdědit tuhle zmrzlou pustinu?"

„Ne, ne, takhle to vůbec nebylo." Isaura se snažila, aby její odpověď zněla nenucené, ale hned od začátku věděla, že svůj šok nedokázala skrýt. „Zachránila jsem Willa, protože byl napaden jedním z matčiných výtvorů. Věděla jsem, že Chytrina neměla v úmyslu, aby se to stalo - přinejmenším jsem si to tehdy myslela. Teď už si tím nejsem tak jistá, ale na tom nezáleží, protože se to už stalo. Zachránila jsem ho."

„A tak jsi jenom uklízela po jedné z příšer své matky?" Sayce si utrhla další kus chleba a obalila jím trojúhelníček sýra. „Tomu nevěřím. Musela jsi mít nějaký jiný důvod."

Isaura zaváhala. Zajatkyně měla pravdu. Dobrovolně se ponořila do magické řeky a nechala se unášet jejími proudy, aniž by věděla, kam ji zanesou. Když před sebou spatřila umírajícího mladíka, bez váhání ho vyléčila. Skutečnost, že za jeho utrpení může sullanciri, v ní roznítila touhu napravit jeho chybu, nebyl to však jediný důvod, proč mu pomohla.

„Nevím, proč jsem udělala to, co jsem udělala." Na okamžik zaváhala a pak o hodně tišeji pokračovala: „Ale udělala bych to znovu."

„Proč?"

„Protože to byla správná věc."

Sayce se zasmála a pak si ukousla chleba se sýrem. „Pomoci smrtelnému nepříteli tvé matky byla správná věc? Tvá matka byla a pořád je největší nepřítelkyní mé rodiny a já bych ji zabila bez rozmýšlení. Nechala bych ji zemřít stejnou smrtí, jakou umíral Will, a byla bych nesmírně šťastná, kdyby se to stalo."

„Ne, ty ji přece neznáš. Není zlá."

„Že ne?" Muroská princezna se opět napila polévky, již ji nepolykala tak hltavě a věnovala víc času žvýkání masa. „Tvá matka uvrhla svět do války. Rozkazuje drakům, kteří spalují celá města na popel. A její vojáci masakrují tisíce a tisíce nevinných."

Isauřiny oči se rozšířily. „Byla jsem v Porjalu. Viděla jsem, co tamní lidé dělali, aby ublížili grichotkům. Nastražovali pasti, jejichž cílem bylo mrzačit a působit bolest. Dělali to, poněvadž křik raněných vyvolává strach a protože o zraněné je třeba se starat. Byli vypočítavě a úmyslně krutí!"

„Ale jen proto, že aurolanské hordy napadly jejich domovy, povraždily jejich rodiny a vzaly jim úplně všechno - včetně veškerých nadějí a snů." Sayciny oči se zaleskly zpod její levandulově zbarvené masky. „Musíš si sama sobě položit otázku, proč to udělaly. Copak jsme v Murosu měli úlomek Dračí koruny? A i kdyby ano, zeptala se nás snad tvá matka, než na nás zaútočila, zda jí ho dobrovolně nevydáme? Kdepak, její krvelačné hordy k nám přišly spolu s tou nejkrutější zimou za poslední desetiletí. Rozdrtily Sebcii a pak vtrhly k nám do Murosa. Naprosto bezdůvodně."

Ženina vehementnost Isaurou otřásla. „Jih pro Auro-lan představuje hrozbu. Před čtvrtstoletím na nás podnikl útok."

„Ano, ale až poté, co tvá matka oblehla Pevnost Drakonis. Zato Aurolaňané obsadili Norivu a Vorquellyn bez jakékoli záminky."

„Jih je zkažený." Isaura to řekla velmi rychle, ale ještě dříve, než k jejím uším dolehl Saycin smích, si uvědomila, jak falešně její slova zněla. Matka jí vyprávěla o tom, jak moc jsou Jižní země zkažené, a ona měla později možnost se o tom na vlastní oči přesvědčit. Odpadky a špína v jejich městech ji znechucovaly, neboť si vzpomínala na strohou čistotu Aurolanu. Ve srovnání s jejím domovem byl Jih jen smrdutou žumpou.

Ale slyšela jsem tam smích. Upřímný smích mnoha různých lidí. Slyšela ho v hostinci, v němž vyléčila Willa, slyšela ho na ulicích, slyšela ho ve stínech i ve světle. Zněl tak radostně a hřejivě, podobně jako ten Saycin. To, že se princezna dokázala smát tak daleko od domova a v tak tísnivé situaci, Isauru překvapilo.

Sayce si otřela slzu, která jí vyklouzla zpod masky. „To bylo opravdu legrační - slyšet, jak je Jih zkažený; obzvláště z úst Chytrininy dědičky. Nechtěla jsem se smát tobě, ale jestli vážně věříš všemu, co jsi říkala... Tebe asi ven nikdy moc nepouštěli, co?"

Isaura se zamračila. „Utahuješ si ze mě.“

„Ano. Ale odpusť mi, můžeš-li. Mrzí mě to.“ Princezna se vrátila k jídlu a záhy vyprázdnila hrnec s polévkou. „Jen jsem chtěla, abys pochopila, že kvůli tvé matce má země přestala existovat. Můj otec a matka, mí bratři a sestry, mí synovci, neteře, bratranci i sestřenice - všichni jsou mrtví. Nemám už žádnou rodinu vyjma dítěte, které nosím, a to zásluhou tvé matky a jejích přisluhovačů. Tvá matka mi vzala všechno kromě vůle žít, a kdyby věděla, jak na to, sebrala by mi i ji.“

„To není pravda.“

Sayce na ni zpytavě pohlédla. „Ví tvá matka, že jsi tady?“

„Ne, jenže tohle je něco, s čím ji nemá smysl otravovat. Má teď na práci plno důležitějších věcí.“

Princezna se podívala na Hlucriho. „A tak ty jsi Isauře řekl jenom to, že mě stráže okrádají o jídlo?“

Sullanciri pokrčil rameny. „To nejlepší být - udělat to tak.“

Murosanka opět pohlédla na Isauru. „Proč jsi se mnou chtěla mluvit? Ale pravdu.“

Isaura nejistě sklopila zrak. „Viděla jsem na Jihu hodně věcí. Věcí, ze kterých jsem se začala cítit divně. Miluji svou matku, ale to, co se kvůli ní někdy děje, je strašné. Já... nevím. Jsem zmatená. Vím, že je dobrá. Miluje mě i celý svůj lid, ale nerozumím...“

Ještě než to dořekla, vzpomněla si na místo, které jí matka před časem ukázala. To Oromisové nutili Chytrinu, aby dělala to, co dělala. Její matka jí pověděla o dracích a o tom, jak zradili Oromisy, jenže jí vyprávěla také spoustu dalších věcí, které byly v rozporu s tím, co spatřila na Jihu. Nic z toho nedávalo smysl.

Sayce se nevesele pousmála. „Nejsi jediná, kdo nerozumí. Ztratila jsi ve válce nějaké přátele?“

Isaura si vzpomněla na kryalniriho jménem Odveta. „Jednoho. Nemám tu mnoho přátel. Lidé kolem mě buďto nenávidí - tak jako ty, nebo se mě bojí.“

Sayce chápavě přikývla. „Znám strach i nenávist. Můj otec byl králem, a tak mě někteří lidé vyhledávali, aby mým prostřednictvím získali moc či vliv, a jiní se mi zase vyhýbali, protože se mě báli. Nebyla jsem pro ně člověkem, spíše jen jakousi věcí. Sloužila jsem pouze jako prostředek pro zlepšení společenského postavení - nebo pro jeho udržení. Přinejmenším to tak bylo, dokud jsem nepotkala Willa. On na mě takto nepohlížel. Viděl ve mně jen obyčejného člověka, a dokonce neváhal riskovat život, aby mě zachránil.“

Murosanka pokývala hlavou. „A ty jsi ho zase zachránila ještě předtím, a tak kdyby nebylo tebe, neseděla bych tu. Nenosila bych jeho dítě. Řekla bych, že ti dlužím mnohem víc než jen hrnec polévky.“

Isaura zavrtěla hlavou. „Nezachraňovala jsem Willa kvůli tobě nebo jeho dítěti.“

„Ale to jídlo jsi sem přinesla kvůli nám.“

„To ano.“ Isaura se usmála, když spatřila nelíčenou vděčnost zračící se v Sayciných očích. „A postarám se o to, aby jídlo, které od nynějška budeš dostávat, bylo dobré a abys o ně nebyla okrádána. Kvůli tobě. A kvůli tvému dítěti.“

„A nemohla bys mi je i sama nosit?“ Sayce mírně poklesla ramena. „Vypotřebovala jsem všechny nadávky, které znám, na své řvounské strážné. A nic. Řekla bych, že se s nimi asi moc besedovat nedá.“

Isaura přikývla. „To se nedá. Budu se za tebou vracet. Tak často, jak to jen půjde.“

„A přineseš mi zprávy o válce?“

„Jen zřídka se nějaké dozvídám.“

„Ale kdyby ses cokoli doslechla, chci to vědět.“ Sayce zvedla chleba i sýr a obojí položila na lavici. Prázdný tácek podala Hlucrimu. „Tohle si nechám na později.“

„Jistě.“

„Isauro?“

„Ano?“

„Víš, že se pokusím o útěk. A budu-li muset, použiji tě jako rukojmí.“ Sayce mluvila klidným a vyrovnaným hlasem. „Není v tom nic osobního; prostě jen nemohu dovolit, aby se mé dítě narodilo tady. To nikdy nepřipustím.“

Chytrinina dcera přikývla. „A ty zase víš, že ti s útěkem nepomohu.“

„Ale budeš mi v něm bránit?“

Isaura znovu zaváhala. „Jen proto, abych ti zachránila život.“

„To není odpověď, kterou jsem chtěla slyšet, ale řekla bych, že mi bude muset stačit.“ Muroská princezna se opět zády opřela o stěnu. „Ráda bych se vykoupala a dostala čisté šaty. Mohla bys to pro mě zařídit?“

„A slíbíš mi, že se během koupele nepokusíš o útěk?“

Sayce chviličku přemýšlela a pak přikývla. „Máš mé čestné slovo.“

„Věřím ti.“ Isaura si od Hlucriho vzala tácek a otočila se ke dveřím. „Na shledanou, Sayce. Už teď se těším na náš další rozhovor.“

„Víš, kde mě najdeš.“

„Ano.“ A Isaura - navzdory všem pochybnostem - věděla, že se sem vrátí co nejdříve. Mnohému nerozuměla, mnohým si nebyla jista, ale tímto ano. Dělám správnou věc.

Stackpole, Michael A(ustin) (1957-

Americký autor fantastiky, narodil se v roce 1957 ve Wansau ve státě Wisconsin, záhy se však jeho rodina přestěhovala do Burlingtonu ve státě Vermont, v roce 1979 dokončil studium historie, od roku 1977 se zabývá rovněž tvorbou deskových, karetních a počítačových her, dnes žije v Arizoně, mezi jeho koníčky patří například sálová kopaná a jízda na horském kole. Jako spisovatel se od počátku velmi často věnoval science fiction světu RPG hry Battletech, kam zavítal nejprve v trilogii Warrior: En Garde (1988), Riposte (1988) a Coupe (1989), aby později celý cyklus rozšířil ještě trilogií Blood of Kerensky: Lethal Heritage (1990), Blood Legacy (1990) a Lost Destiny (1991), víceméně samostatnými tituly Natural Selection (1992), Assumption of Risk (1992), Bred for War (1994) a Malkious Intent (1996) či do série Twilight of the Clans spadající dvojicí Grave Covenant (1997) a Prince of Havoc (1998). Naposledy se do světa Battletechu vrátil v románu Mechwarrior: DarkAge: Ghost War (2002) a Masters of War (2007).

Neméně pozornosti věnoval populárnímu světu filmového seriálu Star Wars, do něhož se poprvé podíval v rámci série na motivy počítačové hry X-Wing a to v románech Rogue Squadron (1996), Wedge´s Gamble (1996), The Krytos Trap (1996), The Bacta War (1997) a Isard´s Revenge (1999). K Star Wars se vrátil ještě v několika komiksových předlohách, z nichž jmenujme především titul Union (2000, sp. Robert Teranishi), v samostatném románu I, Jedi (1998) a v románové dvojici The New Jedi Order: Dark Tide: Onslaught (2000) a Ruin (2000), později vydané v jednom svazku jako Dark Tide (2000). K původní tvorbě nepatří ještě fantasy trilogie napsaná na motivy hry Dark Conspiracy: A Gathering Evil (1991), Evil Ascending (1991) a Evil Triumphant (1992), třetí díl ze série The Apostle of Insanity: Dementia (1994), vytvořený na základě science fiction hry Mutant Chronikles a série sedmi úzce propojených kratších prací ze souboru Wolf and Raven (1998), který patří do prostředí i u nás dobře známé kyberpunkové RPG hry Shadowrun.

K původní tvorbě se odhodlal v románu Once a Hero (1994, č. Hrdinou/Návrat 2003), což je tradiční a celkem vydařená high fantasy, v níž se mísí dvě časové roviny. Vedle hrdinného boje proti silám zla sleduje příběh rovněž události odehrávající se o celých 500 let později, kdy je svět opět ohrožen a jeho jedinou nadějí zůstává vzkříšení legendami opředeného bojovníka Neala, Strážce elfů. Nolan, původem z pokořeného národa Sinjaria, se v románu Talion: Revenant (1997) po náročném výcviku přidá k obávaným a respektovaným vykonavatelům spravedlnosti. Jako právoplatný člen tohoto společenství je zavázán řídit se rozkazy svých mistrů i poté, co je pověřen ochranou krále, jenž je přímo odpovědný za tragickou smrt jeho rodiny.

Mladík Locke podnikne v románu A Hero Born (1997) cestu k proslulým zdem Města šermířů zadržujícím síly Říše Chaosu aniž by tušil, že jeho osudem je boj proti nebezpečí, které hrozí zcela vyhladit dosud nic netušící lidskou rasu. Román je úvodním svazkem stále nedokončené série Realms of Chaos, do níž patří i následující titul An Enemy Reborn (1998), kde je do světa rozděleného magickou bariérou na oblasti pod vládou Chaosu a Řádu přenesen mladý Len Fong, dosud zcela obyčejný prodavač bot z moderního Los Angeles. Román se dočkal rozporuplného přijetí mimo jiné i proto, že se v něm čtenáři v hlavní roli nesetkali s oblíbeným hrdinou předchozího svazku. Nutno dodat, že velký podíl na vzniku knihy měl dle některých informací na obálce neuvedený spoluautor William F. Wu. Těžko říct, jak to bude s osudem této série do budoucna, prozatím to nevypadá příliš nadějně.

V prostředí alternativního pozemského světa z románu Eyes of Silver (1998) sleduje autor politické intriky spojené s věštbou předpovídající znovuzrození proslulého válečníka Keerana Dosta, jenž se na svět vrací, aby znovu sjednotil zbytky kdysi mocného a nebývale rozlehlého impéria. Zkouška dospělosti se pro čtveřici přátel z románu The Dark Glory War (2000, č. Maska válečníka/Triton 2003) změní v odvážný boj proti nájezdníkům vedeným ve službách zlé paní Chytriny skupinou nemrtvých generálů. Proti nim je postavena moc kouzelného meče Temmeru, jenž však přináší zhoubu nejen nepřátelům, ale i svému nositeli. Román je pouhým prologem k následující trilogii DragonCrown War. Fortress Draconis (2001, č. Pevnost Drakonis/Triton 2003-2004, 2 svazky), When Dragons Rage (2002, č. Dračí hněv/ Triton 2005-2006) a The Grand Crusade (2003, č. Křížová výprava/ Triton 2008), ve které odpor vůči krutovládě paní Chytriny pokračuje a zdá se, že v cestě k jejímu ovládnutí celého světa stojí jen hrstka odhodlaných přátel a dávné proroctví, v jehož středu se tentokrát nenachází již zkušený válečník Tarrant zvaný Havran, ale mladý zloděj Will, kterému osud připravil nadmíru zajímavou cestu životem.

Trilogie Age of Discovery: A Secret Atlas (2005), Cartomancy (2006) a The New World (2007) se odehrává ve světě, kde jsou královští kartografové váženými členy společnosti. Jejich úkolem není pouze mapy vytvářet, ale i aktualizovat, zkoumat neznámá místa a posouvat hranice lidského poznání. Toto řemeslo jim však vedle úcty a bohatství přináší rovněž závist a nepřátelství širokého okolí. Když se dvojice vnuků královského kartografa vydává na cestu tentokrát, ještě netuší, že jim průzkum nejtemnějšího kouta dosud nepoznaného území chystá odkrýt objev větší než jakákoli nová země či moře. Objev, který ohrozí nejen je, ale i celou jejich rodinu a zatřese světem v jeho základech.

Kratší práce byly shrnuty do souboru Perchance to Dream: And Other Stories (2005), více se o autorovi dozvíte na domovských stránkách www.stormwolf.com. Michael A. Stackpole sice není zrovna velmistrem žánru fantasy, přesto jde o schopného a právem úspěšného autora, jehož hlavní předností je věrohodná charakterizace postav a cit pro poctivou, dobrodružnou, militaristicky orientovanou fantasy, která dělá radost každému příznivci žánru. Ve své tvorbě několikrát prokázal chuť experimentovat, a proto se od něj v budoucnu můžeme dočkat nejednoho překvapení, vždyť právě teď pracuje na svém prvním detektivním románu pod pracovním názvem Fundamentally Murder (nepub.).

Martin Šust

Michael A. Stackpole
Velká výprava I. –Stíny proroctví

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2008 jako svou 1179. publikaci, v edici TRIFID svazek 253.
Vydání 1.
Z anglického originálu The Grand Crusade přeložil Konstantin Šindelář.
Ilustrace na obálce Milan Fibiger.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Odpovědná redaktorka Petra Stejskalová.
Vytiskla tiskárna EKON, Jihlava.

ISBN 978-80-7387-060-7
www.triton-books.cz
1,- Kč ve prospěch Akademie SF&F

Doporučená prodejní cena 249,- Kč
(členové SFK TRIFID 199,- Kč)